

Tứ Đại Gia Tộc: Bản Tình Ca Của Vương Tử

Contents

Tứ Đại Gia Tộc: Bản Tình Ca Của Vương Tử	3
1. Chương 1: Tôi Muốn Ly Hôn	4
2. Chương 2: Côn Đồ Lịch Sự	5
3. Chương 3: Nửa Đêm Mất Hồn (1)	6
4. Chương 4: Nửa Đêm Mất Hồn (2)	8
5. Chương 5: Số Phận (1)	9
6. Chương 6: Số Phận (2)	10
7. Chương 7: Mượn Rượu Tiêu Sầu	11
8. Chương 8: Cô Ấy Gọi Là Tô Mạt	13
9. Chương 9: Tham Hoan Cả Đêm (1)	14
10. Chương 10: Tham Hoan Cả Đêm (2)	15
11. Chương 11: Ăn Xong Lau Sạch	17
12. Chương 12: Phải Tìm Được Cô Ấy (1)	18
13. Chương 13: Phải Tìm Được Cô Ấy (2)	19
14. Chương 14: Gây Ông Đập Lưng Ông (1)	21
15. Chương 15: Gây Ông Đập Lưng Ông (2)	22
16. Chương 16: Gây Ông Đập Lưng Ông (3)	22
17. Chương 17: Gây Ông Đập Lưng Ông (4)	22
18. Chương 18: Chuyện Quá Khứ	23
19. Chương 19: Lầu Trung Quốc (1)	24
20. Chương 20: Lầu Trung Quốc (2)	26
21. Chương 21: Lầu Trung Quốc (3)	27
22. Chương 22: Gặp Gỡ Chồng Trước (1)	28
23. Chương 23: Gặp Gỡ Chồng Trước (2)	30
24. Chương 24: Trùng Hợp Kinh Người	31
25. Chương 25: Âm Hồn Bất Tán (1)	32
26. Chương 26: Âm Hồn Bất Tán (2)	34
27. Chương 27: Vì Một Nụ Cười (1)	35
28. Chương 28: Vì Một Nụ Cười (2)	36
29. Chương 29: Thi Thố Tài Năng (1)	38
30. Chương 30: Thi Thố Tài Năng (2)	39
31. Chương 31: Thi Thố Tài Năng (3)	40
32. Chương 32: Đối Chọi Gay Gắt (1)	42
33. Chương 33: Đối Chọi Gay Gắt (2)	43
34. Chương 34: Đối Chọi Gay Gắt (3)	44
35. Chương 35: Đối Chọi Gay Gắt (4)	45
36. Chương 36: Lại Gặp Lưu Lăng (1)	46
37. Chương 37: Lại Gặp Lưu Lăng (2)	48
38. Chương 38: Ghen Trong Truyền Thuyết (1)	49
39. Chương 39: Ghen Trong Truyền Thuyết (2)	51
40. Chương 40: Ghen Trong Truyền Thuyết (3)	52

41. Chương 41: Người Chồng Nấu Ăn Yêu Dấu 10-04	53
42. Chương 42: Thi Nguyệt Mặc Vận 10-05	55
43. Chương 43: Hoa Tươi Tấn Công 10-05	56
44. Chương 44: Trợ Lý Nước Tương(1)10-06	58
45. Chương 45: Trợ Lý Nước Tương(2)10-06	59
46. Chương 46: Ban Đêm Làm Bạn (1)10-06	60
47. Chương 47: Ban Đêm Làm Bạn (2)10-07	62
48. Chương 48: Ban Đêm Làm Bạn (3)10-07	63
49. Chương 49: Ban Đêm Làm Bạn (4)	64
50. Chương 50: Không Mời Mà Tới (1)	66
51. Chương 51: Không Mời Mà Tới (2)	67
52. Chương 52: Không Mời Mà Tới (3)	69
53. Chương 53: Trong Lòng Có Anh (1)	70
54. Chương 54: Trong Lòng Có Anh (2)	72
55. Chương 55: Trong Lòng Có Anh (3)	74
56. Chương 56: Trong Lòng Có Anh (4)	75
57. Chương 57: Đạt Được Thừa Nhận	76
58. Chương 58: Provence (1)	78
59. Chương 59: Provence (2)	79
60. Chương 60: Thực Cốt Mất Hồn (1)	82
61. Chương 61: Thực Cốt Mất Hồn (2)	83
62. Chương 62: Đôi Mắt Như Thế Nào	84
63. Chương 63: Đột Nhiên Xuất Hiện (1)	86
64. Chương 64: Đột Nhiên Xuất Hiện (2)	87
65. Chương 65: Hạnh Phúc Là Một Cái Chớp Mắt (1)	88
66. Chương 66: Hạnh Phúc Là Một Cái Chớp Mắt (2)	90
67. Chương 67: Có Lẽ Em Hiểu	91
68. Chương 68: Phụ Thân Đại Nhân (1)	92
69. Chương 69: Phụ Thân Đại Nhân (2)	94
70. Chương 70: Phụ Nhân Xinh Đẹp (1)	95
71. Chương 71: Phụ Nhân Xinh Đẹp (2)	96
72. Chương 72: Phụ Nhân Xinh Đẹp (3)	98
73. Chương 73: Em Đang Ở Đâu?	99
74. Chương 74: Cuối Cùng, Kết Thúc (1)	101
75. Chương 75: Cuối Cùng, Kết Thúc (2)	102
76. Chương 76: Cuối Cùng, Kết Thúc (3)	103
77. Chương 77: Nors Bệ Hạ (1)	105
78. Chương 78: Nors Bệ Hạ (2)	106
79. Chương 79: Một Giấc Mơ	107
80. Chương 80: Mưu Kế Của Mặc Vận (1)	108
81. Chương 81: Mưu Kế Của Mặc Vận (2)	111
82. Chương 82: Vương Tử Điện Hạ (1)	113
83. Chương 83: Vương Tử Điện Hạ (2)	115
84. Chương 84: Ngoài Ý Muốn Tai Nạn Xe Cộ (1)	118
85. Chương 85: Tai Nạn Xe Cộ Ngoài Ý Muốn (2)	120
86. Chương 86: Vì Anh Đánh Một Trận (1)	123
87. Chương 87: Vì Anh Đánh Một Trận (2)	125
88. Chương 88: Không Tách Không Rời	127
89. Chương 89: Phúc Họa Liên Kề	130
90. Chương 90: Tin Tưởng Vào Tình Yêu	132
91. Chương 91: Hai Người Hạnh Phúc	134
92. Chương 92: Thì Ra Là Như Vậy (1)	137
93. Chương 93: Thì Ra Là Như Vậy (2)	139
94. Chương 94: Canh Bạc Từ Hôn (1)	141

95. Chương 95: Canh Bạc Từ Hôn (2)	144
96. Chương 96: Công Chúa Sophie (1)	144
97. Chương 97: Công Chúa Sophie (2)	144
98. Chương 98: Âm Mưu Quỷ Kế	144
99. Chương 99: Vương Tử Công Chúa	144
100. Chương 100: Bữa Tiệc Âm Mưu (1)	144
101. Chương 101: Bữa Tiệc Âm Mưu (2)	144
102. Chương 102: Kim Cương Bạch Tuyết (1)	147
103. Chương 103: Kim Cương Bạch Tuyết (2)	149
104. Chương 104: Truyền Lại Trăm Năm (1)	152
105. Chương 105: Truyền Lại Trăm Năm (2)	154
106. Chương 106: Tung Hoàn Ngang Dọc	156
107. Chương 107: Ngựa Bị Giật Mình	159
108. Chương 108: Em Cùng Con	161
109. Chương 109: Cốt Nhục Của Tôi	164
110. Chương 110: Thi Nguyệt Tới	166
111. Chương 111: Tình Bạn Như Thế	168
112. Chương 112: Cùng Sinh Cùng Tử	171
113. Chương 113: Đàm Rồng Hang Hồ (1)	173
114. Chương 114: Đàm Rồng Hang Hồ (2)	175
115. Chương 115: Âm Mưu Phá Sản (1)	177
116. Chương 116: Âm Mưu Phá Sản (2)	180
117. Chương 117: Trêu Chọc Hoa Đào	182
118. Chương 118: Trời Cao Tình Yêu	184
119. Chương 119: Kinh Hải Thế Tục (1)	186
120. Chương 120: Kinh Hải Thế Tục (2)	189
121. Chương 121: 25 Năm (1)	191
122. Chương 122: 25 Năm (2)	193
123. Chương 123: Cuộc Hành Trình Tìm Giác Mộng (1)	195
124. Chương 124: Cuộc Hành Trình Tìm Giác Mộng (2)	198
125. Chương 125: Thủ Đoạn U Ám	200
126. Chương 126: Lúc Đó Yêu Em	202
127. Chương 127: Bị Tìm Được	204
128. Chương 128: Đứa Bé Giáng Sinh (1)	206
129. Chương 129: Đứa Bé Giáng Sinh (2)	209
130. Chương 130: Hạnh Phúc Viên Mãn (Đại Kết Cục Một)	211
131. Chương 131: Hạnh Phúc Viên Mãn (Đại Kết Cục Hai)	214
132. Chương 132: Hạnh Phúc Viên Mãn (Đại Kết Cục Ba)	216
133. Chương 133: Hạnh Phúc Viên Mãn (Đại Kết Cục Bốn)	218

Tứ Đại Gia Tộc: Bản Tình Ca Của Vương Tử

Giới thiệu

Cô là Tô Mạt, là một người phụ nữ ly hôn, ba giờ trước, dùng một mảnh đất trị giá hàng trăm triệu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-gia-toc-ban-tinh-ca-cua-vuong-tu>

1. Chương 1: Tôi Muốn Ly Hôn

“Đây là cái gì?” Lưu Lăng nhìn tờ giấy trước mặt.

“Giấy thỏa thuận ly hôn” Tô Mạt giải thích đơn giản tên gọi của tờ giấy này, sau đó bình tĩnh nói: “Tôi muốn ly hôn với anh, bây giờ, lập tức, lập tức”

“Tại sao?” Lưu Lăng rất muốn vợ mình nói rõ nguyên nhân ly hôn.

“Anh lấy tôi chỉ là vì mảnh đất Cửu Long này, bây giờ tôi đưa nó cho anh, chỉ cần anh ký giấy thỏa thuận li hôn, mảnh đất này sẽ là của anh.”

Tô Mạt thản nhiên nói, ánh mắt bình tĩnh như nước.

Lưu Lăng khó mà tin.

Tô Mạt và anh là vợ chồng ba năm, cho dù người vợ này ngày thường là người hơi lãnh đạm một chút, dù thế nào đi nữa cũng sẽ không thể là người tùy ý nói ra hai chữ “Ly hôn” như vậy. Huống chi, cái giá của ly hôn chính là mảnh đất Cửu Long này.

Lưu Lăng để tờ giấy thỏa thuận li hôn kia xuống, hơi tức giận mà nói: “Em cho rằng ly hôn là chuyện đùa giỡn? Cho phép em nói ly thì ly? Hơn nữa, anh làm sai chỗ nào, sao em muốn ly hôn với anh?”

Tô Mạt chẳng những xem như không nhìn thấy sự tức giận của anh, ngược lại cười nhạt một tiếng: “Anh muốn mảnh đất Cửu Long này, mà tôi muốn có tự do của mình, lý do như vậy chẳng lẽ còn không thể hủy bỏ cuộc hôn nhân vốn không nên xảy ra này của chúng ta?”

Đúng là mảnh đất Cửu Long này anh muốn! Nhưng, Tô Mạt, cô là vợ của anh hơn ba năm, anh cũng muốn!

“Tô Mạt, hãy nghe anh nói” Lưu Lăng không chế nóng nảy của mình, có ý định bình tĩnh hòa nhã thuyết phục vợ của mình: “Chúng ta kết hôn đến bây giờ em làm rất tốt, đối với anh cũng rất tốt, anh yêu em, em không thể bởi vì những thứ ngoài thân mà nhẫn tâm rời khỏi anh như vậy. Em biết không, những năm này anh quen sự tồn tại của em, nếu như ngày nào đó không có em ở đây, anh làm thế nào trải qua một mình đây? Tô Mạt”

Lưu Lăng nói ra tình nghĩa vợ chồng để vấn hồi hôn nhân, nhưng một nụ cười trong mắt vợ mình cũng không có, chậm rãi nói ra: “Abby, Aimee, Emily còn phụ tá anh nữa, anh cũng nói với họ như vậy sao?”

Bốn cái tên làm vẻ mặt Lưu Lăng vốn đang thâm tình chân thành chợt biến sắc, tức giận nói: “Em điều tra anh! ?”

Ngụ ý, đã thừa nhận mình thực sự bên ngoài có...

“Tôi không có hứng thú điều tra bất kỳ kẻ nào”

Tô Mạt vốn là không phải là kiểu người vợ ba ngày hai bữa đi tìm thám tử tư, nhưng mà, cô nhạy cảm hơn so với thám tử tư một chút thôi. Vốn là cô có thể làm bộ như không biết, nhưng bốn vị cục cưng kia đã tìm tới cửa, cô làm sao lại làm bộ như không biết đây?

“Đừng bảo là những thứ chuyện tình kia không có ý nghĩa.” Hai ngón tay của Tô Mạt xốc lên giấy thỏa thuận ly hôn trên bàn, chỉ vào một điều khoản: “Ở chỗ này tôi viết rất rõ ràng, thỏa thuận ly hôn của tôi với anh, sau khi ly hôn tài sản của anh tôi không đòi chia, mà danh nghĩa đất bệnh viện Cửu Long của tôi hoàn toàn tự động thuộc về anh.”

Theo ngón tay của cô, Lưu Lăng dĩ nhiên nhìn thấy câu điều khoản kia khiến anh động lòng không dứt, nhưng đồng thời, anh cũng nhìn thấy một điều phía dưới.

“Tại sao hàng năm phải trả phí thuê 100 vạn cho em!”

Tô Mạt thả giấy thỏa thuận, hơi khó hiểu hỏi ngược lại anh: “Tại sao tôi không thể nhận?”

“Không phải em nói là, đất bệnh viện Cửu Long tự động thuộc về anh sao?” Lưu Lăng chỉ vào chữ viết sai màu đen.

“Anh có biết mảnh đất này đáng bao nhiêu tiền hay không?” Tô Mạt hỏi xong, tự giải đáp: “Một tỷ”

“Dĩ nhiên anh biết” Chính vì anh biết, nên năm đó mới có thể dùng hết tất cả mưu kế để cưới Tô Mạt.

“Chẳng lẽ anh cho rằng tôi sẽ không công mà đưa mảnh đất này cho anh?” Khóe miệng Tô Mạt nở ra nụ cười lạnh: “Mảnh đất này, phí thuê sử dụng hàng năm một trăm vạn, anh chỉ cần thời gian ba mươi năm, ba mươi năm sau, mảnh đất này mới hoàn toàn thuộc về anh!”

“Tại sao là ba mươi năm?” Anh không tin vợ mình sẽ làm buôn bán lỗ vốn.

“Bởi vì, tôi gả cho anh ba năm, cho nên tôi muốn anh trả hết trong 30 năm” Tô Mạt bình thản nói đáp án.

2. Chương 2: Côn Đồ Lịch Sự

Tô Mạt đi ra khỏi tòa nhà hành chính của bệnh viện Cửu Long, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời chạng vạng đầy mây đen.

Thật sự một chút cũng không phù hợp tâm tình của cô lúc này, vừa mới dùng một tỷ kết thúc cuộc hôn nhân ba năm của mình, không có bất kỳ cảm giác đau khổ, ngược lại có cảm giác nhẹ nhõm, dường như chớp mắt một cái, đã có thể nhìn thấy tự do.

Tô Mạt xoay người, liếc mắt nhìn lại bệnh viện Cửu Long rất quy mô ở sau lưng.

Nơi này vốn là nơi nuôi cô hai mươi năm, hôm nay bức thành hoàn cảnh này, nói là cứu sống, nhưng người nào đó ở bên trong bóng tối này lại biết đây? Thoát khỏi, cũng tốt.

Chẳng qua là...

Tô Mạt cô nửa đời không có lỗi với bất kỳ kẻ nào, hôm nay tại sao lại rơi vào tình cảnh như vậy? Nói là không quan tâm, nhưng có mấy người có thể thật sự không quan tâm đây? Cái gì là đúng, cái gì là sai, cái gì là thật, cái gì là giả? Trời đất bao la, cô có thể tin tưởng ai? Trừ tiền tiết kiệm bên trong ngân hàng kia thì không có bất kỳ ý nghĩa gì, cái gì cô cũng không có...

Tô Mạt lạnh nhạt cong khóe môi, không biết là vui hay là buồn. Xoay người lại ngoắc một chiếc tắc xi, nói với tài xế câu “Đi quán bar lớn nhất thành phố H”

Cũng trong lúc đó, phòng làm việc của tổng giám đốc khoa học kỹ thuật Vân Đằng thành phố H.

Vân Mặc Vân liếc nhìn một lần phương án trên bàn, cầm bút sửa từng cái, lại đang điền số liệu vào trong máy vi tính, làm việc rất nghiêm túc.

“Vân đại thần, tôi nói cậu quá cứng chiều cô bạn nhỏ nhà cậu đi!” Thân là “phụ tá đặc biệt của tổng giám đốc” Quý Thần Hi vừa nhàn nhã uống trà, vừa không biết xấu hổ mà quấy rầy Vân Mặc Vận: “Ngay cả phương án của cô ấy cũng phải dùng một cây bút sửa đổi, chỉ vì sợ cô ấy không giao nộp được mà bị xa thải, người bạn trai như cậu thật đúng là tận tâm tận lực (hết lòng hết dạ), khiến người ta thốn thức.”

Vân Mặc Vận lười chẳng muốn đáp lại anh, vẫn như cũ im lặng sửa chữa đồ của mình, nhưng Quý Thần Hi chính là loại người vĩnh viễn không biết “Da mặt dày” là gì, vì vậy tiếp tục quấy rầy: “Có tổng giám đốc như cậu bảo bọc, ai dám động đến cô ấy? Tôi nói có phải cậu quá cứng cô ấy rồi hay không, tôi thật sự là sợ đó, còn chưa kết hôn cậu để cô ấy phóng túng như vậy, nếu như kết hôn nhất định cậu là người con trai nhị thập tứ hiếu*, thật là bi kịch, bi kịch. Quay đầu lại tôi sẽ bào chế chút thuốc mỡ xoa bóp chuẩn bị cho cậu, tránh cho về sau quỳ cái bàn xát**, loại phát sinh quỳ bàn phím này của cậu thì không thể cứu được.”

* Nhị thập tứ hiếu (chữ Hán: 二十四孝) là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh, bính âm: Guō Jūjīng) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu ẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuấn Đế đến đời ông.

** cái bàn xát: dùng để giặt quần áo

“Cậu rất rảnh?” Vân Mặc Vận thản nhiên trả về ba chữ cho anh ấy.

“Cũng được! Không phải là cậu biết rõ sao, hiện tại tôi là người thuộc loại toàn thế giới truy nã, cũng không dám lộ diện, nếu bị bắt trở về châu Âu liền thê thảm.”

“Phải không, vậy tôi đây nhận thấy vẫn là nên gọi điện thoại nói chuyện xưa với bộ hạ Nors.”

“Cậu không nên làm tôi sợ” Vừa nhắc tới người cậu nhỏ của mình Quý Thần Hi lập tức không còn bộ dạng còn đồ, nghiêm trang lắc đầu: “Tôi thật vất vả mới đột phá thể lực của bọn họ để chạy trốn, trở về nữa tôi lại phải cùng đám người bảo thủ xã hội ‘phong kiến’ kia đấu trí đấu dũng, này thật không dễ chơi chút nào.”

“Nếu không muốn trở về, thì im lặng ngồi đó.”

“Vân đại thần, chớ tức giận. Nếu không, sau khi tan việc tôi mời cậu uống rượu, mang theo Tiểu Nguyệt nhà cậu, như thế nào?”

“Không cho cô ấy uống rượu” Mặt Vân đại thần cũng không ngẩng, rất rõ ràng không cho anh ấy mặt mũi.

“Vậy cậu ra ngoài đi, gọi Húc Nhật, buổi tối chúng ta đi uống một chén” Biết anh ấy sẽ cự tuyệt, Quý Thần Hi không nóng không vội bỏ thêm một câu: “Là đàn ông nên có thời gian của đàn ông, dù sao phụ nữ vây quanh cũng không thấy là chuyện tốt gì, huống chi Tiểu Nguyệt nhà cậu gần đây không phải là đang bận thi cấp 6 sao, cậu đi cũng là tranh thủ về.”

Anh cũng không quên dùng lý do của Liễu Thi Nguyệt “Sự tồn tại của Vân Mặc Vận sẽ trở ngại suy nghĩ bình thường của mình” đưa Vân Mặc Vận ra khỏi cửa.

“”

Lần này Vân Mặc Vận không đồng ý, nhưng, cũng không phản đối.

3. Chương 3: Nửa Đêm Mất Hồn (1)

“Midnight” là quán bar lớn nhất thành phố H, nằm trong khu vực trung tâm thành phố, đông nghịt người đến người đi, vào buổi sáng sớm ánh sao vén ra tia sáng kiêu diễm.

Say rượu, thật sự là một hành động kỳ quái, người người kêu phải uống say, cũng đều biết say thì có một ngày tỉnh, nhưng vẫn trước sau như một ở lại chỗ này rất nhiều đêm, mong đợi, không có kết cục giống như vậy.

Quán bar không thiếu chính là các chàng trai cô gái xinh đẹp, nhiều nhất cũng là tìm người, muôn màu muôn vẻ, mà tối nay, bốn chàng trai ngồi ở một góc lại thật sự hấp dẫn ánh mắt kinh diễm của mọi người.

Bốn người trong đó, có nhả nhận tuần tú, có tuần tú vô cùng, có tao nhả trưởng thành, có lạnh lùng thần bí, bốn chàng trai khác biệt như thế ngồi chung một chỗ, làm sao có thể không khiến cho người ta kinh diễm.

Người đàn ông áo tơ trắng tao nhả xuất chúng cầm ly rượu trong tay, uống từng chút từng chút rượu ngon trong ly, người đàn ông trẻ tuổi tuần mỹ hơn người ở bên cạnh cười nói với anh ta: “Mặc Vận, tối nay anh định ở đâu?”

“Có ý gì?” Vân Mặc Vận cũng không ngẩng đầu lên.

“Ê, tôi nghe nói Thi Nguyệt gần đây không cho cậu về nhà, cho nên nói trước tính toán giúp cậu, ai, hiện tại bạn tốt giống như tôi vậy thật sự là tìm cũng không tìm được” Quý Thần Hi nhìn Vân Mặc Vận, đôi mắt tìm kiếm “con môi” ở sàn nhảy tối nay.

“Gần đây cậu thật sự là quá nhàn nhả rồi.” Âu Húc Nhật liếc anh một cái, bất mãn nói: “Nói là làm phụ tá của Mặc Vận, kết quả chính là cậu sâu gạo không làm việc, ba ngày hai bữa không nhìn thấy cậu cũng coi như xong, đáng xấu hổ chính là tiền lương vẫn lĩnh.”

Trình độ học vấn vốn đã cao, đáng tiếc chuyên môn không hợp. Tài ăn nói cũng đạt rồi, đáng tiếc phong cách còn đồ không làm người yêu. Năng lực thì được rồi, đáng tiếc người quá lười biếng. Tổng hợp lại, điều kiện có thể đạt tới sa thải.

“Tôi rất bận rộn!” Thấy Âu Húc Nhật dùng ánh mắt tính toán chuyển đến trên người mình, cũng không cố tìm con môi MM, Quý Thần Hi vội vàng biện bạch: “Cậu không phải không biết, tôi bây giờ là bị toàn thể giới truy nã, vốn là nghĩ tới ở trong phạm vi thể lực của cậu sẽ tuyệt đối an toàn, nào biết thế giới này vốn không có chuyện tuyệt đối. Mấy ngày trước, tôi đi ra ngoài gặp một chú té xỉu ở ven đường, tôi cũng chính là ra tay giúp đỡ nhé, kết quả người ta mang ơn, quả thật chỉ muốn báo đáp tôi, lại thuận tiện cho tôi lên TV. May mắn gần đây tôi núp ở nhà họ Long, nếu không các cậu sao có thể được uống rượu với tôi?”

Vệ sĩ của Eros có cái mũi rất linh, không cẩn thận một chút sẽ bị bọn họ bắt được, anh là có thể kiên cường chống đỡ..., nhưng mà. gây chuyện không tốt sẽ biến thành tin tức quốc tế, ngộ nhờ anh và vị vương phi thái tử vương quốc Anh thành trang đầu, về sau chạy đến đâu cũng sẽ bị nhận ra, thì thật sự đi đời nhà ma rồi.

Vân Mặc Vận nâng ly uống một ngụm rượu, khoe môi chậm rãi nở nụ cười, bộ dạng thâm ý: “Thật ra thì, cậu cũng không nhất định phải làm phạm nhân, tôi nhớ năm nay cậu 25 tuổi, cách 26 tuổi, cũng chỉ có một năm, cần gì chứ?”

“Một năm cũng là tốt rồi, hơn nữa, tôi cũng không nhất định thất bại, nói không chừng ở chỗ này trong vòng một năm là tôi có thể giải quyết bốn người con gái kia, hoặc là, tôi có thể dùng phương pháp thứ hai, nếu không nữa thì, tôi cứ ‘giả chết’ Tóm lại, tôi tuyệt đối không làm chuyện lừa gạt để cậu nhỏ chịu khuất phục!”

Luật pháp của lãnh địa Eros, tiền đề gì, giới hạn gì, đều là tăng thêm gánh nặng lên trên người của anh, 25 năm qua lúc nào anh cũng muốn bỏ rơi cái gánh nặng này, nhưng hôm nay kỳ hạn cũng sắp đến.

“Thần Hi, cậu nói loại thứ hai là gì?”

4. Chương 4: Nửa Đêm Mất Hồn (2)

Âu Húc Nhật biết chuyện bốn' vị hôn thê' kia, nhưng loại phương pháp thứ hai có thể trốn tránh thừa kế vương vị thì anh thật sự là không biết.

Quý Thần Hi nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch, ai ôi thở dài: “Chuyện bốn người phụ nữ phiền toái kia các người cũng biết, tôi ghét họ, từ nhỏ đã ghét rồi, cho nên tôi tuyệt đối không muốn chọn một trong các cô ấy trở thành vợ của tôi, cái này cậu nhỏ của tôi cũng biết rất rõ, cho nên ông ấy liền chỉnh sửa điều khoản thừa kế vương vị.”

“Nói chính xác là ngoài trừ cưới bốn vị kia, vẫn còn biện pháp khác?”

Quý Thần Hi gật đầu: “Loại thứ hai chính là, trước lúc tôi 26 tuổi, tôi nhất định phải có một đứa con trai ruột, cũng chính là sự lựa chọn người thừa kế thứ hai, cậu nhỏ có thể tuyên bố lúc đó tôi thừa kế vương vị ở tuổi 35, hoặc là do con cháu tôi thừa kế. Nhưng nếu như không có, vậy lúc 26 tuổi tôi nhất định phải trở về công quốc Eros lên ngôi trở thành quốc vương.”

Mẹ của Quý Thần Hi là đệ nhất công chúa của Eros, vào ba mươi năm trước gả cho Quý Uyên là tộc trưởng bộ tộc họ Quý nổi tiếng ngày xưa của Trung Quốc, sinh hạ một đứa con trai chính là Quý Thần Hi, mà em trai của mẹ Quý Thần Hi chính là Nors hiện là quốc vương đương nhiệm của công quốc Eros. Nghe nói, bệ hạ Nors lúc tuổi trẻ mất đi người con gái yêu mến nhất nên cả đời không lập gia đình, cũng không có người đời sau nào, vì vậy, Quý Thần Hi thuận lý thành chương thành người đầu tiên nối nghiệp vương vị, cũng là người nối nghiệp duy nhất. Nếu như Quý Thần Hi không chịu thừa kế vương vị, vậy nhất định do con cháu của Quý Thần Hi thừa kế, chỉ sợ Quý Thần Hi trở về cô nhi viện ... , cho nên nhấn mạnh phải là ruột thịt. An bài như vậy cũng có thể nói là hợp lẽ rồi.

“Cho nên, cậu muốn tìm một người phụ nữ sanh con cho cậu?” Âu Húc Nhật cảm thấy đây là con đường duy nhất Quý Thần Hi có thể đi, về phần giả chết, với danh hiệu chuyên gia khoa tim não hạng nhất toàn thế giới của anh ta, giả chết thực sự là không thực tế lắm.

“Trừ phi tôi muốn bị bốn người con gái kia phiền chết, hoặc là giả chết, nếu như đều là chết, thì tôi tình nguyện tìm sống trong cái chết, tìm phụ nữ sanh con.”

“Vậy cậu định cưới cô ta?” Anh hỏi ra vấn đề mình cũng biết đáp án.

“Please! Cậu cũng không phải không biết, sao tôi có thể làm những chuyện mắc kệt mình?” Quý Thần Hi cắt ngang Âu Húc Nhật, nâng ly uống một hớp, chậm rãi trả lời: “Tôi chỉ muốn đứa nhỏ, về phần người phụ nữ tôi không muốn, cô ta sanh đứa nhỏ xong, muốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề. Chỉ cần về sau vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mắt tôi, cũng không được xuất hiện ở trước mắt con trai tôi là được rồi.”

“Vô sỉ”

Người con trai áo đen ngồi ở bên cạnh vẫn im lặng lạnh lùng mắng một câu.

“Thừa Viêm, trước khi chửi tôi phải suy nghĩ cho kỹ, cậu đừng nói với tôi, cậu sẽ lấy một người phụ nữ xa lạ sinh con cho cậu.” Quý Thần Hi tà tà liếc mắt, dừng dừng.

“Tôi sẽ không giống như cậu vậy. Có cam kết thì nhất định phải hoàn thành, đây là trách nhiệm của người đàn ông.” Long Thừa Viêm lạnh lùng ném một câu, bắt đầu nâng ly uống rượu.

“Cam kết? Tôi khuyên cậu chính là chuẩn bị hoàn thành cam kết mười năm trước kia đi!”

Mười năm nay mỗi lần nhớ tới chuyện này, muốn mắng vô sỉ cũng không nên là anh.

Nhắc tới chuyện này, Long Thừa Viêm không thêm nói nữa.

“Thần Hi, cậu có thể bảo đảm không bị phụ nữ hoặc là hôn nhân ràng buộc?” Xét thấy tình trạng hiện giờ của Vân Mặc Vận, Âu Húc Nhật hơi hoài nghi số mạng tương lai của người bạn này.

“Tôi chắc chắn sẽ không vì một phụ nữ mà buông tha tự do, càng sẽ không quyết tâm muốn kết hôn với người thậm chí ở người nhà không cảm kích xuống trạng thái hoa chiêu dùng hết, lại tính toán, lại sử dụng lừa gạt”

5. Chương 5: Số Phận (1)

“Cậu sẽ vì những lời nói hôm nay mà trả giá rất lớn.” Vân Mặc Vận không nhanh không chậm giáng trả một câu bóng gió: “Không lâu nữa đâu.”

“Phải không? Tôi sẽ xem, cậu cũng như Thừa Viêm, vẫn là giải quyết chuyện Thi Nguyệt nhà cậu trước đi!” Quý Thần Hi không để ý tới anh, đôi mắt khóa vào một phụ nữ mới vừa tiến vào cửa.

Theo ánh mắt của anh, Vân Mặc Vận cũng nhìn thấy ‘ cô ấy ‘.

Một cái chuông gió treo ở nơi cửa, một tiếng “đình linh –” chính là báo trước có một người phụ nữ đến muốn uống say.

Tóc dài được cột lại, trên khuôn mặt lạnh lùng, đồ trang sức không có bất cứ màu sắc gì, váy liền áo sợi tơ màu xanh lam làm nổi lên thân hình cô rất mảnh khảnh, trên cổ tay mang một vòng hạt tinh thể thủy tinh, lúc cô nâng tay lên vén mái tóc qua bên tai thì bị ánh đèn muôn màu chiếu ra, đôi mắt trong suốt, so với thủy tinh trên cổ tay cô còn sáng hơn mấy phần, khóe miệng khẽ nhếch, làm sao cũng không thấy nụ cười, cử chỉ, phong thái cũng đầy nhẹ nhàng.

Người phụ nữ này, chỉ đứng ở nơi đó, giống như. Một đóa hoa sen đúc băng.

Không đẹp, không xinh, lại có mùi vị của cô đơn, cô một chén lại một chén, hào phóng uống rượu mạnh, trong đó có sự tuyệt vọng u ám đã không thoát khỏi mắt của Quý Thần Hi, thấy khóe mắt cô chảy ra lệ, Quý Thần Hi cũng ngồi không yên nữa, cầm ly rượu, đi về phía cô.

“Xem ra, Thần Hi chẳng bao lâu nữa, thật sự là không lâu.” Vân Mặc Vận lẩm bẩm cười, ba người vừa cùng ly, hẹn ngầm nhìn cuộc vui.

“Tiểu thư, cô muốn uống gì?”

Ngồi ở trước quầy bar, Tô Mạt lạnh nhạt liếc mắt nhìn thực đơn rượu, đôi mắt chớp chớp: “Anh, cho tôi một ly rượu có thể say.”

“Tequila” Người pha rượu để một ly rượu ở trước mắt cô, mỉm cười: “Đây là loại rượu mạnh đàn ông rất thích, tôi nghĩ, bây giờ cô muốn có lẽ là cái này.”

“Cho tôi, vĩnh viễn không phải là tôi muốn.” Tô Mạt không biết là đang đáp lại người pha rượu hay là đang đáp lại mình, nâng ly rượu lên, lắc lắc chất lỏng trong ly, nhìn xuyên qua chất lỏng màu vàng nhạt, cô lại nhìn thấy ba năm trước đây.

“Tô Mạt, gả cho anh!” Dòng người tấp nập, ở trung tâm thương mại lớn nhất thành phố H, người đàn ông anh tuần đó quỳ một gối xuống trước mình, tiếp nhận ánh mắt đến từ bốn phương tám hướng, la lớn: “Tất cả mọi người làm chứng, tôi Lưu Lăng là thật tâm yêu Tô Mạt, bắt đầu từ hôm nay, anh nhất định sẽ dùng tính mạng bảo vệ em, suốt cả đời làm bạn ở bên cạnh em, xin hãy gả cho anh!”

Hoa tươi, không quan trọng, tình yêu, không cần vội. Nhưng mà, là lời nói của anh ta sao.

Tính mạng, đối với người sống ở cô nhi viện từ nhỏ đến lớn, không biết sinh mạng mình đến từ đâu như cô, điều này quan trọng biết bao. Nhưng người con trai này, lại dùng tính mạng, sẵn lòng bảo vệ cô. Như vậy, cô còn phải lo lắng chuyện gì nữa.

Nhàn nhạt, ánh mắt cô không có dao động, lại nhận lấy chiếc nhẫn kim cương từ trong tay anh: “Được, tôi gả.”

Ba năm, không, xác thực mà nói là vừa bắt đầu, ngay lúc đó anh ta đã lừa gạt cô, sinh mạng cái gì, lời thề cái gì, thế giới này, còn có yêu sao?

Tô Mạt lại lắc lư thân cái ly, bình tĩnh, uống một hơi cạn sạch.

Cay, rất cay.

Rượu dọc theo cổ họng chảy vào thực quản, sau đó rơi vào trong dạ dày, vì vậy, toàn thân cũng không có gì sánh được.

“Cho tôi thêm một ly!”

Ly thứ hai, ánh mắt cô hơi lơ mờ.

“Tô Mạt, Lưu Lăng vốn không yêu cô, anh ấy cưới cô, chỉ là vì bệnh viện Cửu Long, cô là người sở hữu mảnh đất này, cho nên anh ấy mới cưới cô.”

Ly thứ ba, khóe môi cô hơi có ý cười.

“Tô Mạt, tôi mang thai con của Lưu Lăng, mà cô gả cho anh ấy ba năm lại không có gì, bác trai bác gái Lưu đã sớm không hài lòng với cô, cô nên thức thời một chút mà ly hôn đi!”

6. Chương 6: Số Phận (2)

Ly thứ tư, cô cần cảnh môi, ánh mắt lạc lõng.

“Abby, hãy nghe anh nói, anh cưới cô ta chỉ vì mảnh đất kia thôi, rất nhanh anh sẽ ly hôn với cô ta, ngoan, bảo bối, chờ một chút, em sẽ trở thành nữ chủ nhân của nhà họ Lưu”

Ly thứ năm, khóe mắt cô, một giọt nước mắt trong suốt, lóe ra tia bi thương, chợt lóe rồi biến mất.

“Mạt Mạt, đứa trẻ ngoan, Cô Nhi Viện không thể nào kinh doanh nữa, bà nội cũng không còn khỏe, khế đất này giao cho con, con phải giữ cho tốt.”

Ly thứ sáu cô mới vừa nâng ly rượu lên, sau lưng liền có một cánh tay vòng qua, đặt một ly rượu màu lam nhạt ở trước người của cô trên quầy bar.

Quay người lại, là một người con trai trẻ tuổi rất tuấn tú, cười nói với cô: “Mặt trắng màu lam, thử xem.”

Không hỏi mục đích đến của đối phương, mặc kệ lai lịch chén rượu này, Tô Mạt nâng ly rượu lên uống một hớp.

“Cô” Lần đầu tiên Quý Thần Hi không biết giao tiếp với con gái như thế nào.

Cô gái này thực kỳ quái, cô ấy không nên xuất hiện ở nơi này, ít nhất, không nên dùng loại trạng thái này xuất hiện ở đây. Cô ấy nên lạnh lùng nở rộ ở trong đám người, mà không phải thê lương uống say mê mang. Cho nên, anh không biết nên dùng đề tài gì để tiếp tục.

“Anh tên gì.” Tô Mạt cầm ly rượu thứ sáu của tối nay, ánh mắt tự do nhìn Quý Thần Hi.

“Quý Thần Hi” Anh nói ra tên của mình.

Người đàn ông này thật xuất sắc, đầu óc Tô Mạt đã mơ hồ mà còn thu nhận toàn bộ về Quý Thần Hi vào.

Ngũ quan tuấn tú, khí chất cao quý, cả người quần áo thoải mái chất liệu tốt được cắt may vừa người, tóc đen như người Mê-xi-cô, tinh tế không giống màu vàng của người phương Đông, mà Tô Mạt hơi sợ chớp đôi mắt một cái, ánh mắt của anh hình như là màu lam hỗn hợp với máu? Hay là kính sát trùng.

“Đôi mắt của anh là màu lam.” Tô Mạt lẩm bẩm nói ra phỏng đoán của mình.

Chưa từng có ai hoài nghi màu sắc của đôi mắt mình, Quý Thần Hi kinh ngạc cô nhạy cảm, đưa tay lấy xuống kính sát trùng đôi mắt trong mắt. Một đôi mắt xanh thẳm giống như biển cả thông thấu, khóa Tô Mạt lại.

“Ánh mắt đẹp quá.”

Tô Mạt vươn tay, muốn đụng vào đôi mắt của anh, cũng không cẩn thận mà làm ngã mấy cái ly không trước cánh tay.

“Cô uống say rồi.” Quý Thần Hi một tay đỡ Tô Mạt, một tay đặt ly rượu ở nơi hơi xa, sợ cô sẽ làm ngã nữa.

“Tôi say? Đúng là tôi muốn say.” Tô Mạt lạnh nhạt cười, cho dù say, cô vẫn lạnh lùng như cũ.

“Cô tên gì?” Quý Thần Hi muốn biết tên của cô, cô gái này thật sự quá kỳ quái, nhìn thấy cô, anh hình như có một cảm giác nói không ra lời.

Tên

Mạt Mạt Tô Mạt bà xã

Không muốn nói cho anh biết, những tên này đều bị người gọi qua rồi, không muốn

“Tô Tô”

“Tô Tô” Quý Thần Hi biết cô không nói ra tên thật của mình, nhưng anh cũng không để ý, Tô Tô, rất thích hợp với cô.

“Tô Tô, nghe này, cô đã say, đừng uống nữa.” Quý Thần Hi ngăn cản cô lấy ly Tequila thứ bảy.

“Anh, tại sao anh không để cho tôi uống?” Tô Mạt kéo tay Quý Thần Hi, ý muốn đoạt lấy cái ly từ trong tay anh.

Ngón tay mảnh khảnh khoắc lên trên tay Quý Thần Hi, hình như, có một dòng điện kỳ dị nhảy qua, Quý Thần Hi cảm thấy trong lòng mình có một cỗ chua ầm, làm anh ngẩn ra.

Thuận lợi đoạt lấy ly rượu, Tô Mạt cười, uống một hớp.

Rượu thật sự là một thứ đồ tốt, uống uống, có thể quên rất nhiều người, rất nhiều việc.

Cô say, nhưng cô không say khướt, chỉ gác cằm ở trên quầy bar, chờ người pha rượu cho cô ly rượu thứ tám.

Người pha rượu bưng lên ly Tequila thứ tám tối nay lại bị Quý Thần Hi giành, uống một hớp cạn sạch, sau thử đồ cô đây.

Cô đẩy tay của anh ra: “Tôi không có say không cần đỡ tôi.”

7. Chương 7: Mượn Rượu Tiêu Sầu

Quý Thần Hi nhìn kỹ ánh mắt đỏ của cô một chút, tuyệt đối không tin cô không uống say, nhưng cô say, càng khiến cho anh có loại cảm giác kỳ quái, rõ ràng là nhìn cô, thì muốn đụng vào cô, thật sự chạm vào cô thì cảm giác lại muốn ôm chặt hơn.

Trước khi không hoàn toàn luân hãm vào loại cảm giác không hiểu này, Quý Thần Hi khiến mình dừng lại.

“Anh nói, đến tột cùng tôi vì cái gì?” Tô Mạt giơ cái ly trống rỗng, chê cười: “Gả cho anh ta, không phải vì tình yêu, mà là vì một câu nói. Một câu nói. Bị mất kiếp này. Đời này kiếp này tôi đây.”

Gả!

Đôi mắt Quý Thần Hi đột nhiên mở to. Anh nghe thấy một chữ, gả! Cô. Cô vậy mà đã kết hôn rồi!

Quý Thần Hi nắm tay của cô, cẩn thận lướt qua mỗi một đầu ngón tay, nhưng không có tìm được chiếc nhẫn tượng trưng cho hôn nhân.

“Cô, kết hôn?”

“Kết hôn.” Tô Mạt gật gù đắc ý, trong mắt nhiều tia buồn bã: “Tôi kết hôn, nhưng. bây giờ tôi đã ly hôn. A, ly hôn, thật tốt. Tôi còn lại một mình, một mình tiếp tục sinh tồn ở trên đời này. Vĩnh viễn, đều là một mình.”

Ly hôn, thật tốt. Quý Thần Hi thở phào nhẹ nhõm, thật tốt, cô ấy đã ly hôn, theo như lời của cô, thật tốt. Tô Mạt lại giờ ly thủy tinh lên, hướng về phía ánh đèn quầy bar, khúc xạ ly thủy tinh hiện ra ánh sáng động lòng người, khiến thần trí cô đã không tỉnh táo càng thêm hoa mắt.

“Cẩn thận –” Quý Thần Hi sợ cô không nắm được cái ly, trước một bước nhẹ nhàng gỡ ly xuống, cũng thuận tiện nắm chặt lấy tay cô.

“Quý Thần Hi” Cô nhìn hai tay của bọn họ giao nhau, ngón tay của anh, nắm cô, không chịu buông ra.

“Ừ?”

“Anh nắm tôi. Có phải muốn chơi trò chơi với tôi hay không?”

“Trò chơi?” Anh không hiểu ý của cô.

“Được đặt tên là, trò chơi tình yêu .”

Rượu cồn cuối cùng có tác dụng, bây giờ Tô Mạt biết, rượu cồn, có thể kích thích cô, khiến cô lớn mật, khiến cô điên cuồng.

Quý Thần Hi biết mình nên cự tuyệt, người con gái tên ‘ Tô Tô’ này bây giờ thần trí không ổn định, nói ra cũng không phải nghiêm túc, nhưng anh thì khác, anh có lý trí cũng nghiêm túc, cho nên anh nên cự tuyệt. Nhưng, anh nhìn thấy ngũ quan xinh đẹp của cô lại toả ra một nụ cười mỉa mai, nhất là ánh mắt, ánh mắt của cô đen bóng, giống như có thể hấp dẫn anh đi vào hoàn toàn. Khiến anh không thể chống đỡ được, không thể cự tuyệt.

Quý Thần Hi hít một hơi thật sâu, nở nụ cười, kéo cô qua, để cô tựa vào ngực mình, ở bên tai cô nói ra nhẹ nhàng: “Tối nay, như lời em nói, sẽ nhất định cả đời”

“Cả đời, thì cả đời” Đầu ngón tay Tô Mạt di chuyển dọc theo gò má tuấn tú của anh, ngẩng đầu nhìn mắt màu lam của anh, xinh đẹp, cao quý, khiến cô không dời ánh mắt

“Thần Hi, thật sự mang cô ấy đi “

Nhìn thấy Quý Thần Hi ôm ngang người con gái đã say đi, Long Thừa Viêm chỉ nói một câu.

“Xem ra, Thần Hi đã chọn cô gái kia” Âu Húc Nhật xoay người hỏi Vân Mặc Vận: “Anh cảm thấy, Thần Hi sẽ đợi cô ấy sanh xong hài tử thì rời khỏi cô ấy sao?”

Vân Mặc Vận chậm rãi uống cạn ly cuối cùng của tối nay, mỉm cười sâu sắc: “Sợ là sợ, bị rời khỏi không phải là cô ấy, mà là cậu ấy.”

Anh chỉ nói hai ‘người’, hai người đang ngồi cũng hiểu rõ, mới vừa rồi, Quý Thần Hi đã động tâm.

“Cô gái kia có vấn đề?”

Nếu không, một cô gái bình thường sao lại cự tuyệt một vị vương tử thứ thiệt đây?

“Không phải là cô gái kia có vấn đề, mà là Thần Hi có vấn đề” Nắm chìa khóa xe lên, Vân Mặc Vận trước bấm số điện thoại của bạn gái thân yêu Liễu Thi Nguyệt sau công bố đáp án: “Cô gái kia, là phu nhân Tổng giám đốc tập đoàn y liệu Cửu Long, cũng là người cho thuê đất bệnh viện Cửu Long, mà theo tôi được biết, chồng của cô gái kia vẫn còn khoẻ mạnh.”

Vân Mặc Vận kiên nhẫn làm mặt dày gõ cửa phòng Liễu Thi Nguyệt, mà Âu Húc Nhật và Long Thừa Viêm tiếp tục uống với nhau.

“Thừa Viêm”

“Ừ”

“Cậu nói, trận ‘ ngoại tình’ này của Thần Hi có phải sẽ kết thúc thê thảm hay không?”

“Sẽ không”

“A?”

“Nếu như cậu ấy yêu, tôi sẽ khiến cho chồng của cô gái đó ‘ không khoẻ mạnh’ ”

“”

Âu Húc Nhật thông minh không nói tiếp nữa, anh thật sự không muốn khiến cho thủ lĩnh xã hội đen ” Long tộc” lớn nhất toàn cầu đi chế tạo bi kịch nhân gian như thế, cho dù, anh ta đều cho rằng lấy hạnh phúc của bạn tốt mình đi đầu.

Không có cách nào, mọi người đều ích kỷ , nếu như Thần Hi có thể hạnh phúc, như vậy bất hạnh, hãy để cho người khác tiếp nhận thôi.

8. Chương 8: Cô Ấy Gọi Là Tô Mạt

Quý Thần Hi nhẹ nhàng đặt cô gái ở trong ngực lên giường lớn, kéo chăn mỏng qua đắp lên trên người cô.

Nhìn mình cả người cũng là mùi rượu, Quý Thần Hi cởi áo ra chuẩn bị đi tắm, nhưng một tiếng chuông điện thoại vang lên. Điện thoại di động rút ra từ trong túi váy của cô, hiện lên một dãy số không có tên, Quý Thần Hi suy nghĩ một chút rồi dè xuống phím call.

“Tô Mạt, tôi là Aimee” Giọng nói của đối phương động lòng người, lại cực kỳ khí thế, anh cũng không cho rằng Tô Tô sẽ có người bạn như thế. Quý Thần Hi không trả lời, để xem người con gái tên gọi Aimee này muốn nói gì.

“Tôi biết bây giờ cô không muốn nói chuyện, không sao, tôi nói cho cô nghe” Aimee lấy giọng điệu của người thắng cười duyên: “Tô Mạt, tôi gọi điện thoại tới đây chỉ là muốn cảm tạ cô, thật đó, bây giờ tôi chưa từng muốn cảm kích ai như vậy, xem ra cô là thứ nhất rồi.”

Ngừng lại một chút, nhận thấy được Quý Thần Hi vẫn im lặng như cũ, không suy nghĩ gì Aimee hừ lạnh một tiếng: “Tôi đã sớm nói cho cô biết, Lưu Lăng thực sự yêu tôi, không phải là cô, nhưng cô lại sống chết không chịu buông anh ấy ra, hiện tại thì sao? Lưu Lăng không muốn cô rồi, anh ấy và cô ly hôn, mà cô vẫn dùng mảnh đất kia để uy hiếp anh ấy, nhưng bệnh viện Cửu Long, tòa án đã xử cho Lưu Lăng, bây giờ cái gì cô cũng không có.”

Aimee hiển nhiên cười một lúc: “Nhưng, tôi thật sự là muốn cảm ơn cô, cô không có dây dưa với Lưu Lăng, bây giờ cuối cùng anh ấy cũng muốn kết hôn với tôi. Tôi và con của tôi đều cần phải cảm ơn cô rồi, bởi vì cô, con của tôi được sinh ra, lại bởi vì cô, bây giờ chúng tôi có thể quang minh chính đại ở chung một chỗ với Lưu Lăng, cô nói xem, đây là vận mệnh gì chứ?”

“”

“Cô đã không nói gì, vậy tôi cũng không miễn cưỡng cô, giấy thỏa thuận li hôn cũng đã ký tên, thì không thể hối hận. Mọi đồ vật của cô ở nhà họ Lưu tôi sẽ giúp cô ‘ loại bỏ ‘ , cô cũng không cần trở về nữa, tôi và Lưu Lăng cũng không muốn gặp lại cô nữa đâu. Cứ như vậy, tạm biệt.”

Bên tai truyền tới tiếng “Đô — đô —”, đối phương đã cắt liên lạc.

Quý Thần Hi tắt điện thoại, hít thở mấy hơi thật sâu mới bình phục tức giận gần như muốn tràn ra trái tim.

Lưu Lăng, chính là chồng của Tô Tô, không! Là chồng trước!

Aimee, chính là vợ bé bên ngoài của Lưu Lăng, bây giờ đi dần từng bước!

Bệnh viện Cửu Long là của Tô Tô, nhưng bây giờ bị vợ bé và chồng trước nuốt trọn!

Quý Thần Hi sắp xếp ý nghĩ xong, nắm chặt điện thoại trong tay, nhìn Tô Mạt xoay người đá văng chần ra.

Dáng người đường cong ngủ nghiêng của cô gái rất đẹp, đôi chân thon thả sát vào nhau, váy bị cô bị tốc lên, lộ phần eo thon thả mượt mà, cầu vai chảy xuống một nửa, bờ vai nhẵn mịn lộ ra trong không khí, trước ngực phập phồng, tiếng hít thở cạn, nhưng đã quấy rầy đến anh vị khách đứng xem này.

Vải quần nhỏ làm bằng tơ lụa sáng mịn, dán lên bụng phẳng của cô, sắc mặt đỏ hồng, lay động linh hồn.

Quý Thần Hi ý thức được mình ngừng thở đã lâu, từ từ dời ánh mắt đi chỗ khác.

Đột nhiên cảm thấy trong lòng có một tia không cam lòng.

Trên người anh dính đầy mùi rượu, chỉ cần gọi quản lý khách sạn đưa một bộ quần áo ở nhà lên, đi ra phòng tắm độc lập bên ngoài tắm rửa sạch sẽ thay quần áo xong chuẩn bị đến một phòng khác ngủ.

Đã sắp sáng rồi, nhưng anh vẫn không ngủ được, kết nối với Computer bắt đầu xử lý chuyện kinh doanh chữa bệnh toàn cầu của nhà họ Quý, nghiên cứu cẩn thận từng hàng bảng giá và ca bệnh xong, lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian vừa vặn chỉ 12 giờ. Dựa vào thành ghế nhìn bên ngoài cửa sổ, đây là khách sạn lớn nhất thành phố H, tọa lạc trên bờ hồ Nguyệt Lạc, anh đang tầng 49 phòng cuối cùng của tầng lầu nhìn xuống dưới, sóng gợn lăn tăn, nước mênh mông dị thường.

Cô ấy là Tô Mạt Mạt. Là Mạt Molly nhé, cô ấy thật sự rất giống hoa lái, xinh đẹp, động lòng người.

9. Chương 9: Tham Hoan Cả Đêm (1)

Đang định xoay người tiếp tục xử lý công việc, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng “Phanh”.

Quý Thần Hi theo phản xạ đứng lên, ném xuống hồ sơ bệnh lý đang xử lý một nửa, phòng ngủ chính không có người, lòng anh căng thẳng, về sau mới nghe động tĩnh ở phòng vệ sinh, men theo tiếng động mà đi qua

Cô gái này say khướt rồi mà còn nhớ rõ muốn tắm, đáng tiếc cả người đều té xuống bên cạnh bồn tắm.

Thở phào một hơi, cũng may cô ấy không sao.

Quý Thần Hi dìu cô ấy lên, không biết sao cô ấy luôn muốn vùng thoát khỏi tay của anh. Nhưng anh buông lỏng cô ra, cô sẽ trượt xuống đất.

Quý Thần Hi cắn răng nghiêng lợi: “Tô Tô!”

Gọi cô ấy Tô Mạt, nhất định cô ấy cũng sẽ không đáp lại, hướng chỉ là “Tô Tô”, cô ấy sẽ trả lời sao?

Anh gỡ vôi hoa sen xuống, mở nước nóng, dọn dẹp hiện trường, nhìn vài sợi tóc ướt của cô dính vào trên mặt, chỉ cảm thấy đau lòng, ra ngoài lúc đi vào cầm cái áo sơ mi, nhẹ nhàng vỗ mặt của cô ấy: “Tô Tô.”

Quý Thần Hi cầm khăn tắm bao lấy cô, giúp cô thay áo ướt, rồi mặc áo sơ mi của anh, bế cô đi ra ngoài.

Áo quá lớn, chung quanh thông thoáng, cô vừa vặn mình, Quý Thần Hi liền hô hấp không ổn định.

Bụng của cô phẳng, trắng nõn mượt mà.

Ngón tay của anh như bị lực lượng vô hình tác động, giống như bị ma ám, khẽ xoa lên cô. Cô hơi tỉnh, ngón tay của anh di chuyển xuống dưới thân thể, Quý Thần Hi cho là lực đạo của ngón tay mình làm đau cô ấy, hơi hốt hoảng lấy tay ra, “Đau ?”

Cô không lên tiếng, nhưng mày nhíu càng chặt hơn.

Trong đầu Quý Thần Hi, giọng của người con gái tên là xxxn lại vang lên, mặc dù anh biết cô không bao lâu, nhưng không hiểu sao, dù cho anh biết cô là người như vậy, cho dù cau mày, rồi lại miễn cưỡng mình

mỉm cười, nước mắt của cô, dường như chữ viết rơi xuống trên tờ giấy, cũng giống như rơi xuống hồ nước, khiến cho hồ nước bình tĩnh dâng lên những gợn sóng lăn tăn.

Làm đảo loạn tim của anh.

Quý Thần Hi không muốn thừa nhận, anh đau.

Nơi nào đó trong trái tim. Thân là bác sĩ tim não số một thế giới, cũng không tự cứu được.

Ngọn nguồn đau khổ của cô, có phải là do chồng trước của cô hay không?

Quý Thần Hi quả thực chỉ muốn xoa nhẹ lên nỗi khổ đau của cô, cúi đầu, một nụ hôn rơi vào giữa lông mày cô.

Cái hôn kỳ dị đó, thương xót nhã nhặn, khiến Tô Mạt hơi mở mắt, cô cho là mình lại nằm mộng, nhìn gương mặt này gần ngay trước mắt.

Đôi mắt màu xanh giống như bầu trời, tóc đen đẹp trai, trong mắt mang mềm mại, người này, không phải là người cô quen biết càng không thể nào là chồng trước luôn miệng nói yêu cô. Nhưng, người đàn ông xa lạ này tại sao muốn dùng cái loại mềm mại nồng đậm, gần như muốn hòa tan ánh mắt của cô nhìn cô?

Chẳng lẽ là trên thực tế không có được loại cảm giác được coi trọng này, như vậy, trong mộng có tư cách có được phải không?

Cô nhẹ nhàng: “Quý Thần Hi?”

Miệng nói chuyện bị hôn lên.

Ở trong mộng Tô Mạt nghe một người đàn ông dịu dàng nói: “Là anh”

Tô Mạt cảm giác được, đôi tay xa lạ tới lui tuần tra ở bụng của cô

Đầu người, tóc mềm mại, đầu lưỡi giao hoạt, từng tê dại từ bụng tới tứ chi, tiếng thở dốc đè nén từng tia một truyền vào lỗ tai, là hơi thở của ai, cô đang rơi vào trần gian? Suy nghĩ của cô một mảnh hỗn loạn, thân thể bị nhét vào trong lồng ngực mạnh mẽ.

Là tiếng lòng của ai nhảy, đè ngực non mềm của cô, bức cô hít thở không thông?

Trong nháy mắt nhảy lên bỏ chạy đi, phần phật, phần phật, cháy rồi sao

10. Chương 10: Tham Hoan Cả Đêm (2)

Quý Thần Hi nhìn ánh mắt của cô rơi vào trong mắt anh, giống như là lên án anh.

Ba hồn bảy phách bị mất ở trong ánh mắt của cô đột nhiên cảm thấy xấu hổ, anh bị điên rồi, muốn đoạt lấy người con gái tinh thần mơ hồ này?

Không nên như vậy, anh nên thử tìm hiểu cô, đi từng bước một xâm nhập vào cuộc sống của cô, mà không phải là dạng đoạt lấy mà không có bất kỳ chuẩn bị phát sinh tình huống, vượt ngoài tầm kiểm soát như vậy.

Bàn tay của anh lạnh lẽ ngừng lại, nhiệt độ trong cơ thể đang gọi ồn ào, anh đưa tay lên trên mặt của cô, nhìn ánh mắt của cô: “Nếu như em nói không muốn, thì chúng ta dừng lại.”

Chữ cuối cùng, biến mất giữa răng môi cô.

Môi lưỡi điên cuồng dây dưa, nụ hôn ướt át, giống như chất độc quyền rũ.

Thần kinh tê dại.

Những tiếng rên rỉ rải rác, giống như dòng điện vọt thẳng vào tai Quý Thần Hi.

“Em nhìn cho rõ, anh là ai”

Anh không phải là chồng trước của cô, nếu như cô kêu lên tên chồng trước của cô, vậy thì anh dừng lại.

“Quý Thần Hi”

Tô Mạt trầm mê nhớ lại người con trai mắt màu lam tóc đen, anh mỉm cười nói: “Tôi tên là Quý Thần Hi”

Quý Thần Hi

Quý Thần Hi

Anh hơi ngẩn ra.

Chưa từng nghe qua lời mời nào tốt hơn thế này.

Tinh thần không còn bị lý trí quản thúc. Anh cúi đầu, nhìn đôi mắt như tơ của cô, không chần chờ, ngậm chặt môi khẽ nhếch của cô.

Đầu lưỡi quấn quanh, từ trong miệng ẩm ướt của cô anh kích động, mềm mại dây dưa trữ tình, lưỡi linh hoạt, xâm nhập, dùng sức đâm thẳng vào sâu.

Nắm mắt cá chân của chân cô, tách ra, anh hướng chính mình, trượt vào trong cơ thể cô.

Trong nháy mắt căng ra đau đớn khiến thân thể cô lạnh run run rẩy, cô ấy đau như thế, anh ở phía dưới muốn co quắp mình, đẩy nó đi ra ngoài.

Lòng anh sinh ra thương xót, nhưng cô không cự tuyệt? Rõ ràng muốn mời.

Quý Thần Hi không kềm chế được, một tay giữ chặt hông cô, muốn cô nghiêng hợp chặt chẽ. Tiếp tục đẩy mạnh, từng chút từng chút, không do dự.

Hôn trán của cô, nói, “Buông lỏng, đứng, mở ra một chút”

Giọng nói của anh dịu dàng lưu luyến, dụ dỗ từng chút một, thân thể cô liền mất đi năng lực chống đỡ, tinh thần mê ly mà nghiêng hợp, hai cánh tay dần dần cuộn chặt gáy của anh, hai chân cũng có ý thức của mình, quấn lên hông của anh.

Nóng rực xâm nhập, cứng rắn mà ma sát, cô trốn cũng không trốn được, tiếng nức nở nghẹn ngào, thở dốc từng chút một cũng mang theo đau đớn cùng vui thích cực hạn, móng tay rơi vào da sống lưng của anh.

Động tác càng lúc càng tăng nhanh, từng giọt mồ hôi của anh rơi vào mắt cô.

Quý Thần Hi nhìn mồ hôi của mình dung nhập vào trong ánh mắt của cô, giống như sóng gợn ——

Anh không có ép nữa, đụng vào chỗ sâu nhất, chậm chạp nghiền nát.

Trán của cô chống giữa vai cổ của anh, vô ý thức cọ sát nhau, Quý Thần Hi rõ ràng cảm giác được, cô đang xoắn chặt, dây dưa, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, cô hừ một tiếng lại một tiếng, vân da kéo căng, không ngừng rung động.

Anh chống thân thể lên, trên cao nhìn xuống, mắt nhìn xuống, nhìn vòng eo xinh đẹp của cô vặn vẹo, ánh sáng nhu hoà lấp lánh thân thể khiến anh mạnh mẽ, trong đồng tử của cô, có anh, giống như trong thân thể của cô có anh.

đã che giấu

Cô ở trong nửa tỉnh nửa mê dịu dàng nhận lấy, như muốn thét chói tai, bị môi lưỡi của anh chặn lại, chỉ còn kêu rên.

Đây, tham hoan gây họa

11. Chương 11: Ăn Xong Lau Sạch

Buổi sáng cô tỉnh trước.

Ở đây trong một căn phòng xa lạ, ở trong ngực một người đàn ông xa lạ.

Quý Thần Hi vẫn ngủ, cánh tay có lực để ngang trên eo cô, trong giấc ngủ cũng ôm chặt.

Cô nhìn gần khuôn mặt anh tuần trầm tĩnh, càng lúc càng nhiều ớn lạnh từ xương sống đi lên.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt, say rượu đau đớn vẫn tồn tại trong đầu cô, Tô Mạt đau khổ nghĩ về tối hôm qua.

Tối hôm qua xảy ra chuyện gì, cô không muốn nhớ, nhưng trên người cô đầy vết hôn tím bầm, còn có trên người anh từng đường vết cào xước, đều đang nhắc nhở.

Cô giống như làm ra một chuyện cực kỳ khác người, trong không khí còn lưu lại mùi vị ái muội vui vẻ tối qua.

Coi như là ly hôn, cũng không nên phóng túng mình như vậy.

Tô Mạt xoa thái dương, lấy tay của anh ra muốn xuống giường, lúc này lại thấy mí mắt của anh run rẩy.

Bỗng chốc cô hơi nghẹt thở, may mà anh cũng không tỉnh lại. Cô như tên lưu manh không có tiền đồ, ăn xong lau sạch sẽ rồi chuẩn mất, một động tác của anh khiến cô sợ tới mức không dám động.

Hai chân vừa mới chạm đất, chân đau nhức xương cốt cô mềm nhũn, thiếu chút nữa là quỵ trên đất mà đi, cô gây ra tiếng động lớn, bị dọa sợ gần chết, chỉ sợ đánh thức anh.

Quay đầu lại, nhìn thấy anh hình như vẫn chưa tỉnh, thoáng thở phào nhẹ nhõm, người đàn ông này nhắm mắt lại, nhưng ngũ quan xinh đẹp dị thường, là một người có bề ngoài cực tốt.

Tối hôm qua uống thật sự quá nhiều, nghĩ lại hay là anh ấy cố ý tiếp cận cô, chắc là giống như tin đồn về người chuyên “Nghề nghiệp” câu dẫn thôi.

Người phụ nữ thất vọng ly hôn, ngày đầu tiên li hôn liền xảy ra với người xa lạ, lại không quan tâm người chịu trách nhiệm là ai.

Tô Mạt từ trong túi lấy ra một tờ giấy, viết một hàng chữ đặt ở đầu giường, cũng không dám dừng lại lâu, mặc quần áo vào, tóc rối bù tông cửa mà chạy đi.

Lúc Tô Mạt đóng cửa lại không đến mười phút đồng hồ, Quý Thần Hi đang ngủ đưa tay tìm bên cạnh người, nơi tay chạm đã không có độ ấm, anh bật ngồi dậy.

Không có người!

“Tô Tô! Tô Tô!” Tìm khắp phòng tắm, phòng bên, phòng khách, đã không có bóng dáng cô.

Chán nản ngồi xuống bên giường, Quý Thần Hi buồn bực nhìn giường bừa bộn ngày hôm qua, trong không khí, vẫn còn hương thơm của thân thể cô.

Cô đi rồi, bọn họ thân mật cả đêm sau đó cô lại cứ như vậy mà đi! Không để lại đôi câu, giống như cái gì cũng không quan trọng, vẫy tay áo mà đi giống những đám mây, cô đã đi rồi, để anh ở đây!

Quý Thần Hi tức giận cầm điện thoại đầu giường tính gọi cho người khác tìm cô thì đụng đến một tờ giấy, cầm lên xem, trong mắt lửa giận đã muốn đầy trời.

Chữ viết xinh đẹp: Quý Thần Hi tiên sinh, tất cả chuyện tối hôm qua đều không có phát sinh, đó là nghề nghiệp của anh, tôi không lời nào để nói, sáng nay vội đi nên viết tờ giấy nợ này, ngày khác gửi tiền, đa tạ anh đã làm bạn cả đêm.

Tô Tô! Em thật xem chúng ta là, thật sự xem Quý Thần Hi anh như là “Con vịt”, cùng em một đêm còn phải nhận tiền của em!

Quý Thần Hi hít sâu, lại hít thở, cố gắng dần xuống cơn tức giận như sóng biển dâng trào trong cơ thể, xem tình huống mà chính mình có thể nắm giữ.

Tên của cô ấy gọi Tô Mạt

Chồng trước của cô ấy gọi Lưu Lăng

Còn có đất bệnh viện Cửu Long trên danh nghĩa của cô ấy.

Trước mắt anh biết cứ như vậy đã, nhưng cũng đã đầy đủ rồi.

Lấy điện thoại di động ra: “Là tôi, có một việc cần nhóm của cậu giúp một tay”

Thế lực của Đông Phương lực thiếu lớn như trời, Tô Tô, em chờ anh tới nhận “Khoản nợ” thực sự của em đi!

Chuẩn bị bước lên phi cơ không biết vì sao, Tô Mạt thấy lạnh cả người vọt qua sống lưng, khiến cô dừng lại bước chân sắp bước vào, quay đầu lại nhìn người đến người đi phía sau, cũng không có người mà mình quen biết, cũng không biết cảm giác giống như bị người tính toán này từ đâu mà đến.

Lắc đầu một cái, cô cho là mình quá khẩn trương, hôm nay cô còn có gì đáng giá để người khác tính toán đây?

“Chuyến bay đi Tokyo sắp cất cánh, lũ khách chưa có làm thủ tục đăng ký xin kịp thời tiến hành.”

Quên đi, đi ra nước ngoài giải sầu, quên điều không vui này cũng tốt. Tô Mạt xoay người tiến vào cửa khẩu.

Mười lăm phút sau máy bay cất cánh, một chiếc xe thể thao đột nhiên dừng ở cửa chính của sân bay, người con trai tuấn tú cao quý chạy vào nhà chờ bay, tường điện tử trước mặt hiện lên, máy bay đi Nhật Bản, đã cất cánh.

12. Chương 12: Phải Tìm Được Cô Ấy (1)

“Tại sao cậu không đuổi theo?” Nói chuyện là một người con trai xinh đẹp dị thường, mắt màu tím, làm kinh động lòng người.

“Tôi cũng muốn đuổi theo!”

Quý Thần Hi tức giận liếc một cái về phía Ôn Nhược Khê luôn ở khắp nơi, không cam lòng nói lầm bầm: “Tôi nhìn thấy những con ruồi chướng mắt kia ở sân bay, lúc này mà bị bọn họ nhìn thấy sẽ trực tiếp bắt tôi trở về Âu châu, vì kế hoạch lớn về sau tôi cũng không thể làm gì khác hơn là đành nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, để cô ấy đi Nhật Bản trước rồi.”

Con ruồi tám phần là chỉ thị vệ đến từ Eros, bọn họ muốn tìm được Quý Thần Hi giám sát đầu tiên nhất định là sân bay và trạm xe, rồi xác định Quý Thần Hi sẽ không chạy trốn, sau đó bắt đầu ở thành phố H thu nhỏ lại quy mô từ từ tìm kiếm. Xem ra, chủ ý của bộ hạ Nors là quyết định phải bắt vương tử này trở về nước.

Đáng tiếc, trong lòng vương tử điện hạ đã có đối tượng, lại si mê một cô gái đã ly dị lại lớn hơn mình hai tuổi, không biết bộ hạ Nors vẫn lấy Quý Thần Hi làm kiêu ngạo mà biết chuyện này sẽ có biểu tình gì.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Ôn Nhược Khê mở ra độ cong xinh đẹp.

“Cậu cười cái gì?” Quý Thần Hi nhìn nụ cười của Ôn Nhược Khê đã cảm thấy không có ý tốt, tính khí của Đông Phương lực thiếu anh hiểu rất rõ, nếu như nói Vân Mặc Vận phúc hắc là đặc thù, người con trai khuôn mặt xinh đẹp trước mắt này nhất định là lừa đảo!

“Tôi chỉ là đang suy nghĩ, anh đến tốt cùng tại sao nhất định phải tìm được cô gái kia? Chẳng lẽ, là bởi vì cô ấy thiếu anh ‘phí dịch vụ’ cả đêm?”

“Cái gì phí dịch vụ!” Quý Thần Hi liếc anh ấy một cái.

“Đường đường vương quốc Eros người thừa kế thứ nhất, vương tử điện hạ Elroy, bác sĩ tim não đứng đầu thế giới, Thần Hi, xem ra sự hiểu biết của tôi với anh vẫn còn chưa có sâu lắm, ít nhất, tôi cũng không biết anh còn cao thượng ‘kiêm chức’ vĩ đại như vậy đây”

Quý Thần Hi nghe thấy anh ta khẳng khái chế giễu, cũng lười để ý tới anh ta, dù sao căn cứ vào tình báo, Tô Tô đã trở lại thành phố H, kế tiếp chỉ cần phát động thế lực tìm ra Tô Tô là được rồi. Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu mà hôm nay anh kêu Ôn Nhược Khê tới nơi đây.

“Nhược Khê, tôi mặc kệ anh dùng phương pháp gì, nhưng nhất định giúp tôi tìm ra Tô Tô.”

“Anh yên tâm, chỉ cần cô ấy còn ở Châu Á, hành tung cũng sẽ không thoát khỏi bàn tay của chúng tôi.” Tô Mạt đang ở Nhật Bản đều là thời thời khắc khắc bị quan sát, hướng chỉ trở lại thành phố H.

“Ừ” Có Ôn Nhược Khê bảo đảm, Quý Thần Hi thoáng an tâm.

Nhiều thế hệ nhà họ Ôn kinh doanh buôn bán châu báu, ngay từ thế kỷ trước đã có xưng hô ” hào môn Kim cương”, Ôn Nhược Khê là hiện tại người nắm quyền ở nhà họ Ôn, có anh ta ở đây, tất cả đều không thành vấn đề.

Hướng chi, còn có Vân Mặc Vận, Long Thừa Viêm, Âu Húc Nhật cùng Tiêu Nặc mấy thế lực lớn ở đây, coi như lật đổ khắp thành phố H cũng nhất định tìm được Tô Tô.

Cô ấy rời đi đã mười ngày, anh biết cô ấy ở Nhật Bản, biết cô ấy đi núi Phú Sĩ, đi Hokkaido, đi Tokyo, biết cô một mình lãnh đạm như khói nhẹ bay ở quốc gia xa lạ cũng không thể làm gì, loại cảm giác này chưa bao giờ có.

Anh không thể không thừa nhận, cả đêm, chỉ là một đêm, thì nhất định Quý Thần Hi anh luân hãm vào trong vòng xoáy của Tô Mạt, không thể tự kiềm chế.

Khẽ thở dài, mắt màu lam chuyển động đau thương lẫn lẫn, làm bạn bè cũng không có tâm tiếp tục nói giỡn. Ôn Nhược Khê vỗ nhẹ nhẹ bả vai của anh, trấn an nói: “Không có chuyện gì, cho chúng tôi thời gian hai ngày, hoàn trả cô ấy lại cho cậu.”

Liếc mắt ngón tay dài xinh đẹp không tì vết trên bả vai, Quý Thần Hi im lặng gật đầu một cái.

Một tiếng gõ cửa vang lên, nhận được trả lời chắc chắn sau đó trợ lý đẩy cửa ra.

“Chủ tịch, có tin tức vị Tô tiểu thư mà ngài muốn tìm.”

13. Chương 13: Phải Tìm Được Cô Ấy (2)

“Nói mau!”

Trợ lý từ lâu đã biết Quý Thần Hi là bạn tốt của Ôn Nhược Khê, cũng gật đầu thi lễ, giao văn kiện cầm trong tay cho anh: “Quý tiên sinh, Tô Mạt tiểu thư trước mắt nộp đơn vào chức vụ quản lý hành chính của Ôn thị, đây là lý lịch sơ lược của cô ấy.”

Nắm lý lịch sơ lược mỏng manh trong tay, Quý Thần Hi nhớ tới một câu ngạn ngữ: đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu!

“Kế tiếp anh muốn làm thế nào?” Ôn Nhược Khê liếc mắt nhìn lý lịch sơ lược, rất khó tin sao có chuyện phát sinh trùng hợp.

“Đương nhiên là phải bắt được cô ấy.” Tuyên bố rồi cười, mấy ngày liên tục chân mày không mở ra cũng đã thoải mái.

Xem ra trời cao vẫn còn công bằng với anh, để cho cô ấy chạy trốn, lại đưa cô ấy trở về, chắc chắn đã định trước như thế rồi, cả đời này đều buộc hai người lại với nhau.

Ôn Nhược Khê thấy bộ dáng anh ấy vui vẻ phần chần, không nhận được hỏi: “Anh. . . . thích cô ấy?”

“Ừ” Gật đầu không chút do dự.

“Vậy, anh chọn cô ấy sanh con cho anh?”

“Dĩ nhiên” Trên đời này trừ Tô Tô, không có một cô gái nào có tư cách để lưu giữ con cháu của anh.

“Nhưng, cô ấy đã từng là vợ của người khác.”

“Không sao, tôi cũng không để ý.” Chỉ cần sau này cô ấy thuộc về anh, những chuyện trước kia với anh mà nói, đều không quan trọng.

“Cô ấy lớn hơn anh hai tuổi.”

“Đó không phải là vấn đề.” Bây giờ cũng không thể ngăn hai người yêu nhau, hướng chỉ là tuổi tác.

“Anh cảm thấy không có vấn đề, nhưng, bệ hạ Nors thì sao? Cha mẹ của anh nữa? Cô ấy có thể qua cửa ải này sao?”

Ôn Nhược Khê không muốn đả kích bạn tốt, nhưng thân phận của anh ta không tầm thường, có thể Tô Mạt khiến Thần Hi động tâm, nhưng nếu quả như thật bọn họ ở chung một chỗ, bọn họ sẽ đối mặt với thử thách của quốc gia, anh cũng không cho rằng cô gái bề ngoài như Hàn Mai này có thể gánh vác cái gánh nặng này.

Quả nhiên, nhắc tới chuyện này nụ cười trên mặt Quý Thần Hi ảm đạm mấy phần.

“Thần Hi. . . .”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Ôn Nhược Khê không che giấu lo lắng của mình, ý vị sâu xa nói: “Có đôi lúc tôi đều cảm giác chúng mình sinh ra hiển hách, nhưng xác thực trách nhiệm đeo trên lưng cũng cực kỳ nặng nề, năm đó chuyện tình của Húc Nhật cùng Kiều Khả Linh chúng ta đều thấy rất rõ, mặc dù Kiều Khả Linh không xảy ra ngoài ý muốn, nhưng cơ hội bọn họ có thể gần nhau cũng rất mong manh. Thần Hi, anh. . . .”

“Nhưng Mặc Vận cũng thế ở cùng với Thi Nguyệt.”

“Tôi hiểu, nhưng Mặc Vận khác với anh.” Anh thử thuyết phục bạn tốt: “Mặc Vận là vừa mới bắt đầu liền nhận định Liễu Thi Nguyệt, Liễu Thi Nguyệt cũng muốn cả đời với Vân Mặc Vận, trải qua sinh tử, cũng không hối hận, hơn nữa họ Vân cùng họ Mặc cũng thừa nhận Thi Nguyệt. Đây là điều kiện đầu tiên mà bọn họ có thể ở chung một chỗ. Nhưng anh, sao anh có thể xác định Tô Mạt cùng anh cả đời đây?”

Tô Mạt.

Tô Tô.

Quý Thần Hi cúi đầu nhìn hình của cô trên lý lịch sơ lược, ngũ quan xinh đẹp, khóe mắt đuôi mày đều là lãnh đạm, đôi mắt, như thủy tinh thông suốt.

“Nhất định cô ấy sẽ nguyện ý cả đời với tôi.”

“Vì sao?” Không biết tự tin của anh ở đâu ra.

Đặt lý lịch sơ lược lên trên mặt bàn, Quý Thần Hi tự nhiên cười một tiếng, xoay người đi ra thì lưu lại một câu.

“Bởi vì, Tô Mạt, chính là cô gái Quý Thần Hi tôi chọn trúng, tôi có thể vì cô ấy như thế nào, tôi tin tưởng, cô ấy nhất định cũng có thể vì tôi như thế.”

.

Ôn Nhược Khê nhìn cô gái trên lý lịch sơ lược, nhìn lại bóng lưng đã đi xa của Quý Thần Hi, cảm thấy có một tia mê hoặc.

Húc Nhật vì một cô gái có thể sa sút ý chí, Mặc Vận vì một cô gái có thể sống chết không rời, Thừa Viêm có thể vì một ước định mà cô đơn mấy năm, hiện tại đến phiên Thần Hi. Anh không hiểu, cái gọi là tình yêu, thật sự có ma lực như thế sao?

Lắc đầu cười khẽ, mắt kính thủy tinh được mài dũa chiếu ra chính anh.

Người con trai trong kính có khuôn mặt còn xinh đẹp hơn con gái nhiều, đôi mắt màu tím, tràn đầy quyền rũ, không biết dạng con gái nào, sẽ đi vào trong cuộc sống của anh đây

14. Chương 14: Gậy Ông Đập Lưng Ông (1)

Tô Mạt thuộc loại phụ nữ lạnh lùng về cảm xúc, loại phụ nữ này nói là lạnh lùng, nhưng thật ra thì quá mức bình tĩnh, nhìn rõ sự vật, hơn thiệt được mất cũng không quá để ý. Bởi vì cô đã suy nghĩ rất thông suốt, chẳng hạn như ly hôn, chẳng hạn như...

Mười ngày nay lúc cô đi Nhật Bản, chồng trước của cô lên các trang báo tin tức, Phó Viện Trưởng tuổi trẻ tài cao của bệnh viện Cửu Long bởi vì nguyên nhân gia đình không hòa thuận bấy lâu nay, rốt cuộc bùng nổ khởi nghĩa, không cần nữa tài sản ly hôn với vợ, nguyện ý đặt tên bệnh viện Cửu Long cùng tất cả Bất Động Sản phân cho vợ trước một nửa, tỏ vẻ hình tượng mình là người chồng tốt.

Báo chí ùn ùn khen anh ta những năm nay cứu biết bao nhiêu người, làm bao nhiêu việc thiện, lại bởi vì hôn nhân lần này thất bại mà hao tổn biết bao nhiêu gia sản, thật kiếm không ít tư tưởng đồng tình.

Nhưng Tô Mạt biết, đây đều là giả dừng nói cô không nhận được bất kỳ giấy chứng nhận chuyển nhượng Bất Động Sản, thì chồng cũ của cô ‘ tử tế’ trên danh nghĩa ngoại trừ nhà trọ lúc họ kết hôn, thì không có một Bất Động Sản nào thuộc về họ Lưu, tất cả bất động sản đều thuộc về ông bà nội của cô. Lúc này nói một nửa thì thấy rất nhiều, trên thực tế là một suy đoán hoàn toàn không có giá trị.

Thế nhưng cũng không quan trọng, Tô Mạt cũng không quan tâm, mấy năm nay mặc kệ Lưu Lăng là xuất chúng cỡ nào, cô làm nữ chủ nhân ở nhà họ Lưu lại chưa bao giờ ra trước truyền thông, vì vậy mặc anh ta hô phong hoán vũ núi rung động đất, cô vẫn như lúc ban đầu.

Cũng chính vì phong thái này, khiến cô bước ra khỏi xiềng xích của cuộc hôn nhân không vui vẻ, cũng vì phong thái này, khiến cô vượt qua khó khăn để tiến lên, dựa vào học vị hạng nhất, năng lực hạng nhất, phẩm hạnh hạng nhất, rốt cuộc tiếp nhận cơ hội phỏng vấn chức vị quản lý hành chánh của tập đoàn Stunning.

Người đàn ông phỏng vấn cô có khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt màu tím giống như châu báu Stunning, sáng chói rực rỡ, anh ta ngồi ở trước mặt cô, dò xét cẩn thận cô một lúc, sau đó bắt đầu đặt câu hỏi.

Một hỏi một đáp, cuối phỏng vấn anh ta hỏi: “Tô tiểu thư lúc nào thì có thể chính thức đi làm?”

Tô Mạt biết, cô được trúng tuyển.

Đường cong khỏe miệng không có chút thay đổi, Tô Mạt mỉm cười lạnh nhạt: “Lập tức”

Sau ‘ lập tức’, Tô Mạt mới biết, người phỏng vấn xinh đẹp này lại là chủ tịch Stunning, là boss tổng của cô. Mặc dù không rõ vì sao một nhân vật lớn như thế, lại muốn xuất đầu lộ diện phỏng vấn thí sinh như vậy, nhưng dựa vào trực giác, nhất định có chuyện gì đó mà cô không biết.

Nếu không biết, vậy cũng là không cần phải phí tâm tư mà suy đoán, thuận theo tự nhiên so với suy nghĩ có lẽ sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều. Đây là phong cách trước nay của Tô Mạt, cho nên cô tiến hành thủ tục nhận chức xong thì bắt đầu quản lý hồ sơ nhân sự, hiệu quả công việc hoàn toàn trở thành một quản lý hành chánh của Stunning.

“Quản lý, đây là nhân sự thay đổi gần nửa năm.” Trợ lý đưa văn kiện cầm trong tay cho Tô Mạt, cũng thoáng quan sát.

Chức vụ quản lý hành chánh quả thật cũng thiếu, cũng nghe sẽ có người vào nhận, nhưng không nghĩ nhanh như vậy liền gọi người thích hợp đến.

“Cô tên gì?” Tô Mạt ngẩng đầu nhìn trợ lý của mình.

“Hàn Sa Sa” Cô gái xinh đẹp ngũ quan lộ ra hơi trẻ tuổi, mặt mũi xinh xắn, thanh xuân xinh đẹp.

“Tôi tên là Tô Mạt.” Khuôn mặt xinh xắn của cô chỉ có thể xem là thân thiện, nhưng không có một chút độ ấm, duy trì nụ cười ở khóe môi giới thiệu mình.

Tô Mạt Hàn Sa Sa ghi nhớ tên này ở trong lòng, mỉm cười gật đầu: “Xin chào, về sau xin chỉ giáo nhiều.”

Tô Mạt cũng gật đầu một cái, tiếp tục vui vào trong hồ sơ nhân sự dày cộm nặng nề.

15. Chương 15: Gậy Ông Đập Lưng Ông (2)

16. Chương 16: Gậy Ông Đập Lưng Ông (3)

17. Chương 17: Gậy Ông Đập Lưng Ông (4)

Hít sâu, hít sâu, hít sâu hơn.

Tô Tô vốn là một người khá lãnh đạm, cũng chính vì anh thích điểm này của cô, cho nên, cho nên anh phải dùng tiền để sắp xếp cô cũng là chuyện trong dự liệu, không nên tức giận không nên tức giận.

Quý Thần Hi cố gắng trấn an cảm xúc của mình ở trong lòng, đưa tay cầm lấy tấm chi phiếu mỏng, liếc mắt nhìn con số trên đó.

50 vạn.

Xem ra Tô Tô cũng không biết bảng giá của nghề này, vung mạnh tay tốn 50 vạn để mua cả đêm.

Tô Mạt thấy anh nhận lấy chi phiếu, trong lòng giống như có vật nặng gì đó treo ở trên không trong nháy mắt rơi xuống, nhẹ nhõm rất nhiều, lại đập vào nơi đau đớn nào ở trong lòng.

Quả nhiên, đàn ông đều là động vật chỉ nhìn thấy lợi ích.

Lúc cô nâng khóe môi tự giễu lên, một tiếng “Tê lạp –”, anh ở trước mặt cô, đem chi phiếu 50 vạn xé ra làm hai. Sau đó mỉm cười buông tay, mặc cho chi phiếu rách thành hai mảnh bay xuống mặt đất, không có chút đau lòng.

“Tô Tô” Anh bước lên trước cách một cái bàn làm việc đối diện với cô: “Anh muốn , không phải là tiền”

“Không phải là tiền?” Tô Mạt hỏi ngược lại anh.

Anh cười nhìn cô, có phần bất đắc dĩ: “Anh không phải là loại người mà em nghĩ, cho nên anh muốn cũng không phải là tiền”

Anh chưa bao giờ biết mình có bao nhiêu tiền, trừ các bệnh viện lớn cùng xí nghiệp sản xuất thuốc trải rộng toàn cầu của Quý thị, anh còn có quốc trái cùng với cổ phần ngân hàng tư nhân của mấy quốc gia Châu Âu, cho nên tiền đối với anh mà nói thật sự là không có chút ý nghĩa nào.

“Vậy anh muốn?”

“Em cứ nói đi” Quý Thần Hi với nụ cười mê người, nhìn Tô Mạt dần dần tăng thêm rất nhiều phòng bị không nhìn thấy ở khắp người mình.

“. Anh” Dưới ánh mắt của anh, Tô Mạt không khống chế được lui về phía sau một bước.

Xuất sắc như thế, không vì tiền, không vì lợi, hao phí tâm tư tìm cô cho được, có thể thấy được sự vất vả anh muốn có được, nhất định là cô cho không nổi hoặc là không muốn cho.

“Tô Tô, em chính là hạnh phúc đời sau của anh.” Giờ phút này anh thừa nhận, không e dè nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Nguy hiểm!

Người con trai trước mắt mặc dù khuôn mặt tươi cười tiếp người, nhưng chuông báo động ở đáy lòng cô không khỏi vang lên, tần số nguy hiểm khá nặng. Cô rất ít khi nhìn lầm người.

“Quý Thần Hi tiên sinh, nếu như anh đang nói đùa, như vậy xin mời thu hồi câu vừa mới nói.” Cô không muốn đụng chạm đến bất kỳ tình cảm nào, cự tuyệt là phương pháp duy nhất.

“Em cho rằng anh nói đùa?”

Quý Thần Hi nheo mắt lại, đứng thẳng người lên, hai tay để vào trong túi quần, thông thả chớp lông mi, sau đó nở nụ cười nhẹ nhàng: “Trên đời này con người chỉ có mấy chục năm, anh lãng phí thời gian 25 năm để trốn tránh tình cảm phiền phức, liền nhất định phải dùng 55 năm để làm việc. Em thật bất hạnh, trở thành 55 năm sau của anh, thậm chí có thể dây dưa lẫn nhau. Tô Tô, em đã trốn không thoát, anh cũng giống vậy.”

Hắn vô cùng trang trọng nói ra một vài lời, cô lại cảm thấy giống như vương giả cao cao tại thượng tuyên bố trừng phạt cô, sau đó đem mệnh lệnh của anh khắc vào cuộc sống của cô, cả cuộc đời đều trốn không được.

“Tại sao anh quyết định cuộc đời của tôi!” Cô không thể bình tĩnh, khí thế của người đàn ông này khiến tâm trí cô hỗn loạn.

“Tại sao?” Quý Thần Hi thì thầm cười khê: “Chỉ dựa vào em yêu cầu với anh.”

Cô nói qua, cô muốn cùng anh chơi một trò chơi được đặt tên là “tình yêu”, anh tiếp nhận, chỉ là, hiện tại anh muốn thay đổi quy tắc trò chơi, anh muốn cùng với cô chơi một canh bạc được đặt tên là “Tình yêu”. Thắng, hạnh phúc, thua, ràng buộc.

Đột nhiên Tô Mạt cảm thấy, mình rơi vào vực sâu không thấy đáy.

18. Chương 18: Chuyện Quá Khứ

Lưu Lăng đứng ở cửa sổ sát đất trước nhà trọ, tay phải cầm một nhẫn cưới kiểu dáng đơn giản cũng không sang trọng, đây là năm đó lúc kết hôn cô ấy tự mình tuyển chọn. Ba năm qua, vẫn mang trên ngón tay áp út của cô ấy.

Cảnh còn người mất mọi chuyện đều dừng, hôm nay chỉ có anh lẻ loi một mình, yên lặng nhìn ngọn đèn trong đêm khuya, trong lúc lơ đãng, tầm mắt mơ hồ.

Ba năm trước đây, lần đầu tiên lúc anh nhìn thấy cô

Cô mặc váy liền áo màu xanh lơ, xinh đẹp mềm mại như khói nhẹ đứng ở dưới bóng cây bên bờ hồ Nguyệt Lạc, cũng không biết đang suy nghĩ gì, cô trầm ngâm trước mặt hồ sóng gợn lăn tăn, ánh tà dương chiếu lên đôi mắt cô, lại xinh đẹp chấn động lòng người.

Anh xuất thân giàu sang, các cô gái đẹp gặp qua không ít, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua cô gái nào lãnh đạm hơn cô, cô có một loại phong thái mà phụ nữ bình thường không có, chỉ đứng ở một chỗ, lại giống như cảnh hoa mai ngày đầu tiên của tháng mười hai, lặng lẽ nở ra.

Người con gái này, có hương vị.

Anh bắt đầu vui mừng vì cô là người sở hữu mảnh đất cô nhi viện Từ An, cũng vui mừng vì anh không phải theo đuổi là cô gái xấu hoặc là cô gái không có hứng thú, trước mặt Tô Mạt, thành công gọi lên ham muốn khiêu chiến của anh.

Anh phong độ tự nhiên tiến lên nói chuyện, một câu, hai câu, ba câu anh tự nhiên đặt ra dự tính mình phải chế tạo một cái quen biết lãng mạn, chỉ tiếc Tô Mạt vẫn như cũ lạnh nhạt nhìn nước hồ, xem như anh không tồn tại, khiến anh hoài nghi có phải cô là người điếc hay không, hay là người mù.

Ngay lúc anh cố gắng đem toàn bộ những gì có thể nói ra được để tiếp cận cô, thì cô thu hồi tầm mắt, bỗng xoay người tránh ra mới nhàn nhạt nói ra: “Tôi không biết anh, cũng không có hứng thú biết anh.”

Rất tốt

Cô không phải là người mù, cũng không phải là người điếc, hơn nữa còn hết sức có một người lãnh đạm, cô đơn, rất đúng khẩu vị của anh.

Anh mang theo mục đích của mình, muốn tài sản, cũng muốn người, bắt đầu theo đuổi mãnh liệt với cô ấy, cô ấy lại chẳng thêm ngó tới.

Cầu hôn ở quảng trường là một cuộc khiêu chiến gần như muốn buông tha, ông trời giúp đỡ, không biết câu nào của anh làm cô ấy xúc động, cuối cùng cô ấy gật đầu gả cho.

Đó là một cuộc hôn lễ cũng không náo nhiệt, nghi thức đơn giản, nhận giấy hôn thú, bọn họ kết thúc cuộc sống độc thân của nhau, cùng nhau thành lập gia đình.

Thật ra thì, anh chưa bao giờ nghĩ qua một cô gái giống người thường như Tô Mạt sẽ là một người vợ tốt, vì vậy anh cũng không có ý định kéo dài thời gian cuộc hôn nhân này. Anh nói cho nhóm của anh biết, đất vừa đến tay, anh sẽ ly hôn ngay lập tức. Nhưng sự thật thường là ngoài dự đoán của mọi người, không có ở trong lòng bàn tay.

Cô là một người vợ được xem là hiền lành, nấu cơm, giặt quần áo, việc nhà, cô làm được rất tốt. Công việc, văn kiện, mua đồ một mình cô gánh.

Kết hôn ba năm, anh chưa bao giờ vì một chuyện trong nhà hoặc trong công ty mà phiền lòng, cô đều giúp anh xử lý rất tốt, làm cho anh ăn ngon ngủ yên.

Anh mới biết, vợ của anh là một người phụ nữ hiếm có, cho nên anh quyết định sẽ kéo dài cuộc hôn nhân của bọn họ, bên ngoài vẫn tồn tại như cũ, vợ của anh cũng không thể bỏ, rờn rã ba năm, anh cho là mình làm được rất tốt, nhưng vẫn quên, Tô Mạt, là một người phụ nữ thông minh nhạy cảm.

Anh không biết là bắt đầu từ lúc nào thì cô phát hiện, cũng có thể, vừa bắt đầu cô cũng đã biết anh phản bội, tóm lại, vợ của hắn, quả quyết dùng một vạn giải trừ quan hệ vợ chồng của bọn họ.

Anh biết, cái anh muốn là đất đai, cho nên anh ký tên ly hôn.

Anh cũng biết, cái anh muốn là Tô Mạt, nhưng Tô Mạt, cuối cùng cũng không thể trở lại

19. Chương 19: Lầu Trung Quốc (1)

Ở tại khách sạn kiểu nhà trọ gần mười ngày, Tô Mạt không muốn ở trong nhà nữa nên đi xuống, thừa dịp Chủ nhật cô quyết định ra ngoài đi dạo, tìm một căn nhà thích hợp.

Không khí ở thành phố H luôn luôn rất tốt, khu Lăng Ba ở trong phạm vi khu vực thành phố, được bao quanh bởi các hồ lớn nhỏ, giao thông thuận tiện, cũng không đông đúc, nhưng tiền thuê nhà cao. Tô Mạt cũng không được xem là người có tiền, nhưng mà tiền để dành trong những năm làm việc cũng đủ cho cô không lo áo cơm, cho nên đối với nơi ở sau này của mình, cô không tiếc.

Gần cuối mùa thu, có lá tàn rơi xuống trong hồ nước, dâng lên rất nhiều cơn sóng lăn tăn, vài ngôi biệt thự độc thân độc lập có đầy phong cách Giang Nam, đây chính là nơi sau này Tô Mạt ở.

Hàng xóm xung quanh là ai cô cũng không có hứng thú biết, dù sao công việc của cô cũng sáng chín giờ chiều năm giờ, nên khẳng định sẽ không gặp phải hàng xóm thân thiện hay là không thân thiện.

Thanh toán một lần tiền thuê nhà nửa năm, Tô Mạt ký hợp đồng rồi cầm lấy một cái chìa khoá của một trong những ngôi biệt thự màu tím nhạt, buổi chiều bắt đầu quét dọn căn nhà, sau đó lái chiếc xe tải sản cổ định duy nhất của mình đi rửa xe, toàn bộ hoa trước nhà sau nhà đều loại bỏ hết, không phải là cô ghét hoa, mà là cô dị ứng với phấn hoa.

Bận bịu cả ngày, đã bảy giờ tối rồi, đói bụng đến khó chịu.

Thở dài bất lực, Tô Mạt cầm chìa khoá xe lên chuẩn bị đi ra ngoài lấp đầy dạ dày của mình.

Vừa mở cửa, người ngoài cửa chào hỏi lại khiến cho cô tạm ngừng hít thở trong ba giây.

“Hi, Tô Tô, thật khéo, chúng ta lại gặp mặt”

Nếu không phải cảm thấy bộ dạng ngơ ngác rất ngốc, Tô Mạt thật sự muốn ột đấm, đánh rơi khuôn mặt cổ ý làm ra vẻ như bất ngờ.

Chữ “lại” đó, từ đầu đến cuối không vượt quá một ngày, hơn nữa còn là gặp ngay ở cửa nhà cô, “thật khéo” thật sự là rất khéo!

Sự có mặt của anh vốn đã khiến cho trái tim của cô không ổn định, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt cô, hiếm khi cô tức giận, nhưng lúc này thật sự muốn ột cái tát vào khuôn mặt vô cùng tuần tú của anh, để cho khuôn mặt tươi cười của anh bị méo đi.

“Anh rất nhiều tiền sao!” Cô quyết định xem xét lại lần nữa người đàn ông lúc thì cao quý, lúc thì lưu manh này.

“Cũng được á..., chỗ ở xa hoa, máy bay, du thuyền, hòn đảo nhỏ tư nhân anh đều không thiếu, chỉ thiếu nữ chủ nhân xài tiền như nước” Quý Thần Hi “rất” khiêm tốn nói.

“Ừ, anh thật sự là người có tiền” Khó trách 50 vạn nói xé liền xé, không chút đau lòng.

Cô lướt qua anh rồi đóng cửa lại, mang theo chìa khoá xe đi đến nhà để xe.

“Sau đó thì sao?” Anh hứng thú nhìn bên má của cô, một bước không rời mà đi theo cô về phía nhà để xe.

Tô Mạt cảm thấy không biết làm sao quay đầu lại liếc anh một cái, mặt không chút thay đổi: “Cho nên anh rảnh rồi đi tìm người quấy rầy, xem ai thích hợp làm mục tiêu của trò chơi, tôi cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, lại trên chọc tới anh.”

“Thì ra anh là người nhàm chán như vậy.” Quý Thần Hi giả giả mình phản ứng, ba giây sau vẫn cười mờ ám như cũ: “Bảo bối, em làm anh đau lòng quá.”

“Dừng xưng hô ghê tởm kia của anh lại” Tô Mạt chưa bao giờ gặp qua đàn ông nào vô lại hơn anh.

“À, thế kêu là gì? Tô Tô bảo bối, Tô Bối Bối, Tô Tô yêu dấu, Tô bé cưng, em chọn một đi.” Dù sao từng cái tên đều là dành riêng cho anh.

“.” Tô Mạt không muốn để ý đến anh, mở cửa xe rồi khởi động xe.

Quý Thần Hi rất thức thời, trước tiên từ bên cửa xe kia chui vào, hoàn toàn không hỏi qua ý của chủ nhân.

“Anh lên làm gì?”

“Em đi đâu anh đi theo đó” Quý Thần Hi da mặt dày, quay đầu cười: “Anh theo quyết định của em”

“Theo quyết định của tôi?”

“Ừ Hừm”

“Tốt lắm, tôi đi lò sát sinh”

“Ồ?”

“Đưa anh về trời!”

Tô Mạt tức giận rồi đạp chân ga, quyết định không bao giờ nói đạo lý cùng lưu manh nữa.

20. Chương 20: Lẩu Trung Quốc (2)

Món canh bốc lên hơi nóng, tầm mắt lượn lơ mờ mịt trong làn khói mỏng, thời tiết ở cuối thu đầu đông cảm thấy ẩm áp bội phần!

Một nồi canh nho nhỏ kết hợp với nhiều nguyên liệu đủ màu sắc, tiếng la hét ồn ào trộn lẫn cùng tiếng cười đùa của đứa trẻ, tạo thành cái lẩu quần chúng bình dân.

“Tô Tô, đây là cái gì?” Quý Thần Hi chỉ vào cái lẩu bằng đồng ở trước mặt.

“Lẩu”

“Lẩu không phải là đống bằng sao, sao cái này lại giống như hình tháp vậy?” Không thể trách anh kém hiểu biết, anh sinh ra hiển hách thật sự chưa từng thấy qua kiểu cái lẩu truyền thống của Trung Quốc.

Tô Mạt quái dị nhìn anh, giống như anh là sinh vật từ Hoả Tinh bay tới: “Anh không phải là người Trung Quốc?”

“Ách, anh nguyên quán là Trung Quốc” Trước mắt ‘hộ khẩu’ của anh dừng ở công quốc Eros Châu Âu.

Tô Mạt nhếch khoé môi, nụ cười lãnh đạm như miếng băng mỏng vào tháng ba: “Giặc tây”

“Wey wey wey, Tô Tô, em đây là công kích người thân.” Anh uất ức phải giải oan ình: “Cha anh là người Trung Quốc, mẹ là người Châu Âu, nhưng mà anh làm thế nào cũng giống người phương Đông một chút chứ.”

Tiếng tăm của Đông Phương lục thiếu không phải là vô ích, coi như màu sắc đôi mắt của anh và Nhược Khê có khác nhau, nhưng mà nhìn từ trên ngũ quan của sáu người đều là nghiêng về Châu Á, bình thường hay mang theo kính sát tròng đổi màu nên cũng không có ai có thể nhìn ra anh không phải là người Trung Quốc chánh gốc. Trừ lúc Tô Mạt say rượu có thể phát hiện ra có chỗ khác nhau cũng là nguyên nhân anh cảm thấy kỳ quái.

“Tô Tô, tại sao đầu tiên nhìn là em có thể nhìn thấy đôi mắt của anh là màu lam?”

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì!

Tô Mạt vẫn hi vọng mình có thể quên đêm điên cuồng kia, anh ta lại còn cố tình nhắc đến chuyện xưa, đêm đó, cô thật sự là quá say, cũng không biết tại sao, lại nhìn ra màu mắt anh không giống với người khác, càng thêm trầm mê trong ánh mắt xinh đẹp của anh mà sai lầm từng bước một, trời mới biết cô làm thế nào mà phát hiện ra.

Quyết định không tiếp tục cái đề tài này nữa, Tô Mạt cầm bút bắt đầu gạch một đường lên gọi thức ăn ở trên thực đơn.

Bắp cải, rau diếp, tần ô, nấm hương, bóng cá, sủi cảo tôm, tiết vịt.

“Tô Tô, anh muốn ăn đậu rang” Giọng nói giống như đứa nhỏ ăn vạ chỉ vào một chỗ.

Tô Mạt không để ý tới anh, nhảy qua một trang ‘sản phẩm đậu’, tiếp tục viết món ăn phía dưới.

“Tô Tô, đậu rang” Anh từ đối diện cái bàn nhỏ lắc mình qua, ngón tay ra dấu đậu rang.

Không nhìn yêu cầu của anh, Tô Mạt quyết định đánh chết cũng không chọn đậu rang.

“Tô Tô, Tô Tô, Tô Tô” Anh phản kháng sự độc tài của cô, bằng cách đổi chiến thuật hà hơi ở bên tai cô, một lần lại một lần thì thầm tên của cô.

Tiệm lẩu người đến người đi, hơi thở của anh vòng quanh ở bên tai, quấy nhiễu suy nghĩ của mình, bên tai Tô Mạt gần như dính vào môi của anh, làm cô bỗng đỏ mặt, buồn bực xấu hổ mà gầm nhẹ: “Quý Thần Hi!”

“Tô Tô, anh muốn ăn đậu rang”

“”Rồi phát hiện có người nhìn chằm chằm bọn họ, Tô Mạt thực sự là bất đắc dĩ mà trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, không thể làm gì khác hơn là nhận thua, gạch lên một đường ở sản phẩm đậu, thỏa mãn yêu cầu của Quý Thần Hi.

“Hi hi” Kế hoạch của anh được như ý, cười khúc khích ở trước mắt cô.

Tô Mạt hít sâu, quyết định không bao giờ đối nghịch với anh nữa, đó thật sự là lựa chọn không sáng suốt.

Đều do đáng ghét anh quá xuất chúng, ở trong quán nhỏ bình dân vàng thau lẫn lộn này, gần như đoạt được ánh mắt của mọi người, anh lại còn cố ý không thèm không để ý mà làm càn ở trước mặt mọi người, khiến cô không có cách nào xử lý được.

Quý Thần Hi dựa vào chiến dịch nhỏ không biết xấu hổ mà thắng được lần này, sau thắng lợi mới cẩn thận hỏi: “Tô Tô, đậu rang là cái gì?”

Tô Mạt thật sự muốn đem cái tấm mỏng gọi thức ăn đánh lên khuôn mặt của anh: “Anh không biết mà còn chọn bậy?”

“Anh thấy em cũng không có chọn, anh muốn ném thử một chút xem sao”

21. Chương 21: Lẩu Trung Quốc (3)

“Hô hô. Nóng quá”

Lần đầu tiên ăn loại lẩu đốt bằng than này, Quý Thần Hi không có hình tượng mà đem một miếng bắp cải bỏ vào trong miệng, sau đó quạt hơi nóng.

“Anh ăn chậm một chút” Tô Mạt khó có được lòng tốt nhắc nhở anh: “Đồ ăn vừa mới chín rất nóng.”

“Cây này, lần đầu tiên anh ăn cái này, ăn rất ngon, Tô Tô em cũng ăn đi” Quý Thần Hi từ trong nồi gấp món ăn bỏ vào trong chén cho Tô Mạt.

Chiếc đũa của anh. Sau đó gấp cho cô. Cô lại ăn. Tô Mạt cảm thấy Quý Thần Hi hoàn toàn không có khái niệm vệ sinh.

“Tô Tô, em quá gầy” Quý Thần Hi thấy cô không có ăn món ăn trong chén, quyết định ‘kiểm tra rối loạn thân thể’ với cô.

“Xương cốt mảnh khảnh, khuôn mặt gầy thân thể nhẹ, trái tim đập hơi chậm, ban đêm giấc ngủ kém, nói rõ thể chất của em yếu, nếu như điều dưỡng không tốt thì sau này cao tuổi sẽ một đống bệnh tật tim tới người.”

“Anh biết cái này?” Cô cũng không nhận ra cái tên lưu manh chưa trưởng thành này sẽ là Bạch Y thiên sứ (hộ lý).

Quý Thần Hi nhún nhún vai, vớt một miếng dê ra chấm tương: “Anh là chuyên nghiệp “

“Tên lừa đảo chuyên nghiệp “

Cô dùng một danh từ đã thương lòng tự tin của anh, chu mỏ, anh quyết định không biện bạch ỉn: “Tóm lại, em phải ăn nhiều một chút thì thân thể mới khoẻ.”

“Gần đây tôi ăn cũng không nhiều.”

“Em đã rất gầy rồi, nhìn em gầy đến nỗi eo cũng không có hơn cánh tay to của anh, cẩn thận một cơn gió lớn sẽ cuốn lên trời làm thần tiên.”

Tô Mạt khẽ thở dài, chưa từng có ai quan tâm cô béo gầy hay không.

Quý Thần Hi thấy cô im lặng, thì tiếp tục lẩm bẩm: “Cái gì mà thịnh hành thân thể gầy mới là đẹp tất cả đều là cái rắm, em cũng đừng làm hại thân thể, một người đẹp mà cả người chỉ là da bọc xương thì rất khó nhìn, em phải ăn nhiều một chút mới đầy đà, khoẻ mạnh.”

Anh thấy giống như không đủ để hình dung dung mạo của Tô Mạt. Cô là cái loại hình tiêu chuẩn của Lâm Đại, thon thả mảnh mai tựa như gãy đoạn, bờ vai mỏng manh, khuôn mặt trái xoan trước sau đều không lớn hơn bàn tay, kết hợp với mái tóc dài người người ca ngợi kia, đi ở trên cầu gió thổi qua thì có thể như tiên nữ lướt qua.

Thổi miếng dê hơi nóng, Quý Thần Hi trực tiếp đưa đến bên môi cô: “Cho nên anh quyết định trước tiên giúp em điều trị dạ dày”

“Anh còn có thể điều trị?” Cô thấy anh làm thế nào cũng không giống bác sĩ.

“Anh là chuyên nghiệp, rất chuyên nghiệp” Anh cười nhìn cô ăn.

Nhai miếng dê thơm mùi tương trong miệng, Tô Mạt vẫn còn chưa tin: “Anh học Trung y?”

Nếu như là bác sĩ, anh nhất định là bác sĩ vô lại nhất toàn thế giới, lại không nói y thuật như thế nào, chỉ cần người này ở đây thì xác định là đã bị dán nhãn hiệu lang băm suốt đời!

Quý Thần Hi nói tiếp lời của cô, trên tay lại mò lên một miếng tiết vịt: “Trung tây kết hợp, mặc dù Tây y có thể trị ngọn, nhưng mà gia tộc truyền lại chính là Trung y.”

Từ mấy trăm năm qua gia tộc họ Quý đều là hạnh lâm kiều sở, thân là người thừa kế đương nhiên anh không thể thiếu được nghiên cứu Trung y, nhưng đối tượng của anh chủ yếu vẫn là Tây y.

“Cho nên, anh thật sự là bác sĩ?”

Tô Mạt không có phát hiện, mình lại bắt đầu tò mò nghề nghiệp của người đàn ông này, tuy chưa bao giờ muốn biết qua.

“Coi như là bác sĩ đi” Quý Thần Hi vừa thổi tiết vịt, vừa cười trả lời: “Thực sự anh rất ít đến bệnh viện giúp đỡ chữa bệnh, nói như vậy, anh làm bác sĩ lúc xuất hiện là phải xem duyên phận, không phải ai anh cũng cứu.”

Bác sĩ Elroy tìm nổi danh toàn thế giới, một kỳ tài của giới y học, anh ta không câu nệ với y học truyền thống, cố gắng đạt tới sáng tạo đồng thời chính mình lại làm việc rất nguyên tắc.

Có tiền không phải nhất định sẽ cứu, không có tiền thì không nhất định sẽ không cứu, hành tung mơ hồ, cũng không ra ánh sáng, thỉnh thoảng mới có truyền thuyết anh ta đang ở quốc gia nào đó cứu người bị bệnh nan y.

22. Chương 22: Gặp Gỡ Chồng Trước (1)

Dùng ăn lẩu thì cuối cùng mới phát hiện, trong lúc lơ đãng mình đã ăn tất cả món ăn được Quý Thần Hi gấp cho, trong đó không biết chứa bao nhiêu nước miếng của anh! Mà mình lại còn có ý hỏi là “nghe nói” những chuyện riêng tư của người đàn ông bác sĩ này, giống như một dạng không bị khống chế, lại thật sự tin tưởng anh là một bác sĩ cứu người.

Tô Mạt lái xe giận dữ nghĩ, hối hận là mình đã cùng với anh ta ăn bữa cơm này.

“Tô Tô, lúc lái xe em không cần dùng sức cầm tay lái như vậy”

Quý Thần Hi thấy hai tay đều nắm của cô hơi trắng bệch, thật giống như hương kia là cổ của anh, khiến anh kinh hồn táng đảm.

Tô Mạt hơi buông tay có phần đau đớn ra, lạnh lùng nói: “Anh nói rất nhiều”

“Như bình thường, anh chỉ là cảm thấy, nếu Tô Tô không thích nói chuyện, nếu mà anh cũng im lặng, cuộc sống mấy chục năm sau này phải làm sao mà sống đây” Anh dương dương đắc ý mà hoạch định cuộc sống của mình: “Hơn nữa anh biết em không phải là không thích nói chuyện, chỉ là không biết làm sao để biểu đạt mà thôi, nhưng không sao, coi như em không nói chuyện, anh cũng có thể biết ý nghĩ trong lòng em. Trung Quốc không phải có một câu châm ngôn gọi là tâm hữu linh tê nhất điểm thông sao” (trong tâm có một điểm thông suốt như sừng con linh tê)

Trung Quốc quả thật có một câu nói như vậy, Trung Quốc cũng có một câu nói gọi là chẳng biết xấu hổ.

Tô Mạt tức giận không muốn nói chuyện với anh, cố gắng chuyên tâm lái xe.

Đèn đường lướt qua xe, phóng ra đường ánh sáng một cái lại một cái, máy điều hòa không khí bên trong xe không có mở, ấm áp thuộc về Giang Nam thản nhiên từ cửa kính xe được mở ra xâm nhập vào trong không gian nhỏ hẹp.

“Tô Tô, lần sau chúng ta lại đi ăn lẩu đi”

“Tô Tô, thật ra thì anh cảm thấy rằng, em thường xuyên cười nhất định sẽ rất đẹp”

“Tô Tô, anh biết trong lòng em nhất định là cảm thấy anh rất phiền”

“Tô Tô.”

Anh vẫn nói chuyện, còn Tô Mạt một câu cũng không đáp, tự nhiên lái xe của mình.

“Tô Tô, một lần phản bội cũng không nhất định là chuyện xấu, thật ra thì em, cần là tình yêu chân chính”

“Két ——”

Tô Mạt thẳng gấp một cái, dừng xe ở ven đường, hít sâu mấy lần, tâm thần không ổn định đẩy cửa xuống xe.

Giang Nam ban đêm, gió lạnh đều là sâu não, Tô Mạt đột nhiên cảm thấy cả người đều lạnh lẽo, lạnh buốt, giống như toàn bộ có thể che đậy thân thể đều biến mất trong nháy mắt.

“Em hối hận sao?” Anh đứng ở sau lưng cô, choàng áo khoác lên bờ vai của cô.

Cô đột nhiên run lên, cả người đều bị độ ấm của anh quét hết, khiến cô vô lực: “Quý Thần Hi, anh bỏ qua cho tôi đi, trò chơi này, tôi chơi không nổi”

Tình yêu, tình yêu, người trước, cô có thể trêu chọc, người sau, cô không thể tiếp nhận. Cô đã không phải là thiếu nữ mơ mộng mười bảy mười tám tuổi, từ nhỏ đã bị vứt bỏ ở cô nhi viện khiến cho cô không có cảm nhận qua một chút thân tình nào, sau khi lớn lên lại bị đàn ông lợi dụng phản bội, khiến cho cô không còn dũng khí theo đuổi những thứ hứa hẹn hư vô mờ mịt kia.

Quý Thần Hi, sự xuất hiện của anh là số phận, khiến cho cô bàng hoàng, để cho cô bất đắc dĩ, cô không dám, cũng không có bất kỳ xu nào để đặt cược canh bạc tên là “tình yêu”.

“Em hối hận sao?” Anh thu lại cười đùa, nghiêm túc hỏi.

Có hối hận cười xin hay không, có hối hận dựa vào nhiều năm như vậy hay không.

“Hối hận không làm nên chuyện gì” Cô rũ mắt xuống than thở: “Sinh mệnh của tôi trừ bỏ sống sót, rất nghèo, không có tình cảm, không có nhớ thương, vĩnh viễn đều là cô đơn chiếc bóng. Hình như tồn tại chỉ là vì sinh tồn, sau đó không còn cầu gì khác”

Cô không muốn không cầu làm cho trong lòng của Quý Thần Hi có loại cảm giác chua xót, lòng thương tiếc không tự chủ được mà diễn biến phức tạp, anh tự tay nắm bờ vai của cô, lấy đầu của cô kéo vào trong ngực.

“Vai của em không đủ rộng, cho anh đi” Anh dịu dàng thì thầm.

23. Chương 23: Gặp Gỡ Chồng Trước (2)

Cô đột nhiên muốn khóc, thân thể người nam này ấm áp lạ kỳ, hòa tan đáy lòng lạnh lẽo cô tịch.

“Anh quá xấu” Quá nguy hiểm. Ban đầu tận tình trong phút chốc thì ra không phải là tình cờ, là bởi vì loại ấm áp thuộc về anh ta, dự dõ khiến cho cô ý loạn tình mê.

“Nghĩ ngờ đến tận xương có đúng hay không?” Một mùi vị như tuyết mới thuộc về của cô, nhẹ nhàng bay ở chung quanh hai người, anh yêu loại cảm giác này.

“Rốt cuộc anh là ai?” Chợt hỏi, sắc mặt Tô Mạt không chút thay đổi mà nhìn chăm chú vào mắt của anh.

Quý Thần Hi che nụ cười: “Quý Thần Hi thôi! Không phải là em đã biết sao.”

“Chỉ là Quý Thần Hi?”

Không phải là cô đa nghi, theo như trực giác, nhất định anh có lai lịch không tầm thường, là cô trèo không được, không thể trèo vào. Anh quá bất cần đời, nhưng bất cần đời lại có cao quý tao nhã bẩm sinh là cô khó có thể bỏ qua.

“Nếu không thì là ai?” Quý Thần Hi biết mình không thể nói ra thân phận, nếu không cả đời này Tô Mạt cũng không thể tiếp nhận anh, bởi vì trong lòng cô mình là một người phụ nữ cô đơn đã ly hôn.

Tô Mạt không biết làm sao trả lời câu hỏi ngược lại của anh, cô hoài nghi thân phận của anh, lại không biết nên hỏi như thế nào.

“Vậy, anh đúng là bác sĩ?”

“Xem như thế đi” Quý Thần Hi nghĩ tới, mình là có bằng bác sĩ.

“Cái gì là xem như.”

“Các người đang làm gì đó?”

Giọng nam ghen tỵ như sấm đánh vào mặt đất bằng phẳng, thần trí Tô Mạt rất rõ vội đẩy người trước mắt ra, nhất thời mất đi độ ấm nên hơi lạnh.

“Là anh.” Tô Mạt thấy rõ vị trước mắt này là chồng trước của cô

“Trước mặt mọi người mà ôm ôm ấp ấp thì còn ra thể thống gì, cô cho rằng đường cái là phòng ngủ của cô sao?” Một giọng nữ khác có chút hả hê nhìn ngay sau đó xen vào.

Aimee là thấy cơ hội đến thì cực lực bôi nhọ, đoan trang mà dựa vào người của Lưu Lăng, bộ dáng ra vẻ giống như vợ chồng ân ái.

“Aimee, không nên nói lung tung” Lưu Lăng giấu đi tâm tình phẫn nộ, trong lòng không muốn để cho Aimee nói Tô Mạt như vậy.

“Người ta là bất bình dùm cho anh nha! Mặc dù bây giờ cô ta không có liên quan gì với chúng ta, nhưng mà cũng mới ly hôn với anh có mười mấy ngày, thì đã quang minh chính đại cùng đàn ông xa lạ thân thiết như vậy, nói không chừng trước khi ly hôn thì cũng đã nuôi. . . mặt. trắng.” Người con trai quá đẹp!

Tô Mạt hít sâu một hơi, ánh mắt hiem thấy mang theo tức giận nhìn về phía Aimee: “Lưu phu nhân, xin nói chuyện tự trọng. Tôi đã cùng Lưu tiên sinh ly hôn rồi, nếu không có gì liên quan, bây giờ tôi là người độc thân, vô luận cùng một chỗ với ai đều là bình thường, nếu như bà lại nói ra càn rỡ như vậy, cũng đừng trách tôi không khách khí.”

Lưu Lăng cố gắng áp chế ghen tức sắp tràn ra của mình, nụ cười có chút cứng ngắc hoà giải: “Tô Mạt, xin lỗi, Aimee nói chuyện luôn luôn đều là như vậy, xin đừng phiền lòng”

“Ông xâ!” Aimee nhất quyết không tha kéo ống tay áo của Lưu Lăng, ghen tỵ liếc về phía Tô Mạt: “Chính cô ấy không biết tự ái, sao còn sợ người ta nói, phụ nữ cũng sắp 30 tuổi còn học bộ dạng của con nít cùng đàn ông lỗ mãng chơi trò khác người.”

“Bà!” Tô Mạt tức giận.

Người đàn ông lỗ mãng Quý Thần Hi không phụ sự mong đợi của mọi người ôm Tô Mạt trở về, ở trên môi cô ẩn lên một nụ hôn, kiêu ngạo giống như Khổng Tước tìm được phối ngẫu, đắc ý vạn phần.

“Tôi nghĩ, luật pháp Trung Quốc sẽ không có quy định, phụ nữ độc thân ly hôn không được tự do nói yêu thương lần nữa đi” Anh nhướn lông mày xinh đẹp lên, cao quý như lúc ban đầu.

“Yêu? !”

Lưu Lăng không thể tin được một người lạnh lùng như Tô Mạt lại ở trong nửa tháng gần gũi liên yêu, mà Aimee lại không tin người con trai xinh đẹp cao quý như Quý Thần Hi sẽ yêu một người phụ nữ lớn tuổi đã ly hôn.

“Ừ hừ” Quý Thần Hi ôm vai Tô Mạt, tỏ rõ cho đôi nam nữ trước mặt nhìn thấy: “Lúc tôi và Tô Tô kết hôn, sẽ nhớ mời hai vị .”

24. Chương 24: Trùng Hợp Kinh Người

“Này! Quý hạp hời, làm bạn gái anh cần rất nhiều thời gian để cân nhắc sao?” Gương mặt Quý Thần Hi uất ức, không cam lòng đi theo Tô Mạt đi về phía cửa lớn của biệt thự.

Nghĩ đến 25 năm qua lần đầu tiên anh có cảm giác động lòng, sẵn sàng tìm một phụ nữ khi anh là một sợi dây điều từ từ cho cô ấy thu lại nắm trong lòng bàn tay, kết quả. Cô ấy trợn ngược hai mắt rồi bước đi xa, để cho anh như kẻ ngu mặc cho người bình phẩm từ đầu đến chân, lúc ở trước mặt tình địch của cô và tình địch của anh.

Anh thật sự là bị mỏ quạ của Vân Mặc Vận nói trúng rồi, đã đắm vào con đường bị phụ nữ ăn của Vân yêu nghiệt.

“Quý Thần Hi!” Tô Mạt đứng lại, xoay người nhìn anh: “Tôi cho anh biết, coi như khắp thiên hạ đàn ông đều chết sạch, tôi cũng sẽ không làm bạn gái của bất kỳ kẻ nào.”

Cô đã không còn tin tình yêu, cũng sẽ không đi theo đuổi những thứ gọi là tình yêu kia, đều là giả.

Quý Thần Hi lặng im một lúc lâu rồi mới vội vàng cất bước đuổi theo về phía cô, mãi cho đến cửa biệt thự của cô, mới dừng lại.

Tô Mạt lấy cái chìa khóa ra rồi sau đó cau mày nhìn anh: “Anh đi theo tôi làm gì?”

“Đưa em về nhà” Quý Thần Hi nói như là chuyện cần phải làm.

Cô gạt đầu một cái, chỉ vào biệt thự đơn thân của mình: “Bây giờ đã đưa đến nhà, anh có thể biến mất”

“Bảo bối, em thật là máu lạnh, cũng không mời anh vào ngồi một chút, uống phở anh thật lòng đối với em.” Anh nửa thật nửa giả oán trách, đôi mắt xinh đẹp khóa môi của cô.

Mới vừa nhẹ nhàng chạm đến một chút, cảm giác giống như trong nháy mắt xuyên về cái đêm không lâu trước đây, anh có thể tha hồ thưởng thức vẻ đẹp của cô, bây giờ lại khiến cho tâm anh khó chịu ngứa ngáy muốn kéo dài hôn môi.

“Anh thật lòng sao?” Tô Mạt cười lạnh, không tin anh vô lại lưu manh sẽ thật lòng.

Anh thật sự thay đổi quá nhanh, một lúc thế này, một hồi thế kia, làn cho cô không dám đi xem thử cái anh gọi là thật lòng, nếu như không phải là yêu nhau, nhất định lại lừa gạt một lần nữa.

“Dĩ nhiên! Lòng của anh đối với em có trời đất chứng giám!” Quý Thần Hi chỉ lên trời mà thề, mắt sáng như đuốc, thật sự nghiêm túc.

Sau trái tim, cũng như cái đêm đó, thoáng cái liền tan đi. Tô Mạt lắc đầu một cái, không để ý đến anh nữa, xoay người mở cửa.

“Tô Tô.”

Tô Mạt không có cách nào để so sánh trái tim, quá sâu, rất khó thấy được, cô bất đắc dĩ nói: “Quý Thần Hi, tôi muốn nghỉ ngơi, nếu như anh không có việc gì, xin mời trở về đi.”

Tô Mạt cô đơn 27 năm, không phải một ngày hay hai ngày là có thể thay đổi, Quý Thần Hi biết mình không thể vội vàng.

“Được rồi, em hãy nghỉ ngơi sớm một chút, có chuyện thì trực tiếp gọi cho anh.”

“Đợi đã nào...!” Tô Mạt gọi anh đang muốn đi lại, nghi ngờ hỏi: “Anh nói. Có chuyện gọi anh. . . . là?”

“Em không biết phải không?”

Quý Thần Hi đứng ở trước mặt cô, nhàn nhã chỉ về phía biệt thự độc thân màu lam bên cạnh biệt thự của cô, cười nói: “Anh ở sát vách nhà em nha.”

Oanh —

Rõ ràng là ban đêm đẹp trời, Tô Mạt lại cảm thấy được trên đầu mình từng trận Thiên Lôi.

Người đàn ông này. Sao lại trùng hợp như thế!

Cô cự tuyệt tiếp nhận sự thật này, chưa từ bỏ ý định chứng thực: “Anh. . . Sẽ ngủ ở bên cạnh?”

Lấy ra một cái chìa khóa tương tự như Tô Mạt, Quý Thần Hi tàn nhẫn công bố: “Ừ, về sau, Tô Tô cần phải chiều cố anh nhiều hơn “

“Phanh!” Một tiếng đóng cửa tuyên cáo lúc này Tô Mạt rất tức giận cùng vô lực.

Quý Thần Hi nhìn cửa đóng chặt, đắc ý cười.

Cái khu nhỏ này là của bạn tốt Tiêu Nặc trù mật bắt động sản, dưới công ty có vài người tinh anh, vốn sát vách là một vị IT sống, nhưng vừa vặn Vân Mặc Vân là một vị chủ quản của công ty, vì vậy. Đùng bảo là nơi này, chỉ cần Tô Mạt ở một thành phố lớn hơn Trung Quốc, anh cũng có thể trở thành hàng xóm của cô, Trung Quốc không phải là còn có một câu châm ngôn à.

Gần quan được ban lộc!

25. Chương 25: Âm Hồn Bất Tán (1)

Sự kiện quan trọng nhất lúc đi làm ngày thứ hai, chính là Hàn Sa Sa nói cho cô biết, cấp trên phái một vị trợ lý ‘đặc biệt’, nghe nói là quốc tịch Châu Âu, là một tiền sĩ thiên tài nói được năm thứ tiếng.

Tô Mạt tỏ vẻ lạnh nhạt không quan trọng, nếu cấp trên đặc biệt cử đến, thì cô cũng đã bỏ đi rất nhiều thủ tục rườm rà để chọn ra một trong các lý lịch cao gần nửa thước.

Buổi sáng vẫn như cũ bận rộn xử lý các loại văn kiện, do buổi sáng không có ăn, nên gần đến buổi trưa thì bắt đầu cảm thấy dạ dày đau lâm lâm.

“Tô Mạt, trợ lý mới tới đang ở ngoài cửa, cho anh ấy vào không?” Hàn Sa Sa thấy sắc mặt cô ấy có vẻ không tốt, không biết có nên cho trợ lý vào gặp cấp trên của mình không.

Tô Mạt không chế cảm giác quá đói của dạ dày, bưng cà phê lên uống một hớp: “Cho anh ta vào đi.”

“Được”

Hàn Sa Sa đóng cửa lại rồi lại mở ra, Tô Mạt ngẩng đầu lên thoáng nâng khóe môi: “Xin chào. . . . Là anh!”

“Tô Tô, nhớ anh không?” Quý Thần Hi bày ra nụ cười tự nhận là đẹp trai nhất chào hỏi, lại đổi lấy Tô Mạt bất lực gằm nhẹ một lúc.

“Cái thế giới này thật sự quá nhỏ. . . .” Trừ những lời này, Tô Mạt thật sự không biết nên làm sao để biểu đạt cảm giác mệt mỏi bấy giờ của mình.

Quý Thần Hi ấy là loại người mặc kệ người khác ghét mình thế nào, anh ta vẫn vui vẻ như cũ là điển hình cho đàn ông da mặt dày. Cho nên anh tự động chuyển sự bức tức vô lực của Tô Mạt thành nhiệt liệt hoan nghênh mình: “Tô Tô, bắt đầu từ hôm nay, anh chính là trợ lý của em, về sau thật sự phải xin em chiếu cố nhiều hơn nha.”

Anh mặc âu phục màu xám nhạt, còn mang theo một cặp kính gọng vàng, nụ cười ấm áp, phong thái xuất chúng. Quý Thần Hi như vậy nên ít đi mấy phần bất cần đời, thêm một chút tao nhã cao quý.

“Anh. . . . đúng là quốc tịch Châu Âu?” Cô cần xác nhận, cô thật sự cần xác nhận, cho dù có chút không phù hợp nhất định cô phải kháng nghị với chủ tịch đến cùng.

“Công dân công quốc Eros” Trước mắt là đứng đầu Châu Âu, quốc gia có kinh tế phát triển nhất theo chế độ quân chủ.

“Biết nói năm ngôn ngữ?” Hi vọng không phải là tiếng Trung Quốc, tiếng địa phương cùng tiếng bản địa Trung quốc.

“Nhật, Pháp, Nga, Đức, Ý” Anh tự động bỏ qua tiếng Trung cùng tiếng Anh thông dụng của quốc tế.

“Tiến sĩ” Anh ta cũng quá trẻ tuổi, nhìn thế nào cũng không giống một tiến sĩ.

“Ba năm trước đây tốt nghiệp tiến sĩ đại học y khoa.” Anh không có nói mình còn đang chờ học vị chuyên ngành kinh tế và tài chính.

“Nhưng anh nói anh là bác sĩ. . . .” Cô không có quên lời của anh.

“Nhưng anh cũng đã nói qua anh không chỉ là một bác sĩ, ít nhất, anh không hoàn toàn là một bác sĩ” Anh có rất nhiều nghề nghiệp, tỷ như. . . . Vương tử. . . .

“Cho nên. . . . Anh là do cấp trên đặc phái xuống?” Cô muốn biết, nếu nói là cấp trên ở tầng kia.

“Đích thân Tổng giám đốc Ôn Nhược Khê mời anh, cho nên, có lẽ là đặc phái đi” Nhưng thật ra thì anh không để ý đến thân phận nhất định muốn tới làm trợ lý nhỏ của cô.

“. . . . Bệnh tâm thần!” Cuối cùng không biết cô dùng câu nói đó để mắng ai, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi ra khỏi phòng làm việc.

Éc. . . . Tô Tô của anh luôn là lãnh đạm như vậy, vừa rồi là đang mắng người sao?

Quý Thần Hi sững sốt một chút rồi mới vội vàng cất bước đuổi theo hướng đi của cô ấy, lúc này cùng theo tới một phòng ăn, thấy cô ấy chọn món ăn, anh da mặt dày ngồi xuống ở bên cạnh cô ấy.

“Cười một cái đi! Tô Tô. Cả ngày cứ kéo căng cái khuôn mặt làm cản trở sự phát triển của tinh thần và thể xác, thân là trợ lý của em, anh phải chú ý đến toàn bộ cuộc sống của em, đầu tiên chính là thể xác và tinh thần của em vui vẻ.” Tô Mạt chưa từng có ‘thực sự’ cười, ít nhất anh vẫn chưa có nhìn thấy nụ cười cô phát ra thật lòng.

Thấy Tô Mạt không để ý tới mình, Quý Thần Hi nhìn chung quanh thấy không có đám người nhàn hạ, về mặt cười xấu xa: “Tô Tô, em cảm thấy là trước hết để cho thân thể em vui vẻ, trước tiên vẫn là để cho tâm linh em vui vẻ nhỉ?”

26. Chương 26: Âm Hồn Bất Tán (2)

Tôi cảm thấy anh nên tìm miếng đậu hủ mà đựng chết đi!

Tô Mạt thật sự là rất mệt mỏi, kể từ khi gặp Quý Thần Hi, cô phát hiện mình càng ngày càng dễ dàng mất khống chế, một ngày nào đó, cô nhất định sẽ không bị khống chế mà đánh một đấm lên trên khuôn mặt đẹp trai của anh chàng lưu manh này.

Tô Mạt để đũa xuống, quyết định nhìn thẳng anh: “Anh rốt cuộc muốn thế nào!”

Quý Thần Hi chậm rãi nở nụ cười, nói rõ ràng từng chữ từng câu: “Anh muốn em lấy trái tim giao ra đây”

Cô gái có trái tim như Tô Mạt vậy, chỉ cần cô ấy chịu giao trái tim cho anh, nhất định cô ấy sẽ là người hạnh phúc nhất trên thế giới. Bởi vì trái tim của cô ấy không có bị ô nhiễm, thật tinh khiết giống như những bông tuyết đầu tiên của tháng mười hai.

Tô Mạt cùng anh bốn mắt nhìn nhau, mặc dù anh mang kính sát tròng đổi màu, cô vẫn có thể nhìn thấy xanh thẳm ở sâu trong đôi mắt anh, đó là một loại cao quý gần như xinh đẹp tuyệt đối, cô nhìn thấy sự hứa hẹn, nhìn thấy sự tín nhiệm, nhìn thấy tình yêu say đắm, giống như một cơn lốc xoáy, làm cho cô từ từ bị lạc vào, không thể tự thoát ra được.

“Tô tiểu thư”

Sau lưng có một tiếng gọi khẽ làm Tô Mạt sợ nhưng đã thanh tĩnh lại, một giây đồng hồ đã che giấu được tất cả tâm tình, cô xoay người liếc mắt nhìn, cũng không biết người đàn ông này.

“Tô tiểu thư, quấy rầy rồi” Ngô Danh Khải hơi khản trương, vẻ mặt áy náy nói: “Tôi là Ngô Danh Khải ở bộ phận nhân sự.”

Ngô Danh Khải. Là quản lý bộ phận nhân sự, không tách riêng hành chánh nhân sự, nhưng bởi vì cô vừa mới nhậm chức tiếp nhận quá nhiều công việc, cho nên không có cùng người quản lý nhân sự tiếp xúc, không ngờ đến phòng ăn lại gặp được.

Tô Mạt lễ phép cong lên khoe môi, khẽ gật đầu nói: “Xin chào”

Tô Mạt chỉ là dựa vào quan hệ đồng nghiệp mới lộ ra vẻ tươi cười, lại làm cho trong lòng Ngô Danh Khải hơi rung động, vội vàng gật đầu: “Xin chào, Xin chào, Tô tiểu thư, công việc sau này xin mời chiếu cố nhiều.”

“Anh hãy yên tâm đi, bộ phận hành chính của chúng ta về sau nhất định sẽ rất ‘chiếu cố’ anh” Quý Thần Hi không cam lòng mà cúi đầu cười, lời nói chứa đầy hàm ý giúp Tô Mạt đáp lại người đàn ông chứng mất này.

Bộ dạng cũng bình thường, năng lực sao, vẫn chưa nhìn ra, nhưng lại dám động tâm với Tô Tô của anh, cái tên Ngô Danh Khải này cũng thành công đi vào danh sách đen của Quý Thần Hi anh, giống như vị ‘chồng trước’ kia vậy, anh nhất định sẽ ‘chiếu cố’ bọn họ thật tốt.

Ngô Danh Khải cũng nhìn người đàn ông xinh đẹp ngồi ở đối diện Tô Mạt, anh là quản lý nhân sự, ánh mắt nhìn người đương nhiên là hạng nhất. Người đàn ông này trên mặt là cười đùa, nhưng trong đôi mắt lại cơ trí trầm tĩnh cùng khí phách quanh người đều nói ra anh ta là một nhân vật lớn không thể trêu chọc được. Xxx từ cao cấp đến cơ sở ngoại trừ tổng giám đốc Ôn Nhược Khê ra, cũng không tìm ra được người thứ hai có thể sánh ngang với anh ấy, nhưng anh ta rốt cuộc là ai?

“Xin hỏi ngài là?”

“Tôi tên là Quý Thần Hi” Anh đứng lên, mở môi mỉm cười: “Trước mắt là trợ lý của Tô Mạt trực thuộc quản lý hành chánh.”

Anh ta, sao lại là một người trợ lý bình thường? !

Ngô Danh Khải không thể tin, trong lý lịch mình đưa cho Tô Mạt chọn lựa trợ lý, tuyệt đối không có tên Quý Thần Hi, vậy anh ta từ đâu nhô ra?

Như là biết nghi vấn của anh ta, Quý Thần Hi không nhanh không chậm nói: “Tôi không phải là được tuyển vào, mà là Ôn Nhược Khê mời tới, cho nên Ngô quản lý có thể không hiểu rõ lắm.”

Trước kia không biết, bây giờ thì rất rõ ràng.

Ngô Danh Khải có thể ngồi ở vị trí quản lý nhân sự cũng không phải kẻ tầm thường, với một chút thông minh liền thông suốt.

Quý Thần Hi dám ở trong công ty gọi thẳng tên Ôn Nhược Khê, lại trong mắt người khác không có nâng cao thân phận mình, lại hạ thấp chức vụ làm trợ lý hành chánh quèn như vậy, mục đích chỉ có một. Hơi tiếc nuối nhìn Tô Mạt vẻ mặt lạnh nhạt đang ăn cơm, không quan tâm lắm với sự vật quanh mình, anh biết, mình không có cơ hội tiến một bước vào trong lòng người phụ nữ xinh đẹp này

27. Chương 27: Vì Một Nụ Cười (1)

Giải quyết xong tên Ngô chương mắt, Quý Thần Hi tiếp tục phát huy da mặt dày ở cảnh giới cao nhất, liều mạng quấy rầy Tô Mạt đang dùng bữa.

“Tô Tô, em nhìn anh một cái, chỉ một cái thôi, nhìn một chút đi.”

Đối mặt với một người đàn ông trưởng thành đang ở trước mặt mình làm ra vẻ đáng yêu, giả bộ làm nũng, Tô Mạt vẫn như cũ trước núi băng sụp đổ mà sắc mặt bất động. Miễn cưỡng nhắc lông mi lên, nhìn sang, sau đó tiếp tục ăn món ăn của mình, hoàn toàn không thấy anh bày ra kiểu nụ cười ngu ngốc.

Quý Thần Hi bị thương, tâm hồn bị tổn thương rất lớn, làm anh buồn bã thở dài: nghĩ mình đã sống 25 năm nay, lúc nào thì đã đánh mất nguyên tắc đến mức này chỉ vì muốn chiếm được nụ cười của giai nhân? ! Ai, bi ai, bi ai!

Tự mình thì thầm mấy tiếng bi ai ở trong lòng, sau đó liền phấn chấn lại, khôi phục năng lực của mình thật nhanh.

Anh chỉ vào cái khay món ăn Tô Mạt đang gấp, có chút hăng hái hỏi: “Tô Tô, món ăn này ngon sao?”

“Ừ hừ”

“Vậy, em thích ăn?”

“Ừ hừ”

“Cho nên, em rất thích?”

“Ừ hừ”

“Em rất thích anh?”

“Đi chết đi!”

Quý Thần Hi hơi tủi thân, ngón tay chọc chọc ống tay áo của cô: “Không chết có được không?”

Anh là bác sĩ nổi tiếng quốc tế, muốn chết cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, ít nhất, trước mắt còn có người chưa được anh cứu sống, bao gồm chính anh.

Tô Mạt sau khi nhai nuốt xuống món ăn, kéo ống tay áo của mình về, sau đó thâm trầm hỏi: “Quý Thần Hi, rốt cuộc anh muốn thế nào!”

Hoàn toàn không biết nguy hiểm ở gần trong gang tấc, Quý Thần Hi bắt đầu thâm tình chân thành thổ lộ: “Anh muốn em nhìn anh, sau đó yêu anh, trong mắt vĩnh viễn chỉ có anh, cũng không chứa cái gì khác nữa, vậy thôi.”

Nói ra nhiều yêu cầu không nên có như vậy, lại còn vậy thôi! Quả nhiên, đàn ông đều là động vật không biết cái gì là được một tác lại muốn tiến một thước .

Tô Mạt ăn không thấy ngon nên dứt khoát để đĩa xuống, liếc Quý Thần Hi một cái: “Anh vẫn là không cần nói nữa.”

“Vì sao?”

“Lúc anh không nói lời nào thì nhìn còn giống con người, một khi mở miệng, anh và Tom không khác mấy.”

Quý Thần Hi nghi ngờ hỏi: “Tom?” Ngàn vạn đừng là tên của tình địch, nếu không anh sẽ làm cho cái tên Tom đó chết không toàn thây!

“Tom and Jerry”

“Ồ?” Có hơi quen tai, nhưng.

“Tom & Jerry, có lúc anh giống như con mèo ngốc nghếch kia” Tô Mạt hừ lạnh một tiếng.

Tom & Jerry. Ặc, vậy không phải nói anh là cầm thú sao, tự nhận là năng lực lý giải không tệ, Quý Thần Hi đã hiểu là Tô Mạt đang chửi xiên chửi xỏ anh.

Cuối cùng rồi cũng có một ngày anh bị người ta ghét, thật ly kỳ.

Ai ai một tiếng, Quý Thần Hi cười khổ nhìn cô: “Anh chán ghét anh như vậy sao?”

Tô Mạt suy nghĩ một chút: “Không ghét”

Thực sự rất ít khi ghét một người, cho dù là chồng trước Lưu Lăng đã thương cô phản bội cô, cô cũng chưa từng ghét, có lẽ đây chính là tâm trạng không liên quan đến lễ phép nhé, cô là một người bình thường chỉ thiếu đi cái hỉ nộ ái ố nên có.

“Đó chính là thích rồi...!” Quý Thần Hi đưa tay đặt lên mu bàn tay của cô, dương dương tự đắc. Tô Tô vẫn là thích anh.

Lòng bàn tay của anh rất ấm áp, không nghĩ rằng cơ thể cô lạnh, quanh năm đều lạnh lẽo giống như là vừa từ Bắc Cực trở về, thật thích, thật sự chưa nói tới thôi.

Tô Mạt lắc đầu một cái, không rút tay của mình ra được nên không thể làm gì khác hơn là để mặc cho anh nắm: “Tôi không ghét anh, nhưng, tôi cũng không thích anh.”

Anh có hơi thất vọng, nhưng lại vụng về khóa đôi mắt của cô, khẳng định nói: “Em không thành thực.”

“Ừ?” Tô Mạt nghiêng đầu, không hiểu lời này của anh là có ý gì.

“Em rõ ràng có cảm tình với anh, tại sao không chịu rộng mở trái tim thử một lần. Nếu như em chịu tiếp nhận anh, vậy anh có thể trở thành người mà em quan tâm nhất trên thế giới.” Anh thực sự rất nghiêm túc nói.

28. Chương 28: Vì Một Nụ Cười (2)

“Tôi có cảm tình với anh?” Về mặt cô mờ mịt.

Cô và anh ta từ đầu đến giờ biết nhau nhiều lắm cũng chỉ có mới mười mấy ngày, luôn luôn lạnh lùng như cô, sao lại có cảm tình với anh ta? Cô không biết, thật sự không biết.

Trong nụ cười cất giấu sự sâu sắc và cơ trí, Quý Thần Hi cầm nâng bàn tay mảnh khảnh của cô lên, ở trên mu bàn tay nhẹ nhàng hỏi, vẻ thương yêu lại không tự giác mà lộ ra.

“Nói cho anh biết, em có nói yêu qua chưa?” Anh đang ở trên xương ngón tay của cô nhẹ nhàng xoa lên, nơi này đã từng mang qua một chiếc nhẫn được đặt tên là “Trời buộc”, hôm nay trống rỗng là đang mời anh lại đeo lên cho cô “Hạnh phúc”.

“Tôi, tôi đã từng kết hôn” Không biết vì sao, Tô Mạt đột nhiên thấy rất khó nói ra sự thật ở trước mặt anh.

Quý Thần Hi dịu dàng cười: “Anh biết, anh không hỏi hôn nhân của em, anh chỉ muốn biết em có yêu hay không.”

Cô cắn cắn môi, khó khăn trả lời: “Tôi không biết cái gì là yêu, càng không có thử yêu qua.”

Cuộc sống của cô trống rỗng, trước năm 24 tuổi là vì còn sống mà sống, sau ba năm là vì gia đình mà sống, yêu cái từ này không thuộc về tự điển của cuộc đời cô, cô không yêu cầu xa với, cho nên lạnh nhạt.

Anh phát hiện trên thế giới này còn có cô quá muộn, cho nên bỏ lỡ một đoạn thời gian tốt đẹp, anh thâm tình chân thành: “Phụ nữ hai mươi bảy tuổi không hiểu được tình yêu, em sống thực sự rất đáng thương”

Tô Mạt khẽ nhú lông mi, không vui nhìn anh: “Anh điều tra tôi?”

Phụ nữ ly hôn ở tuổi 27, hình như cô chỉ có cái bí mật này, thì ra anh đã biết từ lâu.

Quý Thần Hi không thêm để ý đến sự bất mãn của cô, vẫn vuốt xương ngón tay của cô như cũ, giải thích: “Em có thể hiểu nó thành quan tâm, anh nóng lòng muốn tìm được em, cho nên mới.”

Bởi vì điều tra mới biết được cô là cô nhi, sống đến hai mươi bốn tuổi lại không biết nhìn người, mà gã ột người đàn ông không thể dùng được làm cô đau lòng lần nữa, cho dù Tô Tô lạnh nhạt như vậy, nhất định vẫn sẽ hoài nghi thế gian không có hai thứ gọi là tín nhiệm và tình yêu này. Đối với một cô gái mà nói, gặp được cô là thê thảm, không có người thân, không có tín nhiệm, cô đơn tồn tại ở trên cái thế giới này, ông trời vẫn còn công bằng với cô, mới để cho cô gặp anh.

Tô Mạt không truy cứu chuyện anh điều tra cô, nhưng cũng không muốn tiếp tục cái đề tài này, anh xuất sắc đã trở thành tiêu điểm cho toàn bộ các cô gái ở phòng ăn nhìn chăm chú .

“Tốt bụng một chút, đừng ngồi chung bàn với tôi.” Cô không muốn bị dồn đại bấy bạ.

Quý Thần Hi là miêu tả mặt dày mày dạn nhất, sĩ diện gì đó đều là phù vân: “Phải không, anh chỉ biết em”

Tô Mạt liếc anh một cái, lạnh lùng nói: “Nói đi nói lại cũng là trò cũ của anh”

“Tô Tô, em chưa bao giờ cười sao?” Anh thương cô vất vả, một tay xoa gương mặt của cô.

“”Tô Mạt không biết sao anh đột nhiên toát ra câu này, không liên quan gì đến câu hỏi.

Quý Thần Hi cầm hai tay của cô, để cho cô cảm nhận độ ấm của mình, cùng với đôi mắt mang kính sát trùng đổi màu hoàn toàn thu nạp cô vào.

“Em cười lên nhất định rất đẹp, làm ặt trăng mặt trời và ngôi sao đều chán nản thất sắc, lần đầu gặp em giống như anh nhìn thấy đoá mai đầu tiên của tháng mười hai, trong trẻo lạnh lùng kiêu ngạo. Anh liền muốn, lúc em cười, nhất định là hoa mai nở rộ, xinh đẹp lấp lánh.”

Đêm gặp nhau ở quầy rượu giống như là số mệnh, thuộc về anh, cũng thuộc về cô, anh vốn là muốn tự do cùng cô độc, nhưng chính anh lại trói chặt ở chung một chỗ, muốn bọn họ trải qua tình yêu, có thể tu thành chánh quả đều phải xem bọn họ có yêu sâu đậm không.

Anh vốn không coi đây là yêu, nhiều lắm là cô có lực hút mạnh hơn so với những phụ nữ khác, để cho đây trong đầu anh đều hiện lên khuôn mặt, sau đó thời thời khắc khắc tưởng nhớ, nhưng anh biết anh đã sai lầm rồi, Tô Mạt này, đúng là kiếp nạn của anh.

29. Chương 29: Thi Thố Tài Năng (1)

“Cho nên, Tô Tô à, cười một cái cho anh xem đi”

Quý Thần Hi mong đợi nụ cười của cô, vì nhất định dung nhan xinh đẹp của cô cũng sẽ tăng thêm mấy phần.

Tô Mạt bất đắc dĩ thở dài, quyết ý không để ý tới Quý Thần Hi nữa, loại yêu cầu này làm cho người khác khó chịu.

“Tô Tô, Tô Tô, mau nào, cười một cái cho người ta xem đi” Quý Thần Hi nhìn thấy Tô Mạt dùng ánh mắt lạnh như băng giết mình, thì lập tức khéo léo đổi lời kịch: “Nếu không, người ta cười cho em xem?”

“Quý Thần Hi!”

“Đây!”

“Anh. . . . Anh đứng đắn giúp tôi một chút!”

“Ừ, anh nghiêm chỉnh muốn em cười, nào, bảo bối, cười một cái”

Biết tên lưu manh này đang đùa, Tô Mạt không còn cách nào mà trừng anh: “Tôi cười so với khóc còn khó coi hơn.”

Cô cũng đã quên cái gì là cười từ lâu rồi, nhưng cô vẫn còn biết nhếch miệng lên 15 độ, sau đó dừng lại, cảm giác là mỉm cười, lễ phép mỉm cười tượng trưng. Vậy mà, thật sự cười là gì, Tô Mạt cũng không biết làm, cũng làm không được.

Quý Thần Hi đoán được toàn bộ tâm tư của cô, biết được thì ra trong lòng của Tô Tô vẫn đang có khúc mắc, cô không nên cảm thấy tự ti, càng không nên giống như một cái máy vi tính, chỉ biết chạy theo trình tự sẵn có, ngay cả vui vẻ và nụ cười cũng đều đặt sẵn ra, và sau đó thì cô thi hành. Như vậy thì Tô Tô quá đáng thương, cũng làm cho anh quá đau lòng.

Quý Thần Hi nâng ngón tay lên đùa giỡn sợi tóc chảy xuống của cô, nói: “Quả thật là em cần một người có thể làm cho em vui vẻ”

“Tỷ như?” Cô không cho rằng anh sẽ có phương pháp nào tốt.

“Tỷ như. . . . Em có thể phong anh là bạn trai thân yêu của em, sau đó anh và em sẽ cùng nhau vui vẻ” Anh cho rằng vui vẻ có thể cùng nhau hưởng.

Tô Mạt liếc mắt một cái: “Không cần, tôi nghĩ đến một chuyện khác”

“Chuyện gì”

“Biến mất ở trước mặt tôi, ngay lập tức”

“” Quý Thần Hi ủ rũ cúi đầu, chu mỏ, không buông tha mà tiếp tục dụ dỗ cô: “Tô Tô, anh nghiêm túc, anh sống 25 năm qua, lần này là lần đầu tiên anh nghiêm túc nhất”

25? Rõ ràng nhỏ hơn cô hai tuổi. Muốn theo đuổi một người phụ nữ lớn hơn mình lại còn đã ly dị nữa, Quý Thần Hi người đàn ông xuất sắc như thế, mà lại làm ra loại chuyện như vậy sao, làm sao cô có thể tin là anh ta nghiêm túc.

Huống chi. Cô cũng không xứng với anh ta.

“Không được buông tha!” Quý Thần Hi nhìn thấy trong mắt Tô Mạt có lui bước, đó là dấu hiệu muốn buông tay.

“Anh.” Tô Mạt khẽ kinh ngạc, không biết Quý Thần Hi làm sao mà nhận thấy được suy nghĩ ở trong lòng mình.

Giống như cô có thể phát hiện ánh mắt của mình cùng người khác không giống, thì Quý Thần Hi cũng có thể nhìn ra ý nghĩa trong ánh mắt của Tô Mạt.

Nhất định là Tô Mạt cảm thấy điều kiện của mình và anh không tương xứng, không dám thử cảm giác tim đập, nếu đã như vậy.

Quý Thần Hi suy nghĩ sâu xa, sau đó bốn mắt nhìn nhau, nghiêm túc nói: “Tô Tô, anh không ép em, anh biết là do anh nói toạc ra, nên em mới không tin, không sao, chúng ta hãy dùng thời gian để chứng minh. Em có thể không chấp nhận anh, nhưng nhất định không được buông tha anh, gạt bỏ anh, cho anh một cơ hội, để anh nói cho em biết, là anh thật lòng. Cũng cho chính em một cơ hội, 27 năm qua em bất hạnh, thì mấy chục năm về sau, anh nhất định sẽ cho em tất cả vui vẻ và hạnh phúc. Có được hay không? Có được hay không?”

Tô Mạt nhìn đôi mắt của anh, đôi kính đổi màu kia gần như không tồn tại, cô lại nhìn thấy trong mắt anh một mảng xanh sâu thẳm, chân thành tha thiết thâm tình. Giống như hai “Có được hay không” vậy, đó là ranh giới cuối cùng, là ranh giới cầu xin cuối cùng của anh.

“Quý Thần Hi.”

Hình như trong nháy mắt không thể không chế mình, Tô Mạt đã gạt đầu một cái, giao phó và hứa hẹn.

Sau đó cô nhìn thấy mảng xanh thẳm kia của anh, chợt kịch liệt. Cái đó chính là. Vui vẻ? Quý Thần Hi bởi vì cô không buông tha mà chỉ sinh ra vui vẻ?

Quý Thần Hi ngẩn ra, ngay sau đó nhảy lên hoan hô, giống như trúng giải nhất mà lớn tiếng tuyên cáo Tô Mạt đồng ý sẽ không ghét anh.

30. Chương 30: Thi Thố Tài Năng (2)

“Thần kinh! Anh muốn hại tôi bị đuổi ra khỏi phòng ăn hả” Cô nhìn một phần cơm đã ăn, lại nhìn thấy đồng nghiệp công ty cũng kinh ngạc nhìn hai người bọn họ.

“Là chúng ta” Anh nói chỉ ra chỗ sai, hai bọn họ bây giờ là cùng tiến cùng lui.

Không muốn ở cùng với anh mà lại còn bị ánh mắt của mọi người giết trong nháy mắt, cô không nghe theo mà giật nhẹ cái túi trong bàn tay anh: “Tôi còn chưa ăn no.”

“Loại đồ bỏ đi này chó cũng không ăn.” Anh ghét mà nhăn nhăn mũi.

“Anh, mắng, tôi, giống, với, chó, –” Cô mở lớn đôi mắt trừng anh.

Một câu nói ra, nhất thời Quý Thần Hi thành người bị mọi người chỉ trích, anh bận lấy lòng Tô Mạt, những mũi tên phản nộ của người khác thì làm như không thấy.

“Tô Tô, sao anh lại mắng em chứ, không phải anh đã nói sao, anh muốn giúp em điều trị thân thể, loại cơm ngược đãi dạ dày này của công ty không ăn cũng được”

Đầy dầu mỡ, không có dinh dưỡng, vấn đề quan trọng là kết hợp không tốt lại không đúng, anh tự mình xuống bếp nấu bữa ăn tình yêu cho Tô Mạt, Quý Thần Hi dùng ánh mắt chuyên nghiệp mà khi dễ Tô Mạt suy dinh dưỡng ở trước mắt.

Cô trừng anh lần thứ n, đồng thời cô thấy quản lý nhà ăn của công ty đang đỏ mắt căm tức nhìn Quý Thần Hi: “Anh chờ bị đầu bếp chém chết đi, tôi sẽ thông báo cho nhà tang lễ nhặt xác anh”

“Thứ nhất, anh là bác sĩ, trước mắt thì không có ai là anh không cứu sống, muốn chém chết anh, còn lâu nhé” Anh còn phải thiên trường địa cửu với Tô Tô, loại chuyện chém chết như vậy nhất định sẽ không phát sinh.

“Thứ hai, anh mới là đầu bếp thật sự, loại thức ăn bỏ đi này về sau không bao giờ cho em ăn nữa, anh muốn tự mình nuôi em đến trắng trẻo mập mạp”

“Đầu bếp?” Trứng gà chiên với vỏ trứng tổ tiên, Tô Mạt nháy mắt mấy cái, hoàn toàn ngơ ngẩn.

Thượng Đế luôn có một lần thiên vị, giống như cho Quý Thần Hi ngu ngốc thì theo lẽ thường phải cho anh một kỹ năng hạng nhất để sống sót nữa, tỷ như là nấu ăn.

Cũng là một đôi tay, cũng là nguyên liệu, ngay cả đồ gia vị cũng giống nhau, vì sao có người có thể tạo ra kỳ tích, hóa mực nát thành món ngon tinh xảo ngon miệng?

Cô xào thức ăn mà đầu đầy mồ hôi, còn Quý Thần Hi trời sinh là tay lành nghề, lập tức trở, lập tức đổ dầu nóng vào, động tác tao nhã, quả nhiên là có phong phạm của đầu bếp.

Tô Mạt không chống đỡ được, len lén đưa tay kéo sườn kho tàu, mới vừa vào miệng thì bị Quý Thần Hi phát hiện.

“Em ăn trộm!”

Bị anh la, Tô Mạt chột dạ vội vàng đem sườn nuốt vào trong miệng ý đồ hủy thi diệt tích, lại bị bỏng nên phải dùng tay quạt giải nhiệt.

“Tô Tô, ăn cẩn thận một chút, không có ai giành với em, không cần len lén lút lút.” Quý Thần Hi cười xối dấm đường nước sốt lên bắp cải.

Đánh chết cũng không thừa nhận mình ăn trộm, Tô Mạt quang minh chính đại dùng ngón tay gấp trứng tôm lên bỏ vào trong miệng nhai: “Tôi đang thử khẩu vị một chút, miễn cho bị anh độc chết”

Ồ, thật là ngon cực kỳ, Quý Thần Hi loại công tử lưu manh này cũng biết nấu cơm, thật là thiên hạ rộng lớn không thiếu cái lạ, chuyện lạ, chuyện lạ.

Cuối cùng bưng bắp cải dấm đường lên rồi ngồi xuống, Quý Thần Hi đặc ý nói: “Sao, anh nói không sai chút, anh là đầu bếp chuyên nghiệp”

Năm đó cùng đi học với Đông Phương lục thiếu, bọn họ sinh ra đã được chiều chuộng, thật sự ăn không quen loại cơm bán ba bốn ngàn ở bên ngoài, mấy nam sinh bắt đầu luyện tập tự mình nấu cơm, vì vậy tất cả đều luyện thành nấu ăn rất tốt, trong đó anh là cao thủ học y, vì vậy càng giúp đỡ cho việc coi trọng ăn uống đối với thân thể, có thể nói như vậy, trong đám con trai so nấu ăn, thì đúng là không có mấy ai có thể so sánh mà vượt qua sáu người bọn họ, mà trong sáu người thì tài nấu nướng của Quý Thần Hi anh là số một.

“Làm người phải khiêm tốn một chút, nếu không sẽ rút ngắn tuổi thọ, một chút bản lĩnh nhỏ cũng không nên khoe khoang” Cô vừa ăn cơm vừa dả kích hần, hoàn toàn không biết cái gì là cảm ơn.

31. Chương 31: Thi Thố Tài Năng (3)

Quý Thần Hi không đồng ý, và đem cá đẩy tới trước mặt Tô Mạt, cười âm áp nói: “Ăn nhiều một chút, bây giờ là bữa trưa, phải ăn cho no bụng một chút, chắc là lâu rồi em không có hấp thu dinh dưỡng nên dẫn đến thể chất kém, bây giờ anh phải từ từ điều trị cho em, để cho khẩu vị của em tốt một chút.”

“Nghe hình như rất chuyên nghiệp” Tô Mạt cắn cá kho tàu, không quên lườm anh một cái: “Chuyên nghiệp lường gạt”

Khụ khụ.

Tình yêu sôi trào trong nháy mắt bị đóng băng.

“Tô Tô.” Anh giả bộ đáng thương hít hít mũi: “Em có cần phải tổn thương trái tim thuần khiết của anh như vậy không?”

Tô Mạt đối với bộ dáng này của anh hiển nhiên là đã miễn dịch, vừa ăn thức ăn vừa lạnh lùng đáp lại: “Trái tim thuần khiết trong đen tối”

Quý Thần Hi thông minh mà không cùng cô thảo luận cái đề tài này nữa, đứng dậy đi xem canh được thiện trong nồi hầm đã lâu, lấy cái nắp nồi lên, mùi thơm của được thiện nồng nặc đập vào mặt.

Tô Mạt ngửi thấy mùi quay đầu nhìn lại, nghi ngờ nói: “Đây là?”

“Canh gà hồng sâm, tay chân em lạnh thể chất âm hư, thừa dịp mùa đông nên ăn nhiều hồng sâm. Hơn nữa em quá gầy, anh nhất định phải nghĩ biện pháp giúp em tăng thêm cân nặng.” Quý Thần Hi dùng cái muỗng khuấy nhân sâm có giá trị xa xỉ ở trong nồi.

“Bây giờ thịnh hình thân gầy, 46 kg là cân nặng tiêu chuẩn” Không phải là Tô Mạt cố ý giảm cân, mà là mập không nổi.

“Là mức thấp nhất của cân nặng tiêu chuẩn, em ít nhất phải tăng ba cân nữa” Với chiều cao 168 centimet của cô, tiêu chuẩn này rõ ràng rất không đúng.

Tô Mạt không muốn đả kích anh, nhún nhún vai nói: “Cái này rất khó”

Công việc của cô quá bận rộn, ăn uống không thể đúng giờ đúng khẩu phần, thường thường theo vài số liệu trong mấy giờ, vừa ra phòng làm việc lại mệt gần chết, căn bản không có tinh thần để ăn ngon một bữa. Bình thường không phải là tùy tiện với bánh bao, mì ăn liền lấp bụng, chính là đói quá mức muốn ăn cũng ăn không vô, miễn cưỡng ngủ một giấc đuổi cơn đói đi.

Dưới tình trạng này mà mập mới là lạ.

Để muỗng canh xuống, Quý Thần Hi tà ác ôm cái eo nhỏ của cô một chút, trước khi cô nổi giận thì thu tay lại, hắc hắc cười mờ ám: “Vì hạnh phúc sau này của anh, bác sĩ kiêm trợ lý là anh đây, nhất định sẽ đem chữ khó khăn đổi thành dễ dàng. Ôm em thấy nhẹ như lông vũ, không có cảm giác”

Nhẹ giống lông vũ là sự thật, không có cảm giác. Là giả đấy!

Nhưng mà ở một đêm của nửa tháng trước, kiếp này của anh cũng khó mà quên, “cảm giác” của cô rất tốt, làm anh gần như điên cuồng, có lẽ, từ lúc bắt đầu, anh cũng đã điên cuồng rồi.

Cô không có quen đàn ông đến gần, có chút không được tự nhiên mà nói: “Tư tưởng xấu xa ở đây trong đầu, loại động vật không tiến hóa”

“Tô Tô, em lại công kích người ta!” Anh tạo ra dáng đầu bếp đẹp trai, tự kỷ nói: “Coi như là giống động vật, cũng nhất định là đẹp trai nhất.”

“Ừ hừ, đúng vậy” Tô Mạt thản nhiên ném ra một câu nói có lực sát thương lớn.

Bình cũ rượu mới, đánh đồng Quý Thần Hi, coi như là đẹp trai nhất, cũng vẫn là thế.

Vương tử đại nhân im lặng không dám giận lại không dám nói, điện thoại vang lên đúng lúc.

Tô Mạt để đĩa xuống đi nhận điện thoại, đáp mấy câu với đối phương, cúp điện thoại sau đó về mặt đen thui nhìn Quý Thần Hi.

“Éc. Tô Tô, chuyện gì?” Quý Thần Hi hơi sợ mà hỏi.

Tô Mạt hít sâu một hơi: “Hiện tại mấy giờ?”

Mặc dù không biết tại sao về mặt Tô Mạt lại thay đổi như trời đầy mây, Quý Thần Hi vẫn là thành thật nhìn qua đồng hồ đeo tay: “15 giờ đúng”

“Quý Thần Hi, anh kéo tôi ra khỏi nhà ăn của công ty, chẳng lẽ không biết. 14 giờ chiều chúng ta đi làm sao! ?”

Nói xong, mặc kệ Quý Thần Hi có phản ứng gì, đã trễ nửa giờ rồi, nhưng Tô Mạt kéo cửa ra nhanh chóng đi về phía nhà để xe.

32. Chương 32: Đôi Chọi Gay Gắt (1)

Quý Thần Hi vặn lửa tới mức nhỏ nhất, tiện tay rút áo khoác định đuổi theo Tô Mạt để cùng nhau ra cửa, thì điện thoại di động lại vang lên, hơn nữa hiển thị chính là boss Ôn Nhược Khê của bọn họ.

Giao tình nhiều năm nên Quý Thần Hi hiểu ý không có ngồi xe của Tô Mạt, mà là lười biếng ra cửa đi tới xe của mình ở kho kế bên, đồng thời ấn xuống phím call.

“Chuyện gì?”

“Cậu xác định Tô Mạt là mục tiêu của cậu?”

Giọng nói của Ôn Nhược Khê thản nhiên, giọng điệu bình tĩnh giống như hồi thời tiết hôm nay thế nào, nhưng Quý Thần Hi biết, cậu ấy bình tĩnh như thế không phải là đùa giỡn.

“Không phải ” Anh kiên định phủ nhận, sau đó hơi mỉm cười nói: “Tô Tô không phải là mục tiêu của tôi, mà là người cả đời tôi cầu.”

“Tốt” Ôn Nhược Khê hình như cũng không để ý tới đáp án, bày tỏ mình hiểu ý của anh ấy rồi sau đó cúp điện thoại.

“Xem ra, là đã tìm tới cửa rồi” Nhìn điện thoại như có điều suy nghĩ, khước môi Quý Thần Hi nở ra một nụ cười, đóng cửa xe thể thao rồi khởi động xe nhanh chóng lái ra khỏi tiểu khu, lái đến công ty.

“Anh ta nói gì?” Lưu Lăng ngồi ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc nhìn Ôn Nhược Khê cúp điện thoại, nóng lòng muốn biết câu trả lời của đối phương.

Ôn Nhược Khê đưa lưng về phía Lưu Lăng, đứng ở cửa sổ thủy tinh nhìn về phía trước, không đáp mà hỏi ngược lại: “Anh nói xem?”

“Tôi, tôi không biết”

Trong lòng Lưu Lăng thật sự không nắm chắc, không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ quan sát Ôn Nhược Khê.

Người đàn ông trước mắt là ông chủ của Tô Mạt, là người thừa kế “hào môn Kim cương” trong truyền thuyết, lại là tổng giám đốc giàu có thần bí nhất Châu Á, người như vậy vốn không phải mình muốn gặp thì gặp, nhưng hôm nay Tô Mạt là một thành viên trong công ty của anh ta, mà mình thì cũng ôm hi vọng thử một lần tìm đến anh ta, không nghĩ tới anh ta lại đồng ý gặp mình, nhưng vì sao từ lúc mình bắt đầu vào cửa thì anh ta vẫn đưa lưng về phía mình, chẳng lẽ, đây chính là chỗ thần bí của anh ta?

Ôn Nhược Khê không nhìn Lưu Lăng, nhưng biết anh ta đang dùng tâm thái suy đoán mà quan sát mình. Trên thực tế, từ lúc Lưu Lăng vào cửa, thì anh không có ý định chính thức “gặp” anh ta, trên đời này người thật sự có thể khiến cho anh hứng thú thực sự là không nhiều lắm, ngoại trừ năm người sinh tử tương giao kia, thật đúng là không còn ai khác.

“Cậu ấy nói, Tô Mạt là người cả đời cậu ấy cầu” Ôn Nhược Khê lặp lại nguyên câu nói của Quý Thần Hi.

“Cái gì!” Lưu Lăng tức giận, hơn nữa khó có thể tin, mà cắn răng nghiêng lợi nói: “Tô Mạt là vợ của tôi, tại sao anh ta có thể nói như vậy!”

Người đàn ông tuần tú gặp đêm trước lại dám có ý với Tô Mạt! Việc này thực sự là kỳ cục! Tô Mạt là người của anh, bây giờ thì sao, cho anh đội nón xanh (cắm sừng)? !

Ôn Nhược Khê nhìn thấy rất rõ ánh mắt của anh ta từ trong thủy tinh phản chiếu ra, một lát sau lạnh nhạt nói: “Hình như Lưu tiên sinh dùng từ không chính xác, Tô Mạt là vợ trước của anh, cũng không còn là vợ của anh. Ít nhất, Tô Mạt điền trên hồ sơ là độc thân.”

“Đó là chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, hướng chỉ tôi vẫn chưa có đáp ứng ly hôn”

“Phải không” Ôn Nhược Khê chậm rãi nói ra: “Nhưng, nếu như anh không đáp ứng ly hôn, tại sao lại ký tên ở trên bản thoả thuận? Nếu như không có chữ ký của anh, bản thoả thuận sẽ có hiệu lực sao? Bản thoả thuận có hiệu lực, trên luật pháp trên đạo đức, Tô Mạt cũng đã khôi phục thân tự do, nếu là thân tự do thì đương nhiên có thể có tình cảm lần nữa, có được hôn nhân.”

“Chuyện này” Mấy vấn đề này của Ôn Nhược Khê làm cho Lưu Lăng á khẩu không trả lời được, không biết ứng phó thế nào, ấp úng không nói thêm gì nữa.

“Vậy thì chờ nhé, tôi nghĩ cậu ấy sẽ trả lời giúp anh.” Ôn Nhược Khê nheo mắt lại, ở đáy lòng cười lạnh.

Thật ra thì anh không quan tâm dây dưa giữa Lưu Lăng và Tô Mạt, cũng không quan tâm đến chuyện vợ chồng họ ly hôn, anh quan tâm, chính là hạnh phúc của bạn tốt mình, chuyện tình của Thần Hi tuyệt không cho phép người ngoài nhúng tay, lại càng không cho phép có người phá hư. Tên Lưu Lăng này hiển nhiên là không đủ thông minh, lại không biết giao tình và thế lực của Đông Phương lục thiếu, hôm nay lại đến đây gây chuyện thật là tự tìm đường chết.

“Lưu tiên sinh chẳng lẽ có ý kiến với chuyện tôi theo đuổi Tô Tô?”

Cửa phòng làm việc không có báo trước đã mở ra, cả người Quý Thần Hi lười biếng tao nhã đi tới, khẽ gạt đầu đi về phía Lưu Lăng.

33. Chương 33: Đối Chọi Gay Gắt (2)

Quý Thần Hi lười biếng đi vào cửa, rồi tiện tay ném áo khoác lên bàn làm việc của Ôn Nhược Khê, vỗ vỗ bả vai của Ôn Nhược Khê, và sau đó mới dựa lưng vào cái bàn chậm rãi chống lại mắt của Lưu Lăng.

“Anh có ý kiến với chuyện tôi theo đuổi Tô Tô?”

Mặc dù tối hôm qua đã gặp Quý Thần Hi, nhưng mà Lưu Lăng vừa thấy lại càng kinh ngạc hơn.

Quý Thần Hi tuần tú là không thể nghi ngờ, ý cười hiện đầy bờ môi, đôi mắt của anh ta sắc bén sâu thẳm, thân thể cao ráo dựa vào trước bàn làm việc nhìn như tùy ý, nhưng quanh người lại tản ra khí chất cao quý cực kỳ kiêu ngạo, còn chưa bắt đầu nói chuyện với nhau, mà Lưu Lăng cũng đã cảm thấy mình mất sắc không ít khi so với anh ta.

“Lưu tiên sinh, anh có ý kiến đối với chuyện tôi theo đuổi Tô Tô?”

Thấy anh ta không nói lời nào, Quý Thần Hi khó có được tính khí tốt, lặp lại lần thứ ba.

“Đương, đương nhiên!” Lưu Lăng cuống quýt che dấu cảm xúc, bộ dáng làm ra vẻ khởi binh hỏi tội.

Quý Thần Hi khẽ mỉm cười, nhíu mày hỏi: “A? Lưu tiên sinh có ý kiến gì đây?”

Mặc dù người đàn ông ở trước mắt đang cười, nhưng trong lòng Lưu Lăng lại run lên, Lưu Lăng biết dù làm thế nào thì mình cũng không được mất phong độ ở trước mặt anh ta, không thể làm gì khác hơn là khẽ cắn răng nói: “Vị tiên sinh này, mặc dù tôi không biết anh quen biết thế nào với Tô Mạt, cũng không biết là anh có mục đích gì mà đến gần cô ấy, nhưng mà có chút hi vọng mong anh có thể hiểu, Tô Mạt là vợ của tôi, tôi là chồng của Tô Mạt, chỉ cần có mối quan hệ này ở đây, tôi đều không hy vọng có bất kỳ ai đến chia rẽ gia đình của chúng tôi, dù dĩ vãng tôi rời khỏi tôi. Vợ của tôi rất yêu tôi đây, giữa chúng ta là mâu thuẫn gia đình, tôi nghĩ tôi có thể xử lý rất tốt, không cần người ngoài tham dự.”

Được, một gia đình

Được, một ông chồng

Được, một câu dụ dỗ vợ của anh ta.

Nếu không phải “vợ” trong miệng Lưu Lăng là Tô Mạt, mà mình là người dụ dỗ, chỉ sợ anh thật sự sẽ vì Lưu Lăng mà dùng ngôn từ chính nghĩa tán thưởng không dứt.

Cúi đầu cười lạnh một tiếng, nhưng lúc ngẩng đầu thì biểu tình đã là cười như không cười, trực tiếp nhìn chằm chằm vào Lưu Lăng, nói: “Những lời của Lưu tiên sinh vừa nói thật là tuyệt, tôi cũng rất đồng ý, chỉ là theo tôi được biết, quan hệ giữa Lưu tiên sinh và Tô Tô hẳn là vợ chồng’ trước’, nửa tháng trước đã thoả thuận ly hôn, không phải sao?”

“Chúng tôi sẽ tái hôn đấy!”

“Tái hôn?” Quý Thần Hi phảng phất giống như đang nghe chuyện cười: “Đương nhiên, nếu như Lưu tiên sinh muốn tái hôn, thì theo luật pháp Trung Quốc là được phép, nhưng mà tôi cảm thấy chuyện sẽ không giống như Lưu tiên sinh nghĩ đơn giản như vậy đâu, cũng có lẽ Lưu tiên sinh tự cho là vậy?”

“Anh, anh có ý tứ gì?”

Quý Thần Hi nâng thẳng người lên, trên cao nhìn xuống Lưu Lăng ngồi ở trên ghế sa lon, thông thả mở miệng: “Anh cho rằng kết hôn là gì, vậy ly hôn là gì? Tôi có thể nói cho anh biết, chuyện này không phải là anh muốn kết thì kết, muốn ly thì ly, rồi xa xong thì trở lại! Tô Tô cũng không phải là người phụ nữ anh nói cần thì cần, nói bỏ thì bỏ! Mà Quý Thần Hi tôi, càng không phải là người nhàn rỗi vì vài ba lời của anh là có thể đuổi được! Lưu Lăng, đối với hôn nhân anh đã thất bại, cần gì lại tự rước lấy nhục, khiến cho nhân phẩm của mình còn thất bại hơn so với hôn nhân của anh chứ?”

Lưu Lăng tức giận đứng lên, đối mặt với Quý Thần Hi gầm nhẹ nói: “Chuyện của tôi và Tô Mạt không cần anh để ý! Nếu như ly hôn thì Tô Mạt vẫn là người đàn bà của tôi, chuyện của cô ấy không tới phiên anh quơ tay múa chân!”

Quý Thần Hi bước chân về phía trước một bước, kéo gần lại khoảng cách của anh cùng với Lưu Lăng, ánh mắt không có một tia dao động, chẳng qua là lạnh lùng nói: “Chuyện của anh, tôi không có hứng thú quản, chuyện Tô Tô, tôi không phải là không thể can thiệp!”

34. Chương 34: Đối Chọi Gay Gắt (3)

“Dựa vào cái gì?”

“Dựa vào cái gì ? À” Quý Thần Hi cười một tiếng, lại phát ra thâm trầm hơn, chậm rãi nói ra: “Dựa vào anh không xứng đáng với Tô Tô, mà tôi, mới là người nửa đời sau cô ấy dựa vào.”

Tên đàn ông ngu xuẩn này đã từng lấy được cô gái tốt đẹp nhất thiên hạ, cũng không biết quý trọng, hôm nay tình thế thay đổi, anh ta muốn nắm giữ đã không còn kịp rồi. Cuộc sống của Tô Mạt đều đã rời khỏi điểm ban đầu rồi, thì không thể trở về nữa, mà vì Tô Tô anh tuyệt đối cũng không cho phép có bất kỳ nguyên nhân nào phá hư bọn họ, cho dù là một tên Lưu Lăng bé nhỏ không đáng kể.

Lưu Lăng vô cùng tức giận. Đối mặt là Quý Thần Hi, trên khí thế đã bị áp chế đến mức gần như không thở được, hôm nay Lưu Lăng buông tha đối kháng với cùng Quý Thần Hi, ngược lại nói với Ôn Nhược Khê: ” Tổng giám đốc Ôn, vị tiên sinh này nếu là nhân viên của ngài, tôi hi vọng ngài có thể có khả năng hạn chế loại hành động bại hoại phá hư gia đình người khác của anh ta.”

Ồi, biết đời đối thủ, tên Lưu Lăng này vẫn là không quá ngu mà.

Quý Thần Hi bình thản, nhẹ nhõm mỉm cười nhìn xem bạn tốt làm thế nào để “chế tài” anh cái người thứ ba phá hư gia đình này.

Ôn Nhược Khê nghe vậy, thông thả cười một tiếng, rồi sau đó từ từ xoay người.

Một đôi mắt màu tím sáng rực khóa chặt Lưu Lăng, trên mặt xinh đẹp tuyệt luân không mang theo một tia biểu tình, khóe môi hơi cong, cười như không cười hỏi ngược lại: “Lưu tiên sinh muốn tôi hạn chế thế nào đây?”

Lúc Lưu Lăng nhìn thấy Ôn Nhược Khê cũng hoàn toàn ngưng, im lặng.

Trong truyền thuyết người thừa kế hào môn kim cương thần bí cao quý này, vậy mà xinh đẹp khiến cho người ta xem thế là đủ rồi, không phải là nữ tính, cũng không phải là nam tính, mà là đơn thuần, xinh đẹp không sứt mẻ. Ngũ quan của anh hợp thành một loại dung mạo được đặt tên là kinh diễm, một đôi mắt màu tím thật sự giống như thủy tinh xinh đẹp được mài dũa qua, thông suốt, tuyệt đẹp.

Chẳng lẽ, đây chính là nguyên nhân anh ta không chịu xuất hiện ở trước mặt công chúng?

Lưu Lăng ngây ngốc kéo dài mười mấy giây, lúc anh ta lấy lại được tinh thần thì cũng nhìn thấy Quý Thần Hi đứng ở bên người Ôn Nhược Khê, một cánh tay tùy ý khoác lên trên vai anh ấy, vô cùng quen thuộc.

Quý Thần Hi là tuần mỹ cao quý, Ôn Nhược Khê là dung nhan tuyệt lệ, giữa hai người là tự tại cùng tùy ý. Lưu Lăng không ngốc, dưới tình huống như vậy sao lại nhìn không hiểu được.

“Không, tôi không có đề nghị gì” Lưu Lăng rất lý trí mà trả lời, đồng thời cũng rất lý trí phán định một chuyện, vào lúc này, anh ta không thể có đề nghị, cũng không dám có đề nghị.

Nụ cười ở khóe môi của Quý Thần Hi hơi nhạt, mặc dù chưa tới đáy mắt, nhưng vẫn là có hiện lành: “Lưu tiên sinh, nếu như anh muốn bù đắp lại cho Tô Tô, hoặc là vấn đề hôn nhân thì tôi lại có một biện pháp có thể giúp được anh.”

Hiển nhiên, cách nói của Quý Thần Hi không có ở trong dự liệu của Lưu Lăng, anh ta cũng không tin Quý Thần Hi thân là tình địch, sẽ có chủ ý tốt gì mà thật lòng “giúp” mình, nhưng chuyện cho tới bây giờ, đứng ở trên địa bàn của người khác cũng không thể phản kháng được gì, cho nên hỏi anh: “Biện pháp gì?”

Quý Thần Hi buông cánh tay khoác ở trên vai Ôn Nhược Khê ra, hai tay thản nhiên bỏ vào trong túi quần, đi từng bước về phía Lưu Lăng, từng chữ từng câu nói: “Rất đơn giản, lúc ly hôn Tô Tô đem đất bệnh viện Cửu Long chuyển cho anh, nếu anh có tâm, thì đem đất trả về.”

“Đây” Lưu Lăng có chút bối rối, anh ta không biết Quý Thần Hi làm thế nào mà biết chuyện này, cũng không biết tại sao Quý Thần Hi từ từ đến gần, khiến cho anh ta có loại cảm giác bức hiếp bị dã thú nhìn chăm chú vào.

“Làm không được?”

Giá trị mười vạn, làm sao có thể dễ dàng chấp tay nhường lại? Dĩ nhiên là ở trong lòng Lưu Lăng sẽ đem lời “đề nghị” hủy bỏ.

35. Chương 35: Đối Chọi Gay Gắt (4)

“Không sao, Lưu tiên sinh có thể không tiếp nhận đề nghị này, như vậy tôi còn có đề nghị kế tiếp.”

Quý Thần Hi tới gần hơn, nụ cười cũng lạnh lùng hơn, sau lưng Lưu Lăng hình như cũng kết thành một tầng băng.

“Tôi hôm qua vị tiểu thư ở cùng một chỗ với Lưu tiên sinh hẳn là một trong những người bạn tốt của anh nhỉ.” Quý Thần Hi rất nể tình mà dùng một danh từ khó hiểu.

Mặc dù không biết Quý Thần Hi hỏi như vậy là có ý gì, nhưng mà theo bản năng anh ta cảm thấy nhất định là không có ý tốt, Lưu Lăng cứng ngắc mà gạt đầu một cái: “Ừ ừ”

Thật là một tên đàn ông ghê tởm, ở đáy lòng Quý Thần Hi âm thầm khinh bỉ anh ta, trên mặt vẫn là cười: “Bạn gái của Lưu tiên sinh thật đúng là phóng khoáng không tầm thường nha, ngay cả tôi đây là người ngoại quốc cũng thấy không tệ, cô ấy gọi anh là ‘ông xã’ phải không?”

Đúng là tối hôm qua Aimee gọi mình là ông xã, trên thực tế, trước khi anh và Tô Mạt chưa ly hôn, cô ấy cũng gọi như thế, mà mình cam chịu thừa nhận, đàn ông ở bên ngoài tìm bao vợ bé cũng không phải là

chuyện xấu xa gì, huống chi Tô Mạt cũng không để ý, huống chi ba năm qua Tô Mạt cũng không mang thai, huống chi sự nghiệp của mình thành công, huống chi hôn nhân của anh không phải là vì yêu, huống chi

Trước kia vì kết hôn mà mình đều tìm vô số lý do, nhưng vào giờ phút này ở trước mặt của Ôn Nhược Khê và Quý Thần Hi, lại không có lấy được một lý do nào để nói, mặc kệ là ai, chỉ một nghĩ tới cũng đã cảm thấy đuối lý rồi.

“Có lẽ là Quý tiên sinh đã nghe lầm, cũng có thể là Aimee đã nói, thật ra thì chúng tôi chỉ bạn bè bình thường” Lưu Lăng bướng bỉnh tìm tình lý do thô thiển.

Quý Thần Hi không thêm để ý đến câu trả lời của anh, ngược lại vì cái lý do thấy nói dối rõ ràng như vậy mà gật đầu, bước từng bước một, càng lúc càng đến gần Lưu Lăng.

“Nếu là bạn bè bình thường, tôi đề nghị Lưu tiên sinh hãy tuyệt giao với những người bạn gái bình thường ở bên cạnh anh đi. Tỷ như, Abby, Aimee, Emily còn có trợ lý của anh nữa, cùng với rất nhiều cô gái tôi đều không cần nêu tên lên.”

“Anh!” Lưu Lăng quá sợ hãi, đột nhiên mở to hai mắt.

Thật sự là khó tin, Quý Thần Hi biết chuyện vượt qua dự liệu của mình, chẳng lẽ là Tô Mạt nói cho anh ta biết sao? Không, Tô Mạt làm vợ chồng với anh ba năm, anh biết tính cách Tô Mạt lãnh đạm nhất định sẽ không làm chuyện này. Hay là người đàn ông này điều tra anh?

“Xem ra Lưu tiên sinh thừa nhận mình có một phiếu ‘đoàn bạn gái bình thường’ rồi.” Quý Thần Hi giống như là người thắng đứng cách xa Lưu Lăng một bước, thân hình cao 190 centimet có ưu thế áp chế, từ trên cao nhìn xuống bộ mặt hoang mang sợ hãi của Lưu Lăng mà cười nhạt, rất lạnh lẽo.

“Này” Lưu Lăng thấy anh đứng gần nhìn chăm chú như vậy thì nói không ra lời, tầm mắt dời đi không chịu nhìn thẳng anh.

“Lưu tiên sinh, tôi chưa từng gặp qua người đàn ông vô sỉ như anh vậy.” Quý Thần Hi rũ xuống lông mi dày, khóe miệng mang theo nụ cười xa cách, thản nhiên mở miệng nói: “Một người đàn ông, hẳn là có trách nhiệm, có can đảm. Mà anh, ngoại trừ dòm ngó sản nghiệp của vợ, khi ly hôn thì mưu toan tranh giành tài sản thì còn có gì mà đáng khoe khoang? Tôi thật sự không hiểu, anh đạo đức giả đến mức làm cho người ta buồn nôn, ngôn từ giả tạo đến mức khiến cho người ta chê cười, đến tột cùng là làm sao có thể nói được ra đây? Tôi không phải là anh, nên tôi không hiểu nổi, cũng懒得 đi tìm hiểu, vốn là anh không tìm tôi, tôi có thể bỏ qua cho anh, nhưng mà hôm nay hiển nhiên là không có khả năng rồi. Tôi hiểu Tô Tô, cũng quan tâm cô ấy, tôi là tình thế bất buộc, tôi muốn người của cô ấy, muốn lòng của cô ấy, nhưng mà tôi lại không cần tiền của cô ấy, không cần của cải của cô ấy. Cho nên, tốt nhất là anh nên thành thật một chút, nếu không, đừng trách tôi không khách khí!”

Lưu Lăng chán nản ngồi xuống, mồ hôi lạnh từ trên trán rơi xuống, lọt vào trong cổ áo, lại ngẩng đầu, Quý Thần Hi vương giả cao quý đứng ở trước mắt, ánh mắt lạnh lẽo đến mức gần như có thể giết tất cả bao gồm mình.

36. Chương 36: Lại Gặp Lưu Lăng (1)

Tô Mạt xử lý xong một đồng văn kiện đã trễ của mình bởi vì đến trễ, sau đó xương cổ một mỏi đau đớn, khẽ than, dựa vào thành ghế phía sau tạm thời nghỉ ngơi một lúc.

Thật là quá mệt, ba canh giờ đã xử lý xong công việc vốn nên làm cả buổi chiều, cả người cũng mệt đến lả đi.

Đều là lỗi của tên lưu manh Quý Thần Hi đó!

Nếu không phải là anh ta sống chết lòi mình đi, cũng sẽ không tới trễ như thế, đáng thẹn nhất chính là, thân là trợ lý của mình, đến bây giờ vẫn còn chưa xuất hiện! Chẳng lẽ, nồi canh gì đó ở trong nhà còn quan trọng hơn công việc sao?

Quý Thần Hi đáng chết khôn kiếp, lưu manh xấu xa da mặt dày, luôn luôn ngẫu nhiên đến nhiều loạn thế giới của cô.

Ánh mắt nhìn sang điện thoại di động đặt ở bên cạnh, thì không tự chủ mà cầm lên, nhìn trái nhìn phải, không có cuộc điện thoại nào, nói rõ tên lưu manh đó căn bản không có gọi điện thoại ỉn.

Thân là cấp dưới, lại dám làm việc không đàng hoàng như vậy, xem ra là nên dạy dỗ anh ta một chút.

Cho mình một cái cố tuyệt vời, sau đó Tô Mạt nâng người lên bình tĩnh ấn số điện thoại của Quý Thần Hi tồn tại ở trong điện thoại di động của nàng.

Giai điệu tao nhã bên tai nói rõ đối phương là tên lưu manh có phẩm vị!

“Hello, bảo bối”

Tiếng thứ nhất thì đáng đánh đòn như thế!

Tô Mạt tức giận nói: “Quý Thần Hi, bây giờ là giờ làm việc, anh vẫn còn lộn xộn ở bên ngoài?”

“Không có á..., vừa rồi anh có việc bận, lúc này mới rảnh rỗi một chút, anh thật vất vả nha” Giọng điệu hơi oan ức của Quý Thần Hi từ ống nghe truyền vào trong tai Tô Mạt.

Tự dưng khi nghe anh nói chuyện thì trong đầu lại hiện lên gương mặt tuần tú kia biểu tình lộ vẻ oan ức phân trần.

Tô Mạt vội vàng lắc đầu một cái, kéo thần trí của mình về, giữ giọng nói lạnh lùng: “Vậy bây giờ anh ở đâu?”

“Công ty, Tô Tô em nhớ anh rồi phải không ~”

“Công ty ở đâu?”

“Phòng làm việc của tổng giám đốc, nói đi, có phải Tô Tô nhớ anh rồi hay không?”

“Làm cái gì?”

“Ôn Nhược Khê gọi điện thoại bảo anh tới đây có một phiên toái nhỏ cần anh giải quyết, bây giờ đã giải quyết xong. Tô Tô, Tô Tô, có phải em “

“Biết!” Tô Mạt không bị ảnh hưởng, tự động bỏ đi nửa câu phía sau.

“Tô Tô, bây giờ đã đến giờ tan việc, anh đi về nhà trước xem được thiện hằm cách thủy cho em, còn em, tự mình lái xe cẩn thận nhé, anh ở nhà chờ em.”

Tô Mạt liếc mắt nhìn thời gian biểu hiện trên máy tính, quả thật đã hết giờ làm.

“Ừ, biết”

Cúp điện thoại, Tô Mạt dọn dẹp lại văn kiện một chút, cầm chìa khóa xe và áo khoác rời phòng làm việc.

“Tô Mạt, tan tầm” Hàn Sa Sa đang sắp xếp lại văn kiện cuối cùng, nhìn thấy Tô Mạt từ phòng làm việc đi ra, thì ngẩng đầu cười chào hỏi.

Tô Mạt vừa đi, vừa đáp lại: “Ừ, tan tầm, cô cũng về nhà sớm một chút đi.”

A

Nhìn Tô Mạt tiến vào thang máy từ bộ phận hành chính xuống ga ra tầng hầm, Hàn Sa Sa mới nghi ngờ tự nói một mình: “Sao Tô Mạt có chút không giống với trước kia.”

Lại có thể quan tâm đến mình, còn dặn dò về nhà sớm một chút, hình như không giống phong cách của cô ấy.

Không rõ vấn đề lắm Hàn Sa Sa nhăn mũi, tiếp tục cúi đầu sắp xếp lại văn kiện.

“Đinh –” một tiếng, thang máy đã xuống tầng hầm, Tô Mạt đi tới bên cạnh xe mình ấn mở khoá cửa từ xa, thì giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía sau lưng.

“Tô Mạt “

Tô Mạt xoay người, không ngoài dự liệu, sau lưng chính là Lưu Lăng.

“Là anh” Tô Mạt phát hiện ra anh ta hiển nhiên là sóng nước không động.

Lưu Lăng nhìn giai nhân lãnh đạo với trang phục xinh đẹp ở trước mắt, trong lúc nhất thời cũng không biết phải nói gì.

37. Chương 37: Lại Gặp Lưu Lăng (2)

Lưu Lăng im lặng là tuyên cáo giữa hai người gặp nhau như vậy nhất định kết cuộc là lúng túng. Tô Mạt xem thường, nhìn khuôn mặt quen thuộc đến mức xa lạ của Lưu Lăng, chậm rãi, tự nhiên mà lộ ra một nụ cười mấy móc, và thản nhiên nói ra: “Lưu tiên sinh, thật đúng dịp”

“Tô Mạt, thật đúng dịp” Lưu Lăng không biết nên trả lời như thế nào, vẫn là nói theo lời của Tô Mạt.

Tô Mạt gật đầu một cái, trên mặt cười nhẹ lại vô cùng xa cách, chào hỏi xong sau đó tự nhận thấy không có gì để nói, nên xoay người mở cửa xe.

“Đợi đã...!” Lưu Lăng thấy cô đi nên vội vàng ngăn lại.

“Có chuyện gì sao?” Tô Mạt xoay người, nhẹ nhàng thoải mái đáp lại.

Lưu Lăng khẽ cắn môi, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi ở trong phòng làm việc của tổng tài bị Quý Thần Hi áp chế, lại thấy Tô Mạt lúc này dáng người đoan trang xinh đẹp, tâm tư chuyển động mấy lần rồi sau vẫn quyết định là phải tranh thủ một lần.

Lưu Lăng hỏi: “Tô Mạt, vị tiên sinh gặp tôi hôm qua là trợ lý của em?”

Tô Mạt mặc dù không biết anh ta muốn nói gì, vẫn lạnh nhạt gật đầu một cái: “Đúng”

“Anh ta, tên là Quý Thần Hi?”

“Đúng” Tô Mạt tri vô bất ngôn (biết thì sẽ nói)

“Em có biết lai lịch của anh ta không?”

“Không biết”

“Em biết tại sao anh ta lại làm trợ lý của em không?”

“Không biết”

“Vậy bây giờ quan hệ của em và anh ta chỉ là cấp trên và cấp dưới sao?”

“Có liên quan tới anh sao?” Tô Mạt lạnh lùng cười một tiếng, gần như đang đùa cợt Lưu Lăng.

Lưu Lăng chung sống với Tô Mạt nhiều năm như vậy, đương nhiên sẽ hiểu một chút ý nghĩa tâm tình của cô, tỷ như lúc này cô đang không có kiên nhẫn.

Mặc dù biết cô vì anh ép hỏi lần nữa mà phiền não, nhưng mà Lưu Lăng vẫn cảm thấy mình có quyền được làm như vậy, lấy quyền của một người chồng với người vợ.

“Tô Mạt, em cũng biết, anh yêu em.”

Lưu Lăng mở hai cánh tay ra, mong đợi nói: “Trước kia chúng ta luôn có hiểu lầm, em nên hiểu anh, mấy năm nay giữa chúng ta không có tranh chấp nào, thậm chí là cãi vã nhỏ cũng không có. Chúng ta có thể là vợ chồng hạnh phúc vĩnh viễn. Tô Mạt, chỉ cần em cho anh thêm một cơ hội để anh chứng minh anh quan tâm em thế nào. Mà Quý Thần Hi đó, anh ta không phải là một người đàn ông có thể phó thác cả đời, anh ta không có địa vị, không có tiền tài, càng không có gia thế thượng lưu, nhưng những thứ này anh có và anh cũng có thể cho em. Chỉ cần em gật đầu, em lập tức có thể trở về nhà họ Lưu tiếp tục làm nữ chủ nhân của nhà họ Lưu, vị trí này anh giữ lại cho em, vẫn luôn giữ lại, Tô Mạt trở về chứ!”

Đối với anh ta “Thâm tình” giữ lại như vậy, Tô Mạt chỉ đáp lại một nụ cười không có nhiệt độ và vẻ mặt gần như lạnh lẽo.

Cho rằng cô là người vậy thì chạy đến vùng thì chạy đi sao? Hay vẫn là nghĩ rằng cô cũng ở trong cái lồng anh tình tôi yêu?

Tô Mạt che dấu dáng vẻ cười như không cười, nhưng mà lại giống như nhìn người xa lạ: “Lưu tiên sinh, anh mở miệng một tiếng văn hời, mở miệng một tiếng chứng minh, anh lấy cái gì để văn hời? Lấy cái gì chứng minh?”

Thật là người đàn ông buồn cười!

Tô Mạt nhìn bộ dáng không biết trả lời thế nào của Lưu Lăng, tiếp tục nói: “Lấy mảnh đất tôi tặng cho anh giao lại cho tôi, hay là, lấy trái tim giả dối không đáng một đồng của anh?”

Tô Mạt giấu cợt cười một tiếng, rồi không đợi anh ta trả lời thì xoay người vào trong xe, khởi động xe lái ra khỏi nhà xe, không thèm nhìn vẻ mặt Lưu Lăng lo lắng ở sau lưng càng lúc càng xa.

Tô Mạt vừa lái xe vừa nghĩ mấy câu mà Lưu Lăng nói, anh ta nói cái gì giữ lại ... Cô không có để ở trong lòng, mà là ở đêm sai lầm phóng túng kia làm cho cô và Quý Thần Hi đây đưa ở cùng một chỗ, cùng ở một thành phố, sao lại phát triển đến mức mà cô không thể biết trước đây?

Quý Thần Hi

Anh không có tiền, tôi không quan tâm

Anh không có quyền, tôi không quan tâm

Anh không có gia thế, tôi lại càng để ý ư.

Hoàn toàn ngược lại, tôi sợ, tôi để ý, là những thứ này, anh đều có

38. Chương 38: Ghen Trong Truyền Thuyết (1)

Tô Mạt dừng xe ở gara, cầm cái chìa khóa cửa về nhà, thì mới phát hiện ở ngoài cửa biệt thự của mình có một cô gái trẻ xa lạ đứng, đối diện với cửa đóng chặt không biết nắm bắt cái gì.

Việc không liên quan đến mình thì không nghĩ luôn luôn là nguyên tắc của Tô Mạt, nhưng rõ ràng là mình không biết cô bé này, nhưng cô ấy xác thực là đứng ở trước cửa nhà mình

Cô bé có mái tóc dài đen mềm làm người ta ca ngợi, không uốn không nhuộm, buông xuống thắt lưng, dáng người yếu điệu, mềm mại, mặc một cái áo khoác ngoài màu hồng nhạt, chỉ nhìn bóng lưng mảnh mai đã cảm thấy là một cô gái thanh thuần.

Tô Mạt không có chút tò mò nào mà đi lên, đứng ở sau lưng cô gái nhẹ nhàng nói: “Xin hỏi, có chuyện gì sao?”

“A” Cô bé nghe tiếng ở sau lưng thì xoay người, nháy mắt mấy cái với Tô Mạt, dường như tò mò, dường như dò xét.

Quả nhiên là một cô gái dịu dàng xinh đẹp.

Tô Mạt ít có đầu tiên nhìn mà ở đáy lòng đã sinh ra mấy phần thiện cảm và khen ngợi.

Sau khi bước vào xã hội đã gặp qua rất nhiều cô gái, đã lâu rồi chưa từng thấy qua cô gái xinh đẹp như vậy, ngũ quan dịu dàng, khí chất nho nhã, đôi mắt to không có bị bất kỳ điều gì ô nhiễm, lại nhìn ra được không ngây thơ mà thông minh.

Cô gái nhìn Tô Mạt mấy giây, bỗng nhiên hiểu ra: “Chị chính là chị Tô Mạt? !”

Chị Tô Mạt.

Xác định là đang gọi mình, Tô Mạt khẽ gật đầu, mặc dù vẫn không biết cô gái hoàn toàn xa lạ này làm sao mà biết mình.

Cô gái thấy cô gật đầu, thì kích động mà cười: “Xin chào chị Tô Mạt, em biết chị đã lâu rồi, hắc hắc”

Sao mà lại cảm thấy cái âm thanh “Hắc hắc” này và cô gái có tướng mạo dịu dàng không có quan hệ với nhau đây.

Tô Mạt ít có lòng hiếu kỳ đối với một người, nghi ngờ nói: “Cô là?”

“Em là tới tìm Quý Thần Hi đấy!” Cô gái trẻ hơi giận dữ, chỉ vào cửa biệt thự nói: “Cái tên Quý lưu manh kia đang ở đây, vừa rồi em gõ cửa anh ấy cũng không trả lời, hại em bị gió lạnh thổi đã lâu còn không nói, quan trọng nhất chính là anh ấy còn không tuân thủ cam kết, lần này em phải đòi lại cho bằng được cả vốn lẫn lời!”

Trong lời nói của cô gái, Tô Mạt nhạy cảm nghe được một từ.

“Cam kết”

“Đúng!” Giọng nói của cô gái có chút khinh bỉ, khinh thường nói: “Cái tên lưu manh này, nói như thế nào thì cũng luôn tìm lý do, hôm nay nếu là không đánh cho bộ mặt anh ấy nở hoa, anh ấy cũng không biết vì sao hoa lại hồng như vậy!”

Khá lắm, cô gái mạnh mẽ có tinh thần phấn chấn, quả nhiên là rất quen thuộc Quý Thần Hi

Cam kết, xem ra là Quý Thần Hi có làm cam kết mà không thực hiện với cô gái này, hôm nay người ta tìm tới cửa buộc một người đàn ông thực hiện cam kết với một cô gái.

Tô Mạt không thể tự nói với mình, đây là một cam kết tình bạn, quá giả dối rồi, cô không thích nhất chính là lừa gạt mình.

Cô bé ở trước mắt xuất sắc, trẻ tuổi, xinh đẹp, thông minh, có sức sống, còn mình một bà cô già đã ly hôn đều không thể so sánh được.

Về mặt Tô Mạt ảm đạm, xoay người muốn đi thì cửa đột nhiên mở ra, giọng nói bắt đầu của Quý Thần Hi xuất hiện.

“Đại Tiểu Thư, lần sau cầu xin cô ngàn vạn lần đừng ở lúc tôi nấu ăn mà gõ cửa, tôi chỉ có một tay, không chiều cổ khoảng cách tới mười lăm thước!”

“Quý lưu manh, tôi tới tìm anh tính sổ đây!” Cô gái hừ lạnh, rất có khí thế.

“Tô Tô! Em đã trở về!” Quý Thần Hi vượt qua cô gái trẻ, một phát nắm được tay của Tô Mạt, lại đau lòng lắm bầm nói: “Sao lại lạnh như vậy? Em ở bên ngoài bao lâu rồi? Sao không tự mình mở cửa đi vào?”

Tô Mạt đối với ba câu hỏi hư tình giả ý (giả dối) của anh thì tức giận, rồi dùng sức rút tay của mình về, lãnh đạm nói: “Tôi và anh không có một chút quan hệ, anh không phải là người nào đó của tôi, tôi cũng không cần giải thích gì với anh!”

39. Chương 39: Ghen Trong Truyền Thuyết (2)

Tay của Quý Thần Hi lúng túng dừng ở giữa không trung, theo trực giác thì tâm tình của Tô Mạt hình như không bình thường.

Mặc dù trước kia là ngôn từ lạnh nhạt, nhưng lần này nhất định không phải vậy, anh nhìn thấy rất rõ xa cách và tức giận ở trong mắt Tô Mạt, chẳng qua là anh không hiểu, rõ ràng một giờ trước cô ấy còn gọi điện thoại ỉn, giọng nói cũng không có một tia dao động, sao mà một canh giờ ngắn ngủn lại biến thành như vậy?

Quý Thần Hi nuốt xuống nghi ngờ, thử dịu dàng gọi cô: “Tô Tô”

Tô Mạt nghe thấy anh gọi mình như vậy, thì khẽ cắn răng rồi lạnh lùng nói: “Quý tiên sinh! Tôi và anh cũng không có quen thuộc đến mức thân mật như thế, thu hồi cái xưng hô ghê tởm kia của anh lại.”

Quý tiên sinh

Quý Thần Hi chớp mắt mấy cái, không thể tin cô lại nói ra lời xa lạ như vậy.

“Tô Tô, rốt cuộc làm sao vậy? Tại sao, anh rõ ràng nhìn thấy trong lòng em không phải muốn làm như vậy với anh, nhưng tại sao em lại nói ra lời làm người ta đau lòng như vậy?”

Thấy bộ dáng của anh kinh ngạc buồn bã, trong lòng Tô Mạt bỗng đau xót, quay đầu không để ý tới anh.

“Đợi đã nào...!”

Quý Thần Hi thấy cô muốn đi, thì vội kéo tay của cô lại, cố chấp mà yêu cầu một lời giải thích: “Tô Tô, rốt cuộc làm sao vậy? Anh làm sai chỗ nào, có chỗ nào làm không tốt? Anh biết, anh biết chọc giận em là anh không đúng, anh xin lỗi, đừng tức giận, có được không?”

Lời nói của anh thành khẩn, từng chữ chân tình, nhưng Tô Mạt lại biết, phía sau anh có một cô gái trẻ xinh đẹp vì “hứa hẹn” mà đến, đang dùng một ánh mắt dò xét quan sát hai người bọn họ.

Trái tim nóng ầm chưa xót lập tức chảy tràn vào máu, Tô Mạt nhắm nháp cảm giác lạ lẫm một mình, dùng sức đẩy bàn tay của Quý Thần Hi ra, nhưng lại phí công, vì Quý Thần Hi đâu thể nào dễ dàng để cho Tô Mạt rời khỏi mình lần nữa.

“Buông tay!”

“Không!”

“Buông ra!”

“Không!”

“Quý Thần Hi!”

“Tô Tô!” Quý Thần Hi nắm tay của cô, dùng sức ôm vào trong ngực của mình, hỗn hỗn nói: “Tô Tô! Nếu như có phán anh tử hình cũng phải nói cho anh biết vì sao mà chết chứ!”

Tuyệt đối không cho phép! Tuyệt đối không cho phép em không nói một tiếng thì lui ra khỏi thế giới của chúng ta!

Trời cao thật vất vả mới đưa nhân duyên đến trót chặt hai người không có liên quan đến nhau, tại sao có thể dễ dàng cởi ra được?

Tô Mạt tức giận Quý Thần Hi quẩn lầy, bất chấp đang có người ngoài, vừa ra sức giãy giụa, vừa thấp giọng hô: “Anh và tôi không có quan hệ! Anh thích hứa hẹn với ai thì cùng người đó hứa hẹn, dù sao tôi cũng không muốn thấy anh xuất hiện ở trước mắt tôi!”

Hứa hẹn?

Quý Thần Hi bắt được từ quan trọng trong câu nói của Tô Mạt, lại không hiểu ra sao.

Bây giờ ngoại trừ anh gạt cậu nhỏ cùng Tô Mạt, thì Quý Thần Hi anh đời này vẫn không có hứa hẹn với bất kỳ người nào, vậy tức giận của Tô Tô là từ đâu mà đến?

“Tô Tô, anh không có !” Quý Thần Hi ôm Tô Mạt, phân trần nói: “Tô Tô, anh thật sự không có, anh chỉ có hứa hẹn với em và người thân của anh, còn người ngoài thì không có hứa hẹn gì cả.”

Người thân hẳn là anh ta đã coi cô gái kia như người thân!

Nói năng ngọt xớt mà còn trêu đùa mình, lại mang một cô gái khác về nhà, vậy cái này coi là cái gì? !

Tô Mạt càng nghĩ càng giận, càng nghe càng tức, giãy nhiều lần cũng không thoát ra khỏi cái ôm của Quý Thần Hi, ném một cái tát lên mặt của Quý Thần Hi.

Quý Thần Hi xuất thân cao quý, từ nhỏ đã được huấn luyện công phu, đương nhiên có thể dự cảm được sức lực bàn tay của Tô Mạt, cũng không tránh đi, mà tình nguyện nhận một cái tát.

Tô Mạt ở dưới sự tức giận gần như đều muốn dán cái tát lên mặt của Quý Thần Hi, thì sau lưng cô gái trẻ này giờ im lặng đột nhiên phát ra một tiếng cười to, cắt đứt động tác của Tô Mạt, cũng bảo toàn gương mặt xinh đẹp của Quý Thần Hi.

“Chị Tô Mạt, chị hiểu lầm á!”

40. Chương 40: Ghen Trong Truyền Thuyết (3)

“Chị Tô Mạt, chị hiểu lầm á!”

Cô gái trẻ cười nham nhở, có chút xấu xa, có chút lừa đảo, một đôi mắt to sáng rỡ di chuyển với ánh sáng tinh quái.

“Cô có ý gì.”

Tô Mạt tạm thời buông tha giãy giụa, quay đầu nhìn cô gái trẻ, không hiểu ý của cô ấy.

Còn Quý Thần Hi lại nhìn Tô Mạt một chút trước, rồi nhìn lại cô gái trẻ một chút, chốc lát, một tiếng thở dài: “Cô có phải ăn nước miếng của anh ta quá nhiều hay không, bây giờ càng lúc càng giống vị kia của nhà cô! Tính kế người còn không nói, còn học đòi khích bác lý gián, thật là trò học từ thầy mà lại giỏi hơn thầy.”

Cô gái trẻ cau mày, không hài lòng với cách nói của Quý Thần Hi: “Cái gì nước miếng, thật là không có tư cách, cũng không biết người xinh đẹp lãnh đạm như chị Tô Mạt, sao lại coi trọng anh vậy chứ? Chị Tô Mạt, nghe em nói một câu, sớm một chút rời khỏi tên côn đồ này, em giới thiệu cho chị người đàn ông tốt hơn anh ta gấp một vạn lần.”

Quý Thần Hi nghe lời này xong, vội vàng lại ôm chặt Tô Mạt ở trong ngực, nhìn chăm chăm cô gái trẻ kêu to: “Wey wey Wey! Cô ít ở chỗ này gây sóng gió đi! Tôi và Tô Tô là duyên phận ba đời khắc trong đá, ai cũng hủy không được đâu.”

“Phải không?” Cô gái trẻ xem thường, nhìn có phần hả hê: “Mới vừa rồi nếu không phải là tôi kịp thời cứu anh, anh đã sớm bị chị Tô Mạt cho Như Lai Thần Chưởng rồi, tôi nhìn ngang nhìn dọc đều nhìn không ra anh có chỗ nào xứng với chị Tô Mạt.”

Nói xong, cô gái trẻ thật sự ngẩng đầu lên nhìn một chút, lại nghiêng đầu xem một chút, ý bảo là mình thật sự “Nhìn ngang nhìn dọc”.

Quý Thần Hi không so đo với cô ấy nữa, cúi đầu nhìn Tô Mạt, nhỏ giọng nói: “Tô Tô, em tức giận thì đánh anh nhé, nặng hơn cũng được, nếu đánh xong mà còn chưa hả giận thì cứ đánh nữa. Chỉ là, ngàn vạn lần đừng nói ra lời xa lạ như vậy mà đả thương người được không, anh sợ, anh sợ anh sẽ chết mất.”

Anh không sợ trời không sợ đất, chỉ có sợ Tô Mạt rời bỏ anh.

Chưa xót khổ sở ở trong lòng Tô Mạt lại biến mất khi anh và cô bé kia đối thoại, nhìn bàn tay mình, thật sự khó có thể tưởng tượng mình luôn luôn lạnh lùng lại làm ra hành động điên cuồng như thế, nếu như không có cô bé kia kịp thời ngăn cản, mình sợ rằng thật sự muốn ột bàn tay lên trên mặt anh.

Nhưng, điều này không hợp với lẽ thường .

Lưu Lăng từng đối với cô như vậy, cô đều có thể lạnh nhạt mà tạm biệt, sau đó thật sự không còn để ở trong lòng nữa, nhưng Quý Thần Hi chỉ là quen biết với một cô gái, thì mình lại hoàn toàn không còn lý trí.

Thật kỳ quái, thật kỳ quái.

Quý Thần Hi thấy cô này giờ không nói gì, chỉ nhìn tay mình, cũng không biết lúc này trong lòng cô đang suy nghĩ gì.

“Chị Tô Mạt, chị không cần phải ghen đâu, em cùng Quý côn đồ không phải là loại quan hệ kia đâu” Cô gái trẻ không nhanh không chậm cười nói.

Ăn, dấm chua!

Cái từ này trong nháy mắt tiến vào đầu, Quý Thần Hi và Tô Mạt cùng lúc ngẩn ra.

“Ghen?” Tô Mạt nghi ngờ nhíu chặt giữa chân mày, xoay người nhìn Quý Thần Hi, dường như đang tìm đáp án.

Quý Thần Hi cẩn thận hồi tưởng lại hành động vừa rồi của Tô Mạt, chợt vui vẻ.

Ghen !

Sao anh không nghĩ tới !

Tô Tô, Tô Tô đang ghen, hơn nữa còn là ăn dấm rất chua, chua đến mức đánh người!

Cô gái từng bước từng bước đi tới trước mặt Tô Mạt, nở nụ cười: “Chị Tô Mạt, quên tự giới thiệu mình, em họ Liễu, gọi Liễu Thi Nguyệt. Quý Thần Hi là cấp dưới của bạn trai em, lần này là muốn gặp Quý côn đồ để hỏi tội, hỏi anh ta vì sao ban đầu đáp ứng làm trợ lý của bạn trai em, lại một tháng cũng không thấy được bóng dáng của anh ta, thuận tiện tới xem người mà có thể khiến cho tên côn đồ này ái mộ như thế đến tột cùng là dạng gì. Không có nói rõ, để cho chị Tô Mạt hiểu lầm, Thi Nguyệt xin lỗi chị, xin chị tha thứ.”

Lời nói chân thành của Liễu Thi Nguyệt là nói rõ ý mình đến đây, mà thật ra thì ai mà thêm quan tâm Quý Đại Vương Tử có phải là làm trợ lý cho Vân Mặc Vận hay không?

Lần này cô đi hỏi tội là giả, muốn nhìn người phụ nữ trong truyền thuyết khiến cho Quý Thần Hi thần hồn điên đảo mới là thật!

41. Chương 41: Người Chồng Nấu Ăn Yêu Dấu 10-04

Liễu Thi Nguyệt đi, lại còn vui vẻ mang theo một tin tình báo đi tìm Vân Mặc Vận để khoe khoang, phòng khách ở biệt thự chỉ còn lại vẻ mặt vui vẻ của Quý Thần Hi cùng vẻ mặt mờ mịt của Tô Mạt.

Quý Thần Hi ngược lại thì không có ảnh hưởng gì, dù sao Tô Tô mới vừa là vì anh ghen, nói cách khác, thật ra thì Tô Tô có một chút xú. Không, mà là rất nhiều một chút để ý đến anh, cho nên mới nói, chỉ cần có lòng thành thì đến vàng đá cũng sẽ tan chảy, những lời này là lời lẽ chí lý.

Quý Thần Hi vui mừng len lén liếc Tô Mạt một cái.

Vốn còn đang trách Liễu Thi Nguyệt gây chia rẽ, bây giờ nhìn lại, thì cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, ít nhất, để cho anh nâng cao lòng tự tin để theo đuổi Tô Tô.

Tô Mạt cắn cánh môi, trong đầu hiện lên Liễu Thi Nguyệt, lại hiện lên Quý Thần Hi, lại lóe lên cơn tức giận khó hiểu của mình, càng lúc càng nhức đầu.

Đến tột cùng là thế nào đây?

Không phải là cô luôn luôn không tranh với đời, cũng luôn luôn bình thản chịu đựng gian khổ, cũng luôn luôn lạnh nhạt mà chống đỡ, đối với người, đối với chuyện, đối với vật chưa từng có một tia tình cảm không cần thiết, làm sao cứ gặp phải Quý Thần Hi thì mọi chuyện đều thay đổi?

Lúc anh vô lại, thì cô sẽ tức giận

Lúc anh lưu manh, thì cô sẽ giễu cợt

Anh xuất hiện, cô cảm thấy mọi chuyện đều không có vấn đề

Anh không xuất hiện, thì cô cảm thấy trong lòng trống rỗng

Khi một cô bé xa lạ tìm đến anh, thì không hỏi phải trái, mà cơn tức giận của cô tràn ra được đặt tên là lý trí, đã không thể kiểm soát.

Này không giống cô

Câu thường nói, số mạng đã định, khắc tinh số mạng, xem ra một chút cũng không sai, Quý Thần Hi, tuyệt đối là đại khắc tinh số một của cô!

Tô Mạt thở dài rũ lông mi xuống, che kín cảm xúc di chuyển trong mắt .

Quý Thần Hi thấy cô thở dài thì cũng không có nói gì, mà xoay người đi vào phòng bếp bưng mỗi một món ăn lên phòng khách, và cuối cùng một nồi súp đã hầm xong, sau đó đi tới bên người cô, nhẹ nhàng nói ở bên tai cô: “Tô Tô, ăn cơm thôi”

Một mùi thơm thoang thoang thuộc về Tô Mạt quanh quẩn ở chóp mũi, khiến Quý Thần Hi mê đắm, và không tự chủ được mà ở bên tai cô nhẹ nhàng hôn một cái, vô cùng hài lòng nhìn thấy Tô Mạt ngẩn ra.

“Lưu manh!”

Tô Mạt đẩy lưu manh chơi xấu trên người mình ra, và mặc kệ anh ngã lên trên ghế sa lon, vô tình vô nghĩa mà mắng một tiếng rồi đi tới trước bàn nhật đưa lên bắt đầu ăn cơm.

Lòng của phụ nữ, như kim dưới đáy biển

Rõ ràng là tim đập, mà không chịu thừa nhận.

Quý Thần Hi bày ra chiêu bài kiểu vẽ mặt tui thân, ngồi ở bên cạnh Tô Mạt, chỉ chỉ nồi súp đang tỏa hương thơm ngào ngạt.

“Tô Tô, cái này anh hầm khoảng bốn giờ, ăn đi đối với thân thể em mới có lợi nha”

Hồng sâm hoang dã quý báu khó tìm là anh móc từ Quý thị ra, tất cả các loại dược liệu còn lại đều là chất lượng cao nhất, đây một nồi đều là tình yêu của anh nhé.

Tô Mạt chán ghét nhìn cái cây nhân sâm nhỏ gầy ” xấu xí” kia, rồi nhăn mũi lắc đầu: “Không muốn uống”

“Vì sao?”

“Tôi không có bệnh, nên không uống thuốc”

Dược thiện. Cũng coi như là thuốc?

Quý Thần Hi bới thêm một chén nữa, từ từ thổi cho ấm, rồi dùng muỗng nhỏ giả bộ đưa đến khóe miệng Tô Mạt, dụ dỗ người đang nóng nảy: “Tô Tô ngoan, cái này không phải là thuốc, là cho em điều trị thân thể, em uống một chút đi, thật sự rất dễ uống, một chút cũng không đắng.”

Tô Mạt thấy hành động dụ dỗ của Quý Thần Hi , thì không tự chủ mà hé miệng, uống từng muỗng từng muỗng mỹ vị dược thiện.

Phòng khách to như thế nhất thời không có tiếng động, Quý Thần Hi tự phát tự giác mỗi một món ăn đều gấp đưa vào trong miệng Tô Mạt, lại mỉm cười nhìn cô ăn, vô cùng hạnh phúc vì được phục vụ.

Một người đàn ông rốt cuộc có thể cưng chiều một phụ nữ bao nhiêu đây?

Tô Mạt chưa bao giờ được người ta cưng chiều như thế nên lại mờ mịt một lần nữa. . . .

42. Chương 42: Thi Nguyệt Mặc Vận 10-05

Liễu Thi Nguyệt vui vẻ trở về nhà, vui vẻ cởi áo khoác xuống, vui vẻ uống một ly nước ấm, vui vẻ chạy vào thư phòng, lại vui vẻ khoe tin tức mà mình lấy được với người đàn ông ngồi sau Laptop.

“Vân đại thần, anh đoán em đi đâu?”

Vân Mặc Vận cũng không ngẩng đầu lên, dịu dàng nói: “Đi tìm Thần Hi”

“Làm sao anh biết” Liễu Thi Nguyệt bĩu môi, không tin Vân Mặc Vận thật sự thần thông quảng đại có thể đoán ra được.

“Không phải buổi sáng em nghe anh và Húc Nhật nói chuyện sao?”

Vân Mặc Vận không nhanh không chậm công bố đáp án, ngay sau đó đóng laptop, lộ ra dung nhan cực kỳ tao nhã, chậm rãi cười một tiếng.

Yêu nghiệt!

Thần côn!

Ở đây lòng Liễu Thi Nguyệt hung hăng phỉ báng anh một câu.

Buổi sáng cô đi Vân Đẳng thì nghe Vân Mặc Vận và Âu Húc Nhật nói chuyện, nói Quý Thần Hi như thế nào như thế nào, Tô Mạt như thế nào như thế nào, Quý Thần Hi và Tô Mạt như thế nào như thế nào, cô không tin tên lưu manh quốc tế đó sẽ thật sự thích ai, cho nên trước tiên chạy đi xem tình huống một chút.

Trước khi đi cô cũng tính toán rất tốt.

Nếu là Quý Thần Hi trêu chọc cô gái gọi là Tô Mạt đó, thì cô nhất định sẽ báo thù cho tất cả những cô gái trên địa cầu đã từng bị đùa bỡn.

Nếu là Quý Thần Hi nghiêm túc với Tô Mạt, thì cô sẽ giúp anh ta, ôm giai nhân về sớm một chút.

Tâm tư của anh ta chạy không khỏi ánh mắt của cô, quá quen thuộc, và mỗi ngày sau khi rời giường ánh mắt nhìn thấy đầu tiên luôn toát ra cái loại giống như yêu say đắm, lần này Quý Thần Hi thật sự rơi vào bể tình rồi.

Cho nên, lần này cô sẽ giúp anh ta một đại ân, oa!

Vân Mặc Vận kéo Liễu Thi Nguyệt qua ngồi lên trên đùi, hai cánh tay vòng ở bên eo cô, khẽ hôn gương mặt đỏ bừng của cô, rồi sau mới mỉm cười hỏi: “Cười gì vậy?”

“Không nói cho anh biết” Liễu Thi Nguyệt dương dương đắc ý, không để ý tới Vân Mặc Vận, mở Computer riêng của anh ra nhập vào mật mã là tên và ngày sinh của mình sau trực tiếp tiến vào cơ sở dữ liệu điều tra chi tiết.

“A” Liễu Thi Nguyệt nhìn tài liệu và không tin: “Thì ra Tô Mạt đã từng gả cho người khác, và nửa tháng trước mới ly hôn”

Vân Mặc Vận cưng chiều để mặc cho cô lật tới lật lui Computer của mình, cẩn thận hôn dọc theo cằm cổ tuyết trắng của cô, trêu đùa làm cô cười khanh khách.

“Đừng quậy mà, người ta nói nghiêm chỉnh với anh đó”

Vân Mặc Vận ở tại cô hạ xuống một cái hôn, rồi mới khẽ nói: “Tô Mạt vốn là người sở hữu bệnh viện Cửu Long bây giờ, nhưng nửa tháng trước đã ly hôn, buổi tối hôm đó ở quán bar Mightnight đã gặp Thần Hi, Thần Hi không biết nói cái gì với cô ấy, mà sau đó cùng nhau rời khỏi, nửa tháng sau đó trong lúc Thần Hi

dùng rất nhiều thủ đoạn để tìm cho được Tô Mạt, thì Tô Mạt lại đột nhiên nộp đơn ở công ty Nhược Khê, cho nên Thần Hi phải đi làm trợ lý của cô ấy cho tới bây giờ.”

Thì ra là như vậy.

Liễu Thi Nguyệt lập lại tin tức cho Vân Mặc Vận, sau phân tích thì cho ra mấy kết luận.

“Cũng đã nói, Quý Thần Hi vốn là không biết Tô Mạt, cũng không có tham dự vào cuộc ly hôn của Tô Mạt, mà là Tô Mạt khôi phục độc thân mới bắt đầu theo đuổi. Mà trước mắt Tô Mạt hẳn là không biết thân phận của Quý Thần Hi.”

“Đúng là như vậy”

“Này” Ngón tay của Liễu Thi Nguyệt nâng cằm dưới lên, hơi cau mày: “Thân phận của Quý Thần Hi không giống bình thường, Tô Mạt ở trên cửa ải này khó tránh khỏi sẽ gặp nhiều khó khăn, Còn nữa..., không phải là Quý Thần Hi đã đính hôn sao?”

Vân Mặc Vận không nỡ nhìn thấy Liễu Thi Nguyệt cau mày, nên ngón tay êm ái vuốt lên đầu lông mày của cô, an ủi: “Thần Hi tự nhiên sẽ có con đường cậu ấy phải đi, anh tin tưởng cậu ấy sẽ xử lý rất tốt.”

“Em chỉ không muốn Tô Mạt bước theo gót của em”

Liễu Thi Nguyệt kéo ngón tay xuống, rũ mắt nói: “Thân phận, địa vị cách biệt, em đã từng đấu tranh đến đau đớn, không muốn để cho Tô Mạt giống như em. Vân, nếu như có thể giúp cô ấy, anh nhất định phải giúp cô ấy”

Vân Mặc Vận hiển nhiên hiểu rõ, vòng chắt hông của cô, để cho cô tựa vào ngực mình, dịu dàng nói: “Yên tâm đi, Thần Hi không cam lòng để cho cô ấy chịu khổ đâu, cũng giống như anh vậy. Cậu ấy sẽ bảo vệ cô ấy, cũng sẽ cùng cô ấy đối mặt với đủ loại khảo nghiệm trong tương lai.”

43. Chương 43: Hoa Tươi Tán Công 10-05

“Chuyện gì xảy ra đây?”

Tô Mạt nhìn biển hoa trước mắt gần như muốn bao phủ mình.

Nhiều hoa như vậy, hẳn là nên đặt ở trong tiệm hoa hay là nên kéo đến đường phố bán, làm thế nào cũng không nên xuất hiện ở toà nhà hành chính Stunning, nói cho đúng, là trong phòng làm việc riêng của cô.

“Cái này là sáng nay tổng đài ký nhận, chỉ đích danh tặng hoa cho cô, bởi vì số lượng quá nhiều, nên tổng đài trực tiếp đưa đến trong phòng làm việc của cô.”

Tô Mạt không có lộ ra thần sắc mừng rỡ, gương mặt bình tĩnh lạnh lùng lui ra khỏi thế giới riêng tư bị hoa bao phủ.

Không phải là cô không thích hoa, mà là ngại sắp xếp, thay nước rất phiền toái.

Trước khi kết hôn cô cũng từng nhận không ít bó hoa của người ái mộ, đại đa số cô đều cự tuyệt trực tiếp hoặc là lấy phương thức hành động tốt đem bó hoa đưa cho bệnh viện, lại thần nhiên biểu đạt lòng cảm ơn với những người bệnh tật nghèo khó.

Người khác có quyền ái mộ cô, mà cô cũng có nghĩa vụ cự tuyệt, cô không thích hợp với tình yêu nam nữ lãng mạn, vì lãng mạn không phải là vũ khí hữu hiệu đối với một người phụ nữ lạnh lùng.

“Sa Sa, những hoa này là ai đưa?” Tô Mạt cau mày nhìn Hàn Sa Sa, hi vọng lấy được một đáp án hài lòng.

Hàn Sa Sa thấy sắc mặt của cô ấy không tốt, biết rằng cô ấy đang tức giận tổng đài không được sự cho phép mà trực tiếp làm chủ, đem phòng làm việc riêng của cô ấy biến thành chợ hoa.

Vội vàng đảo qua cuốn sổ trong tay, Hàn Sa Sa tìm được tin tức ký tên buổi sáng, : “Là một vị tiên sinh tên Lưu Lăng.”

Lưu Lăng

Xem ra hôn nhân ba năm anh ta cũng không hiểu cô.

Ít nhất, anh ta không biết cô ghét mùi thơm nồng nặc.

Tô Mạt nhìn đồng hồ đeo tay một chút, cuộc họp sáng lập tức bắt đầu. Cô không có tâm tư lãng phí ở trong loại lãng mạn giả thuyết này, cầm lấy máy tính của mình đi vào thang máy, thuận tiện ném lại một câu: “Thông báo tổng đài đem tất cả hoa tươi đưa đến bệnh viện Cửu Long, nói rõ là tâm ý của viện trưởng Lưu. Nói cho tổng đài biết, về sau đừng để xuất hiện chuyện như vậy nữa.”

Hàn Sa Sa đứng yên tại chỗ trơ mắt nhìn thang máy đóng cửa, mới phản ứng được: “Toàn bộ đều đưa đến bệnh viện Cửu Long?”

Toàn bộ nha!

Hiện tại hoa rất là đắt nha!

Tô Mạt thật đúng là tàn nhẫn, một chút cũng không đau lòng.

Lời nói của cấp trên là trời, tất nhiên là không thể không thi hành mệnh lệnh.

Hàn Sa Sa vừa chỉ huy từng nhóm người của tổng đài mang hoa tươi đi, vừa đau lòng tính toán nếu là bán đi thì có thể cầm được bao nhiêu tiền.

Chờ hơn một trăm bó hoa mang đi xong, thì Hàn Sa Sa mệt mỏi trực tiếp nằm sấp lên trên bàn, cũng không muốn động dậy nữa.

Lúc Tô Mạt họp xong trở về khó có được ý tốt quan tâm cấp dưới, cười nhạt hỏi: “Chuyển xong rồi?”

“Chuyển xong rồi, cũng theo ý của cô là đưa về bệnh viện Cửu Long, bây giờ chắc đã đến.”

Tô Mạt gật đầu một cái: “Làm tốt lắm, nơi này có một phần văn kiện, cô đưa đến Bộ phận nhân sự, cùng bọn họ xét duyệt xong thì cầm về.”

Thật là

Cấp trên không biết cấp dưới cực khổ

Hàn Sa Sa cười khổ ôm văn kiện trái lắc lư phải lắc lư đi ra cửa bộ phận hành chính.

Tô Mạt thấy Hàn Sa Sa biến mất ở giữa thang máy, thì đắc ý nở một nụ cười.

Thật ra thì cũng không phải là văn kiện quá gấp, chỉ là bộ phận tổng đài phân chia cho bộ phận nhân sự, quản lý nhân sự không đồng ý với chủ trương của cô, phần văn kiện này coi như là đáp lễ trừng phạt bọn họ một chút đi.

Triển khai bản kế hoạch nhân sự của Stunning khu vực Châu Á, đủ khiến Ngô Danh Khải tăng ca một tuần.

Đưa đi cả phòng hoa tươi, mặc dù hoa không còn ở đây, nhưng các loại mùi thơm vẫn như cũ quanh quẩn ở bốn phía, chẳng những không thể làm người ta thần thanh khí sảng, ngược lại có loại cảm giác nặng nề vì ngột thở.

Thở ra một hơi, Tô Mạt thông thả mở cửa sổ ra, để cho không khí trong lành rót vào bên trong phòng, đuổi đi mùi hoa nồng nặc.

44. Chương 44: Trợ Lý Nước Tương(1)10-06

Mấy tiếng gõ cửa làm Tô Mạt xoay người, sau khi thấy rõ người tới thì gật đầu ý bảo có thể đi vào.

Ngô Danh Khải sau khi vào cửa thì nghi hoặc mà lắc lắc tài liệu trong tay: “Tô Mạt, đây là bản kế hoạch phát triển nhân sự của Stunning khu vực Châu Á, không phải nói do bộ phận hành chính xét duyệt sao, xét duyệt xong lại giao nhân sự cầm về, sao hôm nay đột nhiên đưa đến bên tôi?”

Nhìn có vẻ như tài liệu không quá dày chỉ là sổ liệu thôi, mỗi một hàng đều phải hao phí một khoảng thời gian của anh, huống chi ở đây mười mấy tờ?

Anh là không muốn lãng phí tinh lực vào cái này, huống chi, Tô Mạt giao cho anh thực hiện, cũng không giống tác phong mạnh mẽ trước đây của cô.

Tô Mạt cúi đầu, ngón tay lật trang sách trên bàn của mình, tùy ý nói: “Cái kế hoạch này là do nhân sự hành chánh hoàn thành, lúc nào thì nói bộ phận hành chính phải xác minh số liệu một mình?”

“Nhưng mà gần đây Bộ phận nhân sự thật sự”

“Thật sự rất nhàn rồi”

Tô Mạt cắt đứt lời anh chưa nói xong, hờ hững cười: “Tổng đài nhân rồi đến mức chưa được sự đồng ý của tôi đã vào văn phòng, sổ liệu hành chánh của Stunning đều giữ ở chỗ này, nếu mà đánh mất thì ai tới đảm đương trách nhiệm này?”

“Tổng đài vào phòng làm việc của cô?”

Hiển nhiên là Ngô Danh Khải không biết chuyện này, đồng thời cũng không hiểu vì sao mà Tô Mạt lại giận chó đánh mèo vào trong đám cấp dưới của anh.

Cũng biết Tô Mạt là hoa hồng lạnh không thể trêu chọc, Ngô Danh Khải cười khổ: “Tô Mạt, chuyện này xác thực là tôi không rõ lắm.”

“Anh hiện tại rõ rồi?”

“Cô nói là người của tổng đài tự tiện tiến vào phòng làm việc của cô, vậy, mục đích của bọn họ là?” Ngô Danh Khải khẽ nhíu mày hỏi.

Chuyện này tuy lớn mà nhỏ, Tô Mạt thuộc về cấp bậc tổng quản lý ngành cấp cao, theo lý thuyết, chỉ cần một ngày cô ấy không nghỉ việc, thì ngay cả Ôn Nhược Khê cũng không được tùy ý tiến vào phòng làm việc của cô ấy, mà cấp dưới của mình cũng không phải là người không biết quy tắc.

Nghe Ngô Danh Khải hỏi như vậy, Tô Mạt cười lạnh: “Bọn họ có lý do tốt. Nói cho cùng không phải là vì muốn lấy đồ đi, mà là tặng đồ cho tôi. Tôi còn có thể nói cái gì đây?”

Đã nghe ra bực mình ở trong câu nói của cô, Ngô Danh Khải vội vàng nói xin lỗi: “Tô Mạt, chuyện này tôi sẽ xử lý, mặc kệ là cầm hay là đưa, bất luận kẻ nào cũng phải theo điều lệ của công ty. Sau khi trở về tôi sẽ dạy dỗ bọn họ thật tốt, cô cũng đừng tức giận nữa.”

Đều cùng là quản lý ngành, Ngô Danh Khải rõ ràng đã ăn nói khép nép đến như thế, Tô Mạt cũng không tiện làm khó người khác, huống chi cùng tồn tại ở một công ty, thì cũng nên để lại đường sống.

Tô Mạt tháo xuống vẻ mặt thờ ơ, cười cười lễ độ: “Cũng không phải là chuyện lớn gì, chỉ là không hy vọng có tình huống tương tự.”

“Sẽ không sẽ không!”

Ngô Danh Khải được bậc thang, nên vội vàng lắc đầu cười nói: “Tóm lại là liên quan đến cấp dưới của tôi, như vậy đi, sau khi tan việc mời cô ăn cơm, nhận lỗi nói xin lỗi với cô, như thế nào?”

Ra vẻ nói một câu thoải mái, nhưng mà trong lòng Ngô Danh Khải đã bắt đầu hồi hộp.

Nhân họa đắc phúc (trong họa có phúc), nếu như Tô Mạt thật sự đáp ứng mình, vậy thật đúng là vì họa được phúc.

Tô Mạt muốn cự tuyệt, dù sao cô là loại phụ nữ sẽ không dễ dàng cho người ta hy vọng, nhất là mình xưa nay không động tâm, cho nên cô cần phải cự tuyệt.

“Buổi tối tôi”

“Không phải buổi tối anh phải tặng ca sao?”

Thân ảnh cao lớn tựa như không, đi tới bên cạnh Ngô Danh Khải vỗ vỗ bờ vai của anh ta, vẻ mặt ý cười nói: “Tô Mạt giao tài liệu cho anh hẳn là đủ để anh chỉnh lý một tuần, nhưng tôi mới vừa từ phòng làm việc của tổng giám đốc ra, Ôn đại tổng giám đốc nói nhiều nhất ba ngày, hẳn muốn thấy sổ liệu hoàn thành, cho nên nha, nếu như tôi là anh, tôi nhất định tăng giờ làm việc để hoàn thành nhiệm vụ, mà không phải có tiền không có chỗ tiêu xài mà đi mời người ăn cơm.”

45. Chương 45: Trợ Lý Nước Tương(2)10-06

Quý Thần Hi cắt đứt lời từ chối khéo mà Tô Mạt còn chưa nói xong, chặn ngang một gạch, cứng rắn đoạt quyền phát biểu.

“Là anh”

Ngô Danh Khải nhận ra Quý Thần Hi, quan sát anh ta mặc trang phục thoải mái không hợp quy tắc của công ty.

“Đúng vậy chính là tôi” Quý Thần Hi cười hì hì vất lên bả vai của Ngô Danh Khải, bộ dáng ra vẻ chỉ hận không gặp sớm: “Có thể lại cùng quản lý Ngô gặp mặt, tôi thật sự là rất vui.”

Vui vẻ đến mức muốn một cước giẫm chết người cái tên đàn ông dám mơ ước Tô Mạt!

Nụ cười ở trên môi Quý Thần Hi rất đậm, trong mắt lại lạnh như băng như tuyết, nhìn thẳng vào mắt Ngô Danh Khải, không để ý tới khí thế mạnh mẽ của mình làm cho Ngô Danh Khải không dám nhìn thẳng, lại không dám dời ánh mắt đi, hơi lâm vào trong sợ hãi.

Quý Thần Hi không có ý tốt nói: “Quản lý Ngô, tôi thấy anh hình như là rất nhàn rồi đó, ngày thường không có việc gì làm đi dạo khắp nơi, sao anh lại từ Bộ phận nhân sự đi dạo đến bộ phận hành chính của tôi đây?”

“Cái này tôi, tôi là tới Tô”

Ánh mắt thật bén nhọn!

Chữ Tô mới nói một nửa, Ngô Danh Khải đã không dám nói hết, bởi vì ánh mắt của Quý Thần Hi vốn chỉ là băng lãnh lập tức lộ ra sát khí

“Đến tìm sách? Sách gì? Chỉ cần bộ phận nhân sự chúng ta có, tôi đều có thể bảo Tô Tô cho anh mượn “

Áp chế Ngô Danh Khải đồng thời cũng không quên gọi nick name của Tô Mạt, hiển nhiên là muốn cho cái tên họ Ngô này nhận rõ tình trạng, rốt cuộc ai mới là người đàn ông của Tô Mạt.

“Không có không có tôi không phải là tới tìm sách mà là tới”

Ngô Danh Khải có chút bối rối liếc lên tài liệu trong tay mình, giống như là bắt được cớ cứu mạng vậy, giọng cao tài liệu nói: “Tôi là tới thảo luận sổ liệu này cùng với Tô Mạt! Đây là công việc!”

Anh đặc biệt đem hai chữ công việc nhấn mạnh, nhấn mạnh mục đích đơn thuần của mình, không có hai lòng.

Quý Thần Hi hơi vừa lòng, khuôn mặt hơi cười: “Vậy, hiện tại đã thảo luận xong chưa?”

“Xong rồi xong rồi!”

Sau khi nói ra đáp án Quý Thần Hi muốn nghe, Ngô Danh Khải tận dụng sức lực tránh thoát khống chế của anh, chỉ nói câu: “Tôi đi về trước đây, có chuyện thì điện thoại” Động tác ngay sau đó nhanh chóng biến mất trong thang máy.

“Bảo bối, em để cho anh tức giận.”

Đuổi tình địch đi rồi, thì Quý Thần Hi khôi phục lại bản chất lưu manh, gương mặt tuần tú tui thân đến gần Tô Mạt.

“Sao anh lại ở đây?” Tô Mạt luôn loại bỏ thân phận cấp dưới của anh, lại bổ sung một câu: “Anh đến tìm tôi ăn cơm sao?”

Ý niệm đầu tiên của cô là anh lại nấu một bàn thức ăn ngon. Nhìn thấy anh chẳng khác nào thức ăn ngon, đó là từ đồng nghĩa.

“Ăn cơm? !” Anh sắp tức điên rồi, cô còn thông thả như thế.

“Anh đang tức giận? Ngô Danh Khải không có đắc tội với anh?” Tô Mạt không hiểu ý Quý Thần Hi muốn biểu hiện.

Biết được cô trước sau như một không đồng tình, Quý Thần Hi cũng thuyết phục cơn tức giận của mình: “Nếu không phải là anh ta quản giáo cấp dưới không nghiêm, làm sao lại để cho Lưu Lăng nhân lúc trống mà vào, anh không nổi giận với anh ta mới lạ.”

Tô Mạt đành phải gơ tay, vẻ mặt lạnh lùng: “Tôi cũng đem hoa đưa về bệnh viện rồi.”

“Ừ hừ”

Nếu như không phải là Tô Mạt chuyển trở lại, vậy Lưu Lăng nhất định thăm, Ngô Danh Khải còn thăm hơn.

Quý Thần Hi cắn răng nghiêng lợi nói: “Cái tên Ngô vô tích sự đó, anh ta muốn theo đuổi em, quả thực là cóc mà muốn ăn thịt thiên nga, không có cửa đâu!”

Đây mới là nguyên nhân căn bản tử hình Ngô Danh Khải, phụ nữ của Quý Thần Hi không phải ai cũng có thể tùy tiện dòm ngó đâu!

Hôm nay cho anh ta xuống ngựa một lần, ngày sau nếu lại bị anh phát hiện Ngô Danh Khải dây dưa với Tô Mạt, anh nhất định phải cho anh ta thật “Đẹp mắt”.

Tô Mạt nhẹ nhàng thở dài, rồi nhàn nhạt nói ra: “Tôi coi là thiên nga gì chứ, anh nghĩ quá nhiều.”

Cho dù là thiên nga, cũng là kiếp sau.

Nếu như kiếp này bị nhiều khổ nạn, nói không chừng kiếp sau ông trời sẽ khai ân, để cho cô thật sự làm thiên nga một lần đấy.

46. Chương 46: Ban Đêm Làm Bạn (1)10-06

Một bức hoa sen xinh đẹp ngủ đầy sức sống, chỉ là lẳng lặng nhìn cũng khiến cho anh nhớ tới đêm đó của nửa tháng trước.

Mỹ nhân giống như đóa hoa sen tím nở rộ ban đêm, cởi bỏ ra lạnh lùng của thường ngày, hô hấp thở nhẹ hương thơm thật giống như quy luật hấp dẫn, tóc dài xỏa như sóng nước, có sinh mạng dường như phát ra thanh âm triệu hồi, anh đưa tay ra vuốt tóc dài như gấm vóc.

Ánh mắt sâu thẳm của anh lộ ra gợn sóng yêu thương, đối với một mình cô.

Ba giờ sáng

Hình như là nhận thấy hơi thở chung quanh không thuộc về mình, Tô Mạt ở trong giấc ngủ nhú mi tâm, trở mình kéo cao chăn che hơn nửa mặt.

Vậy cũng không được nha! Bảo bối, em đang tước đoạt hưởng thụ thị giác của anh.

Một thân ảnh cao to màu đen nhẹ nhàng di chuyển chắn đầy âm, từng chút từng chút một kéo xuống dưới, hài lòng nhìn thấy nhiều điểm rõ ràng.

Bởi vì anh quá vui mừng tự đắc, mà bỏ rơi làn da người ta khi tiếp xúc với không khí lạnh sẽ lạnh, rất tự nhiên từ trong giấc mộng tỉnh lại.

“Ai?”

Còn chưa kịp trả lời, thì tiếng hô đau thay thế chào hỏi.

“Em. Em mưu sát á!” Đáng thương cho cái cằm của tôi, ô. Thương tiếc ba giây đồng hồ.

“Thần Hi?” Tô Mạt nheo mắt ngó nhìn người đàn ông ôm lấy cằm, rồi xoay mở đèn đầu giường.

“Tô Tô, em muốn mưu sát anh à?” Thật là cô gái ác độc, khuỷu tay này tới cũng nhanh lại mãnh mẽ.

Cô xem nhìn đồng hồ dạ quang cạnh đầu giường rồi nhú mày, “Ba giờ 17 phút hai mươi chín giây sáng hình như không thích hợp ăn điểm tâm.”

“Tô Tô, có phải em cho rằng anh là nhà ăn không có ngày nghỉ hay không!” Mở miệng ngậm miệng đều là ăn.

Quý Thần Hi anh dầu gì cũng là nhân vật nổi danh toàn thế giới, tùy tiện bày ra thân phận vương tử tôn quý là có thể đưa tới tin tức quốc tế, tại sao quen biết Tô Mạt thì bắt đầu hạ giá thế này?

“Xin hỏi anh một chút, mới ‘sáng sớm’ tới tìm tôi có chuyện gì?” Tô Mạt rõ ràng vẫn chưa tỉnh nên ngáp khê.

Quý Thần Hi ngơ ngẩn, nhưng rất nhanh hồi phục bản tánh, “Anh nhớ em đến mức không ngủ được, dù sao cũng là hàng xóm, anh liền đứng lên thăm em một chút, tùy tiện ngắm trăng, nhớ anh không?”

Tô Mạt cố gắng duy trì đầu óc tỉnh táo, liếc Quý Thần Hi một cái mới lạnh lùng nói: “Hôm nay là mừng một, tôi nghĩ trên địa cầu này là không nhìn thấy ánh trăng, không biết anh ở đây ngắm cái gì?”

“Em chính là trăng sáng lộng lẫy nhất trong cảm nhận của anh, quyến rũ đến rối tinh rối mù nha”

Hiện tại đang mặc một cái áo ngủ mỏng cài trước, nếu mà anh hèn hạ nghiêng về phía trước một chút, khuôn ngực xinh đẹp có thể giống như bảo vật được một nhà bảo tàng trân quý thu hết vào mắt rồi.

Trăng? “Ý của anh nói là mặt tôi quá tròn?” Cố chấp của Quý Thần Hi làm cho người ta kính nể, khi anh vui vẻ với thân phận “Gia đình chồng nấu cơm”, cô đã tặng hai kí lô, mười năm nay thể trọng chưa từng thay đổi lại trong một tháng ngắn ngủn tăng hai kí lô, thật sự khó tin.

Quý Thần Hi đắc ý nheo ở trên gương mặt mềm mại của cô, như tên trộm cười nói: “Trung quốc của em rất nhiều ngàn nữ, có một câu không phải nói thời gian không phụ lòng người sao? Nói chính là anh.”

Luôn nhận được bị ầm áp của anh, ầm áp thuộc về anh cũng làm cho cô dần dần không còn buồn ngủ.

Khi lý trí ngày thường trở lại đại não, tế bào não bắt đầu vận chuyển loại bỏ tất cả Logic không hợp với lẽ thường, bao gồm sự xuất hiện của anh.

“Anh hình như rất đắc ý với cố gắng của anh?”

“Dĩ nhiên. Thành tựu lớn nhất của một người đàn ông là đừng nuôi cô gái của mình của quá béo, khổ cực cuối cùng của anh có giá cao.”

Các loại thuốc bổ trên quý làm cho cô ăn lại không tốn tiền, không mập mới là lạ, ai, Tô Tô bây giờ tương đối khá, mềm nhũn, sờ cực thích.

“Anh vô cùng vô cùng đắc ý?”

Anh không hề có ý thức nguy cơ mà ở trên mặt cô cắn một cái: “Thơm quá, rất ngọt.”

47. Chương 47: Ban Đêm Làm Bạn (2)10-07

Tô Mạt nhần nại hỏi: “Có phải là không có gì để biện bạch?”

Quý Thần Hi được voi đòi tiên hoàn toàn không cảm giác được bất kỳ ý thức nguy cơ nào, rằng môi cũng khê cắn cô.

“Anh có biết bình thường là kết quả gì?” Giọng của Tô Mạt lạnh lạnh, như tuyết mới tháng mười hai.

“Loại cận bã này không cần khách khí, một quyền đánh chết hẳn.” Anh vẫn trầm mê ở bên trong mùi thơm ngát của cô, lơ đãng nói ra cái chết của mình.

“Anh không phản đối?” Cô hỏi rất nhạt.

“Trung quốc có một Cổ Ngữ khác, con sâu làm rầu nồi canh, người người gặp được là giết, em nhất định không cần nương tay, nhìn thấy thứ người như thế hoặc là giết chết hẳn, hoặc là tìm người giết chết hẳn”

Quý Thần Hi không chịu nổi, đầu lưỡi trượt đến ngực của cô, hàm răng cắn mở nút cài ở trước áo ngủ của cô, đang muốn chuẩn bị một cuộc chiến dục vọng.

“Anh đã không có ý kiến, như vậy”

Quý Thần Hi vẫn như cũ đắm chìm ở bên trong xinh đẹp của Tô Mạt, nhưng cũng nhạy cảm nhận thấy được có nắm tay đến gần, thành quả huấn luyện nhiều năm làm cho anh trầm tĩnh tránh thoát, nhưng không nghĩ —

” Tô Tô, sao em có thể tiểu nhân như vậy!” Quý Thần Hi khóc không ra nước mắt, một tay che lấy con mắt trái.

Anh là nhanh chóng tránh được Tô Mạt công kích mắt phải của mình, nhưng lại không phòng bị cô đánh con mắt trái của anh một quyền.

“Trung Quốc có rất nhiều ngạn ngữ, có thể có một câu anh chưa từng nghe qua.”

“Gi?”

Tô Mạt lạnh lùng cười một tiếng: “Bình Bất Yếm Trá!” (nhà quân sự luôn phải lừa địch)

“Anh là người chồng giỏi nấu nướng mà em yêu! Em cũng xuống tay được, Tô Tô, anh thật buồn quá.”

Nhớ tới Quý Thần Hi anh vứt bỏ mặt mũi mà ngày ngày rửa tay nấu canh cho cô, kết quả ô không có thiên lý!

Tô Mạt thấy bộ dáng anh có vẻ tủi thân, không khỏi cười nhạt một tiếng: “Yên tâm đi, không chết được”

“Anh là bác sĩ có tiếng, dĩ nhiên biết không chết được!” Quý Thần Hi bắt mẫn lăm bầm: “Nhưng mà ngày mai sẽ biến thành quốc bảo của Trung quốc, gấu trúc, còn là gấu trúc độc nhãn còn sống!”

Anh chuyên nghiệp, anh cũng rất chuyên nghiệp mà phán định túi mắt của mình chắc chắn sưng lên ứ đọng máu, tầm mắt trở nên mờ lung không rõ.

Tô Mạt ôm ngực liếc xéo anh, nói châm chọc: “Không tệ lắm, người nước ngoài còn biết quốc bảo.”

Quý Thần Hi thở phì phò mà phun khí “Tô Tô, tại sao em muốn ra tay đánh anh?”

Tô Mạt khó được đắc ý cười một cái, xấu xa nói: “Tôi đánh anh là đã được bản thân anh đồng ý, không phải anh nói rồi sao? Con sâu làm rầu nồi canh, người người gặp được là giết, tôi chỉ là đánh anh một quyền, còn chưa có giết chết anh, gấp cái gì?”

“Lúc này em nói là “Quý Thần Hi cảm thấy không đúng lắm, chỉ vào lỗ mũi hỏi “Nói cho anh biết, anh giống chỗ nào?”

“Xin hỏi Quý tiên sinh, nơi này là nhà của tôi, tôi đây thân là chủ nhân, mời anh sao?”

Quý Thần Hi xấu hổ cười nói: “Tô Tô, đều là hàng xóm nha, hơn nữa nhà của em chính là nhà của anh, không cần khách sáo như vậy “

“Ồ rạng sáng 3, 4 giờ?” Giọng của cô không thay đổi, có ý tức giận.

“Bởi vì ở nhà em mà!” Cử chỉ của anh có chút xấu hổ.

Đây là cái lý do quý gì! Đại khái chỉ có tên lưu manh không biết xấu hổ này là có thể nghĩ ra!

Tô Mạt cảm giác chuyện mình tức giận với một tên lưu manh thực là một việc không có lý trí, cho nên cô hít thở thật sâu, ngừng lại lửa giận của mình.

Quý Thần Hi rất hiểu phải nhìn mặt mà nói chuyện, thấy sắc mặt của Tô Mạt hơi tốt một chút, thì vội vàng lấy lòng: “Tô Tô, em không mệt sao?”

“Anh không cảm thấy hỏi những lời này quá muộn chứ? Sau khi tôi bị người khác đánh thức.” Anh ta hỏi không biết xấu hổ.

“Trời đất chứng giám, anh chưa từng có ý định đánh thức em.” Anh cầm lấy tay phải thề.

Thật ra thì anh muốn làm là một chuyện khác.

48. Chương 48: Ban Đêm Làm Bạn (3)10-07

Tô Mạt không để ý tới anh, trừng mắt liếc anh một cái rồi mặc quần áo tử tế xuống giường.

“Muốn đi đâu?”

“Đá.” Tô Mạt cũng không quay đầu lại

Một lát sau, Quý Thần Hi cũng thỏa mãn mà phun ra hơi thở ngọt ngào

“Tô Tô của anh quan tâm anh nhất, sợ mặt đẹp trai của anh biến hình không đáng yêu hí! Nhẹ một chút, rất lạnh đó!”

“Ngừng lại tự kỷ đi, tôi ghét nhất là dáng dấp đàn ông xinh đẹp giống như phụ nữ.” Cô nhớ tới Lưu Lăng và cuộc hôn nhân thất bại, tự nói với mình, đàn ông bộ dáng xinh đẹp sẽ không chung thủy.

Cho dù anh ta sẽ không đi ra bên ngoài câu tam thập tứ, tầm hoa vấn liễu, nhưng gương mặt đó cùng bộ dáng tuấn mỹ kia chỉ cần vừa đứng ở đầu phố, sẽ có rất nhiều cô gái xinh đẹp nhảy vào trong lòng.

Đầu năm nay không có Liễu Hạ Huệ, có lẽ một, hai người thì sẽ cự tuyệt, số lượng nhiều thì không thoát khỏi được, về lâu dài rất khó mà không động tâm, gặp dịp thì chơi.

Giống như mình và anh ta cũng không phải là ở dưới cùn rựu sao?

Nói đến thật là buồn cười.

Tô Mạt vừa làm tiêu sừng cho Quý Thần Hi, vừa chua xót trong lòng.

“Tô Tô, em muốn anh tự mình hại mình mấy dao, hay là đội a-xít clo-hy-đric?” Bộ dạng anh ra vẻ thấy chết không sờn.

Cô không trả lời mà dùng cục đá bỏ vào vãi bố thoa nhẹ mắt của anh, không tiếp tục cái đề tài này.

“Anh vào bằng cách nào?”

“Mở cửa đi vào.” Giọng nói buồn bực của anh kéo kéo tóc của cô.

“Anh biết là tôi không hỏi cái này.” Cô dùng sức đè vào vết thương tỏ vẻ trừng phạt.

Quý Thần Hi nhếch miệng kêu đau, quyết định thừa nhận sai lầm: “Là thương nhân xây dựng cái tiểu khu này á! Là bạn tốt của anh, anh bảo cậu ấy làm cho anh thêm một bộ chìa khóa của em”

Quả nhiên là sớm có kế hoạch, cái gì mà vô tình gặp gỡ, đều là lấy có!

Tô Mạt liếc Quý Thần Hi một cái, ngẩng đầu nhìn đồng hồ biểu hiện: “Lăn qua lăn lại cũng sắp năm giờ rồi, tám giờ tôi có một cuộc họp ăn sáng, trước bảy giờ ra cửa, nếu như trừ rửa mặt, thay đổi quần áo”

“Xin nghỉ.” Quý Thần Hi quả quyết nói.

“Tô Tô, anh không muốn em vì một cuộc họp ăn sáng mà mệt mỏi, anh là bác sĩ, rất rõ thể trạng của em, bây giờ em đang trong kỳ điều trị, không chịu được mệt mỏi.”

“Tôi chống đỡ được.” Cô cật lực mà nói.

Mấy ngày nay ở chung, cô biết Quý Thần Hi không có nói dối, y thuật của anh quả thực là cao siêu thấy, thân thể của mình khi được anh chăm sóc điều trị bằng mấy dược thiện thì đã bắt đầu cải thiện, chỉ là cô không muốn mất đi công việc bây giờ.

Quý Thần Hi đau lòng cho cô vì lượng công việc quá nặng: “Chống đỡ được không có nghĩa là khỏe mạnh, em muốn rút ngắn mạng sống của mình?”

Trái tim của Tô Mạt mềm lại và vây quanh lấy hông của anh: “Mấy giờ mà thôi, ngày mai lại là thứ sáu, có thể lập tức nghỉ ngơi rồi.”

“Không được, em bị dung túng quá lâu, và cần có người để kèm chế em lại.” Anh dịu dàng vuốt vuốt mái tóc dài của cô.

“Nhưng mà cuộc họp rất quan trọng, là liên quan đến hành chánh nửa năm sau “

Quý Thần Hi đem ngón trỏ điểm ở giữa cánh môi mấp máy của cô. Vẻ mặt nhìn chăm chăm vào cô, dịu dàng cười: “Quan trọng hơn cũng không quan trọng bằng em, em là bảo vật trân quý nhất trong lòng anh, ngàn vạn sinh mệnh của con người so ra cũng kém hơn em ở trong lòng anh, huống chi là hành chánh gì đó.”

Tô Mạt cắn cắn môi, ý đồ muốn thuyết phục anh: “Thần Hi”

“Được rồi, ngoan, nằm xuống lại đi.” Anh ôm người trong lòng đi về phía giường. “Anh cùng ngủ với em.”

“Cái gì? !” Tô Mạt bỗng nhiên chấn động, thoáng chốc đỏ mặt, lại giận lý do từ chối của anh.

Quý Thần Hi cứng chiu cười một tiếng, vuốt tóc cô: “Chỉ là ngủ, anh sẽ không làm chuyện mà em không muốn.”

“Thật?” Anh không giống quân tử.

“Thật.” Quý Thần Hi dùng sức gật đầu.

Anh không nỡ làm tổn thương em, chờ lúc em tiếp nhận anh, thì anh sẽ yêu em gấp bội.

Tô Mạt nhìn mắt của anh, không có một tia dục niệm, mới gật đầu một cái đi về phía giường.

Anh cười khê hôn mặt của cô “Em ngủ trước đi, anh giúp em nói với Nhược Khê, ngày mai em xin nghỉ”

49. Chương 49: Ban Đêm Làm Bạn (4)

Nhược Khê

Thần Hi hình như rất quen thuộc với tổng giám đốc

Thần Hi hình như cũng rất quen thuộc với trùm bất động sản

Thần Hi hình như không phải là nhân vật tầm thường

“Thần Hi” Tô Mạt nửa mê nửa tỉnh mà rì rầm khe khẽ.

Quý Thần Hi nghiêng tai dịu dàng hỏi: “Anh ở đây, sao thế?”

“Rốt cuộc anh là ai đây?”

“Người yêu của em”

“Yêu”

“Đúng, yêu em”

Anh nhẹ nhàng lấy tay đóng mắt của cô lại, lẳng lặng nhìn quy luật hít thở từ cạn tới sâu của cô, mí mắt nặng nề bao trùm cặp mắt trầm tĩnh kia.

Anh yêu cô gái lạnh lùng này, không xem trọng sinh mạng, nhưng khuôn mặt xinh xắn trong trẻo kia đã khiến cho ngọn lửa tình yêu ẩn dấu dưới đáy lòng anh, đã thật sự bùng cháy đốt tim anh, là vì sự cố chấp của cô với sinh mạng.

Bề ngoài là cô gái nhu nhược nhưng tâm lại là một cô gái kiên cường, đây quả là một cô gái vừa đáng yêu vừa cố chấp, quật cường nhưng lại luôn khiến tim người khác phải đập nhanh

Nhìn cô ngủ, thì Quý Thần Hi không còn che giấu cảm xúc trong mắt mình nữa.

Tô Tô

Nếu như gặp phải em là vận mệnh, như vậy, em cùng đi với anh hết con đường của đời người mà vận mệnh đã đặt sẵn đi.

Cho nên em không được trốn, mà anh cũng không trốn, cho nên chúng ta nhất định sẽ đạt được hạnh phúc thôi.

Tô Tô, trong tương lai còn có rất nhiều đau khổ đang chờ chúng ta, anh vẫn sẽ cùng với em xông qua núi đao biển lửa.

Cho dù là trời sập xuống, anh cũng sẽ cùng em nâng lên, đời đời kiếp kiếp không chia lìa nhau.

“Ngủ ngon, Tô Tô bảo bối, bé yêu, cục cưng, hi vọng trong giấc mộng của em có anh.” Anh hôn nhẹ lên trán cô.

Buồn ngủ cũng biết lây, và nó giống như một dạng bệnh khuẩn đã đánh úp tới anh.

Quý Thần Hi không muốn để mình bị ảm ức nên đã vứt bỏ vớ và áo khoác, trên người đã trần truồng và chui vào trong chăn ấm áp, ôm thân thể tuyết trắng vào trong ngực, quang minh chính đại mà xoa eo thon.

Đêm khuya yên tĩnh, nửa đêm lại có một chiếc xe như nước chảy, âm ỉ không ngừng,

Lưu Lăng buồn bực ngồi một mình uống rượu, một ly lại một ly.

Mấy người phụ nữ trong nhà ồn ào gần như muốn điên rồi, anh thực là phiền đến không chịu nổi, nên đã quyết định không về nhà nữa, mà đi tìm một chỗ để uống cho say.

“Cho tôi thêm một ly!”

Người pha rượu đưa đến một ly Vodka, thì Lưu Lăng lại uống một hơi cạn sạch.

Vợ.

Thật là danh từ không cùng ý nghĩa.

Trước khi anh ly hôn thì Abby, Aimee, Emily còn có Shirley trợ lý của anh nữa, tất cả bọn họ đều biết sự tồn tại của nhau, từng người một đều an phận thủ thường, chỉ muốn làm thế nào để lấy lòng anh. Hiện tại

anh ly hôn rồi, thì bọn họ đều mơ ước vị trí nữ chủ nhân của nhà họ Lưu, rồi cùng ở một chỗ ẩm ỉ, không châm chọc khiêu khích lẫn nhau, thì cũng ra tay đánh nhau, ẩm ỉ đến nỗi trong nhà không có ngày yên tĩnh, làm anh không còn có ý nghĩ về nhà nữa.

Tô Mạt Tô Mạt

Nếu như mà không có ly hôn, thì cũng sẽ không có phong ba như bây giờ, nói cho cùng vẫn là lỗi của Tô Mạt.

Tại sao, rõ ràng năm đó là anh đã tự hạ thấp địa vị của mình cưới cô mà, sao bây giờ cô lại còn đưa ra yêu cầu muốn ly hôn với anh.

Tô Mạt là cô nhi, đã không có địa vị lại còn không có dung mạo, tại sao lại muốn ly hôn với anh?

Ha, được , ly hôn thì ly hôn thôi, nhưng anh vẫn trên nguyên tắc muốn vẫn hỏi với cô, mà cô đã không cảm kích thì thôi, lại còn đem hoa anh tặng cho cô trả về nguyên chủ, khiến anh thật mất thể diện!

Thật là một người đàn bà xấu xa, đức hạnh xấu!

Nếu anh không vui, Tô Mạt cô cũng đừng mơ tưởng cùng với Quý Thần Hi cái tên ” tiểu bạch kiêu ” đó tự do vui vẻ!

Ý niệm trong đầu là quyết định phải chia rẽ Tô Mạt và Quý Thần Hi, nên trong ánh mắt của Lưu Lăng lộ ra ác độc.

Lưu Lăng để cái ly không xuống, giọng trầm thấp nói: “Cho tôi thêm một ly!”

Một hợp uống chất lỏng ở trong ly vào, Lưu Lăng phát ra cười nhẹ.

Cho dù tôi bất hạnh, tuyệt đối cũng không để cho cô được hạnh phúc!

50. Chương 50: Không Mời Mà Tới (1)

Sáng sớm mùa đông ở Giang Nam hơi có sương mù, cư xá an tĩnh chợt có vài tiếng chim hót, nhưng vẫn là nghe thấy một ngày mới.

Năm chiếc xe gần như là cùng dừng lại ở cửa biệt thự nhỏ, động tác cũng đồng loạt.

Năm người con trai xuất sắc và một cô gái xinh đẹp, một nhóm sáu người này đứng ở cửa biệt thự, và nhìn nhau cười.

Liễu Thi Nguyệt đứng đầu và cô xoay người nhìn năm người kia, vẻ mặt cười xấu xa: “Đã tới lúc rồi nhé, các vị tổng tài đã chuẩn bị xong chưa?”

Vân Mặc Vân cười nhẹ, cực kỳ yêu thích khi cô đầy sinh lực và sức sống như vậy, cũng dung túng bất kỳ hành động nào đó của cô.

Đôi mắt tím của Ôn Nhược Khê ẩn chứa một nụ cười, vẻ mặt như xem kịch vui, dứt khoát quyết định làm một diễn viên quần chúng.

Long Thừa Viêm giống như không có nhìn thấy bộ dạng của Liễu Thi Nguyệt, nên hé ra khuôn mặt cực kỳ lạnh lùng không thể hiện bất kỳ thái độ gì.

Ngược lại, Tiêu Nặc Mưu thân là chủ sở hữu tương đối có ý tốt, lấy hành động mà biểu đạt ý nghĩ của mình, lắc lắc một chùm chìa khóa trong tay: “Gõ cửa, hoặc là chúng ta trực tiếp đi vào.”

Liễu Thi Nguyệt dương dương đắc ý: “Vẫn là anh Tiêu tốt nhất, không giống bốn người cầm kia, rõ ràng rất muốn đến mà bày đặt làm giá, nói cho cùng chính là đạo đức giả, đạo đức giả nghiêm trọng!”

“Nhưng mà Thi Nguyệt” Âu Húc Nhật một trong những người cảm hơi chần chờ : “Mục đích của em đem bọn anh đến là?”

Liễu Thi Nguyệt là bà xã tương lai của Vân Mặc Vận, cũng là em gái của mấy người bọn họ, một câu nói của cô bé quả thật có thể triệu tập mấy nhân vật lớn đến, nhưng lại không nói rõ là vì cái gì.

Liễu Thi Nguyệt quét qua mấy người con trai xuất sắc phong độ hiên ngang, như có thâm ý mà cười nói: “Kỳ thật nguyên nhân em tìm các anh tới, hẳn là các anh rõ ràng hơn em chứ.”

“Nguyệt Nguyệt.” Nụ cười của Vân Mặc Vận đầy cứng chùi, nhẹ nhàng nói: “Anh biết rõ ý nghĩ ở trong lòng em, nhưng.”

“Nhưng mà em muốn các anh cũng đồng ý.”

Liễu Thi Nguyệt bướng bỉnh cướp lời nói, hung hăng trừng mắt liếc Vân Mặc Vận, lúc chuyển con người qua thì ánh mắt đã là sâu kín: “Các anh cũng rất rõ thân phận của Quý Thần Hi, cũng hiểu rõ lai lịch của Tô Mạt. Em biết rõ người của công quốc Eros đã tới tìm các anh, không bao lâu nữa, thân phận của Quý Thần Hi sẽ sáng tỏ, mà mấy vị kia cũng sắp xuất hiện. Mặc dù các anh đều có tự tin với Quý Thần Hi, cảm thấy trong tương lai anh ấy có thể vượt qua, nhưng em vẫn là không nhẫn tâm với Tô Mạt. Có thể, là em quá đáng, nhưng mà em thật sự hi vọng bọn họ có thể đạt được hạnh phúc”

Liễu Thi Nguyệt rũ lông mi xuống, rồi nhẹ giọng thở dài, thanh âm trở nên trầm thấp dị thường: “Tô Mạt là một cô gái tốt, anh Quý thật sự yêu chị ấy, em có thể nhìn ra được những thứ này. Nhưng mà, thân phận chênh lệch là không thể thay đổi, em muốn giúp bọn họ, nhưng lại không có năng lực. Em biết rõ năng lực của các anh, em hi vọng các anh cũng có thể giống như em đồng ý chấp nhận Tô Mạt, nếu như về sau bọn họ phải đối mặt với các cửa ải khó khăn, thì các anh có thể nể tình cảm của anh Quý mà trợ giúp cho Tô Mạt. Để cho bọn họ có thể có được hạnh phúc, đây chính là toàn bộ thỉnh cầu của em”

Liễu Thi Nguyệt nói khẩn thiết, hiểu rõ lấy lý lẽ để lay động tình cảm, trong đôi mắt to sáng ngời di chuyển hi vọng và khẩn cầu.

Vân Mặc Vận biết rõ, Liễu Thi Nguyệt là sợ Tô Mạt sẽ lặp lại đau khổ như cô lúc trước nên mới yêu cầu bọn họ chấp nhận Tô Mạt, và trợ giúp Tô Mạt.

Công quốc Eros ở Châu Âu đã tìm được bọn họ thì thân phận của Quý Thần Hi cũng không thể giấu giếm nữa, vương tử một nước, lại là người thừa kế thứ nhất, tôn nghiêm từ xưa của hoàng thất là không có khả năng thừa nhận Tô Mạt làm vợ của Quý Thần Hi, như vậy. kết cục cuối cùng của bọn họ nhất định là bi thảm.

Liễu Thi Nguyệt không đành lòng, bọn họ sao có thể nhẫn tâm để cho bạn tốt đau khổ cả đời?

51. Chương 51: Không Mời Mà Tới (2)

“Nếu như cô ấy đáng giá”

Long Thừa Viêm đang giữ yên lặng lại là người đầu tiên trả lời, mặc dù vẫn là giọng điệu lãnh khốc vô tình trước sau như một: “Anh sẽ chấp nhận.”

Liễu Thi Nguyệt thấy anh ấy nói như vậy, thì gánh nặng ở trong lòng thoáng nhẹ một chút, và chuyển sang nhìn Âu Húc Nhật.

“Giống như trên”

Âu Húc Nhật biểu đạt ý nghĩ đơn giản rõ ràng.

Liễu Thi Nguyệt gật đầu cảm kích, lại nhìn về phía Tiêu Nặc Mư.

“Anh Tiêu.”

Tiêu Nặc Mưu cười nhạt: “Anh có ý kiến giống như Thừa Viêm, nếu như Tô Mạt đáng để cho Thần Hi làm vì cô ấy, thì nhất định bọn anh sẽ toàn lực ủng hộ.”

“Về phần anh. . . .” Ôn Nhược Khê không đợi Liễu Thi Nguyệt nhìn mình thì nhún vai một cái, nhẹ nhàng nói: “Tô Mạt là cấp dưới của anh, nếu như mà anh không ủng hộ cô ấy, thì cô ấy cũng không có tư cách tiến vào Stunning. Nhưng, nếu liên quan đến tương lai của Thần Hi, anh cũng không thể không thiên vị, cho nên anh và Húc Nhật có cùng ý kiến, giống như trên, giống như trên.”

Bốn người đều đã biểu đạt xong ý kiến, chỉ còn lại Vân Mặc Vận, Liễu Thi Nguyệt cắn cắn môi, không biết nên hỏi anh như thế nào.

Cô không muốn bởi vì mối quan hệ của cô mà khiến Vân Mặc Vận cho ra quyết định mà mình không muốn, cũng giống như thứ cô không muốn nhất chính là nghe thấy anh cự tuyệt, vì vậy cuối cùng cô mới có dũng khí hỏi anh.

“Vân, anh không nên miễn cưỡng. . . .”

Nụ cười nhẹ dính ở trên ngũ quan tuần nhã của Vân Mặc Vận, trong tròng mắt đen di chuyển một tia sáng, và anh chậm rãi mở miệng: “Quyết định của em, cho tới bây giờ anh đều ủng hộ, anh đã từng nói, cho dù toàn thế giới đều ruồng bỏ, anh cũng sẽ chấp nhận em.”

Liễu Thi Nguyệt cảm thấy có một vị chua hơi ngọt lướt qua trái tim, trong nháy mắt đã không còn áp lực.

“Cảm ơn anh, Vân”

Vân Mặc Vận cười lắc lắc đầu: “Nhấn chuông cửa nhé, chúng ta cần nhìn thấy một Tô Mạt có thể khiến bọn anh chấp nhận.”

“Dạ, Vân đại thần!”

Liễu Thi Nguyệt hít một hơi thật sâu, ấn xuống chuông cửa, sau khi chuông cửa vang lên mấy tiếng, thì cánh cửa sắt sơn hoa dày cộm nặng nề mở ra từ phía trong, lộ ra một lồng ngực đầy, đang lơ mơ mà cào cào tóc hơi rối, còn đánh một cái ngáp lớn rất khó coi.

“Quý Thần Hi!”

Liễu Thi Nguyệt nhìn thấy Quý Thần Hi đi ra mở cửa, thì ngay cả tay cũng không kịp thu hồi, mà dứt khoát nhắm thẳng vào mũi của anh, và quát: “Sao anh lại ở chỗ này! Đây không phải là nhà chị Tô Mạt sao?”

Quý Thần Hi thấy rõ người trước mắt, thì cũng hơi tỉnh táo một chút, đứng dừng: “Không phải là cô cũng ở trong nhà của Mặc Vận sao? Tại sao tôi không thể ở nhà của Tô Tô, ngạc nhiên à.”

Vệt ngón tay của Liễu Thi Nguyệt ra, anh thoải mái tựa vào cạnh cửa, nhún mày nhìn năm người bạn tốt ở phía sau một chút: “Cha, cảnh lớn nha, ngọn gió nào thổi các cậu qua vậy hả?”

Bốn người cười mà không nói (còn có một người chưa bao giờ cười).

Liễu Thi Nguyệt chống nạnh và nổi cơn thịnh nộ, rất không thực nữ, mà hung tợn hỏi: “Chị Tô Mạt đâu?”

Quý Thần Hi chỉ chỉ trong phòng: “Đang ngủ”

“Ngủ. . . .” Liễu Thi Nguyệt ngơ ngẩn, ngay sau đó thì cau mày

Cô cũng không phải là cô bé chưa biết mùi đời, một người đàn ông thân trên trần trụi từ trong biệt thự của phụ nữ đi ra, tùy ý, đứng dừng như vậy, thân mật giữa hai người không cần nói cũng biết.

Liễu Thi Nguyệt tức giận mà gào thét với Quý Thần Hi: “Anh làm gì với chị Tô Tô? !”

“Liễu đại tiểu thư, Vân Đại Phu Nhân, cầu xin tư tưởng của cô đơn thuần một chút đi!”

Quý Thần Hi mắt trợn trắng: “Chỉ là gần đây tôi thấy cô ấy quá mệt mỏi, nên mới tới đây chăm sóc sinh hoạt ăn uống hàng ngày của cô ấy, hơn nữa, tôi là loại người tùy tiện đó sao?”

“Nhìn cái gì vậy, nhìn cái gì vậy”

Lần đầu tiên gặp mặt thì Quý Thần Hi đã “Ăn” Tô Mạt nên dưới ánh mắt hoài nghi của Liễu Thi Nguyệt có chút chột dạ.

“Anh không phải là người tùy tiện, anh tùy tiện không phải là người!”

Liễu Thi Nguyệt đẩy Quý Thần Hi anh tuần đang dựa vào cửa ra, rồi trực tiếp vọt vào phòng ngủ ở lầu hai của Tô Mạt.

52. Chương 52: Không Mời Mà Tới (3)

Để lại sáu người nhìn nhau cười nhẹ, và cũng không nói lời nào.

Quá quen thuộc.

Giao tình nhiều năm, hình như không cần quá nhiều ngôn ngữ, huống chi sáu người đều là thông minh tuyệt đỉnh, chỉ cần đứng ở một chỗ thì sẽ đoán được ý định của sáu đối phương.

Quý Thần Hi hai tay ôm ngực, chậm rãi quét nhìn qua mấy người bạn tốt, mỉm cười: “Minh thật sự là không muốn nhìn thấy các cậu cùng xuất hiện, đáng tiếc, vẫn là xuất hiện.”

Khi mấy người bạn tốt đều xuất hiện, thì nhất định là xảy ra chuyện lớn rồi.

Mà bọn họ lại còn cùng nhau xuất hiện ở trước mặt mình, thì chuyện lớn này nhất định là có liên quan đến bản thân anh.

Quý Thần Hi than nhẹ một tiếng, treo lên nụ cười khổ: “Bọn họ tới tìm rồi hả ?”

Vân Mặc Vận gật đầu một cái: ” Ngày hôm qua Thị vệ tổng tham trưởng Daniel của công quốc Eros tự mình đến tổng bộ Vân Đăng, hi vọng mình có thể ‘ thuyết phục’ cậu trở về nước.”

Thuyết phục

Vân Mặc Vận dùng một từ ôn hòa, chỉ sợ trên thực tế là uy hiếp mới đúng.

Thân là người thừa kế của công quốc, Quý Thần Hi hiểu quá rõ thủ đoạn của cậu nhỏ rồi.

Daniel tìm tới Vân Mặc Vận, chính là muốn lợi dụng gia đình chính trị bộ tộc mẫu hệ của Vân Mặc Vận, để uy hiếp nhà họ Mặc.

Nhà họ Mặc là gia đình chính trị lớn nhất trong nước, mà Eros thân là cường quốc Châu Âu ở ngoài mặt thì là nhờ cậy Vân Mặc Vận thuyết phục, kỳ thật, chính là đang dùng phương thức chính trị bức ép Vân Mặc Vận không thể không làm như thế.

Gia tộc Mặc thị nhiều thế hệ đều bảo vệ quốc gia, đương nhiên không tránh được phải suy nghĩ, mặc dù với cách làm người của Vân Mặc Vận, thì nhất định sẽ không cúi đầu với Eros, nhưng mà, thân là bạn tốt nên Quý Thần Hi đương nhiên biết áp lực ở trên vai Vân Mặc Vận, cho nên, mặc dù Vân Mặc Vận bọn họ không đến tìm anh, thì anh cũng chuẩn bị tìm bọn họ rồi.

Chỉ là, tới nhanh hơn so với dự trù.

“Các cậu thì sao?”

Quý Thần Hi nhìn mấy người bạn tốt khác, anh không tin chỉ có Vân Mặc Vận trúng thưởng.

Mấy người kia đứng đưng nhún nhún vai, bày tỏ đáp án khẳng định.

Âu Húc Nhật thân là gia đình âm nhạc cao nhất Châu Âu có chút lo lắng: “Thần Hi, sáng nay mình nhận được tin tức, Sophie đệ nhất công chúa của Thụy Điển Châu Âu đã đăng chuyến viếng thăm đến Eros lên nhật báo, mà phía bên Eros cũng truyền ra bên ngoài chuyến viếng thăm liên quan đến bang giao của hai nước lần này, vì vậy đặc biệt phái vương tử Elroy cùng đi toàn bộ hành trình này”

Âu Húc Nhật muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói ra lo lắng của mình, mặc dù Quý Thần Hi cũng biết.

Elroy là tên tiếng Anh của Quý Thần Hi, cũng là tước vị của anh, Sophie đệ nhất công chúa Thụy Điển là người thừa kế được lựa chọn thứ ba của Thụy Điển, cũng là nữ thừa kế duy nhất, thân phận rất tôn quý.

Eros và Thụy Điển chỉ cách một con sông lớn, đều là đại quốc thịnh vượng của Châu Âu, mặc kệ là mua bán, quân sự, hay là ngoại giao, hai nước đều có được quan hệ không thể tách rời, lần này công chúa Sophie là mang theo mục đích ‘đặc biệt’ đi tới Eros, đó chính là đám hỏi.

Mà bây giờ vương tử Elroy vẫn còn lưu lạc bên ngoài, Eros cũng đã truyền tin tức ra ngoài, xem ra là hoàn toàn chắc chắn Quý Thần Hi sẽ ngoan ngoãn trở lại Eros trước khi Sophie công chúa đến.

Long Thừa Viêm luôn luôn không nói nhiều lời, cho dù là nói chuyện, anh ấy vẫn không mang theo một tia tình cảm mà phát biểu: “Gần đây thành phố H có không ít nhân vật khả nghi, trong đó có một cao thủ đặc biệt.”

Ngay cả thủ lĩnh xã hội đen của Châu Á cũng nói như vậy, thì Quý Thần Hi cũng đành phải cười thật thấp hai tiếng: “Xem ra, là không có cách nào rồi”

Tô Tô

Tô Tô, nên làm cái gì bây giờ

“Provence” Ôn Nhược Khê đột nhiên nói ra một địa danh

Con người đẹp như hồ yêu của Ôn Nhược Khê chớp chớp hi vọng: “Mình an bài các cậu đi Provence, đó là khu vực của nước Pháp, mình nghĩ, ông cậu Quốc vương của cậu nhất định sẽ không nghĩ tới, các cậu sẽ tự chui đầu vào lưới mà chạy trốn đến Châu Âu.”

Quý Thần Hi bình tĩnh hiểu ra: “Trung Quốc nói, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất!”

Đám người Vân Mặc Vân đều đồng ý gật đầu một cái, cảm thấy có thể thử một lần.

Provence là thắng địa nổi tiếng du lịch toàn cầu, dân số đến từ các nơi trên thế giới chiếm đa số, cho dù là bị tìm được, chỉ cần Quý Thần Hi không tùy tiện bại lộ, thì một năm nửa năm cũng đừng mơ tưởng moi ra hai người núp ở trong đám đông.

53. Chương 53: Trong Lòng Có Anh (1)

Liễu Thi Nguyệt chạy vào, không kịp lễ phép mà gõ cửa, vội vàng vàng đẩy cửa phòng của Tô Mạt ra.

Tô Mạt luôn luôn ngủ không, lúc Liễu Thi Nguyệt nhấn chuông cửa thì cũng đã tỉnh rồi, chẳng qua là thần trí vô ý mình mất, nên nhận thấy được gian phòng có nhiều người xâm nhập, Tô Mạt mới chậm rãi thức dậy mở mắt ra.

Áo ngủ bảo thủ vẫn còn mặc ở trên người, cũng không có bất kỳ vết hôn ... ô mai nào, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, không có quyến rũ.

Quý Thần Hi thật sự vẫn còn là một chính nhân quân tử nhỉ. Liễu Thi Nguyệt Mẫn hài lòng vì Tô Mạt “Lông tóc không bị thương”.

Tô Mạt quan sát cô bé trước mắt, thấy vẻ mặt cô ấy thân thiện mỉm cười với mình, hiếm khi nhớ được tên một người xa lạ chỉ thấy mặt qua một lần.

“Liễu, Thi Nguyệt”

“Chị Tô Mạt, buổi sáng tốt lành” Liễu Thi Nguyệt mỉm cười chào hỏi, lại cảm thấy hành vi của mình quá mức vô lễ, nên xấu hổ nói: “Không có được chị cho phép mà đã xông vào, thật xin lỗi.”

“Không sao”

Tô Mạt ngồi dậy đẩy chăn ra, tùy ý cầm lấy sợi dây ở đầu giường cột mái tóc rời rạc lại, chỉ chỉ ghế sa lon của phòng ngủ nhỏ: “Cô trước tiên ngồi một lúc đi, tôi đi rửa mặt.”

“Ừ được”

Trên môi Tô Mạt treo một nụ cười, từ trong tủ quần áo lấy ra một cái váy bông màu xanh lam rồi đi vào phòng tắm.

Liễu Thi Nguyệt ngồi trên ghế sa lon, lòng hiếu kỳ bắt đầu quấy phá, và bắt đầu quan sát thế giới riêng của Tô Mạt.

Bản thân Tô Mạt là người phụ nữ lãnh đạm, vốn nghĩ rằng cô ấy sẽ thích màu đen hay trắng, nhưng không ngờ cả phòng ngủ đều là quét vôi màu xanh lam ấm áp. Không có gì ngoài vách tường, giường ngủ, chăn dày còn có một số đồ nội thất, thậm chí vỏ ngoài của máy vi tính cũng là màu xanh lam ấm áp.

Bình thường màu xanh lam đều là u buồn, nhưng màu sắc mà Tô Mạt chọn đều là màu xanh lam da trời nhạt, thuần khiết, ấm áp.

Liễu Thi Nguyệt nở nụ cười vui vẻ, thường thức như vậy, yêu thích như vậy có thể thấy được bản thân của Tô Mạt cũng là một cô gái trong nóng ngoài lạnh, có lẽ chính cô ấy cũng không có được ý thức này đâu.

Thấy màu xanh lam này, thì nghĩ đến áng mây và bầu trời bao la ở Vân Nam, đẹp như thế, tinh khiết như vậy.

Lúc đầu, cô đã mê mang mà chạy trốn, cho rằng cả đời sẽ bỏ qua, làm sao biết, thì ra đều đã định trước.

Bầu trời, hoa tươi, cỏ biếc, tất cả nước mưa, đều chứng kiến tình yêu kéo dài đầy gió bão của cô

Một chiếc ô trắng, một đoạn đường dài, dắt tay một người đàn ông, nụ cười của anh nhẹ nhàng, tao nhã mê người của anh.

“Cô cười cái gì?”

Tô Mạt từ phòng tắm đi ra ngoài thì nhìn thấy Liễu Thi Nguyệt hướng về phía vách tường mỉm cười ngọt ngào, đáng lẽ là cô không hiếu kỳ, nhưng mà trong mắt Liễu Thi Nguyệt hình như thấy được nơi xa không biết tên.

Cái loại tình cảm đó ở trong mắt, thì cô không xa lạ gì.

Tên lưu manh quần của cả ngày lúc nhìn cô cũng là loại ánh mắt kỳ quái này, vì vậy cô mới hỏi.

“Không có không có gì” Liễu Thi Nguyệt lúng túng cười cười, thu hồi ý thức phiêu đảng đến ngoài ngàn dặm của mình.

“Tôi nhìn ánh mắt của cô, hình như nhìn thấy gì đó”

“Thật ra thì cũng không có gì, em nhìn màu sắc quét vôi phòng chị rất đẹp, nên nghĩ đến bạn trai em”

Tô Mạt ngồi trên sofa nhỏ đối diện với Liễu Thi Nguyệt, không hiểu lắm vì sao màu sắc và bạn trai của cô ấy có liên quan.

Lần trước cô ấy đã từng nói, Thần Hi là cấp dưới của bạn trai cô ấy.

“Chị Tô Mạt rất thích màu xanh lam?”

Tô Mạt gật đầu một cái: “Tôi không rõ có phải thích màu xanh lam hay không, chẳng qua là lúc quét vôi thì mới tìm theo bản năng.”

Không rõ có phải là thích không?

Liễu Thi Nguyệt nhạy cảm phát hiện trong câu nói này của Tô Mạt có hàm chứa ý tứ, hơi cau mày: “Chị Tô Mạt, chị có thích anh Quý không?”

Thần Hi

Thích Thần Hi

Hiển nhiên, Tô Mạt không nghĩ tới Liễu Thi Nguyệt lại đột nhiên hỏi ra vấn đề khó như vậy, lông mi dày rũ xuống, không biết trả lời làm sao.

Cái gì là thích

“Tô Tô, em yêu thích anh không?”

Trước đây không lâu, thì Thần Hi cũng đã hỏi vấn đề giống vậy.

Tô Mạt cũng lẩm bẩm đáp án giống lúc đó: “Thích thì chưa nói tới, nhưng không ghét thôi.”

54. Chương 54: Trong Lòng Có Anh (2)

“Vậy chị ghét Lưu Lăng chứ?”

Lưu Lăng

Người đàn ông cùng sống với nhau ba năm, lại dễ dàng phản bội mình, lừa gạt mình như vậy.

Tô Mạt suy nghĩ cẩn thận một chút: “Không tính là ghét, chỉ là không muốn nhìn thấy anh ta.”

Cô không cho rằng đây là ghét, sống nhiều năm như vậy, cô chưa từng ghét qua người nào, chuyện gì, mặc dù Lưu Lăng thương tổn đến mình, nhưng lúc anh ta rời đi thì lại có một loại cảm giác thoải mái, cũng không phải là ghét.

Liễu Thi Nguyệt nhìn cẩn thận đôi mắt của Tô Mạt, cảm giác kinh ngạc trong lòng gần như không áp chế nổi.

Cô gái trước mắt đây tựa như mai vàng tháng mười hai, ngồi ngay ngắn ở một chỗ làm cho người ta nghĩ như chồi non trên tuyết, nhưng, thế nhưng, thế nhưng lại không biết cái gì là thích, cái gì là ghét!

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ chị ấy không biết mình thích Quý Thần Hi?

Chẳng lẽ chị ấy không biết mình thích màu xanh lam?

Chẳng lẽ chị ấy không biết mình là ghét Lưu Lăng hay sao?

Liễu Thi Nguyệt hít thật sâu một lần, áp chế cảm xúc dao động ở trong lòng mình, cố gắng phân tích tình huống trước mắt.

Theo tài liệu báo cáo, Tô Mạt là một cô nhi, không cha không mẹ, lúc sinh ra đã bị vứt bỏ ở cô nhi viện.

Cô ấy được Cô Nhi Viện thu dưỡng, sau đó luôn luôn trầm mặc ít nói mà đứng cách xa đám bạn đang chơi đùa, từ nhỏ đã cô đơn.

Tình huống như thế đã kéo dài đến 17 tuổi, lúc cô ấy thi vào đại học, mỗi ngày ngoại trừ đi học thì là đi làm kiếm tiền trợ cấp cho Cô Nhi Viện, vì vậy không kết giao với một người bạn nào.

21 tuổi tốt nghiệp đại học, thì tiến vào các loại xí nghiệp làm việc, cũng bởi vì quan hệ không thân thiện với người ta mà không được thăng chức. 23 tuổi, Cô Nhi Viện giải tán, viện trưởng đem giấy tờ đất giao cho Tô Mạt.

24 tuổi, Tô Mạt kết hôn với Lưu Lăng, Lưu Lăng liên tục ngoại tình, 27 tuổi, Tô Mạt đem đất đai ban đầu của cô nhi viện cho Lưu Lăng, để mua tự do ỉnh, hai người chính thức ly hôn, cùng năm, đã vô tình gặp được Quý Thần Hi

Trong đầu của Liễu Thi Nguyệt chuyển qua tư liệu ở trong máy vi tính của Vân Mặc Vân, nập vào cuộc sống của cô ấy, mặc kệ là số tuổi hay con người, cô phát hiện có một điểm giống nhau.

Tô Mạt, vẫn luôn là một mình.

Mặc kệ là ra đời, lớn lên hay là kết hôn, vẫn, vẫn luôn là sinh tồn một mình.

Một mình thì làm sao biết cái gì là thích. Một mình thì làm sao biết cái gì là ghét.

Khó trách, Tô Mạt trong trẻo lạnh lùng như vậy, khó trách, Tô Mạt cao ngạo như vậy.

Trong nháy mắt Liễu Thi Nguyệt đã hiểu rõ, đóa hoa mai vàng của tháng mười hai ở trước mắt đây, ở trong năm tháng đã nở rộ hương thơm của chính mình, cũng là một người mạnh mẽ.

Phụ nữ ly hôn

Trên thực tế, cô ấy thuần khiết, thiện lương hơn bất kỳ ai khác.

Liễu Thi Nguyệt đã bắt đầu hiểu nguyên nhân vì sao Quý Thần Hi lưu luyến si mê sâu nặng như thế, Tô Mạt, đáng được như thế.

“Chị Tô”

Tô Mạt nhận thấy Liễu Thi Nguyệt gọi cô thiếu đi một chữ, nên ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt rạng rỡ phát sáng của Liễu Thi Nguyệt.

“Chị Tô, kể tiếp em hỏi chị mấy vấn đề, hi vọng chị có thể suy nghĩ cẩn thận rồi trả lời cho em”

Nếu yêu nhau, nhất định em sẽ vì chị mở ra chỗ mê mang ở trong lòng.

Chị Tô, hãy tin tưởng em, thân phận không thể trở thành nhân tố quyết định chia rẽ tình yêu.

Nhìn mắt của Liễu Thi Nguyệt, Tô Mạt lại như quỷ thần xui khiến mà gật đầu một cái, và nói: “Được, cô hỏi đi”

“Chị Tô, khi lần đầu tiên chị nhìn thấy anh Quý, thì tim của chị, có cảm thấy đập hay không?”

Tô Mạt nhớ lại một đêm kia ở Midnight, lần đầu tiên Quý Thần Hi xuất hiện ở trước mắt mình, ngũ quan tuần mỹ, khí chất cao quý, trong con người một mảnh xanh thẳm, khiến cô hăm sâu ở trong đó, bất tri bất giác, mà làm ra hành động kinh người.

Đèn màu rực rỡ, hình như ấn tượng không sâu, nhưng sau khi say rượu, thì cô chỉ nhớ hai chuyện.

Ánh mắt của anh, màu xanh cực kỳ xinh đẹp.

Tên của anh, Quý Thần Hi.

Cô chưa từng có phóng túng như thế, nhìn thấy anh thân thể hình như không khống chế được.

Con người sáng chói như ngọc lưu ly, vây quanh cô ở trong cạm bẫy dịu dàng, càng khó tự kiềm chế hơn nữa.

Thần Hi

Đông —

Hình như có thể nghe thanh âm trái tim đập, Tô Mạt đưa tay đặt ở ngực trái.

“Chị Tô?”

Dưới bàn tay đập một tiếng lại một tiếng, mặc dù nói không biết là xảy ra chuyện gì, nhưng Tô Mạt vẫn là trầm mặc một chút rồi gật đầu.

55. Chương 55: Trong Lòng Có Anh (3)

Tim có đập!

Liễu Thi Nguyệt thắng hiệp đầu, vui vẻ mỉm cười, rồi hỏi tiếp: “Lúc chị và anh Quý thân mật, có cảm giác mặt hồng tim đập hay không?”

Thân mật

Tô Mạt theo lời nói của Liễu Thi Nguyệt, nhớ lại một đêm triền miên đến nhũn người kia.

Quý Thần Hi dùng cái loại phương thức gần như ở chinh phục làm cho cô như không còn muốn sống.

Anh hôn cô

Anh ôm cô

Anh vuốt ve cô

Anh tà ác với cô

Tiếp sau đó chính là đoạt lấy điên cuồng.

Cho dù là chồng trước của cô cũng chưa từng đối với cô như vậy, mà Quý Thần Hi, đối với cô chính là tuyệt đối cướp đoạt.

Thân thể không chịu khống chế, lại nương người thừa hoan, đang lúc nửa tỉnh nửa mê không còn lý trí, chỉ có thể nhảy múa theo dự niệm của hắn, vành tai và tóc mai chạm nhau, cô hừ từng tiếng từng tiếng một, và hoàn toàn giao mình cho anh.

“A”

Tô Mạt vội vàng lắc đầu một cái, rút về suy nghĩ đêm kia của mình.

Liễu Thi Nguyệt hài lòng nhìn gương mặt đỏ bừng lúc này của cô, đó là đáp án.

“Chị Tô, như vậy, chị cảm thấy anh Quý đối với chị có tốt hay không?”

Thần Hi, đối với cô có tốt hay không

Tô Mạt không chần chờ, mà gật đầu một cái: “Anh ấy đối với tôi rất tốt, rất rất tốt.”

“A, vậy chị nói một chút xem, anh ấy đối với chị tốt thế nào vậy?”

“Anh ấy sẽ khuyên tôi không được uống rượu, làm tổn thương thân thể” Cô nói chính là gặp nhau ở quầy bar, Quý Thần Hi sợ cô uống quá nhiều rượu.

“Anh ấy sẽ ra mặt giúp tôi, giải trừ lúng túng của tôi” Cô nói là chuyện lần đầu tiên gặp Lưu Lăng sau khi ly hôn, anh giải vây cho cô.

“Anh ấy tự hạ thấp địa vị mà làm trợ lý của tôi, giúp tôi chia sẻ công việc” Cô nói chính là mặc dù anh ấy không thích làm việc, nhưng số liệu khổng lồ đều là anh ấy xác minh, sau đó cô ký tên, gần như là gánh chịu tám phần lượng công việc của cô.

“Anh ấy còn chăm sóc cuộc sống hàng ngày ăn uống của tôi” Cô nói chính là mỗi ngày anh nấu ăn cho cô, buổi trưa còn mang theo bữa cơm tình yêu, chỉ sợ cô ăn không được ngon.

“Anh ấy sẽ giúp tôi điều trị thân thể, để cho tôi không bệnh không tai họa” Cô nói chính là mỗi ngày Quý Thần Hi đều biết cách điều chế đồ uống thích hợp, lại hầm cách thủy hơn mấy canh giờ cho cô, cuối cùng chỉ vì muốn cho cô uống vài ngụm canh.

“Sao cảm thấy anh ấy đối với chị chính là cái loại lưu manh còn đồ không đứng đắn vậy?” Liễu Thi Nguyệt thấy cô nói Quý Thần Hi tốt, cố ý làm cho Quý Thần Hi xấu xa, để nhìn phản ứng của Tô Mạt.

Tô Mạt nghiêm sắc mặt, rồi nghiêm túc nói: “Thần Hi là một chàng trai thông minh lại có năng lực, mặc dù tính khí như con nít một chút, nhưng anh ấy xác thực là thâm tàng bất lộ.”

Dĩ nhiên, vương tử Elroy nổi tiếng Châu Âu, chàng trai mà cả công quốc Eros kiêu ngạo sao lại kém được?

Liễu Thi Nguyệt cười ở trong lòng, rồi hỏi tiếp: “Chị nói lần đầu tiên chị nhìn thấy Quý đại ca thì tim đập, lúc thân mật sẽ đỏ mặt, anh ấy tử mĩ chu đáo với chị, kia, vị Lưu Lăng tiên sinh kia thì sao?”

Hồi ức tốt đẹp trong nháy mắt đã biến thành xám xịt.

Năm đó buổi chiều đầu tiên gả vào nhà họ Lưu, thì cô phát hiện chồng mình cùng một mỹ nữ nóng bỏng núp ở vườn hoa, còn nhấn mạnh cưới cô là vì mảnh đất, một khi tới tay thì sẽ ly hôn.

Cô nghe thấy không thiếu một chữ, cũng ghi ở trong lòng không thiếu một chữ, nhưng lại không nhắc tới, mặc cho chồng tìm hết người này đến người khác.

Cô muốn chỉ là một ‘ người chồng ’, có thể là một người đàn ông nâng đỡ đến già, về phần cái khác, cũng không quan trọng.

Sau đó, ba năm cũng không sinh được.

Không phải là cô không có nghĩ tới mang thai, chỉ là, Lưu Lăng luôn ở bên ngoài, mà cô lại không thích nói chuyện, mỗi lần Lưu Lăng về nhà đều không có đề tài có thể tán gẫu, dần dà, Lưu Lăng cũng rất ít về nhà.

Mang thai, càng là chuyện không thể nữa.

Ly hôn là quyết định mà đột nhiên một ngày nào đó cô suy nghĩ ra, cô vẫn cầu không phải là chồng, mà là một người có thể cả đời gần nhau, vậy mà, người này không phải là Lưu Lăng

Miếng đất một tỷ, cô quyết định kết thúc cuộc hôn nhân không nên tồn tại này, và còn trả tự do cho nhau.

Chẳng qua là hành động của Lưu Lăng

56. Chương 56: Trong Lòng Có Anh (4)

Tô Mạt nhăn đầu lông mày lại, không muốn lại nhớ tới mọi chuyện về nhà họ Lưu.

“Lưu Lăng không thể so sánh với Thần Hi”

“Tại sao?”

“Bọn họ không phải là một loại người”

“Vì sao bọn họ không phải là một loại người?”

“Thần Hi là người tốt, còn Lưu Lăng thì không phải”

“Tại sao anh Quý là người tốt, mà Lưu tiên sinh lại không phải?”

“Tôi đây không biết, nhưng lại chính là như vậy”

“Chị Tô, chị phải nói cho em biết được là tại sao?” Liễu Thi Nguyệt từng bước ép sát, muốn cô nói ra suy nghĩ trong lòng.

Tô Mạt cắn cắn môi, hồi tưởng lại đôi mắt như biển cả xanh thẳm của Quý Thần Hi, ngấm lại trò hề của Lưu Lăng ở vườn hoa đêm tân hôn.

“Tôi ghét Lưu Lăng.”

“Yes! (đúng)” Mục đích của Liễu Thi Nguyệt đã đạt được, cô mỉm cười nhìn Tô Mạt, : “Chị Tô, hiện tại, chị đã biết cái gì là ghét rồi.”

Ghét

Ghét, đó là ghét sao?

Là Lưu Lăng

“Không sai, chị vẫn cho rằng mình không ghét anh ta, nhưng trên thực tế, chị đã sớm ghét anh ta rồi, anh ta không chung thủy trong hôn nhân, đối với chị lại vô trách nhiệm, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, chị thân là vợ, nhưng thật ra từ lúc bắt đầu cũng chưa từng thử yêu thích anh ta, theo thời gian trôi qua, ác cảm ở trong lòng chị sẽ từ từ tụ lại thành chán ghét.”

Liễu Thi Nguyệt gật đầu với Tô Mạt, rồi nhấn mạnh kết luận: “Chị Tô, chị nói không sai, chị ghét Lưu Lăng.”

Tô Mạt có chút hốt hoảng vì bị người đâm rách tâm sự: “Cho dù tôi ghét, thì thế nào?”

“Lưu Lăng chỉ là người râu ria, em muốn nói đến trọng điểm là, Chị Tô, chị” Liễu Thi Nguyệt không lay động mà khóa chặt mắt của Tô Mạt lại, từng chữ từng câu, rất rõ ràng nói: “Chị thích anh Quý, thích Quý Thần Hi!”

Ầm —

Tô Mạt chỉ có cảm giác mình trong đầu có thứ nổ tung không biết tên.

Một mảnh trống rỗng, gần như không có sự tồn tại của ý thức, chỉ còn lại câu nói kia của Liễu Thi Nguyệt.

Chị thích Quý Thần Hi

Thích Quý Thần Hi

Chị thích Quý Thần Hi

“Không không sẽ không”

Tầm mắt của Tô Mạt rời rạc, không biết làm sao: “Tôi không thể, không thể thích anh ta nhất định là có chỗ nào lầm rồi, sao tôi lại thích một người đàn ông chứ”

“Chị Tô!”

Liễu Thi Nguyệt đứng dậy, đè bả vai của cô lại, bình tĩnh nhìn về phía nơi sâu trong đáy mắt của cô: “Đầu tiên nhìn thấy, chị đã động tình với anh Quý. Khi thân mật với anh ấy, chị đỏ mặt tim đập, là nói rõ chị đã động tâm. Sự xuất hiện của em, chị lại giận tím mặt, nói rõ là đang ghen. Mỗi một việc tốt anh Quý làm với chị, chị đều nhớ rất rõ ràng, nói rõ là từ trước đến giờ chị đã đặt anh ấy ở trong lòng. Rõ ràng trong lòng chị có anh Quý, rõ ràng thích, thậm chí thậm chí là chị yêu anh ấy. Chị Tô, đừng trốn tránh, hãy nhận rõ mình, nhận rõ anh Quý. Trong lòng chị nên có ý nghĩ chính xác, hãy hỏi tim của mình một chút. Đừng bỏ qua, đừng mê mang ý nghĩ trong lòng, tình cảm trong tim.”

Tô Mạt máy mớ mà mang tay của mình đặt lên chỗ ngực, trái tim nhảy lên từng phát từng phát.

“Chị Tô ” Liễu Thi Nguyệt xúc động lắc lắc đầu: “Bây giờ là thời kỳ không bình thường của chị và anh Quý, em biết chị cả đời cô độc, anh Quý cũng giống như vậy, chị thấy anh ấy thờ ơ, nhưng thật ra lưng anh ấy đeo trách nhiệm và áp lực vượt xa khả năng dự đoán của chúng ta, chị Tô, anh Quý là thật tâm yêu chị, nếu như, nếu như chị thật sự động tâm, thật sự động tình, ngàn vạn lần đừng lừa gạt mình. Trời cao gần như đều ối một người tương đồng với nhau, một khi bỏ qua nhau, thì cả đời sẽ tiếc nuối”

“Thần Thần Hi”

Tô Mạt cảm nhận được trái tim đang nhảy lên, một tiếng lại một tiếng, trong miệng nhẹ nhàng đọc lên tên của anh.

57. Chương 57: Đạt Được Thừa Nhận

“Các anh”

Tô Mạt quan sát năm người đàn ông ở trên ghế sa lon trong phòng khách, khẽ nhú mào.

Quý Thần Hi xúc cá kho tàu thơm ngào ngạt lên rồi đưa qua trước mặt bọn họ đang ngồi ở bàn trà nhỏ, tiện tay ở rút một miếng khăn giấy lau khô mỡ đông lưu lại ở trên tay, đứng ở bên cạnh Tô Mạt giới thiệu với cả đám đàn ông: “Tô Tô, mấy vị này đều là bạn tốt của anh, anh sẽ giới thiệu cho em biết.”

Anh chỉ chỉ Ôn Nhược Khê: “Nhược Khê thì em rất quen thuộc rồi, cậu ấy là cấp trên của anh và em, nhưng hôm nay cũng không cần coi cậu ấy là cấp trên.”

Tiếp theo lần lượt chỉ vào mấy người: “Vân Mặc Vận, Âu Húc Nhật, Long Thừa Viêm, Tiêu Nặc Mư”

Nói xong, anh ôm thắt lưng của Tô Mạt và hơi kiêu ngạo: “Đây là Tô Tô nhà mình.”

Tổng tài của khoa học kỹ thuật Vân Đằng, Tổng giám đốc của khoa học kỹ thuật Vân Đằng, tổng tài của Long Hải thuyền vận, người chấp hành đứng đầu của bất động sản Á Khoát.

Ngay cả Tô Mạt không quan tâm đến tiếng tăm của người giàu có, nhưng đại danh của mấy vị này ở trên giới kinh doanh như sấm bên tai.

“Chào Tô tiểu thư.” Vân Mặc Vận đại diện mọi người hơi gật đầu, cười nhẹ nói.

Tô Mạt cũng gật đầu một cái: “Chào mọi người.”

Mặc dù là đối mặt cả đám nhân vật chỉ có thể nhìn thấy ở trong tờ báo trên tivi, nhưng cũng không thấy Tô Mạt có một chút kinh ngạc nào, bình tĩnh, tự nhiên trang nhã, gần như thật sự là đang giới thiệu bạn bè “Bình thường”.

Đám người Vân Mặc Vận ngay từ một tháng trước chỉ gặp qua cô, mà Tiêu Nặc Mư lại vì Quý Thần Hi mặt dày mào dạn muốn vào ở sát nhà cô ấy nên đã mai phục âm thầm quan sát, Ôn Nhược Khê càng không xa lạ gì với cô.

Hiển nhiên là Tô Mạt nhìn ra được thân phận của bọn họ, lại vẫn lạnh nhạt như thế, cô gái thấy biến không sợ hãi như vậy cũng coi như hiếm thấy.

Mấy người đàn ông âm thầm gật đầu, đầu tiên khẳng định Tô Mạt can đảm.

Vân Mặc Vận vẫy Liễu Thi Nguyệt đang ở sau lưng Tô Mạt, rồi chỉ chỗ trống ở bên cạnh mình ý bảo cô ngồi xuống, sau đó lịch sự tao nhã cười nói: “Tô tiểu thư, hôm nay chúng tôi đột nhiên tới cửa quấy rầy thật sự xin lỗi.”

Tô Mạt lắc đầu một cái: “Các anh là bạn của Thần Hi, cũng không coi là người ngoài, nhưng các anh có lời gì thì có thể nói thẳng.”

Quý Thần Hi nghe Tô Mạt nói không coi là người ngoài, thì tâm tình rất tốt.

Bạn bè của anh không tính là người ngoài, vậy Quý Thần Hi anh nhất định coi Tô Tô là “vợ” rồi.

Vân Mặc Vận liếc mắt nhìn Quý Thần Hi đang cười trộm, ngược lại thản nhiên nói ra: “Mục đích của chúng tôi chỉ có một, Tô tiểu thư, mọi chuyện trước kia của cô đều là chuyện cũ, và chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, dù sao con người cũng phải sống cho tương lai. Cho nên, tôi muốn hỏi Tô tiểu thư, tương lai của cô liệu có tính toán gì, đối với người, đối với chuyện.”

Đối với người

Tô Mạt cúi đầu nhìn qua bàn tay mà Quý Thần Hi đặt ở eo.

Đối với chuyện

Lại ngẩng đầu nhìn ngũ quan tuấn mỹ với nụ cười rất đậm của Quý Thần Hi.

Thở dài thật thấp, quả nhiên là oan gia

“Tôi nghĩ, tương lai là nên có anh ấy” Tô Mạt lấy tay của Quý Thần Hi ra, rồi hai tay nắm lấy.

“Tô Tô”

Đây là lần đầu tiên Tô Mạt chủ động kéo tay của mình, Quý Thần Hi thụ sủng nhược kinh, hơi kinh ngạc mà nhìn thẳng vào mắt cô.

Trong mắt của Tô Mạt vẫn lãnh đạm như cũ, chỉ là thêm một tí mai vàng xinh đẹp nở rộ.

Đám người Vân Mặc Vận liếc nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Liễu Thi Nguyệt nhìn thấy tất cả ở trong mắt, vui mừng nở nụ cười.

Xem ra, Tô Mạt đã hiểu rõ rồi !

“Nếu như vậy, chúng tôi cũng không thể nói gì hơn, Tô Mạt, hi vọng cô có thể nhớ những lời hôm nay của cô, tôi tin tưởng, cô và Thần Hi nhất định sẽ hạnh phúc.”

Vân Mặc Vận kéo tay của Liễu Thi Nguyệt, xoay người đi ra phòng khách.

Mấy người đàn ông còn lại mặc dù cũng không nói gì, nhưng lại dùng một ánh mắt hoàn toàn thân thiện nhìn cô một cái rồi mới rời đi.

58. Chương 58: Provence (1)

Provence là vùng đất nổi tiếng ở nước Pháp với những cánh đồng hoa oải hương tím tấp tận chân trời, nó như là biểu tượng cho những gì tinh túy, tự nhiên và trong lành nhất nước Pháp.

Cho đến khi ngồi lên máy bay từ Paris tiến về phía Provence, thì Tô Mạt vẫn chưa thể tiếp nhận được sự thật.

“Thần Hi, tại sao chúng ta phải đi Provence?”

Về mặt của Quý Thần Hi thanh thoi, mỉm cười thoải mái: “Đương nhiên là thứ sáu chúng ta không đi làm, nên Boos lão đại của em liền phái chúng ta đi đến chi nhánh ở Châu Âu chứ sao.”

“Nhưng mà, chi nhánh Châu Âu là ở Paris, tại sao chúng ta lại phải chuyển máy bay đến Provence?”

“Có lẽ là đầu của boss lão đại em bị rút gân, dù sao phí công tác cũng do công ty đài thọ, coi như là em tạm thời đi du lịch giải sầu đi.”

Quý Thần Hi rất vô trách nhiệm mà bôi đen Ôn Nhược Khê đã giúp mình đại ân.

Tô Mạt bất mãn mà trừng mắt liếc anh một cái: “Mở miệng một tiếng nói Boss của em, vậy thì xin hỏi Quý tiên sinh, tại sao anh lại mặt dày cùng đi với em?”

Quý Thần Hi hoàn toàn là người cứ ba ngày câu cá hai bữa giăng lưới mà trốn việc, cô thật là không hiểu vì sao lúc đầu anh lại muốn nộp đơn vào công ty, vừa nhìn thì biết chính là tiểu nhân đi cửa sau!

Quý Thần Hi lấy lòng mà ôm eo của Tô Mạt, cười hi hi: “Cái này gọi là phụ xướng phụ tùy (vợ hát chồng theo), anh chính là không nỡ để em ở Châu Âu một mình.”

Tô Mạt mặc kệ anh, ngã thành ghế xuống một chút xịu, rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Quý Thần Hi giữ bàn tay êm ái của Tô Mạt ở trong lòng bàn tay, rồi ở trong lòng thở dài.

Châu Âu là nơi cực kỳ nguy hiểm, hành trình đến Provence lần này thật sự là mạo hiểm mà không còn cách nào khác, mặc dù đến cuối cùng cũng sẽ chạy không thoát khỏi vận mệnh bị vạch trần thân phận, nhưng có thể dấu diếm được lúc nào thì hay lúc đó mà thôi.

Tô Tô vừa mới tiếp nhận mình, nên vào giờ phút này, vạn vạn không được xảy ra một chút sơ suất nào, nếu không, rất có thể sẽ đánh Tô Tô vào vực sâu muôn đời muôn kiếp một lần nữa.

Hơi dùng sức, nhưng điều kiện tiên quyết là không quá nhiều Tô Mạt, Quý Thần Hi cảm thụ ở trong lòng bàn tay .

Vào giờ khắc này, anh mới thật sự tin tưởng câu nói kia của Tô Mạt: “Tôi nghĩ, tương lai là nên có anh ấy.” Cô nhất định sẽ không biết, khi anh nghe được câu này, thì cái loại cảm giác vui sướng đó từ đáy lòng vọt tới cổ họng, một khắc đó, cho dù là lên ngôi làm vua, anh cũng không quan tâm.

Tô Tô

Em hỏi anh, anh có quan tâm đến chuyện em đã từng gả cho người khác, đã từng là vợ của người khác hay không.

Sao anh lại không quan tâm chứ, anh quan tâm chính là, tại sao anh không thể gặp được em trước hắn, lại để cho em bị khổ nhiều như vậy.

Anh quan tâm chính là em có vui vẻ hay không, yêu cầu của anh rất nhỏ, chính là muốn em vui vẻ, ngoài ra thì luôn cười.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào dung nhan của cô, cô đã ngủ và lông mi tạo ra một bóng mờ ở dưới mắt.

Tô Tô, em nhất định phải biết tình cảm của anh đối với em, cho nên, chờ một thời gian nữa anh sẽ nói ra toàn bộ bí mật cho em biết.

Hiện tại anh không dám, thật sự không dám nói cho em biết.

Anh sợ em sẽ cho rằng anh và Lưu Lăng là cùng một loại người, hắn lừa tiền của em, mà anh thì lừa trái tim của em.

Đối với em, thật sự là không thể nghĩ như vậy, anh chỉ sợ em vì thân phận đặc biệt của anh mà không cảm thấy thoải mái, lại càng sợ em sẽ rời khỏi anh.

Chưa khi nào cảnh tượng của anh lại trở thành một loại gông xiềng, trói buộc tình yêu.

Quý Thần Hi hơi chua xót, cũng đang quyết định chú ý ở trong lòng.

Chờ anh tránh được lần này, và chúng ta từ Provence trở về, thì anh sẽ cho em một Quý Thần Hi hoàn chỉnh.

Đến lúc đó, dù cho sóng gió có lớn hơn nữa, chúng ta sẽ cùng nhau xông tới, cho dù là ai, cũng sẽ không chia rẽ chúng ta được.

“Máy bay sắp đáp xuống sân bay quốc tế MarseillesProvence, xin các quý khách”

Tô Mạt nghe truyền thanh, nên từ từ tỉnh lại.

“Tô Tô, chúng ta đã đến” Quý Thần Hi chỉ ở bên ngoài cửa sổ: “Provence, Thiên đường màu tím.”

Tô Mạt theo anh chỉ mà nhìn xuống phía dưới, bởi vì còn có chút khoảng cách, nên không thấy rõ nhà cửa, không thấy rõ con đường, chỉ có thể nhìn thấy một mảng màu tím rộng lớn vô tận, cuối cùng bao trùm toàn bộ tầm mắt.

59. Chương 59: Provence (2)

Provence nằm ở miền nam nước Pháp, bắt đầu từ ngày ra đời, thì lính bảo an địa phương cần thận trông chừng bí mật của nó.

“Provence” đã không còn là một khu vực với tên gọi đơn thuần nữa, nó đại biểu ột loại bình thường không lo âu buồn phiền, với cách sống ung dung lười biếng, một loại không cạnh tranh hơn thua, nhìn cảnh hoa nở hoa tàn ở trước sân; thích thì đi, thích thì ở, nhìn cảnh mây trời chậm rãi nhàn hạ.

Khoảnh khắc Tô Mạt đi ra khỏi khoang máy bay, trong chốc lát đều là tâm thần sáng khoái nhẹ nhõm, dễ chịu. Trong không khí hình như chứa đựng mùi thơm hoa oải hương, bách lý hương, và rất nhiều mùi hoa mà cô không biết tên.

Tô Mạt hít một hơi thật sâu, không khí thật trong lành, cũng không có một tia tạp chất nào, thậm chí còn tốt hơn so với Giang Nam: “Nơi này. . . . Chính là Provence?”

Quý Thần Hi cười nhẹ và nói: “Nơi này chính là sân bay của Provence, chúng ta ở trang viên của vùng núi Luberon, nơi đó có một mảng lớn hoa oải hương, nhưng lúc này là mùa đông, nên có thể không thấy được biển hoa màu tím xinh đẹp đó.”

Tô Mạt có chút nghi ngờ nhìn Quý Thần Hi: “Hình như anh đối với nơi này rất quen thuộc? Còn nữa..., tại sao chúng ta phải ở tại trang viên?”

” Là như vậy” Ý nghĩ của Quý Thần Hi xoay chuyển, cười hắc hắc: “Mấy ngày trước trong mấy người bạn tốt kia tới tìm anh, có một người gọi là Âu Húc Nhật, cậu ấy là người Châu Âu, cho nên lúc đi nghiên cứu bọn anh thường xuyên đến bên này. Về phần nông trang, đó là biệt thự riêng của Ôn Nhược Khê, cậu ấy muốn chúng ta trước tiên ở bên này một thời gian, nếu như chi nhánh công ty ở bên Paris có cần, thì chúng ta sẽ tùy lúc đi qua.”

“Nhưng mà, không phải chúng ta ở Paris thì dễ dàng hơn sao?”

“Cho nên nói Nhược Khê là bạn tốt của anh sao” Quý Thần Hi ung dung bịa chuyện nói dối: “Ở Paris người vừa đông, không khí lại không tốt, dù sao lần này chúng ta cũng chỉ là trợ giúp cho chi nhánh, nếu không có nhận được mệnh lệnh thì dưới tình huống này chúng tôi hoàn toàn tự do, đương nhiên là phải hưởng thụ Châu Âu xinh đẹp thật tốt rồi.”

Tô Mạt nhiều lần nghĩ tới câu trả lời không có kẽ hở của Quý Thần Hi. Lời nói như vậy thì không sai, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

“Được rồi được rồi, không nên suy nghĩ nhiều nữa, coi như là để mình được nghỉ ngơi thoải mái không phải là rất tốt sao?” Quý Thần Hi sợ cô sẽ hoài nghi, nên vội vàng nắm tay của cô đi ra khỏi sân bay.

Từ sân bay đi đến vùng núi Luberon dọc đường đi đều là búp hoa hoa oải hương, chưa nở rộ, một bó hoa bao lấy màu tím lốm đốm, không ngừng đung đưa ở trong gió, dưới trời xanh mây trắng, mọi thứ đều giống như ngọc lưu ly xinh đẹp.

Provence thật là đẹp.

Quý Thần Hi lái chiếc xe thể thao màu xanh chạy băng băng có đường hoa hai bên, vô tình quan sát khuôn mặt của Tô Mạt mang chút nụ cười, và cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

Anh đã nói với Tô Mạt, chiếc xe này là mình mượn trước rồi, ra khỏi sân bay là có thể trực tiếp lái đi, mặc dù Tô Mạt do dự nhưng vẫn tin.

Lái một hồi lâu, thì anh dừng lại trước một trang viên.

Tô Mạt đẩy cửa xe ra, thì trong nháy mắt liền ngơ ngẩn khi nhìn thấy biệt thự ở trước mắt.

Cảnh non nước với những tiếng nước chảy, nước chảy ở phía sau tường hoa tự nhiên tự duyệt, lan can chạm khắc hoa được phủ đầy hoa Tử Đằng, ngăn cách phân chia bên trong bên ngoài.

Hòn non bộ suối chảy chặn lại những ánh mắt tò mò của người đi đường, phía bên trái gian phòng được tạo cảnh với ao nước vườn hoa. Ánh mặt trời ở trong ao, tràn ngập màu sắc lấp lánh.

Trải dài hai bên con đường đá, có một vài nhà nhỏ mọc lên bên cạnh dòng sông nhỏ; ở trong ao có vài con cá chép sống an nhàn thanh thản.

Ao nước liên tục nhận lấy dòng suối nhân tạo, liễu rủ xanh biếc dập dềnh bồng bềnh theo đó, ở trên dòng suối có cây cầu hình cung nhỏ, mặt nước là một khuôn mặt cười trong xanh màu xanh biếc.

Trừ những cảnh đẹp có chứa đầy phong cách của người Trung quốc kia, thì một mảng lớn hoa oải hương vây chung quanh ở hai bên căn phòng, mà còn thần kỳ hơn nữa chính là toàn bộ nở rộ vào mùa đông!

“Này. . . .”

“Nơi này chính là trang viên riêng của Ôn Nhược Khê, Tử Các.”

Quý Thần Hi hài lòng khi nhìn thấy kinh ngạc không giấu được ở trong mắt của Tô Mạt, và anh cười nhẹ: “Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ ở tại đây.”

* Sắc tím oải hương trải dài Luberon

[B]Một lần “hẹn hò” với Luberon cổ kính, ta sẽ được trải lòng với sắc tím thủy chung, được đắm mình trong hương thơm quyến rũ nồng nàn của những cánh đồng oải hương bát ngát và tìm ình tình yêu cuộc sống, niềm hạnh phúc cùng những phút giây thanh bình mà chỉ nơi đây mới có.[/B]

Đến những ngôi làng yên tĩnh ở Luberon (vùng Provence nước Pháp), người ta có thể hít thở không khí trong lành của miền quê nông thôn thanh bình vào mọi thời điểm trong năm. Hơi thở cuộc sống bắt đầu đi từ những khu chợ, cửa hàng cung cấp thảo mộc và mật ong địa phương, đến từng ngõ ngách trong làng và ra đến tận những cánh đồng oải hương.

Một chuyến đi đến vùng Luberon là một lần tận hưởng một bữa tiệc hấp dẫn cho các giác quan: ngắm vẻ đẹp của sắc hoa, ngửi mùi thơm nồng nàn và thưởng thức hương vị độc đáo của món ăn được chế biến từ hoa oải hương.

Hơn nữa, Luberon là một góc của nước Pháp cổ kính, nơi mà truyền thống cổ xưa vẫn tồn tại và bạn sẽ tìm thấy vẻ đẹp thanh bình tại những ngôi làng 1.000 năm tuổi trong kì nghỉ ở vùng nông thôn. Ở đây, cảm giác hối hả, tấp nập đến nghẹt thở của phố thị xa hoa, hào nhoáng như ngưng lại và người ta chỉ còn đón nhận cuộc sống êm ả diễn ra với một tốc độ chậm chạp hơn.

Khu vực công viên tự nhiên của Luberon cũng thật quyến rũ. Khu vực này gồm vài thị trấn với những khách sạn nông thôn mộc mạc, tinh tế và nhiều ngôi làng nhỏ đẹp như tranh vẽ nằm trên sườn đồi, với những cánh đồng hoa oải hương bên dưới đương vào vụ mùa.

Trong chuyến thăm Luberon, bạn nên dừng chân ở ngôi làng Roussillon, nơi đây nổi tiếng với những vách đá màu đỏ, màu vàng và cảnh quan thiên nhiên xung quanh thật ngoạn mục. Bạn cũng có thể thăm ngôi làng Gordes được xây dựng bằng đá khô, nổi tiếng là một trong những ngôi làng đẹp nhất ở Pháp.

Cách du ngoạn mà nhiều người thường chọn khi đến Luberon là đi bộ hay đạp xe đường dài trong vùng hoang dã, qua một trong số những ngôi làng đẹp nhất của Luberon, dưới ánh nắng mặt trời của buổi ban trưa giữa những cánh đồng hoa oải hương rực rỡ.

Đất màu nâu vàng nhạt ở ngôi làng Roussillon không chỉ thích hợp cho những vườn nho trĩu quả, những vườn cây ăn trái xum xuê với một màu xanh bạt ngàn, mà còn là vùng đất màu mỡ cho những cánh đồng oải hương gần đó mọc tươi tốt. Luberon thật sự mang lại cho du khách một bảng màu hoàn hảo.

Độ cuối tháng 6 đến cuối tháng 8, những cánh đồng hoa oải hương đồng loạt khoác lên mình chiếc áo màu tím biếc. Khi vào mùa, hoa oải hương sẽ trở thành nhân vật chính phô diễn sắc màu, chiếm lĩnh cảnh quan nơi đây. Hương thơm nồng của oải hương tỏa ra mạnh nhất là giữa những tháng mùa hè. Đây cũng là thời điểm mà người dân thu hoạch hoa, thường bằng máy móc chuyên dụng và đôi khi là bằng tay.

Vào thế kỉ thứ 16 và 17, người Hy Lạp và La Mã sử dụng oải hương làm hương liệu khi tắm, và cái tên hoa oải hương – lavende (tiếng Pháp) cũng bắt nguồn từ tiếng Latin “lavare” có nghĩa là tắm. Vào thời điểm xa phòng còn là một thứ xa xỉ, chỉ dành cho tầng lớp quý tộc, thì những người dân bình thường đã tắm trong làn nước thơm ngát được thêm vào hoa oải hương mọc hoang dại ở bất cứ khu vườn nào gần đó.

Provence có sẵn nhiều sản phẩm được làm từ hoa oải hương nổi tiếng thế giới mang thương hiệu của vùng. Công dụng của oải hương không chỉ dừng lại ở những sản phẩm làm đẹp cho phái yếu, mà còn là một thần dược chữa bệnh đau nửa đầu và là nguyên liệu chế biến thực phẩm phổ biến.

Những âm thanh của tiếng bước chân trên con đường rải sỏi, mùi thơm của thực phẩm phát ra từ khu chợ mà thực phẩm đến từ khắp nơi trên thế giới, các thư viện cũ, cửa hàng đồ cổ, nhà hàng truyền thống phục vụ các món ăn ngon với hương vị đặc trưng của vùng luôn luôn hấp dẫn du khách. Nhất là các loại thảo mộc đến từ mọi miền đất nước Pháp, trong đó có hoa oải hương... Tất cả làm nên một bức tranh cuộc sống

bình dị và thôn dã nơi đây.

60. Chương 60: Thực Cốt Mất Hồn (1)

Ban đêm ở Provence an tĩnh đến mức chỉ nghe thấy thanh âm của hoa oải hương va chạm lẫn nhau, có lẽ là quá yên tĩnh, nên mùi hoa nhàn nhạt lại rất rõ ràng ở trong không khí, thỉnh thoảng nồng nặc, nhưng mà, lại khiến mọi người lóa mắt.

Tô Mạt đứng ở trước cửa sổ, đẩy cửa gỗ khắc hoa tinh xảo ra, thấp thoáng nhìn thấy hoa và cây cảnh ở dưới trời sao, kỳ diệu là toàn bộ Tử Các đều nở rộ hoa oải hương, xinh đẹp không gì sánh được.

Hít thở thật sâu, rồi lẳng lặng thở ra.

Tô Mạt lạnh nhạt nhếch khóe môi.

Tử Các, lầu các màu tím. (tòa nhà màu tím)

Quả nhiên là danh xứng với thực, đầu mùa đông này của Provence, không biết Ôn Nhược Khê dùng phương pháp gì, lại làm cho hoa oải hương nở rộ ở thời tiết không phù hợp.

Tử Các có hai tòa biệt thự nhỏ độc lập, cô đứng ở đây thưởng thức đủ cảnh trí này ở dưới bóng đêm, sau đó Tô Mạt đi tới bên giường, chậm rãi ngửi mùi thơm, rồi dần dần ngủ thiếp đi.

Ban đêm dần dần bị bóng tối chiếm lĩnh sâu hơn, không khí từ cửa gỗ mở ra thổi vào hơi lạnh mát mẻ, ở bên trong gió từ từ tăng mạnh, càng lúc càng lớn càng lúc càng mãnh liệt.

Một giọt, hai giọt, ba giọt mưa rơi như ngàn binh vạn mã vội vã xuống, ý đồ bao phủ cả thành phố này, nhấn chìm mà lóe lên tia chớp gầm thét.

“Phanh! Phanh!” Trên bệ cửa sổ một bình hoa Lưu Ly rơi xuống đất.

Tô Mạt bị một thanh âm bể đồ đánh thức, ở bên trong màn trời đen đưa tay không thấy được năm ngón, thì chợt rung mình một cái, thì ra mới vừa rồi quên đóng cửa sổ, nên một hơi lạnh cùng hơi nước di chuyển ở trong nhà.

“Provence quả nhiên là khí trời thay đổi liên tục.”

Vén chăn lên rồi chà chà lạnh như băng ở trên cánh tay, Tô Mạt cẩn thận lục lại bài trí ở trong trí nhớ, cô nhớ chốt mở là vị trí gần cửa sổ.

Khi cô tràn đầy tự tin muốn sờ tới chốt mở nguồn điện thì

” “

Không nghĩ tới hai tiếng lúc trước là bình hoa vỡ vụn, nên lúc Tô Mạt đi tới gần chốt mở thì đã cảm thấy có vật nhọn hung hăng đâm vào cơ bắp chân.

Chất lỏng ướt chảy xuống, chảy vào trong dép lê bông vải của cô, cô biết cô đang bị chảy máu.

Kiên cường mà chống người đứng lên, rồi tập tễnh kéo chân đau đến mở nguồn điện, phòng ngủ to như vậy lập tức tràn ngập ánh sáng nhu hòa, phía trên bắp chân bị cắm một mảnh vụn của bình hoa chừng mười centimét, máu không ngừng chảy ra.

“Tô Tô!”

Cửa bỗng nhiên mở ra, Quý Thần Hi thở hổn hển, toàn thân trên dưới không có chỗ nào là không có giọt nước.

Con người không có mang kính sát tròng đổi màu nên không còn là bầu trời xanh thẳm, mà là vì lo lắng mà chuyển thành xanh tối, gần như chứa đựng gió bão muốn bao phủ cô.

“Thần Hi”

Tô Mạt chịu đựng đau đớn, và an ủi: “Em không sao .”

“Sao em sẽ không có chuyện gì!” Quý Thần Hi đã chạy tới, ôm cô rồi nhẹ nhàng đặt lên, lại từ trong ngăn kéo bên trái lấy ra hộp cấp cứu.

Tô Mạt mặc cho anh cẩn thận lấy ra vật bén: “Chỉ là một mảnh vụn của bình hoa thôi, ghim không sâu được đâu”

Quý Thần Hi cầm cái nhíp cùng bông vải khử trùng cho vết thương, không có máu, thấy được một vết thương, quả thật không quá sâu.

Thoáng thở phào nhẹ nhõm, Quý Thần Hi xử lý vết thương kỹ càng, khử trùng, cầm máu, tiêu viêm rồi cuối cùng là quấn lên một đoạn băng vải.

Nhìn vết thương không còn rướm máu nữa, Quý Thần Hi mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Trước kia giải phẫu biết bao nhiêu bệnh nan y cũng không có cảm giác như thế, xử lý một chút vết thương nhỏ của Tô Mạt lại khiến cho hai tay của anh run rẩy mà gần không được.

Tô Mạt cúi đầu, nên đương nhiên nhìn thấy Quý Thần Hi căng thẳng, và lo lắng, cô cắn cắn môi, rồi kéo hông của anh qua, hôn lên môi của anh.

“Em thật sự không sao mà, đừng lo lắng .”

Quý Thần Hi cảm thấy ở trên môi có hương thơm quen thuộc, mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng anh nhìn môi của cô, và trong con người xanh như đại dương dần dần bị lấy nhiễm dục vọng.

61. Chương 61: Thực Cốt Mất Hồn (2)

“Tô Tô”

Trong mắt của cô tăng thêm phần quyến rũ, mắt sáng khiến người mở mắt không ra, một trái tim lưu chuyển luân hãm trong sóng mắt của cô, giờ phút này Quý Thần Hi mới vừa trải qua một phen kinh hoàng với cô, nên lúc này cũng không quản được mà nhảy cuống loạn, quả thật muốn nuốt hết hai cánh môi anh đào mở ra của cô.

Hình như nhìn thấy dục vọng bức người ở trong mắt anh, Tô Mạt rũ con mắt xuống, và nhẹ giọng nói thầm: “Thần Hi”

Quý Thần Hi nghe cô gọi tên của mình, thì dây cung lý trí ở trong đầu đột nhiên gãy lìa, tay trái ôm cô vào, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô thật sâu, lúc cô có ý kháng nghị giây giụa, thì đầu lưỡi bá đạo thăm dò vào, truy đuổi ngọt ngào của cô.

Tô Mạt tránh không khỏi đòi hỏi của anh, nên đành phải ngượng ngùng mà nhắm mắt lại, mặc cho anh ở trong miệng lực lợi quấy phá cướp đoạt, lẳng lặng tiếp nhận anh.

Quý Thần Hi rời khỏi môi của nàng, dọc theo cần cổ trắng mịn hôn xuống, kích thích Tô Mạt kêu đau một tiếng.

Anh kéo vào khoảng cách, nhìn thấy làn da lộ ra mạch máu màu xanh, thì con mắt của Quý Thần Hi âm u gần như khắc sâu, bắt đầu mút hôn ở xương quai xanh của cô.

“Ưm Thần Hi”

Tô Mạt nên cự tuyệt, nếu như nói lần trước là do cồn rượu quấy phá, vậy thì lần này ở dưới tình huống rất tỉnh táo

” “

Quý Thần Hi kéo áo ngực của cô ra, rồi hôn lên chỗ bồng, làm cho Tô Mạt sợ hãi kêu lên.

Môi là một chỗ nhạy cảm của cô, tay vẫn không buông tha mà trượt xuống sống lưng cô, Tô Mạt chỉ có cảm giác trong thân thể mình hình như dấy lên ngọn lửa không nhìn thấy, cắn nuốt lý trí cô.

“Tô Tô Tô Tô”

Quý Thần Hi rời khỏi cô, và cúi đầu gọi tên cô ở bên tai.

Mỗi một câu đều hóa thành luồng khí nóng, đụng vào màng nhĩ nhạy cảm của cô, làm cho cô hôn mê đến mức không thể trả lời.

Thân thể của Quý Thần Hi đè xuống, tránh chỗ chân bị thương của cô, một lần nữa môi lại chiếm lấy hơi thở mùi đàn hương từ trong miệng của cô, hai tay cởi dây áo ngủ của cô ra, vuốt ve chơi đùa chỗ ngọt ngào của cô.

“Không không nên”

Nhận thấy được anh càn rỡ, nên ở trong tiềm thức Tô Mạt đã hô lên không nên, hình như Quý Thần Hi hơi dừng lại, dục niệm rất nặng lại cắn gặm ở môi cô, cười thấp rồi nói: “Thật không nên ư, Tô Tô lúc nào thì em học được gạt người đây.”

Nói xong, thì hai tay lại được voi đòi tiên, và xé quần áo của Tô Mạt không chừa lại gì.

Cô biết, buông thả của mình không phải là do cồn rượu, mà là anh.

Thân thể chặt chẽ, cô run rẩy mà tiếp nhận kích tình khác thường mà anh mang tới, anh cúi đầu ngửi mùi thơm ở trên gáy cô, cảm thụ ý loạn tình mê của cô, mà không công thành đoạt đất.

Thậm chí ngón chân của cô cũng đã không tự chủ được mà co quắp lại, chân sau quăn ở bên hông của anh, quăn chặt, rồi lại quăn chặt hơn, và ôm anh.

“Thần Hi”

Trong lý trí của cô còn thừa lại một tia sáng cuối cùng, cô dùng giọng nói gần như mị hoặc hỏi: “Do you love me ? (anh yêu em sao?)”

Quý Thần Hi ở bên tai cô, trả lời một lần lại một lần, theo tần suất anh di chuyển: “YES” “YES” “YES” “YES”

Tô Mạt bị lạc khi anh đánh thẳng từng cái vào trong mình, từng tiếng trả lời đều bỏ sót ở trong lý trí, rên rỉ, thở hổn hển, dùng một mặt mà mình không muốn người biết để đáp lại Quý Thần Hi.

Cho đến đỉnh cao của cực hạn.

Cuồng phong bạo vũ ở ngoài cửa sổ, tẩy rửa cho vô số hoa cỏ, bên trong cửa sổ, thì kiều diễm, trình diễn một màn thực cốt dây dưa.

62. Chương 62: Đối Mặt Như Thế Nào

Khi Tô Mạt ở trong phòng ngủ mình tỉnh lại, thì toàn thân đau nhức cùng với từng mảng dấu hôn, đã nói rõ đầy đủ gió lốc mưa rào đêm qua.

Đêm qua, Thần Hi. trong nháy mắt mặt của Tô Mạt như bị phồng.

Chỉ có một mình cô, khăn trải giường rất gọn gàng sạch sẽ, ở trên tủ đầu giường còn để một bộ váy bông đơn giản cùng với đồ lót.

Biết được trong phục hàng ngày cô ưa thích, Quý Thần Hi, người đàn ông này thật sự rất chân thành.

Tô Mạt nhìn những thứ này mà nụ cười leo lên khóe mắt đuôi mày, cô cầm lấy quần áo mặc vào, rồi vào toilet rửa mặt xong mới đi ra khỏi phòng ngủ.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại, đôi tay của Tô Mạt vịn ở trên lan can cầu thang chạm khắc tinh xảo nhìn xuống.

Quý Thần Hi mặc bộ quần áo ở nhà đơn giản thoải mái, tay trái bưng một ly sữa tươi tay phải cầm một bát cháo đặt ở trên bàn ăn, xoay người lại tiến vào phòng bếp.

Trên bàn ăn bày đầy các loại món ăn, sữa tươi, sữa đậu nành, bát cháo, bánh mì, bánh quẩy, sandwich. . . . Tô Mạt cảm thấy cho dù là thêm ba người nữa cũng ăn không hết đồ ăn này, mà Quý Thần Hi vẫn còn giống như đang làm ảo thuật từ phòng bếp bưng ra các loại thức ăn.

Tô Mạt cúi đầu nhìn mình một chút, váy áo xinh đẹp, tóc suông thẳng, rồi mới đi xuống lầu.

Mặc dù bước chân của cô rất nhẹ, nhưng vẫn bị Quý Thần Hi nhận ra, anh thả điểm tâm ở trong tay ra, và quay đầu lại.

“Tô Tô!”

Tô Mạt nhìn thấy anh cười vô cùng rực rỡ, ánh sáng mặt trời đầu tiên ở trên khuôn mặt tuần mỹ hơn người của anh chiếu ra mấy phần phóng khoáng, con ngươi màu xanh thẳm mê hoặc cô, trong lòng cô lại co quắp một trận.

Sau một đêm, lại là một đêm.

Anh quả nhiên là oan nghiệt của cô.

“Tới đây, ăn điểm tâm đi!”

Quý Thần Hi kéo tay của cô qua, dẫn cô tới bên cạnh bàn ăn ngồi xuống.

Tô Mạt thoát khỏi tay của anh, buộc lòng phải tạm thời buông ngượng ngừng xuống, chỉ vào thức ăn ở trước mắt và hỏi: “Nhiều như vậy, sao ăn hết?”

“Bình thường bữa ăn sáng của em đều là ăn kiểu Trung Quốc , nhưng dù sao bên này cũng là Châu Âu mà, anh đều chuẩn bị cả kiểu Trung Quốc và kiểu phương tây, em thích ăn loại nào thì anh lấy giúp em.” Quý Thần Hi nhìn cô trêu mếu, ánh mắt ở trong mắt gần như có thể nhấn cô chết chìm.

Tô Mạt né tránh con ngươi màu xanh của anh, ánh mắt quét qua cái đĩa cái chén sau đó nghi ngờ nói: “Cà phê đâu?”

Đây là thói quen của cô, vì cô muốn giữ tỉnh táo trong một ngày, nên tất nhiên sáng sớm phải có một ly cà phê.

Quý Thần Hi chán ghét mà nhăn mặt cau mày, rồi nói: “Bụng rỗng mà uống cà phê là không tốt cho thân thể, hiện tại cũng không phải làm việc, nên không cần thiết phải uống cái loại không có dinh dưỡng đó.”

Tô Mạt liếc xéo anh, và khinh bỉ nói: “Cà phê không có tổn hại tới thân thể con người, mà nó là thứ có rất nhiều ích lợi.”

“Nhưng mà đối với người phụ nữ chuẩn bị mang thai thì tuyệt đối là nguy hại.” Quý Thần Hi không nhanh không chậm nói tiếp lời của Tô Mạt, rồi thuận tiện bưng ly sữa tươi ấm áp lên đặt ở miệng của Tô Mạt và dụ dỗ: “Nào, uống một hớp.”

Chuẩn bị. Chuẩn bị, mang thai? !

Tô Mạt ngớ ngẩn, xác định là mình không có nghe lầm và quá sợ hãi mà nhìn chằm chằm vào Quý Thần Hi, không thấy ly sữa tươi tràn đầy tình yêu kia.

“Sao thế?” Quý Thần Hi thấy sắc mặt của cô có gì đó không đúng, nên vội để sữa tươi xuống, rồi bàn tay lau cái trán của cô, ân cần nói: “Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Độ ấm của anh đánh tới, làm cho Tô Mạt không kiểm soát được mà đẩy tay của anh ra, rồi ngửa ra sau ánh mắt rời rạc.

Mang thai.

Đứa nhỏ.

Đúng rồi, thời điểm mà mỗi lần mình và anh đang cùng với nhau thì đều không có trong dự liệu, lúc đó vội vã nên cô cũng không có nghĩ tới phải lựa chọn các biện pháp an toàn, mà bây giờ lại đúng lúc giai đoạn nguy hiểm của mình, đem qua triển miên mấy lần, nói không chừng. Nói không chừng.

Tô Mạt không tự chủ mà đưa bàn tay lên che ở trên bụng, trong con mắt mất tiêu cự

63. Chương 63: Đột Nhiên Xuất Hiện (1)

Mang thai

Cái từ này thật sự là quá mức xa lạ với Tô Mạt, trước kia chưa từng nghĩ tới, nhưng mà bây giờ lại cảm thấy sợ hãi .

“Tô Tô, em làm sao vậy?”

Tay của Quý Thần Hi bị Tô Mạt kéo ra, nên trong lòng cũng hơi có chút mất mát lại thấy cô hoảng hốt mà lắc đầu một cái, thì anh mới phát giác mình mới vừa nói cái gì.

“Tô Tô, không phải em muốn sinh một đứa bé sao?”

Quý Thần Hi hỏi rất cẩn thận, tâm thần của Tô Mạt còn đang hỗn loạn, nên không thể trả lời vấn đề của Quý Thần Hi, cô đứng lên và cũng không quay đầu lại mà đi ra cửa.

Cô cần yên tĩnh một lúc.

Quý Thần Hi biết biểu hiện của Tô Mạt là kinh ngạc, nhưng trong đôi mắt màu xanh che giấu một tia đau đớn.

Tô Tô, anh cho rằng em sẽ mong đợi một đứa bé với anh

Tô Mạt ngồi ở ghế mây trong vườn hoa huân y thảo, ở trước mắt đều là màu tím, thân cây hoa màu tím lay động từng chút, nổi thành một mảnh vô cùng xinh đẹp.

Vườn hoa xinh đẹp này, khó thấy được một biển hoa như vậy, nhưng mà lúc này cô đã không còn hứng thú để thưởng thức, trong lòng đều giắt lên câu nói mới vừa rồi của Quý Thần Hi.

Anh chỉ dùng cái từ chuẩn bị mang thai thôi, mà đã làm cô thất thố như vậy , không phải là “Mang thai”, mà là “Chuẩn bị”.

Cô và Quý Thần Hi ở chung một chỗ, mỗi lần đều không ở trong mong đợi, vì vậy cũng bỏ quên rất nhiều trình tự an toàn. Buồn cười hai người bọn họ là, một là nữ cường nhân ly hôn, một là nam bác sĩ chuyên nghiệp, nhưng lại không có ai suy nghĩ tới điểm này

Có lẽ là ngay từ lúc bắt đầu mình đều chưa nghĩ tới muốn phòng ngừa?

Ba năm kết hôn với Lưu Lăng, số lần bọn họ ở chung một chỗ có thể mười đầu ngón tay cũng tính ra được, cô là vợ của Lưu Lăng, nhưng lại chưa từng suy nghĩ tới mang thai là một chuyện quan trọng. Cô vẫn cho rằng, đứa con có là có, nếu như không có, thì cũng đừng cưỡng cầu.

Mà Lưu Lăng ở bên ngoài có mấy đứa con riêng của mình, cô cũng đã biết rồi, vì vậy cô thấy không cần có bất kỳ trách nhiệm cùng nghĩa vụ nào mà nói dối tông đường cho nhà họ Lưu.

Lưu Lăng thỉnh thoảng sẽ nói vì sao cô vẫn không mang thai, nhưng mà Thần Hi, lại dùng cái từ “Chuẩn bị mang thai” này. Nói rõ là Thần Hi có tính toán để cho cô sinh một đứa nhỏ, bổ sung vào đoạn thời gian điều dưỡng đó, thì nói không chừng là chuyện ở trong kế hoạch.

Có con, có phải Thần Hi sẽ cầu hôn với cô hay không?

Tô Mạt hái một bụi hoa huân y thảo ở bên cạnh ghế dựa, ở trong mũi ngửi được một mùi thơm an bình, cực kỳ giống cảm giác Thần Hi cho cô, Thần Hi, giống như huân y thảo này, thời thời khắc khắc đều dùng phương thức bảo vệ ấm áp nhất ở bên người cô.

Tay lại không tự chủ mà xoa bụng lần nữa.

Nói không chừng, ở nơi này, bởi vì tối hôm qua mà mang một sinh mệnh mới.

Cô quay đầu nhìn về phía biệt thự nhỏ, nhìn xuyên qua khắp cửa sổ lầu một, cô có thể nhìn thấy rõ Quý Thần Hi đang nhìn chăm chăm vào ly sữa tươi cô chưa uống một giọt nào, bộ dạng thất hồn lạc phách.

Rất ít thấy trạng thái của anh như vậy, hình như mỗi một lần gặp mặt, anh đều sẽ cơn đồ mà trêu chọc cho cô cười, hoặc là Quý Công Tử cao cao tại thượng, mặc kệ cô nói ra lời lãnh đạm cỡ nào, đôi mắt màu xanh xinh đẹp của anh không hề lộ ra một chút lo lắng. Vậy mà hôm nay lại như vậy, chỉ có thể nói rõ, Thần Hi rất quan tâm cô.

Như vậy đứa nhỏ cũng hẳn là được mong đợi.

Tô Mạt chậm rãi phun ra một hơi thở tích tụ, phát hiện mình lại mang theo mấy phần mừng rỡ.

Nếu như thật sự có con của Thần Hi, thì nhất định sẽ giống Thần Hi, tuấn tú, thông minh

Trên môi của Tô Mạt từ từ nở nụ cười, đứng lên đi về biệt thự.

Đột nhiên một ngoại ý muốn xuất hiện, có kinh sợ, nên cũng sẽ có vui mừng, Thần Hi.

64. Chương 64: Đột Nhiên Xuất Hiện (2)

Quý Thần Hi yên lặng nhìn sữa tươi ở trước mắt, vốn là chất lỏng đang ấm áp nhưng dưới tác dụng của thời gian đã từ từ lạnh, tim của anh cũng từ từ trở nên lạnh như băng.

Đã một giờ rồi mà Tô Tô vẫn chưa trở về.

Anh vốn cho rằng Tô Tô thật sự yêu mình, chỉ cần cho anh một chút thời gian, nhất định cô có thể hiểu. Nhưng, sự thật hẳn đã rất rõ ràng rồi, có lẽ ở trong thế giới kia của Tô Tô giống như tháng mười hai xinh đẹp lạnh nhạt, Quý Thần Hi và Lưu Lăng đều có mức độ giống như nhau.

Quý Thần Hi chậm rãi bưng sữa tươi lên đi tới phòng bếp, đứng ở bên cạnh bồn rửa.

Anh thật sự mong đợi kết tinh tình yêu của Tô Tô và anh, không vì trốn tránh trách nhiệm chết tiệt gì đó, anh chỉ muốn giữ lại Tô Tô, giữ lại tình yêu, đáng tiếc, tình yêu không phải là mình muốn giữ lại thì có thể giữ lại

Nụ cười thâm trầm, đôi mắt sáng màu xanh không có tiêu cự, khẽ nghiêng cái ly xuống, gần như muốn đổ sữa tươi ra –”Thần Hi!”

Thanh âm đến từ sau lưng làm Quý Thần Hi ngẩn ra, anh quay đầu đi, lại nhìn thấy Tô Mạt cười và nhìn thẳng vào mắt mình.

Nụ cười của Tô Mạt giống như phá vỡ một khối băng lạnh cứng rắn nhất, lộ ra một cây hoa mai, làm Quý Thần Hi mất đi tâm tình và ngón tay buông lỏng.

“Đồng –”

Sữa tươi kể cả cái ly đều cùng nhau tìm nơi nương tựa ở trong bồn rửa.

Tô Mạt thấy anh thất thố như vậy, không khỏi nhanh nhẹn cười một tiếng: “Thần Hi, anh còn nhớ rõ em đã nói gì với Vân Mặc Vân không?”

Tôi nghĩ, tương lai nên có anh ấy

Những lời này cả đời Quý Thần Hi cũng sẽ không quên, Quý Thần Hi gật đầu một cái, rồi bày tỏ mình nhớ.

“Vậy hiện tại em cũng còn có những lời này” Tô Mạt nháy mắt mấy cái: “Chỉ cần anh không làm ra chuyện khiến em thất vọng, những lời này sẽ có hiệu lực vĩnh viễn.”

“Em. em nói thật?” Quý Thần Hi rất ngớ ngẩn mà hỏi một câu, hoàn toàn không ý thức được bây giờ nụ cười của mình toét ra ngây ngô đến cỡ nào.

Tô Mạt không có giấu cợt anh, ngược lại thu lại nụ cười, nhẹ nhàng mà cũng rất nghiêm túc: “Em nghĩ, đối với tình cảm em cũng không phải là một phụ nữ rất am hiểu, nhưng em sẽ cố gắng thử, có một người đàn ông ở trong tương lai của em, gọi là Quý Thần Hi”

“Tô Tô.” Quý Thần Hi nhắm mắt lại, hiểu ý nghĩa trong lời nói của cô.

Tô Mạt hít một hơi thật sâu, khi anh còn chưa kịp giương đôi mắt thì đã dịu dàng đè đầu của anh xuống ột hôn, tình cảm ở trong sóng mắt lưu chuyển phát ra, tràn đầy hương vị phụ nữ.

Vừa hôn chưa xong, lại hôn lên.

Môi lưỡi cùng thấm ướt như nếm cam tuyền, lòng tham mà muốn hấp thu hồ nước, cắn nuốt tình yêu của nhau, ở đầu lưỡi, ở cổ họng, ở giữa hàm răng .

“Tô Tô, em nguyện ý vì anh mà lại thử yêu một lần nữa sao?”

Tô Mạt ngẩng đầu lên, sóng mắt lưu chuyển động lòng người: “Không phải là lại một lần nữa, mà là lần đầu tiên.”

Cô và Lưu Lăng vốn là không có dây dưa, hai bên sai lầm ba năm, cũng không bỏ ra thật lòng của mình, đó không phải là yêu, mà chỉ là một giao dịch theo như nhu cầu. Người khác là dùng kim tiền, bọn họ là buôn bán hôn nhân.

Quý Thần Hi không che giấu được vui vẻ của mình, anh ôm Tô Mạt và lấy đầu của cô áp vào ngực mình, vui mừng thở dài: “Anh cho rằng anh thành công nhiều năm như vậy, nhưng, cho tới bây giờ anh mới hiểu được, không có em vĩnh viễn anh sẽ không thành công.”

Bởi vì thiếu tình yêu, thiếu lo lắng, thiếu hạnh phúc.

Biển hoa màu tím ở ngoài cửa sổ vẫn như cũ tạo nên từng tầng một bọt sóng ở trong gió, đang dùng lời nói vô ngôn ngữ chúc phúc một đôi tình nhân sắp đạt được hạnh phúc.

Từng nhớ đã có người nói qua, khi huân y thảo nở rộ, thì người của toàn thể giới đều có thể nhận lấy được hạnh phúc.

Vậy mà, đồng thời với hạnh phúc, cũng sắp nổi lên phong ba

65. Chương 65: Hạnh Phúc Là Một Cái Chớp Mắt (1)

Từ lúc Tô Mạt chấp nhận Quý Thần Hi, thì có vẻ cả người đều giống như núi băng tan chảy, trở nên dịu dàng hơn.

Mà cuộc sống hạnh phúc của bọn họ ở Provence, chỉ mới là khúc dạo đầu —

Hoa Điền tu viện của vùng núi Luberon là nơi xem huân y thảo nổi tiếng nhất khu vực, được biết đến như là một trong những thung lũng xinh đẹp nhất của toàn nước Pháp.

Gió nhẹ nhàng lay động huân y thảo trong Hoa Điền, tạo nên một cảnh sắc đẹp mắt xinh đẹp, Provence của đầu mùa đông, mặc dù hoa không nở, nhưng cũng tận hưởng được một loại phong tình khác.

“Thần Hi – Thần Hi –”

Quý Thần Hi mỉm cười nhìn Tô Mạt cười vui vẻ chạy trốn trong Hoa Điền, anh cảm thấy hạnh phúc ở trong lòng gần như muốn tràn ra bên ngoài cơ thể.

Hoa Điền trước mắt là một nơi nhìn không tới cuối, sự khác biệt duy nhất chính là người, Tô Tô, một cô gái có thể làm cho anh hạnh phúc, làm cho anh say mê.

Tô Mạt chạy đến giữa Hoa Điền, và ngạc nhiên trước vẻ đẹp ở nơi này, cô xoay người nhìn Quý Thần Hi và cười, mặc cho gió thổi lên mái tóc dài của cô.

Ở trong mắt của Quý Thần Hi, ở trong hoa trong gió, nét mặt tươi cười của Tô Mạt giống như ở phía trên cánh hoa mai yếu ớt điểm một chút tuyết trắng, xinh đẹp ấm áp.

Quý Thần Hi bị nụ cười của cô mê hoặc, nên anh đã chạy vào trong Hoa Điền và ôm cô lên.

“A!”

Tô Mạt kinh ngạc nho nhỏ, vội vàng ôm cổ của Quý Thần Hi, sau khi xác định mình sẽ không té xuống thì mới giận dữ trừng mắt liếc anh một cái.

Hai má cô ửng đỏ, khoe miệng còn mang theo nụ cười, trong đôi mắt nhìn chăm chăm có sóng gợn di chuyển, chỗ nào đang trừng người chứ, rõ ràng là giận dữ.

Vẻ mặt của Quý Thần Hi chân thành, và hơi mỉm cười: “Tô Tô, em thật xinh đẹp, lúc cười đẹp, mà lúc không cười cũng đẹp.”

Chưa bao giờ được người ta cưng chiều như thế nên Tô Mạt thoáng chốc đỏ mặt, không đồng ý mà nhẹ nhàng nện vào vai anh một cái: “Còn không buông em xuống”

“Không buông” Quý Thần Hi nhẹ nhàng nói ở bên tai cô: “Đời này, cũng không buông!”

Anh nói xong còn dùng sức ôm chặt em của cô, xoay tròn tại chỗ.

Váy tơ màu xanh biếc của Tô Mạt tung bay, dừng ở trên hoa, bay trên không trung.

“Thần Hi!” Tô Mạt cảm giác mình sắp bay lên, trái tim cũng treo ở giữa không trung, và nhảy theo từng động tác của anh.

“Anh sẽ không thả em” Quý Thần Hi nhẹ nhàng cười, không chịu đặt cô xuống, mà một vòng lại một vòng, mặc cho sợi tóc quấn lấy nhau, với lời hứa cả đời không thay đổi.

Tô Mạt dĩ nhiên biết anh sẽ không thả mình, cũng an tâm mà giao mình cho anh.

Có người nói qua, nghe mùi thơm của hoa oải hương, là có thể biết có bao nhiêu người yêu bạn, hiện tại cô nghe mùi thơm và tin tưởng chắc chắn vào Thần Hi, trời đất bao la, thay vì nói màu tím của hoa oải hương là nở từng tầng lớn ở trong ruộng hoang, mùi hương bay trên không trung, không bằng nói là một cái gì đó trong trí nhớ.

Mà Thần Hi, đang ở trong trí nhớ của cô, và cũng là ở trong tương lai của cô.

Hai tay dịu dàng nắm cái gáy của anh, Tô Mạt tựa đầu dựa vào trong ngực của anh, như mình đang bay lượn, tình yêu bay lượn ở trong lòng, cảm giác này. Thật là kỳ diệu thật là tuyệt.

Quý Thần Hi cảm giác được tín nhiệm của cô, ngưng động tác mà nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Hai tay của Tô Mạt vẫn như cũ giắt ở trên cổ anh, hai tay của anh cũng vẫn như cũ ôm ở trên eo cô, anh cúi đầu, hai cái trán cùng chạm vào nhau, trong mắt lưu chuyển yêu thương rung động lòng người.

Tô Mạt đỡ xuống tất cả phòng bị, để mặc ình đắm chìm ở trong mắt xanh thẳm của anh.

Tầm mắt ở trong lúc lơ đãng đã tập trung đến một chỗ.

Quý Thần Hi nghiêng đầu, và đôi môi từ từ đến gần.

Tô Mạt nhắm mắt lại, trong nháy mắt khi môi của anh rơi xuống, thì cô cũng đem đôi môi của mình chủ động dán lên.

Tình yêu quên mình, hay là ở tại nơi này đang lặng lẽ lên men, cho đến khi không thể cứu vãn.

66. Chương 66: Hạnh Phúc Là Một Cái Chớp Mắt (2)

Nước Pháp ngoại trừ vô số danh phẩm nổi tiếng nhất, cảnh sắc ngắm không hết, còn có thức ăn ngon nếm không đủ.

Quý Thần Hi hiểu rõ Tô Mạt, biết cô không có hứng thú đối với những hàng hiệu đắt đến hù chết người kia, cho nên trong kế hoạch của anh quả quyết loại bỏ mục này.

Hai người dạo chơi cho tới trưa, Quý Thần Hi từ sớm đặt một chỗ ở nhà hàng nổi tiếng.

“Thần Hi”

“Ừ, sao vậy?”

Tô Mạt không để lại dấu vết mà đưa mắt nhìn chung quanh, và nhỏ giọng nói: “Anh có phát hiện hay không, người phía sau gốc cây bên kia vẫn luôn nhìn chúng ta.”

Quý Thần Hi để ly rượu trong tay xuống, mỉm cười an ủi: “Tô Tô, em quá nhạy cảm rồi, nơi này là nhà hàng lớn nhất nổi tiếng ở Provence, người ra vào đều không giống như người bình thường, sao vẫn luôn nhìn chúng ta chứ.”

“Không sai nói thì nói như thế, nhưng mà”

“Nói không chừng, đối phương chưa từng gặp qua mỹ nữ Phương Đông, nên vừa nhìn thấy cô gái xinh đẹp như em thì không dời đi được ánh mắt.”

Tô Mạt khẽ liếc Quý Thần Hi: “Miệng lưỡi trơn tru.”

Quý Thần Hi cầm dao nĩa lên động tác tao nhã mà cắt một miếng bò bít-tết, không để ý đến lịch sự của đàn ông, mà dùng nĩa xiên đưa tới khóe miệng của Tô Mạt, dụ dỗ và nói: “Tô Tô ngoan, ăn thịt bò bít tết.”

“Rõ ràng thấy anh là một người lịch sự tao nhã, sao lại không biết lễ phép như vậy, nơi này là nhà hàng cao cấp, hành động của anh không đáng hoàng chút nào.”

Mặc dù ngoài miệng cần nhằn Quý Thần Hi, nhưng Tô Mạt vẫn há miệng ngoan ngoãn ăn thịt bò bít tết.

Cô không thèm để ý người ta nhìn như thế nào, nghĩ đến Quý Thần Hi đều là như vậy, nhưng

Nuốt xuống bò ở trong miệng, Tô Mạt mượn dùng khăn ăn lau miệng lại tinh tế nhìn sang, và khẽ cau mày: “Thần Hi, hình như là hắn đang nhìn anh.”

“Phải không?”

Quý Thần Hi thờ ơ, vẫn như cũ dứt từng miếng từng miếng thức ăn ngon cho Tô Mạt, cũng không có chia ra một chút ánh mắt để ý tới người đang ẩn núp.

“Tự anh nhìn đi, chính là người đàn ông mặc tây trang màu bạc, mang theo mắt kiếng.”

“Đừng để ý tới hắn, nói không chừng hắn là người thích nhìn đàn ông đó” Quý Thần Hi dứt khoát chối bỏ, còn không quên có ý xấu bôi nhọ.

Cuối cùng Tô Mạt bị một câu kia của anh chọc cười, cúi đầu nhỏ giọng cười, lại tránh không khỏi làm cho Quý Thần Hi thần hồn điên đảo, thậm chí không cẩn thận mà đụng rơi ly rượu đỏ mới vừa uống một hớp.

“Thần Hi, ly rượu của anh”

Lúc Tô Mạt nhắc nhở thì Quý Thần Hi mới bừng tỉnh, dùng khăn ăn lau đi vết rượu trên y phục, vẫn không thể lau sạch.

“Anh đi đến toilet sửa sang một chút đi” Tô Mạt chỉ vào dấu màu đỏ ở trên vạt áo: “Buổi chiều còn phải đi thăm ở chỗ khác, chật vật như vậy em không muốn đi cùng với anh.”

“Tô Tô, em chán ghét anh” Quý Thần Hi bày ra ánh mắt tội nghiệp, môi mím lại, chỉ kém chó vẫy đuôi mừng chủ.

Tô Mạt cố ý mắt lạnh quay một vòng ở trên người của anh: “Nếu anh không đi, em thật sự sẽ chán ghét anh.”

“Được rồi được rồi, anh đi” Quý Thần Hi đem thịt bò bít tết đã cắt xong ở trong đĩa mình đổi cái đĩa không ở trước mặt Tô Mạt, chỉ chỉ thức ăn và nói: “Trước khi anh trở về, em phải giải quyết hết những thứ này nhé.”

“Biết rồi, anh thật là dài dòng.”

Tô Mạt cầm nĩa lên và bắt đầu ăn, không để ý tới Quý Thần Hi.

Cho đến khi Quý Thần Hi rời khỏi tầm mắt, thì Tô Mạt mới từ từ để nĩa xuống, xoay qua liếc mắt nhìn chỗ ngồi phía sau cây.

Người đàn ông vốn đang rình bọ bọ, lúc thời điểm Quý Thần Hi tiến vào toilet, thì hắn cũng biến mất.

Tô Mạt quay đầu lại bình tĩnh cầm dao nĩa lên, lãnh đạm mà cắn một miếng lại một miếng bò mà Quý Thần Hi đã cắt cho cô, cảm giác vào trong miệng không có hương vị ngọt ngào, mà là chua xót nhạt nhẽo.

67. Chương 67: Có Lẽ Em Hiểu

Quý Thần Hi đứng ở bên cạnh bồn rửa tay, dùng khăn lông hơi ẩm lau vạt áo và thản nhiên hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì sao?”

Người đàn ông mặc y phục màu bạc gạt đầu và nói: “Điện hạ, đã lâu không gặp.”

Quý Thần Hi không nhận được mà hừ lạnh: “Hãy bớt nói nhảm đi, tôi chỉ muốn nghe từ trong miệng anh chuyện tôi nên biết.”

Quý Thần Hi sửa sang lại y phục xong thì trở về chỗ ngồi, và anh hài lòng khi nhìn thấy trong đĩa của Tô Mạt trống không.

“Tô Tô thật ngoan nha, cũng đã ăn xong rồi.”

Tô Tô lạnh lùng trừng mắt liếc anh một cái: “Em sợ anh sẽ đóng gói.”

Đóng. đóng gói.

Quý Thần Hi nhìn một đồng thức ăn còn dư lại ở trên bàn, cảm thấy đây là một ý kiến hay.

Anh gọi nhân viên phục vụ, và dùng tiếng Pháp lưu loát chỉ vào một đồng thức ăn ở trước mắt: “Xin giúp tôi gói những thứ này, tôi sẽ trả cho cậu giá tiền gấp đôi.”

Nhân viên phục vụ hiển nhiên là đối với cách nói của Quý Thần Hi ngẩn ra, nhờ vào giá tiền gấp đôi vẫn là động tác lưu loát đem gói những món ăn này, rồi sau khi nhận lấy tấm thẻ kim cương quét toàn cầu không giới hạn của Quý Thần Hi, thì trong lòng cảm thán, người có tiền đúng là không giống nhau, lại thích đóng gói ở nhà hàng cao cấp.

“Nếu như nơi này không phải là nước Pháp, nhất định em sẽ cảm thấy anh làm như vậy là đang tiết kiệm.” Tô Mạt có chút nhức đầu mà nhìn khuôn mặt tươi cười dương dương đắc ý của Quý Thần Hi.

“Nếu như mà ở Trung Quốc, nhất định là anh sẽ không kéo em ra ngoài ăn, ở bên ngoài nào có ăn ngon hơn anh làm chứ”

Tô Mạt quái dị mà liếc nhìn ngũ quan tuần tú xuất sắc của Quý Thần Hi, một đôi mắt châu xanh lam, tóc đen mê người, thấy thế nào cũng là một người đàn ông thành thực, nhưng hành động lại như biến thành hai mươi tuổi.

Quý Thần Hi nhận lấy tấm thẻ của mình, ký tên lên trên tờ giấy xong, rồi kéo tay của Tô Mạt đi ra khỏi phòng ăn. Nhưng anh lại không có chú ý, trong nháy mắt lúc Tô Mạt mới vừa nhìn thấy anh ký tờ giấy, đã sợ run, sau đó ngón tay bắt đầu dâng lên một chút lạnh buốt.

“Tô Tô.”

Tô Mạt thấy anh muốn nói lại thôi, hình như có chuyện gì đó rất khó nói ra: “Thế nào?”

“Là như vậy, có một người bạn của anh tới Provence, cho nên anh phải đi gặp một chút, vốn là nói buổi chiều sẽ cùng đi ba thành pháo đài cổ kính, nhưng mà.”

Tô Mạt cười nhẹ, và lắc đầu một cái: “Không có gì đâu, anh đi đi.”

“Vậy, anh đưa em trở về trước”

“Không cần” Tô Mạt cười hiểu ý, rất dịu dàng: “Từ chỗ này lái xe trở về phải mất 30 phút, anh lái xe đưa em trở về rồi lại đi đến chỗ bạn của anh sẽ bị muộn, tự em trở về là được rồi.”

Quý Thần Hi làm sao có thể để Tô Mạt trở về một mình, nên đã vội vàng lắc đầu: “Không được, anh không an tâm.”

“Một cô gái già hai mươi bảy tuổi, còn có gì mà không an tâm chứ?” Tô Mạt cố ý nghiêm mặt.

Nghe cô nói như vậy, Quý Thần Hi cũng không tiện nói thêm nữa, ở ven đường đón một chiếc tắc xi, Quý Thần Hi dùng tiếng Pháp nói xong địa phương muốn đi, lại xác nhận một lần nữa với tài xế.

“Tô Tô, nhớ về đến nhà thì gọi điện thoại cho anh.”

“Còn nữa..., trên đường phải cẩn thận.”

“Em phải ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, anh sẽ trở về rất nhanh.”

Nhìn người đàn ông của mình bám vịn ở trên cửa kính xe liên tục dặn dò, Tô Mạt im lặng nhưng dịu dàng gật đầu một cái.

Nước Pháp là đất nước lãng mạn, tài xế tắc xi thấy đôi tình nhân Phương Đông này ân ái như thế, thì thân thiện bày tỏ với Quý Thần Hi là mình sẽ đưa vị tiểu thư này đến nơi an toàn.

Cho đến khi Tô Mạt ngồi xe đi mất, cách xa tầm mắt một hồi lâu, thì Quý Thần Hi mới thu hồi ánh mắt.

Xoay người thì mắt màu xanh nhuộm tuyết, lạnh lùng cao quý.

“Điện hạ” Người đàn ông mặc y phục màu bạc đẩy xe xa hoa ra, rồi cung kính cúi đầu: “Mời lên xe.”

Quý Thần Hi không ngáp ngừng mà rũ mắt xuống, rồi ngồi vào trong xe đi tới hướng ngược lại với Tô Mạt.

68. Chương 68: Phụ Thân Đại Nhân (1)

Quý Thần Hi xuống xe trước khách sạn lớn nhất ở Provence, không nói gì mà đi thẳng tới ‘phòng tổng thống’ ở tầng chót.

Quý Thần Hi đứng ở cửa hít một hơi thật sâu, sau đó không chút do dự mà ấn ngón tay xuống.

Khóa an toàn bên trong cửa mở ra, một tay của anh đẩy cửa ra, rồi đóng lại, không nóng không vội mà bước từng bước một đi vào phòng khách.

Trong phòng khách sạch sẽ sáng sủa, ánh nắng thuộc về mùa đông xuyên thấu qua thủy tinh tô đậm không khí ấm áp ở bên trong phòng, mà trong không khí lại thiếu đi mùi hoa mà nhiều mùi thuốc.

Trên ghế sa lon đắt tiền có một người đàn ông trung niên lịch sự đang ngồi, đang mỉm cười quan sát mình.

Tròng mắt của Quý Thần Hi vẫn như cũ, không vì người đàn ông dò xét mà có chút dao động, cho đến lúc anh ngồi xuống đối diện với người đàn ông, thì con người mới lười nhác ngước lên.

“Con sớm nên đoán được, người thứ nhất tìm tới con không phải là cậu nhỏ, mà là ba.”

Trong lời nói của Quý Thần Hi có chút bất đắc dĩ, hơn nữa là dừng dừng.

“Thần Hi, ba cho rằng con nhìn thấy ba thì ít nhiều cũng sẽ vui mừng, dù sao cũng là máu mủ ruột thịt, con sẽ không giống như Nors mà truy nã con toàn cầu.” Người đàn ông cười hiền lành: “Dù sao, ba cũng là ba của con, con là con của ba.”

“Cũng bởi vì ba là ba con, con mới tới gặp ba, nếu không e rằng bây giờ còn đã như cũ mà rời khỏi nước Pháp rồi.”

“Con không muốn hỏi làm thế nào mà ba tìm đến con sao?”

“Con không hỏi cũng biết.” Quý Thần Hi miễn cưỡng tựa lên trên lưng sofa, hai tay ôm ngực và liếc xéo cha của mình: “Thế lực của cậu nhỏ trải rộng khắp Châu Âu, công quốc Eros quả thật có thể dùng lực cả nước moi con ra từ trong kẽ đất, đáng tiếc, nếu như động tác quá lớn và bị truyền thông phơi bày ra con đang ẩn thân ở Trung Quốc, cậu nhỏ cũng không tiện giải thích. Dù sao ai cũng biết, Elroy lấy lòng hiện tại nên ở Eros chuẩn bị nghênh đón công chúa Thụy Điển mới đúng.”

Quý Uyên thừa nhận lời của anh, ông ấy gạt đầu một cái cười và hỏi: “Vậy sao con còn rời khỏi Trung Quốc, phải mạo hiểm tới Châu Âu chứ?”

“Trung Quốc có câu ngạn ngữ, gọi là cá chết lưới rách. Cậu nhỏ biết nếu như mình không phái thêm người thì tuyệt đối sẽ không tìm được con, mà Sophie công chúa đó từ nhỏ đã đặc biệt đeo dính con, lần này cô ta nhất định sẽ thông qua vương thất Thụy Điển gây áp lực với Eros, cậu nhỏ không còn cách nào khác, chỉ có thể ra tay từ người bên cạnh con, ép con hiện thân.” [cá chết lưới rách; bên sườn càng bên gãy gọng; mất cả chì lẫn chài (hai bên đấu tranh cuối cùng đều bị tận diệt)]

Năm đó Đông Phương lục thiếu danh chấn giới quý tộc Châu Âu, thân là cậu ruột của anh, dĩ nhiên Nors biết thân phận của mấy người bọn họ, cũng biết tình nghĩa của bọn họ, cho nên dùng thủ đoạn chính trị để gây áp lực là một biện pháp hay, nếu như không muốn liên lụy Mặc Vận bọn họ, thì anh nhất định phải rời khỏi Trung Quốc, mà một khi anh rời đi.

Chỉ là, ai có thể ngờ tới chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, Eros phí hết tâm tư đều tìm không được vương tử đại nhân đang vui vẻ ở dưới mắt chứ?

“Nhưng con lại không nói ra, làm sao ba tìm được con”

“Thế lực của Eros không tìm được con, không có nghĩa là người của gia tộc Quý thị trong tứ đại gia tộc không tìm được con” Quý Thần Hi cười nhẹ, nhưng nụ cười hoàn toàn không có: “Hơn nữa, chồng trước của Tô Tô cũng là một bác sĩ.”

Gia tộc Quý thị trăm ngàn năm qua đều dùng “Y học” để xưng bá, phía dưới bệnh viện là chế được, nghiên cứu khoa học đều đoạt lấy một chỗ ngồi nghiên cứu khoa học ở trên toàn cầu, thế lực to lớn, một tay che trời, hưởng chi là ở Châu Á quê hương.

Anh điên cuồng theo đuổi Tô Mạt, cũng đã sớm biết nhất cử nhất động sẽ chạy không thoát ánh mắt của Quý thị, hôm nay. người đầu tiên tìm được anh chính là tộc trưởng Quý thị một trong tứ đại gia tộc, Quý Uyên, cha ruột của Quý Thần Hi anh!

“Cho nên, con cảm thấy ba vì cái gì mà tới bây giờ mới tìm được con?”

Quý Uyên tự hào với trí thông minh tuyệt đỉnh của con trai mình, đây là một vấn đề cuối cùng của ông, cũng là liên quan đến vấn đề tương lai.

69. Chương 69: Phụ Thân Đại Nhân (2)

Quý Thần Hi cúi đầu, ánh mắt mờ đi: “Con không biết.”

“Không phải là con không biết đáp án, mà là không biết nên trả lời như thế nào thôi.”

Biết con không ai khác ngoài cha, Quý Uyên một tay lấy chén trà ở trên khay trà, mang lá trà đã ngâm đổ vào trong đó, trong một lúc phòng khách to như thế tản hương trà khắp bốn phía.

Quý Uyên đưa một chén trà cho Quý Thần Hi: “Ba đã mang từ trong nước tới, con nếm thử một chút đi.”

Quý Thần Hi đặt chén trà ở dưới mũi hít hà, lại thả lên trên bàn, không động đến mà ngược lại còn cười giễu cợt: “Loại này có thành phần thuốc an thần rất mạnh, cũng không cần phải cho con uống, không có ích lợi gì đâu.”

“Mặc dù ba biết rõ con miễn dịch đối với thuốc mình phát minh, nhưng con luôn muốn nhìn bộ dạng người ta mắc lừa.” Quý Uyên cười và bưng chén trà của mình lên, thả vào một giọt thuốc mang theo bên người sau đó uống một hơi cạn sạch.

Quý Thần Hi là thiên tài y học, bắt đầu 15 tuổi đã phát minh các loại thuốc, cho tới bây giờ, ngay cả người cha này của anh cũng không biết rốt cuộc là con trai đã nghiên cứu phát minh bao nhiêu thuốc. Nhưng mà có thể khẳng định một chút, đó chính là Quý Thần Hi đều miễn dịch đối với tất cả các loại thuốc mình phát minh, bao gồm loại thuốc an thần mà ông mới vừa bỏ vào.

“Ba, con yêu cô ấy.”

Quý Thần Hi lẳng lặng nói lên tiếng lòng của mình.

“Ba đã nhìn ra, có thể khiến cho con làm như thế, trên cõi đời này e rằng cũng không tìm ra cô gái thứ hai, ba tin là con yêu cô gái ấy.” Quý Uyên đặt chén trà xuống, và nhìn thẳng Quý Thần Hi: “Nhưng mà, con yêu cô gái ấy thì thế nào? Con có sứ mạng của mình, cũng có trách nhiệm của con. Con phải biết rằng từ lúc ra đời, cuộc đời của con nhất định sẽ không giống với người khác, mà nó cũng đụng tới tình yêu của con.”

Quý Thần Hi rũ mắt và chậm rãi chớp mắt một chút, không nói gì mà chỉ là lẳng lặng nghe lời của cha.

“Thần Hi, ba biết rõ con không thích cuộc sống của mình bị cưỡng ép, thật sự có vài thứ không thể thay đổi, tỷ như thân phận, tỷ như vận mạng. 25 năm, sự tự do của con đã đến điểm cuối, con hẳn là nên tháo xuống ngang ngạch, trách nhiệm trên lưng, trên vai của con có rất nhiều gông xiềng nặng nề như vậy, những thứ này đều là không thể cùng tồn tại với tình yêu. Ba nghĩ, con hẳn là rõ ràng hơn ba.”

“Ba, con và Tô Tô là không dễ dàng mới đến được với nhau, con tuyệt đối sẽ không buông cô ấy ra”

Quý Thần Hi chậm rãi ngẩng đầu, và chống lại mắt của cha: “Tựa như năm đó mẹ vứt bỏ tất cả, không thể buông giống như ba.”

Màu mắt quen thuộc làm Quý Uyên cũng hơi giật mình, ngay sau đó thì ông lắc đầu một cái: “Cái này không giống.”

“Có cái gì không giống? Năm đó tên của mẹ truyền khắp giới quý tộc Châu Âu còn không phải là vì cha kiên quyết không vứt bỏ đi cái danh hiệu ‘bình dân’, mà vứt bỏ địa vị gả cho cha, mẹ có thể, thì con cũng có thể!”

“Cho dù Nhu Nhu không phải là công chúa, thì ở Eros cũng còn có Nors, nhưng nếu như Quý Thần Hi không phải là vương tử, Eros cũng sẽ không có quốc vương!”

“”Quý Thần Hi chỉ có thể chán chường mà cười khổ.

“Thần Hi.”Quý Uyên đứng lên, đi tới bên cạnh Quý Thần Hi, bàn tay đặt ở trên bả vai của anh, lời nói thành khẩn: “Ba biết, làm như vậy thật sự có lỗi với con. Năm đó chuyện tình của ba và mẹ thiếu lại muốn con hy sinh hạnh phúc của mình đến trả, ba rất áy náy. Nhưng mà, chuyện đã như vậy, không còn lựa chọn nào khác.”

Hai mắt của Quý Thần Hi hiện ra một tia sầu não, khóe miệng treo lên nụ cười buồn bã lặng lẽ: “Cho dù là như thế, con cũng tuyệt đối không buông tha Tô Tô!”

Quý Thần Hi cũng đứng lên, đối mặt với cha của mình, từng chữ từng câu: “Con, tuyệt đối sẽ không, tuyệt đối cũng sẽ không buông tha Tô Tô. Nếu như trách nhiệm cùng tình yêu va chạm, xin tha thứ cho hèn yếu của con, lưng con không đeo nổi trách nhiệm nặng nề như thế, ở trong mắt Quý Thần Hi con, tình yêu chiến thắng được tất cả!”

Nói xong, xoay người bước rời đi.

Quý Uyên nhìn cửa đóng một lúc lâu, rồi mới ngồi trở lại ghế sa lon, nhìn chén trà hoa xanh trên khay trà, nụ cười dần dần vào khóe mắt.

“Thật không thẹn. Là con trai của Quý Uyên ta.”

70. Chương 70: Phu Nhân Xinh Đẹp (1)

Tô Mạt lặng yên nhìn vô số Hoa Điền lao vùn vụt ở ngoài cửa xe, trong ánh mắt không có tiêu cự, mặc dù là “Nhìn”, nhưng thật ra thì đã thất thần lâu rồi.

Có lẽ, cô không thông minh, nhưng cô cũng không phải là đứa ngốc.

Thần Hi không giống người thường thì cô đã sớm hoài nghi rồi, chẳng qua là thời gian càng lâu, cô lại càng không muốn đi nghiệm chứng

Hôm nay, hình như đã đến lúc không thể không đối mặt rồi.

Đó chính là một đôi mắt màu xanh cùng làn da, anh không phải là người Châu Á, nói chính xác, anh không phải là người Châu Á hoàn toàn.

Anh đã từng nói, quốc tịch của anh không phải là ở Trung Quốc, vậy quốc tịch của anh ở đâu?

Anh đã từng nói anh là bác sĩ, vậy anh là bác sĩ ở đâu?

Anh quen biết với nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng ở giới thương trường, còn xưng anh gọi em, anh là ai?

Một thân cao quý, lại tùy tiện lấy ra một tấm thẻ kim cương vô thời hạn ở trên toàn cầu, gia đình anh là cái gì?

Còn có tên của anh

Dù là rồng bay phượng múa, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, là Elroy

Một tên tiếng Anh, cô biết, người có tiếng tăm gọi là Elroy không quá mười người, trong đó cho cô ấn tượng khắc sâu nhất có lẽ chính là Elroy bác sĩ thiên tài nổi tiếng cùng cảm giác thần bí nhất toàn cầu.

Nghe nói hiện nay trình độ y học của anh ta không ai có thể so, còn nói anh ta làm việc cổ quái, không bám vào một khuôn mẫu. Người có tiền không nhất định là có thể mời được anh ta, mà người không có tiền thì cũng không nhất định là anh ta sẽ không cứu, quan trọng nhất chính là, Elroy chưa từng có ra ánh sáng ở trước truyền thông, thân phận là một bí ẩn

Quý Thần Hi cũng đã từng nói nguyên tắc mình cứu người, hoàn toàn dựa vào phong cách yêu thích cùng vị bác sĩ thiên tài trong truyền thuyết này giống nhau như đúc.

Cô không thể không hoài nghi, Quý Thần Hi chính là Elroy

Nếu như anh là Elroy, vậy anh trăm phương ngàn kế đến gần cô là vì cái gì?

Tiền tài? E rằng chút của cải ấy của cô còn không vào được mắt của anh.

Dung mạo? Cô không phải là mỹ nữ tuyệt thế, cũng không tự cho rằng có thể khiến cho tuần tú cao quý như anh có ý đồ.

Vậy đến tột cùng là vì cái gì chứ?

Ông trời thật là thích đùa giỡn, để cho cô thoát được Lưu Lăng, nhưng không trốn thoát khỏi Quý Thần Hi

Tô Mạt đau đầu mà xoa nhẹ, lúc lấy lại tinh thần thì phát hiện mình đã tiến vào vùng núi Luberon, không muốn thu hẹp ở trong buồng xe, Tô Mạt vỗ nhẹ tài xế, vì không biết tiếng Pháp nên cô chỉ chỉ ngoài xe, ý bảo mình muốn xuống xe.

Từ trong ví tiền lấy ra một tờ tiền giấy, lắc đầu một cái với tài xế bày tỏ không cần thối lại, rồi Tô Mạt xuống xe.

Trước mắt là một mảnh hoa oải hương, hình như cách trang viên Tử Các mình ở không quá xa.

Tô Mạt quan sát chung quanh một chút, rồi dựa vào trí nhớ mà đi đến một hướng.

Đi hồi lâu, vẫn không thể nào nhìn thấy trang viên một mảnh màu tím kia, thì Tô Mạt biết là mình lạc đường.

Lấy điện thoại di động ra thì mới phát hiện điện thoại di động đã sớm hết pin rồi, không biết tiếng Pháp thì cô càng sẽ không ngại thơ mà nhờ người đi đường giúp đỡ, hướng chỉ khu biệt thự quý tộc như vậy vốn là không có mấy người đi qua.

Tô Mạt đều nhìn một lần trước sau trái phải, trừ sau lưng là một ngôi trang viên hoa hồng xinh đẹp, thì không có những bảng chỉ đường khác chỉ dẫn.

Rời khỏi Thần Hi, hình như thật sự không có biện pháp để cứu lấy mình

Tô Mạt tự giễu nhếch khóe môi, nụ cười vẫn không có tách ra, sau lưng có một tiếng Trung mềm mại thăm hỏi lại làm cô hơi ngẩn ra.

“Cần trợ giúp không?”

Tô Mạt xoay người, bởi vì người ở trước mắt xuất hiện không có ở trong dự trù nên kinh ngạc và chớp mắt một cái, rồi gật đầu một cái.

Trong mắt chính là một phụ nữ, xinh đẹp, cao quý, tao nhã, dịu dàng, khoan thai giống như từ ngữ xinh đẹp trên toàn thế giới đều có thể dùng để miêu tả người phụ nữ ấy, bà ấy mặc váy màu trắng mềm mại nhưng thanh lịch, tóc vàng mắt màu xanh, nụ cười hơi nhạt, rõ ràng là mặt của người Châu Âu, rồi lại mang nét xinh đẹp đặc biệt của người Phương Đông, hơn nữa, bà ấy còn nói một câu tiếng Trung đúng chuẩn.

71. Chương 71: Phu Nhân Xinh Đẹp (2)

“Hình như cô gặp một chút phiền toái” Thanh âm của bà ấy cực kỳ dễ nghe.

Tô Mạt gật đầu một cái: “Tôi lạc đường.”

“Nhìn ra được mà, tôi ở chỗ này” Bà ấy chỉ chỉ trang viên hoa hồng sau lưng, cười và nói: “Cô ngụ ở chỗ nào, tôi có thể chỉ đường cho cô.”

“Tôi ở tại một trang viên tên là Tử Các, bên trong có rất nhiều hoa oải hương nở rộ, trang viên là loại rất cổ điển.” Tô Mạt tận lực hình dung chỗ mình ở, hy vọng có thể trở về rất nhanh.

“Tử Các” Bà ấy gật đầu một cái, rồi nghĩ một lúc: “Nơi mà hoa oải hương có thể nở rộ ở mùa đông chỉ có một trang viên gọi Tứ Quý Tử Các, không biết có phải là chỗ cô đang tìm hay không.”

Tứ, Quý, Tử, Các

Thì ra không chỉ là gọi Tử Các

Tô Mạt lặng lẽ gật đầu một cái: “Chính là chỗ đó.”

“Nghe nói nơi đó là hoa oải hương một năm bốn mùa đều có thể nở rộ, cho nên gọi Tứ Quý Tử Các.” Bà ấy hình như đối với nơi đó rất là quen thuộc, chỉ vào một con đường bên tay trái và nói: “Cô từ nơi này đi thẳng, sau đó nhìn thấy một đầu đường thì quẹo phải là có thể đến Tứ Quý Tử Các.”

Tô Mạt nhìn theo ngón tay của bà ấy, bất chợt cái loại ý tưởng muốn trở về phai nhạt rất nhiều.

Tô Mạt nhẹ nhàng gật đầu và nói tiếng cảm ơn, sau đó cúi đầu đi tới phía bên trái.

Thần Hi, rốt cuộc còn che giấu cô bao nhiêu điều nữa

Mỗi một bước của Tô Mạt đều rất nặng, lại còn là một loại bước đi không có tri giác.

“Đợi chút” Đột nhiên bà ấy gọi Tô Mạt, lúc Tô Mạt quay đầu lại thì dịu dàng cười một tiếng: “Mặc dù có chút đường đột, nhưng mà tôi nghĩ vẫn là muốn mời cô uống trà chiều, có thể không?”

Một phụ nữ xa lạ muốn mời, Tô Mạt dạng người lạnh lùng như vậy nhất định là sẽ cự tuyệt.

Nhưng mà lần này, cô không có.

Trước mắt từng mảng từng mảng hoa hồng vẫn hiện ra nở rộ ở đầu mùa đông của Châu Âu, các loại màu sắc, xinh đẹp lạ thường, làm Tô Mạt cũng xem mà than thở.

Cô đón nhận lời mời của người phụ nữ xa lạ, quý thần xui khiến thế mà cô lại ngồi trong trang viên hoa hồng, thưởng thức hoa cỏ xinh đẹp không giống nhau ở trước mắt.

Tô Mạt không thích nói chuyện, nhưng mà biển hoa xinh đẹp ở trước mắt vẫn là khiến cho cô mở miệng hỏi: “Những thứ này, đều là phu nhân gieo hay sao?”

“Không, những thứ này đều là chồng tôi gieo xuống.” Bà ấy cười rồi rót một chén trà hoa hồng cho Tô Mạt, nói tiếp: “Chồng tôi cho rằng hoa hồng là tượng trưng của tình yêu, cho nên sau khi chúng ta quen nhau thì gieo xuống mảng hoa hồng này, tính ra chắc cũng là chuyện của hơn hai mươi năm trước rồi.”

“Chồng của phu nhân nhất định là rất yêu phu nhân.” Tô Mạt nhìn hoa hồng bao la, bất giác và lẩm bẫm.

Bà ấy đẩy ly trà tinh xảo tới trước mắt Tô Mạt, và dịu dàng nói: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy thì đã chấp nhận số phận rồi, yêu cùng với không yêu cũng không phải do mình lựa chọn.”

Tô Mạt thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn chén trà lưu ly tinh xảo.

“Hóa ra cũng không phải tự mình sao?”

Bà ấy cười lắc lắc đầu, không tiếp tục cái đề tài này nữa, và ngược lại nói: “Lúc này mời cô uống trà chiều mà cũng chưa có tự giới thiệu mình. Tôi tên là Shirley, tên tiếng trung gọi là Thanh Nhu.”

Shirley

Thanh Nhu

Cùng với người phụ nữ xinh đẹp không dấu vết năm tháng ở trước mắt, đều là tên dịu dàng.

“Tôi tên là Tô Mạt”

Tô Mạt đứng là không khỏi có thiện cảm với Thanh Nhu, chẳng qua là trời sanh cô trong trời lạnh lùng, không dễ dàng biểu đạt, chỉ là lấy tên của mình báo cho đối phương.

Thanh Nhu cười gật đầu một cái, chỉ vào chén trà ở trước mắt Tô Mạt: “Ném thử một chút đi, đây là hoa hồng tôi hái buổi sáng”

Tô Mạt theo lời, nâng chung trà lên uống một hớp, mùi thơm đặc biệt thuộc về ở trong miệng tản ra, có một chút đắng, một chút xiu chất, hòa vào nhau tạo thành ngọt và thơm.

“Hoa hồng đại biểu cho tình yêu, cho nên người uống trà hoa hồng, cũng sẽ cảm giác được tình yêu.” Thanh Nhu uống một hớp trà lại, và cười nhạt: “Tô Mạt, cô uống được tình yêu sao?”

72. Chương 72: Phu Nhân Xinh Đẹp (3)

Uống được. Tình yêu.

Tô Mạt cúi đầu, trong chén trà ba đóa hồng nở ra ở trong nước, từng luồng mùi thơm quanh quẩn bốn phía, làm cô lóa mắt.

“Phu nhân uống được tình yêu?” Cô nhỏ giọng mà hỏi ngược lại.

“Tôi chỉ là uống trà, nhưng nghe mùi hoa nhìn đóa hoa, là có thể hiểu được tình yêu”

Tô Mạt ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đôi mắt xanh thẳm của Thanh Nhu giống như biển rộng sâu thẳm, tóc quăn màu vàng ở trong gió hơi vung lên mấy sợi, khóe môi của Thanh Nhu nhếch lên nụ cười động lòng người, và nói từng chữ từng câu: “Tình yêu không phải là nhìn thấy, cũng không phải là nghe, mà là trái tim, tin tưởng, kiên định, thời thời khắc khắc, đều có thể nhìn thấy người yêu của mình.”

“Thời thời khắc khắc?”

“Thời thời khắc khắc.”

Tô Mạt hơi hé miệng, uống một hớp trà lại, mùi hoa ở khắp nơi trong miệng. Nhắm mắt lại, thì bắt gặp mặt của Quý Thần Hi xông vào đầu.

“Nhìn thấy?”

Tô Mạt nuốt trà xuống, và chậm rãi mở mắt ra: “Phu nhân hình như có thể nhìn thấy lòng của tôi.”

Thanh Nhu mỉm cười lắc đầu một cái: “Thật ra thì tôi chỉ có thể nhìn thấy lòng của mình.”

Tô Mạt nắm chén trà ấm áp, phụ nữ xinh đẹp trước mắt đoan trang dịu dàng, làm sâu trong nội tâm cô sinh ra tín nhiệm cùng thiện cảm xa lạ, rất nhiều lời, giống như không giấu được mà chỉ muốn nói ra ngoài.

“Tôi yêu một người con trai không nên yêu.”

“Cô có thể khẳng định, mình đã yêu?” Thanh Nhu thả bộ đồ trà trong tay ra, tròng mắt sâu thẳm: “Yêu là một chuyện hoang đường vĩnh viễn không đổi, cô phải xác định hỏi mình, có phải thật sự yêu hay không.”

“Đúng vậy, tôi tin chắc, tôi yêu anh ấy.”

Tô Mạt cười khổ, tiếp theo lại lắc đầu một cái, dời mắt nhìn về màu đỏ hoa hồng trước mắt, “Yêu, chính là yêu thôi.”

“Tại sao cô lại cảm thấy cô không nên yêu cậu ấy?”

“Bởi vì, anh ấy không nên thuộc về tôi. Anh ấy quá ưu tú, quá thần bí, có lúc, rõ ràng là anh ấy đang ở bên cạnh tôi, nhưng tôi lại cảm giác, anh ấy cách tôi rất là xa. . . Loại cảm giác đó, không chân thật, không thực tế, giống như hoa trong sương mù, trăng trong nước. Tôi sợ, chỉ cần một ngọn sóng lẫn tẩn, anh cũng được, tình yêu cũng được, cũng sẽ ở dưới tình huống tôi không kịp ngăn cản mà biến mất.” Tô Mạt nhắm mắt lại, lạnh lẽo quanh người cũng hoàn toàn rút đi, chỉ còn chừa lại một tiếng cười than thở: “Phu nhân, loại cảm giác đó thật sự rất đáng sợ. Cho nên lúc tôi yêu anh ấy, thì tôi đã có một loại dự cảm không may.”

Thanh Nhu lặng lẽ nói: “Cô sợ, cô sẽ mất cậu ấy?”

“Không phải là mất, mà là buông tay.”

Tô Mạt chán nản cười khê: “Tôi biết anh ấy sẽ không rời khỏi tôi, đây là tín nhiệm của tôi với anh ấy. Nhưng tôi lại rất sợ đến một lúc nào đó, tôi không thể không buông tay.”

Cả vườn hoa hồng tranh nhau nở ra, ở trong mắt Tô Mạt không có đài hoa xinh đẹp, chỉ có gai nhọn kia bén nhọn, “Tình yêu, thật sự là hoa hồng, đẹp như vậy, cũng đả thương người như vậy.”

“Cậu ấy thật đáng giá để cô yêu như thế?”

“Đáng giá.”

“Cậu ấy thật sự ưu tú như vậy?”

“Đúng vậy.”

Nụ cười của Thanh Nhu dịu dàng cũng có chút buồn khổ sở, và hỏi: “Cô cảm thấy mình không xứng với cậu ấy?”

“Không phải là cảm thấy, mà là sự thật.”

“Cậu ấy quan tâm sao?”

Tô Mạt buồn bã, và bình tĩnh nói ra: “Tôi quan tâm.”

Mặc kệ Thần Hi có quan tâm hay không, nhưng cô biết, mình cũng đã sớm không xứng với anh.

Thanh Nhu lại rót thêm một chén trà cho Tô Mạt, dòng nước ấm chảy vào trong chén, ánh mắt của Thanh Nhu mềm mại: “Rất nhiều chuyện, không phải do chúng ta làm chủ. Thượng Đế là một người được cưng chiều, thích đủ loại trò đùa, nhưng mà lại có chút.”

Lần nữa đẩy chén trà thứ hai tới trước mắt Tô Mạt, trong mắt màu xanh của Thanh Nhu có gợn sóng lăn tăn: “Thượng Đế, sẽ ối một người hiền lành nhận được hạnh phúc.”

73. Chương 73: Em Đang Ở Đâu?

Quý Thần Hi kết thúc cuộc nói chuyện giữa hai cha con, lái xe chạy về vùng núi Luberon, vừa cầm tay lái vừa đeo tai nghe bluetooth, bấm điện thoại của Tô Mạt.

“Thật xin lỗi, số điện thoại ngài gọi không thể kết nối (tiếng Pháp)”

“Đô — đô — đô —”

Quý Thần Hi khê cau mày ném tai nghe đi, một cước đạp lên tăng tốc. Lamborghini thể thức cao lái thật nhanh ở đường quốc lộ, chỉ vẽ ra một phong cảnh tuyệt đẹp.

Dựa theo thời gian thì Tô Tô hẳn là đã đến Tử Các, tại sao điện thoại lại không gọi được, điện thoại của Tử Các cũng không có ai nghe.

Quý Thần Hi không kịp nhìn dấu hiệu giới hạn tốc độ ở phía trước, mà nhanh chóng lái về Tử Các, tiếng thắng xe của xe thể thao đỉnh cao vang lên ở trên mặt đất, Quý Thần Hi đẩy cửa xe ra bước vào Tử Các.

“Tô Tô! Tô Tô!” Quý Thần Hi vừa đi, vừa nhìn về phía ghé tre và bàn cây mà Tô Mạt thích nhất, cũng không trông thấy bóng người, càng làm anh lo lắng hơn, anh đẩy cửa ra, và vọt vào biệt thự nhỏ của Tô Mạt: “Tô Tô! Anh đã trở về!”

Phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp, phòng tắm, kể cả biệt thự của anh cũng tìm, nhưng hoàn toàn không có.

Cô chưa quen cuộc sống nơi đây, cũng không biết tiếng Pháp, sẽ đi đâu được chứ?

Tô Tô.

Quý Thần Hi nắm điện thoại di động, trong đầu liên tục suy nghĩ chỗ Tô Mạt có thể đi, lại loại bỏ từng cái.

Có phải là Tô Tô ở trên đường xảy ra điều gì ngoài ý muốn nên mới không có về nhà đúng hạn hay không, hay là nói, Tô Tô bởi vì mình đi gặp người khác mà tức giận trở về nước.

Quý Thần Hi liên tục suy nghĩ, đột nhiên lóe lên tia sáng.

Không đúng!

Tô Tô là một người cẩn thận, nếu như cô ấy trở về thì chắc chắn sẽ không lạng lè rời đi, chẳng lẽ.

Hô hấp của Quý Thần Hi có chút dồn dập: chẳng lẽ, là người của Eros đã tìm tới cửa, và mang Tô Tô đi!

Nghĩ tới đây, Quý Thần Hi vội vàng nắm điện thoại di động lên, không chút nghĩ ngợi mà muốn bấm điện thoại của Nors, thì thanh âm của Tô Mạt lại thông thả đến.

“Thần Hi.”

Quý Thần Hi nghe thanh âm của Tô Mạt, thành linh quay đầu lại, là Tô Mạt mặc một bộ váy màu xanh, nụ cười nhạt đứng ở ngưỡng cửa.

“Tô Tô!”

Quý Thần Hi không khống chế được, mà chạy tới ôm cô vào trong ngực mình.

Hiển nhiên là Tô Mạt không có dự đoán được Quý Thần Hi lại có thể kích động như vậy, eo thon của mình ở trong hai cánh tay của anh, gần như chặt đến mức muốn bẻ gãy.

“Thần Hi.”

“Tô Tô. em làm anh sợ muốn chết.” Quý Thần Hi đem đầu của cô tựa ở bên môi mình, hô hấp dồn dập: “Anh cho rằng, không tìm thấy em nữa.”

Có thể cảm nhận rất rõ run rẩy trong ngực của người ấy, Tô Mạt mỉm cười trấn an anh: “Không có chuyện gì, chỉ là em nhìn thấy một trang viên hoa hồng rất đẹp, giữa đường xuống xe đi thưởng thức một chút, nên mới trở về chậm.”

Quý Thần Hi giống như không có nghe thấy lời nói của cô, vẫn ôm cô thật chặt không chịu buông tay.

Tô Mạt không giãy giụa, để mặc cho anh siết chặt thắt lưng của mình, chỉ là ôm anh, cũng để cho anh ôm mình.

“Anh đang lo lắng cho em?”

“Anh không phải là lo lắng cho em” Quý Thần Hi hít một hơi thật sâu, từ từ buông eo của cô ra, nhìn chăm chăm nơi sâu trong mắt cô, “Anh sợ, anh sợ em, sẽ rời khỏi anh.”

Mắt màu xanh lưu chuyển tình cảm làm rung động lòng người, làm cho Tô Mạt không thể kháng cự, tựa đầu dựa lên trên vai anh, Tô Mạt nhỏ giọng nhưng lại nói rất rõ ràng: “Em cũng sợ, sợ em sẽ rời khỏi anh.”

Em sợ, không phải sợ anh giống như Lưu Lăng ruộng bỏ em, mà em sợ là, em sẽ không chịu được tình yêu của anh mà rời khỏi anh.

Tô Mạt nhắm mắt lại, đem tình cùng với yêu chôn dấu dưới đáy lòng.

Cả vườn hoa oải hương theo chiều gió mà lay động là chứng minh hai người yêu nhau, vậy mà, một trận mưa gió nổi lên đang đến gần.

74. Chương 74: Cuối Cùng, Kết Thúc (1)

Tất cả hình như cũng đã trở về ban đầu.

Quý Thần Hi vẫn như cũ là tên lưu manh trên ghẹo, Tô Mạt vẫn là lãnh đạm đáp lại, xem ra cuộc sống đã trở lại quỹ đạo, nhưng lại nhìn không thấy có cơn sóng cảm xúc mãnh liệt trong lòng hai người.

Tô Mạt biết, xung quanh Quý Thần Hi có một tầng sương mù, đã khép lại một mặt của anh mà mình không nhìn thấy.

Quý Thần Hi biết, kể từ ngày đó ban đêm Tô Mạt thường ngăn người một mình đến trời sáng.

Có điều vướng mắc này hai người đều hiểu, nên cũng không có ai đánh vỡ cái ngăn cách này, mặc cho nó đem quan hệ vốn là thân mật chuyển thành khoảng cách càng ngày càng xa

“Vân Nguyệt Sơn Trang” là một trang viên nằm ở Provence, cũng là một trong những cửa sản nghiệp Vân Mặc Vận, từng trồng lớn cây tử đằng trong vườn trưởng thành chỉ chít ở mùa đông, một chuỗi lại một chuỗi hoa Tử Đằng dâng lên hương thơm, làm cho người ta vui vẻ.

Cảnh sắc xinh đẹp cũng không thể làm một cho người đàn ông quên đi ưu sầu, tỷ như Quý Thần Hi.

Ngồi ở trong phòng khách Vân Nguyệt Sơn Trang, Quý Thần Hi rũ lông mi đậm, một đôi mắt màu xanh lãnh đạm không có tiêu cự.

“25 phút” Vân Mặc Vận nhìn đồng hồ đeo tay một chút: “Từ lúc cậu tới chỗ này của mình, đã im lặng suốt 25 phút.”

Đối với chỉ trích của bạn tốt, Quý Thần Hi đành phải lấy hai tay cài vào một chỗ: “Mình không biết nên nói như thế nào”

Vân Mặc Vận chậm rãi cười, tia sáng nơi khóe mắt nhìn sang thân ảnh đứng đưa bên ngoài biệt thự: “Mặc dù sơn trang nhỏ này rất đơn sơ, bốn phía chỉ là vùng thủy tinh công nghiệp tiên tiến nhất, mình nghĩ những người bạn không có ý tốt ở bên ngoài cũng sẽ không biết cuộc nói chuyện giữa chúng ta.”

Quý Thần Hi im lặng liếc mắt nhìn, cười khổ sở và nói: “Cậu cũng đã biết rồi, cũng nên biết mục đích mình tìm tới cậu cực kỳ khẩn cấp.”

“Thân phận của cậu và Tô Mạt bại lộ, những người bên ngoài kia mười phần ** là người của công quốc Eros” Vân Mặc Vận khẽ thở dài: “Động tác của bọn họ nhanh hơn dự trù rất nhiều.”

“Có liên quan gì, cho dù là cậu nhỏ tự thân đến mình cũng không quan tâm.”

“Vậy cậu đang buồn rầu cái gì?”

Quý Thần Hi im lặng một lúc, rồi từ từ mở miệng: “Mình đoán, có lẽ Tô Tô đã biết thân phận của mình.”

“A?”

“Thân phận của Elroy hẳn là Tô Tô đã biết, mình sợ”

“Cậu sợ cô ấy biết cậu là quý tộc Châu Âu, vương tử Elroy của Eros?”

Quý Thần Hi nặng nề gật đầu một cái.

Vân Mặc Vận khẽ cau mày, cũng biết tình huống này không tầm thường, có điều, trước mắt người bạn tốt trước sau như một phóng khoáng thế nhưng lại sầu lo, có lẽ là tình yêu gây họa.

“Vậy bước kế tiếp cậu định làm gì?”

Quý Thần Hi chớp chớp lông mi một chút: “Mình muốn đưa cô ấy về Trung Quốc trước, chờ mình xử lý xong chuyện Eros thì sẽ nói rõ với cô ấy.”

Ngụ ý, vẫn không thể nói với Tô Mạt thân thế của anh.

“Không được!”

Một tiếng mềm mại, Liễu Thi Nguyệt từ cầu thang lầu hai đi xuống, bộ mặt tức giận: “Anh Quý! Anh thật là vớ vẩn!”

“Nguyệt Nguyệt”

“Tránh ra!” Đầy Vân Mặc Vân tràn đầy yêu thương ra, Liễu Thi Nguyệt liền mạng đứng ở trước mặt Quý Thần Hi, cực kỳ tức giận mà chỉ ngón tay vào Quý Thần Hi: “Anh muốn gạt chị Tô bao lâu? Một ngày? Một tuần? Một tháng? Một năm? Hay là cả đời! ?”

Quý Thần Hi ngẩng đầu lên cố gắng cãi lại: “Anh không muốn gạt cô ấy, nhưng mà hiện tại”

“Hiện tại là nên nói cho chị ấy biết, là thời điểm để cho chị ấy cùng với anh đối mặt!”

Liễu Thi Nguyệt hít thở thật sâu, áp chế cơn giận của mình, “Anh Quý, anh thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời, mắc thêm một lỗi lầm nữa, hiện tại đã đến lúc không thể vãn hồi, anh lại còn muốn giấu giếm. Anh quá khinh thường chị Tô, quá khinh thường tình yêu rồi.”

75. Chương 75: Cuối Cùng, Kết Thúc (2)

“Em không hiểu đâu.”

“Em mà không hiểu!”

Liễu Thi Nguyệt vẫn mạnh mẽ như cũ, không chớp mắt nhìn anh: “Anh Quý, anh sai lầm rồi, vừa bắt đầu thì anh đã sai lầm rồi. Anh sợ chị Tô sẽ vì thân phận của anh mà rời khỏi anh, anh cũng sợ chị Tô sẽ trách anh lừa gạt, anh đã biết rõ như thế mà còn muốn tiếp tục lừa gạt nữa, miệng anh nói rất yêu chị ấy, nhưng ngay cả tín nhiệm cơ bản nhất cũng không có cho chị ấy, đã không giúp đỡ mà còn để cho chị ấy ở dưới tình huống này một mình tiếp tục suy đoán thân phận của anh, một cô gái mà không thể nhận được cảm giác an toàn ở trên người đàn ông mình yêu. anh Quý, anh so với Lưu Lăng lại càng làm chị Tô thương tổn hơn!”

Một cô gái, không phải là quan tâm những thứ gong xieng nặng nề kia, một cô gái quan tâm chính là người đàn ông mình yêu có giao ra lòng chân thành nhất với mình hay không.

Bắt đầu một lời nói dối thì tất nhiên sẽ dùng vô số lời nói dối để che dấu.

Tô Mạt không quan tâm Lưu Lăng đã từng phản bội, nhưng lại căm ghét anh ta lừa gạt năm lần bảy lượt. Cả đời giữa vợ chồng với nhau mà ngay cả tín nhiệm tối thiểu cũng không có, thì làm sao có thể duy trì lâu dài chứ. Mà Quý Thần Hi cũng vì không có rõ ràng phụ nữ thật sự cần chính là cái gì nên hiện tại đã đi vào hoàn cảnh khốn khó không thoát ly được.

Quý Thần Hi thờ người chớp mắt một cái, không biết làm sao: “Em, em nói là Tô Tô.”

“Anh Quý, anh nói cho em biết, anh có thật sự yêu chị Tô hay không?”

Quý Thần Hi im lặng gạt đầu một cái.

“Nếu như anh yêu chị ấy, thì thử tin tưởng chị ấy đi” Liễu Thi Nguyệt bình tĩnh tâm tình, ít nhiều gì cũng có chút bất đắc dĩ.

Ngược lại liếc mắt nhìn Vân Mặc Vân vẫn mỉm cười như cũ, Liễu Thi Nguyệt khôi phục vẻ tươi cười, và nhàn nhạt nói: “Một phụ nữ, gánh nặng ngàn vạn cũng gánh rất tốt, chỉ cần cái gánh nặng này là đáng để gánh .”

Vân Mặc Vân đứng dậy, ngăn Liễu Thi Nguyệt lại, cười nhẹ và nói: “Thần Hi, hạnh phúc là chuyện của hai người, trách nhiệm cũng là chuyện của hai người, Nguyệt Nguyệt đã từng nói, sẵn sàng chiến đấu cả đời vì mình, mình nghĩ, Tô Mạt cũng sẽ như thế.”

Quý Thần Hi thở một hơi nặng nề, chân mày nhíu chặt hơi giãn ra, dáng vẻ của anh trở về trên mặt, trong mắt cũng có tức giận.

“Các người nói rất đúng, tình yêu, vốn là chuyện của hai người” Anh gật đầu cười nói: “Tôi hiểu rồi.”

Liều Thi Nguyệt và Vân Mặc Vận nhìn nhau cười một tiếng, cũng như buông xuống gánh nặng.

Liều Thi Nguyệt thúc giục: “Nếu hiểu, thì nói cho chị ấy biết đi.”

Quý Thần Hi gật đầu một cái, vươn tay vào trong túi quần, rồi ngắc ra lại cẩn thận tìm kiếm.

“Sao thế?”

“Nguy rồi!”

Anh đột nhiên đứng lên, thần sắc hốt hoảng quét nhìn qua Vân Mặc Vận, “Điện thoại di động quên mang theo.”

Cũng trong lúc đó

Quý Thần Hi đắn đo hôm nay phải đi gặp một người bạn từ xa đến rồi vội vã ra cửa, để Tô Mạt một mình ở lại Tử Các, ngơ ngác nhìn cả vườn hoa oải hương.

Mùi thơm quen thuộc vẫn như cũ, nhưng người cũng đã khác rồi.

Ngón tay của Tô Mạt không còn đùa bỡn với chuỗi hoa oải hương, bất ngờ tiếng chuông điện thoại của Quý Thần Hi vang lên.

Xoay người, cầm lên điện thoại mà Quý Thần Hi còn để lại ở trên bàn, hiện lên một dãy số xa lạ.

Tô Mạt suy nghĩ một chút, ngón tay vẫn là không khống chế được mà nhấn phím call.

“A lô”

Đối phương hiển nhiên là không đoán được người nghe điện thoại chính là một phụ nữ, dùng hai giây: “Cô là trợ lý của Elroy à, Elroy đang bận sao?” Nghe thanh âm cũng biết là một cô gái vô cùng quả quyết rõ ràng “Không sao, mời giúp tôi truyền lại với anh ấy là được, ba ngày sau, tôi sẽ đến Provence ở lại chừng một tuần lễ, hi vọng anh có thể cùng ở với tôi trong Tứ Quý Tử Các, cứ như vậy. A! Thiếu chút nữa đã quên rồi, tôi là Juli, vị hôn thê của anh ấy.”

76. Chương 76: Cuối Cùng, Kết Thúc (3)

Tô Mạt còn không kịp nói câu nào thì đối phương đã cúp điện thoại, Tô Mạt không thể làm gì khác hơn là khi nghe thấy bên tai tiếng “Đô — đô —”, sau đó im lặng để điện thoại di động xuống.

Vị, hôn thê

Trong đầu Tô Mạt thoáng qua ba chữ này, điện thoại ở trong lòng bàn tay lại vang lên một trận nữa, Tô Mạt im lặng ấn xuống phím call.

“A lô?”

Cũng giống vậy, đối phương trầm mặc 2, 3 giây.

“Xin hỏi cô là ! Trợ lý của Elroy sao?” Lúc này là một cô gái Nhật Bản dịu dàng tao nhã. “Elroy đang bận à? Không sao, làm phiền cô giúp tôi chuyển lời là được rồi, ba ngày sau tôi sẽ đến Provence một chuyến, nghe nói Elroy vẫn ở tại Tứ Quý Tử Các, cho nên tôi muốn cùng anh ấy ở cùng một chỗ là được rồi. Cảm ơn cô, tôi tên là Hòa Nhã, là vị hôn thê của anh ấy.”

Vị, vị hôn thê

Tô Mạt ánh mắt khê dao động, ngón tay cứng ngắc mà ấn xuống phím kết thúc trò chuyện.

Vị hôn thê của Thần Hi

Vừa mới suy nghĩ xong, thì điện thoại di động lại phát ra tiếng chuông chói tai một lần nữa.

Tô Mạt nhìn lại một dãy số xa lạ, chậm rãi thở ra một hơi, ấn xuống phím call: “A lô”

Đối phương im lặng một lát, rồi sau đó là giọng nữ hơi dày: “Elroy có ở đây không?”

“Không có ở đây.”

“Không sao, cô giúp tôi chuyển lại với anh ấy một tiếng, ba ngày sau tôi sẽ tới Provence cùng nghỉ với anh ấy, bảo anh ấy ở Tứ Quý Tử Các chờ tôi.”

“Cô là của anh ấy”

“Vị hôn thê” Không làm Tô Mạt thất vọng, đối phương mềm mại nói: “Tôi là Văn”

Cắt đứt cuộc nói chuyện, Tô Mạt nhìn về phía điện thoại di động lạnh lùng nhếch miệng, mặt không chút thay đổi, chỉ cảm thấy cả người không có tức giận.

Điện thoại di động không biết thời cơ lại vang lên lần nữa, Tô Mạt không chần chờ, trực tiếp nhấn phím khuếch đại âm thanh.

“Elroy, em là Sophie, hi vọng anh có thể nhớ sứ mạng của mình. Cùng em kết hôn là anh đã đáp ứng rồi, em không cảm thấy người giống như anh không giữ chữ tín.” Lần này lời nói của cô gái rất nhiều uy nghiêm, quyền uy cao cao tại thượng: “Tóm lại, một tuần lễ sau em hi vọng anh có thể tự mình đến nghênh đón em.”

Ngón tay buông lỏng, đối phương cũng đồng thời cúp điện thoại, điện thoại di động ở trong lòng bàn tay của Tô Mạt cũng rơi xuống trên mặt đất.

Một đôi mắt lạnh như tuyết không có tiêu cự, thật lâu, mới ngậy người nháy mắt.

Đôi môi đỏ mọng mất màu máu run rẩy khép mở, tự lẩm bẩm: “Thần Hi Thần Hi”

Anh cười nói với cô: Tô Tô, em thật là đẹp

Anh cười nói với cô: anh khác Lưu Lăng, anh có thể cho em hạnh phúc

Còn nữa..., anh thâm tình khẩn thiết nói với cô: tương lai, con của chúng ta

Từng câu hứa hẹn đẹp đẽ, một lần lại một lần lừa gạt tuyệt vời.

Vốn cho rằng, anh nguyện ý thẳng thắn tuyên bố với cô, vốn cho rằng anh và Lưu Lăng không giống nhau.

Cô biết rất rõ anh đang giấu giếm cô, nhưng cô vẫn nguyện ý tin tưởng anh, ngây ngốc, một lần lại một lần tin tưởng anh.

Một trái tim đóng băng đã mở ra cho anh, nghênh đón không phải là ánh mặt trời hạnh phúc, mà là vô số lưỡi dao nhọn sắc bén!

Cô cảm thấy không khí bên trong phòng nặng nề làm cho người ta nghẹt thở, một khắc cô cũng không thể nhẫn nại mà vội vã rời khỏi biệt thự khiến cho người ta không thể hít thở.

Thần Hi Quý Thần Hi

Anh dùng một màu tím mơ mộng của tình yêu đan lại, lại tự tay xé nát nó, lừa gạt em, lại lừa gạt em.

Tô Mạt nắm hành lý thật đơn giản, quay đầu lại nhìn cả vườn hoa oải hương, toàn cảnh là màu tím không còn hạnh phúc nữa.

Đóa hoa chập chờn ở trong gió giống như là đang cười nhạo cô, ở trong mắt cô tụ lại thành từng giọt lệ, cố chấp, không chịu chảy ra.

Thì ra trang viên xinh đẹp như vậy cho tới bây giờ đều không phải là thuộc về mình, mà là bốn vị bốn vị bốn vị hôn thê của người ấy

77. Chương 77: Nors Bệ Hạ (1)

Xe thể thao Lamborghini cao cấp đang được Quý Thần Hi điều khiển chạy như bay trên con đường lớn, trong nháy mắt cảnh vật hai bên nhanh chóng lui về phía sau, tay cầm tay lái của Quý Thần Hi nổi lên gân xanh, và anh chau mày.

Quanh mình đột nhiên xuất hiện rất nhiều cơ sở ngầm của công quốc Eros, xem ra kiên nhẫn của cậu Nors đã đến cực hạn, mà hôm nay lại cố tình ở dưới tình huống như vậy.

Tô Tô, nhất định em phải tin tưởng anh!

Khóe mắt của Quý Thần Hi đảo qua phía trước, ánh mắt trầm xuống, quả quyết đạp thắng xe.

Chi —

Bánh xe ma sát với mặt đất phát ra thanh âm chói tai, Quý Thần Hi không sợ hãi không hoảng hốt, lạnh nhạt liếc về phía chiếc xe xa hoa dài để ngang ở phía trước.

Quý Thần Hi không xuống xe, hai bên chiếc xe xa hoa có rất nhiều người đứng, trong đó có người cầm đầu ăn mặc khéo léo nhìn thấy xe thể thao của Quý Thần Hi dừng hẳn sau đó cung kính cúi người xuống, mở một cửa chiếc xe ra.

Một đôi giày da danh quý đầu tiên từ trong xe rơi xuống, tiếp hai cái chân, là một thân tây trang màu xám nhạt, tóc ngắn màu rậm nắng, đôi mắt màu xanh biếc, tư thái khôi ngô cao ráo, có lực làm vua thiên hạ.

Ông ấy một người đàn ông trung niên, là người đàn ông quý tộc trung niên thuộc về xã hội thượng lưu ở Châu Âu. Rất khó dùng từ ngữ để hình dung dáng ngoài của ông ấy, tuấn mỹ, cao quý, từ nhỏ chính là hơi thở vương giả, một đôi mắt xanh biếc giống như bảo thạch lấp động ra khí thế kinh người.

Ông ấy là cậu của Quý Thần Hi, quốc vương Eros, Nors.

Quý Thần Hi khẽ thở dài khi thấy rõ người tới, đẩy cửa xe thể thao ra, mở chân dài ung dung xuống xe. Cười nhạt sau đó cúi đầu, không đứng đắn mà đặt tay ở trong túi quần, dựa vào bên cửa xe thể thao nhàn nhạt mở miệng: “Thật là không có nghĩ đến, cậu nhỏ vậy mà lại tự mình đến Provence, khiến con thụ sủng nhược kinh rồi.”

Đôi mắt màu xanh biếc của Nors khóa lại Quý Thần Hi, cũng nhẹ nhàng như mây mà nói: “Nếu như cậu không xuất hiện, muốn tìm con về sợ rằng phải kiểm chứng câu châm ngôn kia của Trung quốc, ý nghĩ viễn vông.”

Trong ngôn ngữ thể mà lại có một giọng tiếng Trung tiêu chuẩn lưu loát, giọng nói lạnh nhạt, khí thế không giảm.

Quý Thần Hi cười một tiếng thật thấp, và hỏi ngược lại: “Trời sinh voi sinh cỏ. Cháu xác thực là không có nghĩ qua cậu sẽ đến nơi này tìm cháu, nhưng cậu đã tới, vậy. Cậu muốn làm thế nào?”

“Cậu muốn làm thế nào?” Nors lạnh lùng cười một tiếng, ngưng mắt nhìn con mắt rũ xuống của Quý Thần Hi: “Những lời này, phải là cậu hỏi con chứ. Cháu trai thân yêu của cậu, con thân là người thừa kế được Eros lựa chọn đầu tiên, lại mê luyến một cô gái già đã ly hôn, còn vì thế mà vứt bỏ trách nhiệm, ruồng bỏ thân tình. Con hoang đảng 25 năm cậu có thể nhắm mắt làm ngơ, nhưng hôm nay, cậu hỏi con một chút, làm nhiều việc không nên làm như vậy, con muốn như thế này!”

Lời nói của Nors vốn là tao nhã, nhưng khi trong giọng ép hỏi lại làm Quý Thần Hi khẽ cau mày: “Cậu nhỏ, nếu như cậu đều là quan điểm như vậy, thì chúng ta cũng không có gì để nói, cậu có thể đi về.”

Nors nhún chân mày lại: “Con muốn trốn tránh trách nhiệm?”

“Trách nhiệm của con. cho tới bây giờ nó đều không phải là trách nhiệm của con”

Quý Thần Hi chậm rãi nháy mắt, cười nặng nề và nói: “Từ lúc con có ý thức của mình, mỗi một người đều nói với con, con gánh vác chính là số mạng một quốc gia, cho nên con phải cố gắng, phải trả giá nhiều hơn người khác cố gắng chứng minh con là một người thừa kế đủ tư cách. Nhưng mà cậu à, chưa từng có ai hỏi con, con có nguyện ý thừa kế hay không.”

“Con không nguyện ý?”

“Không. Con nguyện ý. Nên con gánh vác trách nhiệm, con không có lười biếng. Nhưng mà chút trách nhiệm đó không nên mâu thuẫn với hạnh phúc của con.” Quý Thần Hi quay đầu, con người màu xanh thắm dừng vào con người màu xanh biếc, anh phiền não hỏi: “Cậu, tại sao con không thể yêu người con muốn yêu, tại sao nhất định phải để cho con lấy người con không thích, tại sao con không thể cùng Tô Tô ở chung một chỗ, vì sao các người nhất định phải phá hư tình yêu mà con không dễ dàng có được!”

78. Chương 78: Nors Bệ Hạ (2)

Nors không nói gì, mà chỉ đưa bàn tay đặt lên trên bả vai của Quý Thần Hi, một hồi lâu mới phát ra một tiếng thở dài, mặc dù rất nhẹ, lại làm cho Quý Thần Hi hơi ngẩn ra.

Trong trí nhớ, người đàn ông tự mình chống đỡ thiên hạ này hình như không có phiền não

“Thần Hi, con là niềm kiêu ngạo của cậu, cũng là thân nhân duy nhất của cậu. Cậu đã từng có nhiều hơn một lần may mắn ở trong thế giới vô vị của cậu còn có con, cũng chỉ có con mới có thể kéo dài cậu đi đường không toàn vẹn. Cho nên cậu không hy vọng con bị lạc mình ở trong thế giới tình cảm, bởi vì tình yêu, nhất là không lý trí, cũng là độc dược giết người.”

Nors vỗ bờ vai của anh, giọng điệu trầm thấp: “Bả vai của đàn ông từ nhỏ đã là gánh vác trách nhiệm, cho dù hai mươi mấy năm nay con chơi đùa hoang đường cỡ nào, đối với con vẫn tin tưởng, cũng giống như con nói vậy, nên con cần phải gánh vác nhất định không được từ chối. Cậu lựa chọn phụ nữ cho con đều sẽ lấy sinh mạng của con làm trọng mà quyết định, họ mới có thể cùng đi với con. Con cần bạn đời phải là dũng cảm, mà không phải một người phụ nữ ngay cả hôn nhân cũng không thể chấp nhận.”

Quý Thần Hi yên lặng nghe lời nói của Nors, mỗi một câu đều giống như một tiếng chuông báo động, và hơn nữa trong đầu anh luôn lặp đi lặp lại, làm anh bước đi khó khăn.

Nors hiểu rõ Quý Thần Hi, cho nên chậm rãi cười cười, kéo cánh tay của Quý Thần Hi: “Cùng cậu trở về đi, Eros chờ nghênh đón vương tử điện hạ tôn quý, đó mới là chỗ con nên ở.”

Quý Thần Hi im lặng, mặc cho cậu lôi kéo cánh tay của mình, bước từng bước một.

Đang lúc Nors cho rằng mình đã thắng lợi, thì Quý Thần Hi đột nhiên hất tay của ông ra, đứng tại chỗ hai mắt kiên định: “Cậu, con chỉ hỏi cậu một vấn đề.”

Hành động của Quý Thần Hi cũng không có làm cho Nors kinh ngạc, mà ngược lại cười nhạt: “Con muốn biết cái gì?”

“Hai mươi sáu năm trước mẹ vì cha mà tự nguyện bỏ đi phong vị công chúa Eros, thậm chí thế vĩnh viễn không trở lại Eros nữa. Năm đó cậu không phản đối bọn họ, tại sao bây giờ lại muốn ngăn cản ý nguyện của con?”

“Năm đó” Nors nở nụ cười không che giấu, nhưng lại biến thành mơ màng: “Cậu cũng không biết năm đó vì sao mà cậu không có ngăn cản, e rằng, cậu muốn ngăn cản, cũng không ngăn cản được. Mẹ con mặc dù yếu đuối, nhưng lòng tin rất mạnh mẽ, sau đó chị ấy lựa chọn, chết cũng không hối hận”

“Như vậy, thân là con trai của bà ấy, con cũng sẽ như người, lựa chọn sau đó, chết cũng không hối hận.”

Quý Thần Hi lui về phía sau một bước, kéo cửa xe thể thao ra ngồi vào, nhìn Nors một cái: “Cậu nhỏ, con nguyện ý gánh vác trách nhiệm, nhưng con không thể mất đi tình yêu, càng không thể mất cô ấy.”

“Cho nên con lựa chọn phải ruồng bỏ quốc gia?”

“Nếu thật sự giống như cậu nói, tình yêu của con là không được các người tiếp nhận, con cũng chỉ có thể nói xin lỗi với cậu.”

“Con đã suy xét kỹ?”

“Không, con không cần suy nghĩ. Cho dù toàn thế giới đều không cho phép, vậy thì tha thứ cho con đã ruồng bỏ cái thế giới này.”

Nói xong, chân đạp cần ga thật mạnh, không để ý tới tường người phía trước mà trực tiếp tăng tốc, lao đi

“Ly nhi” Nors nhìn Quý Thần Hi điều khiển xe thể thao biến mất ở phía trước, chỗ sâu trong đáy mắt một cảm xúc không rõ di động.

“Anh trai, xin anh tha thứ cho em, em không thể mất anh ấy. Nếu như mà tình yêu của bọn em thật sự là sai, vậy em tình nguyện không lựa chọn đúng. Nếu như, em cũng không được chúc phúc của mọi người, vậy thì xin các người không cần chúc phúc em, cho dù là nguyên rửa, em cũng muốn đi theo hạnh phúc của em!”

“Quả nhiên, con của em chết cũng không hối hận”

79. Chương 79: Một Giấc Mơ

Tô Mạt xoay người, nhìn từng mảng từng mảng biển màu tím, từng chuỗi nụ hoa giống như bóng ma trong gió, nhảy múa xinh đẹp, làm người có tâm mừng rỡ, người không có tâm ưu sầu.

Hôm qua nhìn hoa sáng rực, sáng nay nhìn hoa muốn rơi.

Thì ra không phải là vì hoa, mà là vì người, bởi vì trái tim của người ta

Tô Mạt rũ con mắt xuống, đặt điện thoại của Quý Thần Hi ở bên cạnh cửa lớn Tử Cáo.

Lúc yêu em, em nhìn thấy chính là hạnh phúc.

Lúc gạt em, em nhìn thấy chính là tuyệt vọng.

Có lẽ, không phải là lỗi của anh, cũng không phải là lỗi của em, mà là yêu, tình yêu có lỗi.

Tô Mạt nhàn nhạt ngán một nụ cười ở khóe miệng, quay đầu một chút cũng không vướng bận, mà kéo valy hành lý, từng bước từng bước rời khỏi cái nơi đã từng chấp nhận hứa hẹn.

Nếu như bởi vì sự tồn tại của tôi xem như là một lỗi lầm, Thượng Đế cần gì để cho tôi tồn tại ở đời, nếu như tồn tại của tôi là được cho phép, lại vì sao nhiều lần muốn tổn thương tôi, đến tột cùng là tại sao

Thân ảnh của Tô Mạt biến mất ở phương xa, cho đến khi hóa thành không khí không nhìn thấy, thì xe của Quý Thần Hi mới ngừng ở cửa ra vào, anh vội vàng xuống xe.

“Tô Tô! Tô Tô!”

Quý Thần Hi kéo cánh cửa điều khiển tinh xảo ra, đang chuẩn bị vọt vào thì ánh mắt lơ đãng quét qua bàn ở bên cạnh, đột nhiên ngưng.

Ngón tay từ từ cầm lấy điện thoại di động của mình, hiện lên bốn cuộc điện thoại cùng thời gian trò chuyện đã được nhận.

Kinh hoàng giống như đứa trẻ con ăn trộm kẹo bị bắt vậy, trong nháy mắt, Quý Thần Hi cảm thấy hô hấp cũng ngừng lại.

Tô Tô

Ném điện thoại xuống, Quý Thần Hi đẩy cửa ra, điên cuồng gọi tên Tô Mạt, đem toàn bộ nơi có thể tìm ở Tử Các và cũng lật lên tra xét một lần, nhưng mà không thu hoạch được gì.

Y phục cùng hộ chiếu của Tô Mạt đều không thấy

Quý Thần Hi chán nản ngồi ở trên bậc thang ngay cửa, ngơ ngẩn nhìn điện thoại di động lên, thử bấm dãy số của Tô Mạt, nhưng không ngoài ý muốn mà nghe được thanh âm điện tử nhắc nhở lạnh như băng, điện thoại di động của Tô Mạt không thể kết nối.

Tại sao, tại sao ngay cả cơ hội giải thích em cũng không chịu cho anh, tại sao em không thể chờ anh thêm một chút nữa, cho dù là một chút!

Tô Tô em đi thật phóng khoáng, đi thật vô tình, em có biết hay không, Quý Thần Hi mà không có Tô Mạt, thì chính là một thể xác không có linh hồn tan thành mảnh nhỏ!

Quý Thần Hi nắm điện thoại di động thật chặt, tức giận mà dùng sức quăng đi!

Điện thoại di động vỡ thành mấy mảnh kèm theo giọng nói kêu lên: “Anh Quý!”

Liễu Thi Nguyệt vừa vào cửa thì đã nhìn thấy Quý Thần Hi liều mạng ném điện thoại di động, vội vàng chạy tới hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Quý Thần Hi ngơ ngác nhìn dưới mặt đất, thật sự giống như không nghe thấy Liễu Thi tháng nói, và không nói một lời.

“Anh Quý anh Quý!”

Liễu Thi Nguyệt thấy bộ dáng anh mất hồn mất vía, trong một lúc không có biện pháp, chuyển qua nhìn Vân Mặc Vận ở bên cạnh.

Vân Mặc Vận cũng là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của bạn tốt, khe cau mày, lại nhìn chung quanh một chút yên tĩnh dọa người, đại khái đã hiểu một chút.

Liễu Thi Nguyệt không hiểu nhìn Quý Thần Hi, lại thấy Vân Mặc Vận cũng không nói chuyện, thì càng nóng nảy hơn: “Anh Quý, sao chỉ có một mình anh, chị Tô đâu?”

Tô

Con người màu xanh xám của Quý Thần Hi chớp chớp một cái, sau đó từ trong vô ý thức mà lắc đầu một cái.

Vân Mặc Vận cẩn thận quan sát thần thái của Quý Thần Hi, trong lòng đoán được tất cả sự tình, con mắt sắc tối sầm lại, không nói lời gì mà nắm lấy cánh tay của anh ấy kéo lên, và nói: “Nếu như mình là cậu, nhất định mình sẽ cho tình cảm thêm một cơ hội!”

Cơ hội

Quý Thần Hi từ từ ngẩng đầu lên, chống lại mắt dụ dàng của Vân Mặc Vận: “Còn có, cơ hội sao?”

80. Chương 80: Mười Kế Của Mặc Vận (1)

Vân Mặc Vận nhìn Quý Thần Hi, ánh mắt dụ dàng lại lộ ra cơ trí không giống bình thường: “Cậu nên biết, cho dù là cô ấy rời khỏi Châu Âu cũng không thể thoát khỏi phạm vi thể lực của chúng ta, nếu như cậu muốn biết cô ấy ở nơi nào thì rất dễ dàng, nhưng mà phải làm thế nào lưu lại cô ấy mới thật sự là vấn đề khó khăn.”

Đông Phương lục thiếu, quyền thế ngập trời, Tô Mạt đi khắp chân trời góc biển cũng không thể tránh được tai mắt của bọn họ, muốn tìm được cô ấy, thật sự quá đơn giản.

Chỉ là, cho dù tìm được người của cô ấy, cũng không nhất định có thể tìm được tim của cô ấy. Nói cho cùng bất kỳ một cô gái bình thường nào khi phát hiện người đàn ông luôn miệng nói tiếng yêu mình lại có tới bốn vị hôn thê, thì làm sao có thể tha thứ cho người đàn ông ấy đây.

Y theo tính tình của Tô Mạt, đi bộ coi như là cách làm lý trí nhất, cả đời không gặp cũng ở trong dự liệu. Sợ chỉ là, oán hận trong lòng của cô e rằng cả đời này cũng sẽ không buông xuống, cũng sẽ không hạnh phúc. Quý Thần Hi lo lắng cũng chính là như thế.

Quý Thần Hi hiểu rất rõ thủ đoạn của Vân Mặc Vận, cái tên đàn ông tao nhã cười nói này luôn có thể đem người đẩy vào chỗ chết, cũng có thể khiến người cải tử hồi sinh.

“Cậu có biện pháp gì?”

Vân Mặc Vận rũ con mắt bí hiểm xuống, và chậm rãi nói: “Nếu cô ấy chủ động rời khỏi cậu, tìm một lý do, để cho cô ấy chủ động trở lại thôi.”

Muốn cho cô gái lạnh lùng như Tô Mạt hồi tâm chuyển ý là một việc cực kỳ khó khăn, huống chi là chủ động. Nhưng Vân Mặc Vận cũng tuyệt đối không phải là người ăn nói lung tung, nói như vậy nhất định là cậu ấy có lý do.

Quý Thần Hi thông minh tuyệt đỉnh, cẩn thận nghĩ tới cái từ này, đột nhiên tia sáng lóe lên: “Cậu nói là.”

“Không sai!”

Vân Mặc Vận cười nhạt một tiếng, rồi nói từng chữ từng câu: “Nếu như cô ấy là vì cậu lừa gạt mà rời đi, như vậy, bây giờ cậu thuận thế lôi chuyện này ra, quang minh chính đại nói cho toàn thể giới biết. Phải biết rằng, tình cảm là một bàn cờ luôn luôn thay đổi, ai cũng không thể không quan tâm, đã như vậy, hãy để cho Tô Mạt thân là người trong cuộc phải đi cùng với cậu, không cho phép cô ấy trốn tránh.”

Nếu như không có thể cứu vãn hạnh phúc của mình, cho dù là nói yêu, cũng là giả. Nhưng nếu Tô Mạt không tin anh, vậy anh sẽ để cho toàn thể giới nói cho cô ấy biết, Quý Thần Hi yêu Tô Mạt, cả đời như thế. Cho dù cô ấy đi một chỗ khác không muốn người biết, cũng không trốn thoát được ấn tượng mà anh đã in dấu vào cô.

Vân Mặc Vận bắt được tâm lý tình cảm chân thành của Tô Mạt đối với Quý Thần Hi, nên muốn dùng một loại thủ đoạn “kinh thiên động địa” trói chặt cô và Quý Thần Hi ở chung một chỗ, cả đời không được giải thoát.

Cho nên. Nói không chừng, đây là bước ngoặt duy nhất của tình yêu rồi.

Quý Thần Hi ngưng mắt chớp mắt một cái, rồi chậm rãi đứng dậy, ánh mắt trời soi lưng, ngũ quan tuần mỹ nhìn không được rõ ràng, nhưng một đôi mắt màu xanh thẳm của anh lại cực kỳ rực rỡ.

Gật đầu với Vân Mặc Vận, Quý Thần Hi nắm chìa khóa xe lên và cũng không quay đầu lại mà đi ra Tử Cáo, lái xe đi về phía sân bay.

“Làm như vậy. Thật sự tốt sao?”

Liễu Thi Nguyệt nhìn phương hướng Quý Thần Hi biến mất, ngược lại thoáng thờ dài nói với Vân Mặc Vận: “Anh Quý và chị Tô, nếu như cưỡng cầu không được, cần gì như vậy chứ?”

Vân Mặc Vận nhìn Liễu Thi Nguyệt, và hỏi ngược lại: “Em cảm thấy bọn họ là cưỡng cầu không có kết quả?”

“Chẳng lẽ không đúng sao.” Liễu Thi Nguyệt cúi đầu, thấp giọng mà nói ra: “Chị Tô chỉ là một cô gái bình thường, thậm chí, trái tim của chị ấy còn yếu ớt hơn cô gái bình thường. Nhưng anh Quý trời sinh chính là vương giả, trên lưng gánh vác trách nhiệm không thể lười biếng. Anh cảm thấy hai người như vậy, thích hợp đứng ở một chỗ?”

Vân Mặc Vận cười nhẹ, kéo hai tay của Liễu Thi Nguyệt qua bao ở bên trong tay của mình, sưởi ấm đầu ngón tay lạnh như băng của cô: “Vậy em cảm thấy, chúng ta thích hợp đứng ở một chỗ sao?”

Đầu ngón tay truyền tới cảm giác tê dại như cũ, Liễu Thi Nguyệt hít một hơi sâu, cố gắng dùng sức nhỏ nhỏ rút ra cũng không rút được ngón tay của mình về, không thể làm gì khác hơn là hung hăng trừng mắt liếc bạn trai yêu nghiệt: “Em không phải là chị Tô, anh cũng không phải là anh Quý. Huống chi, anh không có bốn vị hôn thê như sói như hổ, em cũng không có một người chồng trước xấu xa nào đã thương người đến tận xương.”

“Em đã không phải là Tô Mạt anh không phải là Thần Hi, làm sao em biết bọn họ không thể giống như chúng ta, vĩnh viễn hạnh phúc chứ?”

“Nhưng mà.”

“Nhưng mà em chính là cảm thấy khoảng cách thân phận giữa Tô Mạt và Quý Thần Hi không thể vượt qua chướng ngại đúng không?”

Đưa mắt nhìn con người đen bóng của Vân Mặc Vận, Liễu Thi Nguyệt cắn cắn môi, lặng lẽ gật đầu.

Quý Thần Hi đại biểu không chỉ là quyền lực vô thượng, càng thêm trách nhiệm lớn lao, cô rất hiểu rõ nếu như cuối cùng Quý Thần Hi lựa chọn không bao giờ buông tha cho Tô Mạt, vậy bọn họ phải đối mặt là cái gì. Cho nên, thay vì muốn hai người đau khổ đi với nhau, cô tình nguyện để cho hai người được tự do.

“Nếu như trên núi phía trước nở ra một đóa hoa được đặt tên là tương lai, lại muốn em xuyên qua núi đao, nhảy ra biển lửa mới có thể hái được. Vì anh, em có nguyện ý hay không?”

Chưa bao giờ nghe Vân Mặc Vận nói lời cảm tính như vậy, mặc dù Liễu Thi Nguyệt có chút ngỡ ngàng, nhưng mà khi nghe câu kia “Vì anh” thì theo bản năng mà gật đầu một cái.

“Em đã dám vì anh như thế, vậy Tô Mạt cũng nhất định sẽ nguyện ý vì Thần Hi.”

Vân Mặc Vận cười nhẹ, kéo Liễu Thi Nguyệt qua ôm chặt trong ngực, ở bên tai cô khẽ nói: “Vì tình yêu, em nguyện ý cả đời sống chết vì anh, cho dù Tô Mạt không phải là em, anh vẫn tin tưởng, vì tình yêu, cô ấy cũng sẽ làm ra lựa chọn giống như em.”

Ánh mắt của Liễu Thi Nguyệt hiện ra sóng lăn tăn, hai tay vòng eo của Vân Mặc Vận, ngửi xung quanh hơi thở ấm áp của riêng anh, đem cả người giao cho anh.

Lặng lẽ ngẩng đầu lên, Liễu Thi Nguyệt nhìn thấy một đoàn máy bay bay qua, treo lên nụ cười nhạt.

Chị Tô, chúng ta đều trúng độc tình yêu, chỉ có “anh ấy” mới là giải được duy nhất.

Quý Thần Hi đẩy cửa xe ra bắt chấp sân bay người đến người đi, đẩy ngã nhiều người đi đường vô tội vọt vào đại sảnh sau đó mới phát hiện, màn hình điện tử to lớn trên màn hiện lên chuyển máy bay bay đi thành phố H ở mười lăm phút trước đã cất cánh.

Lần thứ hai, Tô Tô. Anh và em đến tốt cùng vẫn là lướt qua nhau.

“Điện hạ!”

Sau lưng tiếng cung kính đều nhịp làm Quý Thần Hi thu lại tất cả tâm tình, xoay người thì đã cao quý mà xa cách.

“Thần Hi, chúng ta nên đi.”

Quý Thần Hi nhìn đội bảo vệ hoàng gia chung quanh bao vây anh cùng Nors gần ngay trước mắt: “Không phải là cậu đã an bài ba vị kia tới Provence trước sao?”

“Nghênh đón công chúa Sophie quan trọng hơn với cái kia.”

“Phải không?” Quý Thần Hi lạnh lùng cười một tiếng: “Con còn tưởng rằng mục đích của cậu chỉ là muốn để cho ba cô gái kia tỏ rõ sự hiện hữu của các cô ấy đối với Tô Mạt. Con thậm chí đang suy nghĩ, liên nghĩ điện thoại của con không có quên ở Tử Cấm, họ cũng nhất định sẽ dùng thủ đoạn khác xuất hiện đi.”

“Thần Hi, thông minh của con vẫn làm cậu kinh ngạc.” Nors không phủ nhận, ngược lại cau mày nhìn bởi vì đội bảo vệ hoàng gia tiến vào mà quần chúng sinh ra cảm giác kỳ dị đang vây ở bốn phía, thậm chí có

người cầm máy chụp hình đang chụp hình bọn họ.

81. Chương 81: Mưu Kế Của Mặc Vận (2)

Nors nhìn thấy người càng vây càng nhiều thì không khỏi cau mày: “Chúng ta đi thôi”

“Thế nào, chẳng lẽ cậu sợ bị người nhận ra?” Quý Thần Hi cười xấu xa, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị: “Không sao, cậu sợ bị nhận ra nhưng con thì không sợ.”

Nors thấy thần thái kia của cháu mình, thì không khỏi thấp giọng mà nói ra: “Con muốn làm cái gì!”

“Làm cái gì? Đương nhiên là làm một chuyện để cho toàn thế giới đều biết!”

Quý Thần Hi vượt lên trước một bước, thân thủ nhanh nhẹn bay qua đội cận vệ hoàng gia Eros, cười giễu cợt đối với Nors sau đó thành công đưa tới bạo động của người chung quanh.

Thân hình cao ráo, tuấn mỹ không liên quan, một đôi con ngươi còn sáng rực hơn bầu trời, phong thái đứng ở một chỗ chính là làm người ta không thể bỏ qua.

“Hình như là Elroy vương tử của Eros”

“A, thật à! Ấy là cá Elroy vương tử nổi danh Châu Âu?”

“Bạn xem, đội cận vệ nhiều như vậy, nhất định là vậy.”

“Anh ta rất đẹp trai nha.”

“Là vương tử, mau mau, đưa máy chụp hình ỳnh, mình muốn chụp vương tử chính xác.”

“Mình cũng muốn mình cũng muốn.”

Không để ý tới ánh mắt hâm mộ lưu luyến ở trên người của mình, động tác thô bạo đã nắm một người có bộ dáng kỳ giả, Quý Thần Hi hướng về phía camera trong tay hắn ta nhàn nhạt mà nói ra: “Tô Tô, anh biết bây giờ nhất định em đang ở một địa phương xa lạ, nếu như em có thể nhìn thấy anh, bảy ngày sau, anh ở Eros chờ em. Đây là anh cho tình cảm một cơ hội cuối cùng, nếu như em không muốn, vậy từ nay về sau anh sẽ không bao giờ tìm em nữa, anh thả cho em tự do.”

“Ngài. Ngài chính là Elroy vương tử? !”

Kỳ giả bị nắm chặt hết sức lo sợ, không dám khẳng định người đàn ông rất tuấn mỹ ở trước mắt sẽ là vương tử hoàng tộc cao quý thần bí đó.

Quý Thần Hi cũng không thèm nhìn hắn, nhưng lại gật đầu một cái: “Tôi là Elroy, tôi tên là Quý Thần Hi, người tôi yêu nhất, là Tô Mạt.”

“Tô.”

“Nếu như cậu phát sóng trực tiếp, vậy thì mời quý đài phát lên, nếu như là được ghi âm sẵn, tôi hi vọng có thể nhìn thấy đoạn thoại này được phát sóng.”

Quý Thần Hi hoàn toàn là dùng giọng nói ra lệnh, không cho phép bị cự tuyệt mà nhìn chăm chăm đối phương, kỳ giả nhìn ánh mắt mà xanh lạnh của anh, mà không tự chủ được đã gật đầu một cái.

Cho dù vị diện hạ này không nói, một đoạn phim quý báu như vậy trong tay nhất định hắn sẽ không bỏ qua, đoạn này là một tin giựt gân toàn cầu.

Quý Thần Hi xoay người nhìn mọi người ở sân bay, nhàn nhạt quét qua vô số người đang nhìn anh, con mắt sâu thẳm trong nháy mắt đã lớn tiếng nói: “Tôi là Elroy, tôi tên là Quý Thần Hi, người tôi thích nhất là Tô Mạt!”

“Anh ta nói gì.”

“Anh ta nói anh yêu Tô gì đó.”

“Tô Mạt đó ngu ngốc!”

“Nhưng mà. Tô Mạt là ai chứ.”

“Không biết, hình như là tên Trung quốc, không phải là tiểu thư quý tộc.”

“Oa, chẳng lẽ vương tử cùng với cô bé lọ lem.”

“Thật là lãng mạn nha, mình muốn nói cho tất cả bạn của mình biết! !”

Quý Thần Hi hài lòng gật đầu một cái, xoay người đi về phía cửa dành riêng lên máy bay.

Sắc mặt của Nors cực kỳ khó coi, lúc Quý Thần Hi đi qua bên cạnh thì trầm trầm nói: “Con là đang chống lại cậu?”

“Cậu cứ nói đi? Cậu nhỏ thân yêu của con.”

“Con không phải là mẹ của con, cậu cũng sẽ không để cho con làm ra chuyện điên rồ giống như mẹ con một lần nữa.”

“Như vậy, thì sẽ con chống mắt mà đợi thôi.”

Cười nhạt một tiếng, Quý Thần Hi sát qua bả vai của Nors, đi lên máy bay dành riêng cho Eros.

Nors nhìn Quý Thần Hi biến mất ở cửa, nháy mắt, ra lệnh với cận vệ: “Tìm cho ra cô gái gọi là Tô Mạt, phong tỏa tất cả lối ra vào khu vực Eros, không cho phép cô gái kia bước vào Eros nữa bước!”

“Dạ”

Hai mươi sáu năm trước vì tim của mình mềm nên mới để cho Lý nhi rời khỏi Eros, thế mà hơn hai mươi năm cũng chưa từng trở về. Bị kịch như vậy ông tuyệt đối không cho phép tái diễn!

Nếu như nói Quý Uyên còn có thể cùng với Lý nhi có một tương lai, vậy cô gái Tô Mạt như thế tuyệt đối không xứng với Thần Hi mà ông vẫn kiêu ngạo, càng không thể nào trở thành Vương Hậu của Eros!

Nors siết chặt nắm tay, ánh mắt tao nhã theo đó hung ác.

Tô Mạt đứng ở đại sảnh sân bay, người đến người đi, cảnh tượng vội vã, đồng hồ cát thời gian dần dần chảy xuôi, nhưng một người cô đơn như cô lại không biết nên đi phía bên trái hay là hướng phải.

Thời điểm đi là bất đắc dĩ, thời điểm về thì lẻ loi một mình.

Tô Mạt kéo lên nụ cười ở bên môi: vốn chính là một người, cho dù là thua, còn có thể làm như thế nào đây.

Kéo hành lý, lúc xoay người muốn đi lại đột nhiên ngơ ngẩn.

Nháy mắt mấy cái, khó tin mặt của Quý Thần Hi lại xuất hiện ở trong ti vi treo tường của sân bay.

“Tô Tô, anh biết bây giờ nhất định là em đang ở một nơi xa lạ, nếu như em muốn nhìn thấy anh, một tháng sau, anh ở Eros chờ em. Nếu như em không muốn, vậy từ nay về sau anh sẽ không bao giờ tìm em nữa, đây là anh cho tình cảm một cơ hội cuối cùng.”

Xương ngón tay của Tô Mạt rất nhanh trắng bệch, một đôi mắt lạnh tức giận tràn ra không giấu diếm.

Quý Thần Hi!

Anh lại nói mà không biết xấu hổ!

Cái gì gọi là anh cho tình cảm một cơ hội cuối cùng! Rõ ràng là anh lừa gạt em trước, còn nói cơ hội tình cảm gì đó! Anh rõ là. thật là không biết xấu hổ!

Tô Mạt cắn môi, bực tức xoay người lúc chuẩn bị đi thì lại nghe thấy một câu làm cô chợt quay đầu.

“Tôi là Elroy, tôi tên là Quý Thần Hi, người tôi yêu nhất là Tô Mạt!”

Người tôi yêu nhất.

Tô Mạt ngậy ra một lúc, rồi chán nản buông valy trong tay ra, chậm chạp quay đầu.

Quý Thần Hi ở trong màn hình bình tĩnh nhìn cô, có lẽ, anh không nhìn thấy cô, nhưng là tiêu cự, ở trong không gian cách muôn sông nghìn núi, giao tiếp với cô.

Tôi là Elroy, tôi tên là Quý Thần Hi, người tôi yêu nhất là Tô Mạt.

Tôi tên là Quý Thần Hi, người tôi yêu nhất là Tô Mạt.

Người tôi yêu nhất là Tô Mạt.

Tô Mạt.

Đây là anh cho tình cảm một cơ hội cuối cùng.

Thần Hi, thì ra anh lại dùng phương thức như thế nói cho em biết cơ hội cuối cùng của anh đã đến.

“Sau đây là do ký giả ở sân bay Provence nước Pháp vì ngài truyền ra. Vị tiên sinh Elroy này chính là tên của vương tử điện hạ thuộc công quốc Eros Châu Âu, hiện nay cũng là người thừa kế được công quốc Eros lựa chọn đầu tiên, có danh xưng là vương tử quý tộc hoàng kim toàn thế giới. Lần này ngài ấy ở sân bay biểu lộ thân phận, hy vọng có thể tìm được tiểu thư ‘Tô Mạt’ ngài ấy yêu nhất, đoạn video trước mắt này đã truyền ra khắp toàn cầu, hi vọng tiểu thư Tô Mạt có thể nhìn thấy, hơn nữa cho vương tử Elroy một đáp án tình yêu.”

“Thần Hi. Anh vẫn là bất kể hậu quả như vậy.”

Tô Mạt chậm rãi chớp chớp lông mi, đôi môi run rẩy, nhưng nụ cười dòng nước nhỏ.

Vương tử

Thần Hi, anh là một kẻ nói dối, lừa em lừa đến thật là khổ!

Anh nhất định là oan gia mấy đời của em, đời này mới có thể bị anh dây dưa như vậy nhé, Thần Hi, nếu như đây là số phận, ngoại trừ em chấp nhận thì còn có thể làm như thế nào đây?

Bảy ngày, Thượng Đế dùng bảy ngày để sáng lập thế giới, anh lại dùng bảy ngày để chờ đợi một đáp án, mà em, cũng dùng bảy ngày để chứng minh, em cố chấp với tình yêu.

Tô Mạt giơ tay lên lau đi khóe mắt ẩm ướt, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

“Thi Nguyệt, chị là Tô Mạt, mời giúp chị một chút.”

82. Chương 82: Vương Tử Điện Hạ (1)

Chiều vào trong kính là một người đàn ông tóc đen, lông mày dài mà nhiều bên dưới là mắt hơi khép, lông mi dài mà cong, trong đồng tử màu xanh thỉnh thoảng thoáng qua một màu lạnh, mũi cao thẳng, môi mỏng khê mím, chỉ nhìn nghiêng đã hoàn mỹ đến mức làm cho người kính hãi, cái loại tuần mỹ đó giống như không biết đã trải qua bao nhiêu năm rèn luyện, tinh tế lạnh lẽ mà tràn ra mức độ gần như làm người ta nghẹt thở.

Mặc một áo sơ mi cung đình thêu rườm rà, kiểu quần tây thoải mái, ủng ngắn da bò, hợp với ngũ quan tuần mỹ lóa mắt của anh, một vị vương tử quý tộc cao nhất Châu Âu sinh động đứng ở chỗ này.

“Điện hạ, ba vị tiểu thư kia đã đến.”

Quý Thần Hi cúi đầu xuống cài đá kim cương ở ống tay áo của áo sơ mi, giống như là không nghe thấy, thần thái không chút biến hóa.

Người hầu không thể làm gì khác hơn là tự chủ trương mời ba vị tiểu thư tiến vào.

“Elroy”

Ba cô gái sau khi tiến vào cửa cùng lúc lễ phép nở ra nụ cười.

Dịu dàng tao nhã, xinh đẹp hào phóng, cao quý ngạo mạn, ba loại hình đều là thuộc về đại mỹ nữ đẳng cấp thế giới, nhưng trong mắt của nhau lại có địch ý cạnh tranh không hề khác biệt, giống như cao thấp.

Quý Thần Hi cũng không thèm nhìn họ một cái, tự mình ngồi lên trên ghế sa lon đắt tiền: “Ai cho các người tiến vào”

Kerry thân là người hầu đi theo Quý Thần Hi không phải là một ngày hay hai ngày, nghe khẩu khí bất thiện kia của anh cũng biết hiện tại tâm tình anh cực kỳ khó chịu, cúi đầu lén lút nhìn Quý Thần Hi một chút, bàn chân như bôi dầu chạy đi trước.

Để lại ba cô gái liếc nhìn nhau, rất có ăn ý mà đem chiến trường tặng cho Thanh Thủy Hòa Nhã tiểu thư quý tộc Nhật Bản dịu dàng cao quý.

“Elroy, bọn em là đặc biệt tới thăm anh, vốn là nói gặp mặt ở Provence, đáng tiếc hành trình tạm thời thay đổi, bọn em lỡ gặp nhau ở vườn hoa đẹp nhất Châu Âu. Nhưng Eros cũng là quốc gia được công nhận xinh đẹp nhất Châu Âu, có thể cùng ở chỗ này gặp Elroy là vinh hạnh của bọn em”

Thanh Thủy Hòa Nhã mặc váy liền áo voan làm nổi bật làn da mềm mại động lòng người, cô gái Nhật Bản có duy nhất chính là dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Nhưng mà bọn em đã tới bốn ngày rồi, cho dù là cùng ở hoàng cung, nhưng ngay cả đến gặp bọn em một chút anh cũng không chịu, thậm chí ngay cả gọi điện thoại thăm hỏi cũng không có. Bọn em có thể thông cảm Elroy anh đang bận rộn công việc có thể không có thời gian rồi, cho nên, liền quyết định tự mình tới phòng làm việc hành chánh gặp anh. Nếu như Elroy cần giúp một tay, bọn em đều nguyện ý giúp một tay, nói như vậy không chừng anh sẽ rảnh rồi mà cùng theo bọn em”

Thanh Thủy Hòa Nhã nói rất hợp tình hợp lý, thanh âm giống như dòng nước ấm nổi hoa nghe cảm động, một người đàn ông mà nghe cũng đã sớm bị lạc ở trong dịu dàng đó, nhưng là không cảm động được Quý Thần Hi cao cao tại thượng.

“Chuyện ở Eros không cần Thanh Thủy gia đệ nhất quý tộc Nhật Bản hỏi tới.” Quý Thần Hi mở văn kiện ở bên cạnh ra, chậm rãi xem, và lạnh lùng nói: “Dĩ nhiên, dù thế nào năng lực của tôi cũng có hạn chỉ sợ cũng không cần gia tộc Duy Nặc Tư thế gia tài chính ở Mỹ quốc cùng gia tộc Sa Sở quý tộc Thái quốc (Thái Lan) trợ giúp.”

Thái độ của Quý Thần Hi ngạo mạn chẳng những không có làm cho ba tiểu thư quý tộc chán ghét, ngược lại đã kích thích ý chí chiến đấu của họ không thể không có anh một lần nữa.

“Elroy, năng lực của anh dĩ nhiên bọn em không nghi ngờ rồi.”

Sa Sở Văn xuất thân là hoàng thất Thái quốc, tự nhiên hiểu nhìn mặt mà nói chuyện, bày ra cười duyên: “Nhưng mà, bọn em thân là vị hôn thê của anh, cũng chính là vợ sau này của anh, vì anh giúp đỡ cũng là chuyện hợp tình hợp lý tình. Anh thân là quý ông Châu Âu nhất định sẽ không từ chối”

Quý Thần Hi lãnh đạm liếc qua Sa Sở Văn, nụ cười lạnh lùng: “Nghe nói Văn tiểu thư là tài nữ nổi danh Thái quốc, làm sao lại không biết cha của tôi cũng không phải là người Châu Âu chứ? Nói trắng ra là, tôi căn bản không phải là quý ông Châu Âu gì đó, tôi là người phương Đông, hơn nữa là đàn ông Phương Đông. Tôi không thích dựa vào phụ nữ, nhất là phụ nữ tự mình thông minh có thể không chế tôi.”

Quý Thần Hi không nể mặt mà quát lớn làm ánh mắt xinh đẹp của Sa Sở Văn bỗng nhiên thất thần, lại không dám nói thêm một câu.

Mắt thấy hai vị đối thủ cạnh tranh hiểu rõ tiến công cũng không có hiệu quả, Juli dương dương đắc ý cười một tiếng: “Elroy, em nhớ lần này anh trở lại Eros cũng không chỉ là vì gặp bọn em thôi.”

Quý Thần Hi ngược lại nhìn Juli, không nói gì, hơi mang theo một chút hứng thú.

Hai cô gái ngu xuẩn, ngay cả đám tình báo cũng không có thu tập mà dám chạy đến Eros tranh chồng với cô, thật là vô cùng ngu xuẩn!

“Em biết bệ hạ Nors đã kiếm công chúa Sophie để nhất Thụy Điển làm bạn đời với anh, mà ba người bọn em, chỉ là thay thế bổ sung mà thôi.” Mang theo thần thái khinh bỉ quét qua Thanh Thủy Hòa Nhã cùng Sa Sở văn, Juli tự tin tao nhã nói: “Nhưng anh không thích công chúa Sophie sao.”

“Cô biết người tôi thích là ai?”

“Dĩ nhiên, bốn ngày trước anh ở sân bay biểu hiện như thế làm người ta xem đủ rồi, trước tiên tin tức về quan hệ giữa anh và vị tiểu thư kia sợ rằng toàn thế giới đã biết hết rồi.”

Để văn kiện xuống, hai tay của Quý Thần Hi giao vào nhau, và cười nhạt: “Cho nên, cô rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Gia tộc Duy Nặc Tư mấy đời là trùm tài chính, trước mắt gia tộc em nắm giữ gần một phần tài chính của Wall Street, em nghĩ Elroy cũng chưa chắc đã biết.”

Juli thấy Quý Thần Hi không nói lời nào, lại càng hùng hồn hơn mà hắng giọng nói: “Mặc dù đám cưới cùng vương thất Thụy Điển là môn đẳng hộ đối mà người phương Đông các anh thường nói, nhưng mà đối với toàn bộ Eros mà nói, phải có kinh tế Châu Mỹ mới có thể là nền tảng để giúp gót chân đứng vững ở Châu Âu. Nói cho cùng trước tiên là ở thế kỷ hai mươi mốt, không còn là nhìn thân phận nói chuyện thời đại, trong tay ai có tiền thì người đó mới là chúa tể của xã hội này. Em là người thừa kế của gia tộc Duy Nặc Tư thế hệ này, em có thể bảo đảm, nếu như anh lấy em, em nhất định sẽ mang đến vô số tài phú cho Eros, cũng sẽ trợ giúp anh thành lập quốc gia mạnh nhất Châu Âu. Cho nên em cảm thấy, em là người phụ nữ thích hợp trở thành Vương Phi Elroy hơn công chúa Sophie.”

Cô ấy nói xong, và hài lòng khi nhìn thấy sắc mặt của Thanh Thủy Hòa Nhã và Sa Sở Văn tối sầm lại.

Quý Thần Hi gạt đầu một cái: “Juli tiểu thư, tôi rất ngưỡng mộ sự tự tin của cô, cũng khâm phục tài ăn nói của cô.”

Quý Thần Hi cười một tiếng rồi đứng dậy, bước tới trước người của Juli: “Không sai, đám cưới của công quốc Eros cùng quý tộc bản quốc Châu Âu đúng là chuyện có cũng được mà không có cũng không sao, mà gia tộc Duy Nặc Tư của cô là trùm tài chính Châu Mỹ cũng là sự thật, nhưng mà, những thứ này có quan hệ gì với tôi chứ?”

“Làm sao lại không có quan hệ, vào mười lăm năm trước bệ hạ Nors cũng đã đáp ứng muốn chọn lựa một trong ba người bọn em trở thành vương phi của anh.”

“Nếu là cậu tôi đáp ứng, vậy để cho cậu tôi tới cưới các người là được rồi.”

“Làm sao có thể!”

Ba cô gái đồng thời kêu lên, cũng không muốn Quý Thần Hi “ đóng gói ” mình đi như vậy.

“Làm sao không thể?”

Ý cười của Quý Thần Hi không giảm, lại cực kỳ lãnh đạm, ánh mắt quét lên trên mặt xinh đẹp của ba cô gái, không hề xúc động: “Các cô từng người đều xuất thân dòng dõi quý tộc, sau lưng các cô đại biểu không phải là tình yêu, mà là quyền lực cùng tiền tài, các cô phải giả không phải là tôi, mà là người thừa kế Eros mà thôi. Đã như vậy, giả cho tôi không bằng giả cho cậu tôi, dù sao hiện tại ông ấy là quốc vương Eros, các cô ai giả cho ông ấy, thì lập tức có thể làm Vương Hậu.”

83. Chương 83: Vương Tử Điện Hạ (2)

“Không! Cái này không được!”

Đối mặt với thanh âm cùng rống to của ba cô gái, Quý Thần Hi vẫn thản nhiên như cũ, ôm cánh tay cười lạnh: “Không được? Chẳng lẽ không phải là các cô muốn tranh đoạt gả cho tôi để trở thành Vương Hậu Eros sao? Nếu mục đích là làm Vương Hậu, vậy gả cho tôi hay gả cho cậu tôi thì có gì khác nhau đâu?”

“Elroy, mặc kệ người khác là mục đích gì, nhưng mà em là thật sự thích anh mới muốn gả cho anh.”

Thanh Thủy Hòa Nhã cũng vẽ mặt thâm tình nhìn Quý Thần Hi, phân trần mà nói: “Kể từ mười năm trước anh đi theo bệ hạ Nors tới viếng thăm Nhật Bản, lần đầu tiên em nhìn thấy anh thì đã bắt đầu thích anh rồi, vì lại có đủ tư cách trở thành vợ của anh, những năm này em ở Nhật Bản cố gắng học chuyên sâu, mồ hôi cùng khổ cực bỏ ra cũng là vì anh. Elroy, em thật sự thích anh.”

“Cô cho rằng chỉ có một mình cô thích anh ấy?” Sa Sở Văn không cam lòng rơi ở phía sau, cũng ngưng mắt thâm tình nói: “Em ở Thái Lan mỗi ngày đều tập trung vào mỗi một tin tức về anh, một chút tin tức em cũng không chịu bỏ qua. Elroy, em cũng là quý tộc hoàng thất, họ có em cũng có, cho nên em mới thật sự là người có thể đứng chung một chỗ với anh.”

Bất kỳ một người đàn ông nào khi nghe được hai vị mỹ nữ tuyệt sắc ở mọi người trước mặt thổ lộ chắc có lẽ cũng sẽ có chút động tâm, nhưng mà Quý Thần Hi đứng ở trước mặt các cô ấy, ánh mắt không có chớp động một chút, thậm chí nụ cười lạnh lùng cũng không thay đổi: “Nếu là như vậy, vậy thì tôi hỏi các cô, nếu như mà tôi không phải là Elroy, không phải là vương tử Eros, chỉ là một tên vô danh tiểu tốt không có thân phận không có bối cảnh, mấy vị tiểu thư tôn quý hiện tại có yêu thích tôi như vậy hay không đây?”

Này.

Ba cô gái liếc nhìn nhau, Juli miễn cưỡng cười cười: “Nhưng mà anh chính là Elroy.”

“Cho nên tôi nói, các cô thích cũng không phải là tôi, là Elroy, vương tử điện hạ hoàn mỹ trong lòng các cô thôi.”

Ba cô gái một vở kịch, người đàn ông vây lượn ở giữa cũng không hề xúc động, Quý Thần Hi nhìn mặt Juli đã không còn nén giận được, lạnh nhạt nói: “Cô nói cô biết lần này tôi trở về không phải là vì các cô, cũng biết ở sân bay tôi nói mấy cái lời kia, vậy cô nên hiểu, người yêu thật sự trong lòng tôi là ai, chỉ có người ấy, mới xứng làm vợ của tôi, cũng chỉ có người ấy, mới có thể có hiểu được tôi, cùng tôi cả đời.”

“Nhưng mà Elroy!” Cơ tức của Juli cũng lớn lên, đưa ra một cánh tay chặn lại Quý Thần Hi chuẩn bị rời đi: “Người con gái Trung quốc gọi là Tô Mạt căn bản không phải quý tộc, cũng không có bất kỳ thế lực, cô ta không thể trở thành Vương Hậu Eros.”

“Phải không?” Quý Thần Hi chậm rãi quay đầu, cúi khuôn mặt tuấn mỹ xuống thấp hơn, áp ở bên tai Juli, nhàn nhạt mà nói ra: “Nếu như cô ấy không thể trở thành Vương Hậu Eros, vậy nhất định tôi cũng sẽ không trở thành quốc vương Eros.”

“Anh!”

Quý Thần Hi thẳng người lên và nói: “Cô không có chói mắt như các cô, không có thông minh như các cô, nhưng cô ấy mới thật sự là người thích tôi, chỉ thích tôi, không vì cái gì khác.”

“Bọn em cũng có thể mà!” Sa Sở Văn lắc đầu cố gắng thuyết phục Quý Thần Hi: “Elroy, cho dù anh không phải là vương tử, em vẫn có thể giống như bây giờ yêu anh, cô gái Trung quốc đó có thể làm, Sa Sở Văn em cũng có thể làm được, chỉ cần anh cho em một cơ hội.”

“Đáng tiếc, tôi yêu là cô ấy, không phải là cô.”

Đẩy cánh tay Juli để ngang trước người ra, Quý Thần Hi cũng không quay đầu lại mà đi ra phòng nghị sự.

Để lại ba vị mỹ nhân đều vẽ mặt tro tàn, không còn sức sống.

Người đàn ông mà mình lưu luyến si mê, lại ở trong nháy mắt nói ra đã thương người như thế, phá vỡ mộng đẹp của họ, đục vào trái tim mềm mại của họ, hoàn toàn xé bỏ nguy trang cao quý của họ, làm bọn họ luống cuống.

Đồng hồ ở trong phòng theo quy luật vang lên tí tách, Juli luôn luôn là nhất người kiên cường đã mở miệng trước : “Elroy đi rồi.”

“Tôi nhìn thấy, không cần phải nói cái loại nói nhảm không có ý nghĩa này.” Thanh Thủy Hòa Nhã nhìn như nhu nhược, lại nheo lại con ngươi xinh đẹp, che kín tia sáng hung ác.

“Thế nào, hình như cô còn chưa chết tâm.”

“Chẳng lẽ Juli tiểu thư chết tâm rồi hả ?”

“Đàn ông trên thế giới này có thể vào được trong mắt tôi vốn là không nhiều, Elroy là tôi coi trọng , tôi nhất định phải lấy được anh ấy, cũng nhất định phải lấy được vương quốc Eros.”

Thanh Thủy Hòa Nhã khẽ nhú mày, lạnh lùng cười nói: “Cũng thế.”

Sa Sở Văn giống như bất đắc dĩ thở dài một tiếng, treo trở về nụ cười giả dối: “Tôi không tin Elroy sẽ thật sự yêu cô gái Trung quốc tí tiện, mà các cô, cũng không phải là đối thủ cạnh tranh của tôi.”

“Hình như cô bắt đầu rất tự tin.”

“So sánh với Sophie Thụy Điển, cô gái kia không đáng để lo” Sa Sở Văn ngạo nghễ chớp chớp hai mắt xinh đẹp, thản nhiên cười : “Không cần chúng ta nghĩ biện pháp, bệ hạ Nors luôn luôn sủng ái Elroy cũng sẽ không cho phép cô gái kia đến gần, mà chỉ sợ là Elroy bị mê hoặc rồi, nhất thời ý loạn tình mê mà cho là tình yêu, tôi nghĩ rất nhanh anh ấy sẽ hiểu, ai mới là người phụ nữ có thể làm bạn anh ấy cả đời.”

Ở trong mắt của cô, đây căn bản không phải là yêu, nhiều nhất là nhất thời sai lầm thôi. Mà Tô Mạt lại là một cô gái không phù hợp, không có ở bên trong thế giới của các cô, là một trở ngại không nên tồn tại.

Juli liếc xéo cô ta: “Hình như cô rất có tự tin?”

“Juli tiểu thư tự cho là tình báo rất nhanh, nhưng chỉ sợ cô còn không biết, chưa tới ba ngày, Sophie công chúa đệ nhất Thụy Điển sẽ tới Eros viếng thăm hữu nghị, bệ hạ Nors đã an bài toàn bộ hành trình tiếp đãi Elroy.”

“Chuyện này đúng là tin tức toàn thế giới, hình như không có mấy người được biết.” Thanh Thủy Hòa Nhã giễu cợt: “Chẳng lẽ tình báo của hoàng thất Thái Lan chỉ là cái này?”

“Các cô không quên Elroy đã nói gì ở sân bay à.”

Thanh Thủy Hòa Nhã và Juli đồng thời lâm vào trầm tư, rồi sau đó bừng tỉnh hiểu ra: “Chẳng lẽ.”

“Nếu như theo cách nói của Elroy, cô gái gọi là Tô Mạt cùng công chúa Sophie, sẽ cùng xuất hiện một ngày.”

Sa Sở Văn chậm rãi che dấu một nụ cười ở bờ môi: “Không bằng, chúng ta bình chân như vại, xem một chút cô gái Trung quốc đó rốt cuộc có bản lĩnh gì có thể lật tay làm mây úp tay làm mưa.”

“Nhưng mà, nhất định bệ hạ Nors sẽ không để cho cô ta xuất hiện ở Eros.”

“Vậy chúng ta, sẽ giúp cô ta là được.”

Thanh Thủy Hòa Nhã lạnh lùng khê hừ: “Tôi không đồng ý! Elroy cũng là vì cô gái kia mới lãnh đạm với chúng ta, tại sao tôi phải giúp cô ta!”

“Chẳng lẽ cô cho rằng dựa vào cô thì có thể thắng được công chúa Sophie sao?”

“Này.” Thanh Thủy Hòa Nhã cắn cắn môi, không lên tiếng nữa.

Sa Sở Văn ngẩng cao đầu, nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “Tôi muốn lấy được một người đàn ông, nhất định phải tiêu diệt tất cả cô gái mơ ước anh ấy, đối với cô lại không muốn trở thành một trong những đối thủ, cho nên biện pháp tốt nhất chính là tìm một cô gái có mục đích giống nhau giúp tôi hoàn thành, như vậy, tôi lập tức không có thương hại người khác, cũng sẽ không bị người đàn ông tôi yêu chán ghét. Các cô nói, đây không phải là chuyện rất tốt sao?”

Thanh Thủy Hòa Nhã và Juli cũng nhìn nhau, sau đó cũng trầm mặc gặt đầu một cái, đáy lòng đồng dạng cũng đã bắt đầu đối với nhau thêm một phần dò xem cùng địch ý.

Giải quyết xong Sophie và Tô Mạt, kế tiếp chính là các cô! Ý niệm ở trong lòng ba cô gái luân phiên lặp lại.
.

Ở giữa cuộc chiến của phụ nữ chắc là sẽ không đầu đến chảy máu, nhưng lại thảm thiết, thê lương.

84. Chương 84: Ngoài Ý Muốn Tai Nạn Xe Cộ (1)

Kerry đứng ở cửa nhìn thấy Quý Thần Hi đi ra thì vội vàng đuổi theo: “Điện hạ, ngài phải đi đâu?”

Quý Thần Hi vừa đi vừa nói: “Lá gan của cậu càng lúc càng lớn, lại dám ở dưới tầm mắt của tôi mà chuồn đi.”

Kerry cười khan để che giấu chột dạ: “Tôi không có nhân duyên với phụ nữ như điện hạ, cũng không biết đối phó phụ nữ, cho nên. Hắc hắc.”

Thật sự không thể trách anh, cuộc sống từ nhỏ đã nhận lấy huấn luyện ở trong hoàng cung Eros, tình hình trong nước của các quốc gia, vũ khí công phu, những thứ văn sử lễ nghi vân vân đều lấp đầy năm tháng tuổi trẻ của anh, mà sau khi trở thành cận vệ của vương tử Elroy thì lại càng bận rộn tiếp nhận lệnh của quốc vương truy nã điện hạ tôn quý thích chạy trốn ở trên toàn thế giới, lấy đâu thời gian để mà đi tiếp xúc với loại động vật phiền toái được đặt tên là “phụ nữ” chứ. Nhất là ba người bên trong kia là phụ nữ cực kỳ phiền toái trên toàn thế giới, chắc chắn, vẫn ít chọc đến là tốt nhất.

Quý Thần Hi không nhìn Kerry cũng biết chút tâm tư kia, lắc đầu một cái sau đó đi ra cửa, chạy thẳng tới chỗ đậu xe, đẩy cửa xe thể thao màu bạc ra rồi ngồi vào. Làm cho Kerry ngẩn ra: “Điện hạ, nửa giờ sau là thời gian quốc hội, hiện tại ngài muốn đi đâu?”

Quý Thần Hi trừng mắt liếc anh ta một cái, lúc đạp xuống chân ga thì lại vút một câu nói: “Không cần cậu quan tâm, còn nữa, đừng đi theo tôi!”

Động cơ chuyển đến thanh âm cao nhất sau đó, Quý Thần Hi lái xe thể thao đi mất, Kerry muốn đuổi theo cũng không kịp, quá kinh sợ mà cũng chỉ đành phải cầm lấy máy bộ đàm hô: “Điện hạ chạy ra ngoài! Mau đóng cửa lớn phía trước phòng nghị sự lại! Cái gì! Đã xong ra? ! Vậy còn không mau triệu tập cận vệ đuổi theo điện hạ! Nếu như không thấy điện hạ, chúng ta một người cũng không thoát được!”

Để máy bộ đàm xuống, Kerry bấm điện thoại bên người Nors: “Bệ hạ, ba phút trước đột nhiên điện hạ rời đi, đã phái người đuổi theo. Dạ, xin yên tâm, chúng ta sẽ đem hết toàn lực tìm điện hạ về.”

Kerry cúp điện thoại của Nors cũng nhanh chóng khởi động một chiếc xe thể thao khác, bất chấp nơi này là phòng nghị sự quốc gia của Eros, nóng lòng muốn nhanh chóng rời đi, đuổi theo phương hướng Quý Thần Hi biến mất.

Theo kinh nghiệm những năm này, Elroy điện hạ thừa dịp anh không chú ý thì đột nhiên rời đi, hoàn toàn là lại bắt đầu “Chạy trốn”, thường ngày là không có vấn đề, nhiều nhất là bọn họ cùng điện hạ chơi một cuộc trò chơi trốn tìm cấp Thế Giới, nhưng mà lần này cũng không phải đùa giỡn, ba ngày sau công chúa Thụy Điển sẽ tới viếng thăm, nếu như điện hạ chạy trốn. Khả năng này sẽ trở thành vấn đề ở giữa hai nước, cho nên hiện tại tuyệt đối không được để cho điện hạ rời khỏi Eros!

Lòng tin kiên quyết, nên Kerry liên tục vượt qua mấy lần đèn đỏ, thề phải bắt được Quý Thần Hi ở phía trước.

Lúc này Quý Thần Hi một tay cầm tay lái, một tay ấn xuống tai nghe bluetooth bên tai, điện thoại kết nối: “Là mình. Hết thấy thuận lợi, có thể bắt đầu dựa theo kế hoạch chưa?”

Thanh âm ở đầu bên kia hơi trầm thấp: “Cậu khẳng định?”

“Khẳng định”

Đối phương im lặng rồi chớp mắt một cái, lại hỏi: “. Đáng giá không?”

Quý Thần Hi cười một tiếng thật thấp: “Cậu cũng đã từng có người yêu, sao lại không biết cái đáp án này chứ. Vì tình yêu, làm mọi chuyện đều là đáng giá.”

“Được rồi.”

Đôi phương tích chữ như vàng (không nói nhiều), cuối cùng nói một câu: “Mọi sự cẩn thận.”

Quý Thần Hi rũ mắt xuống, cười cười: “Cám ơn, Thừa Viêm”

Lấy tai nghe xuống, Quý Thần Hi bình tĩnh đưa mắt nhìn ngã tư đường phía trước, ánh mắt quét qua chính giữa giao lộ có hai chiếc xe màu đen đang chạy tới ngược nhau, hít một hơi thật sâu, khoe miệng từ từ nâng lên nụ cười cực kỳ nguy hiểm, quả quyết, kiên định, giẫm chân ga đến cùng!

“Ầm ầm —”

“Điện hạ!”

Kerry từ phía sau đuổi theo tê tâm liệt phế mà kêu lên, trơ mắt nhìn hai chiếc xe từ hai bên trái phải đụng vào xe thể thao của Quý Thần Hi.

Hai chiếc xe màu đen cũng không có tổn thương gì, sau khi đụng Quý Thần Hi cũng chưa từng chạy chậm lại, rất ăn ý mà lái đi thẳng, chốc lát đã hoàn toàn không có dấu vết, mà xe thể thao Quý Thần Hi điều khiển vì hai bên va chạm mà xe lật qua một khoảng cách, lăn hai vòng sau mới dừng lại.

Xe dành riêng cho hoàng gia Eros đều được bộ quốc phòng định chế, cho dù là sau khi lật xe cũng không nhìn thấy tổn thương ở bên ngoài, nhưng mà bên trong bị thủy tinh màu trà ngăn trở, nên không nhìn thấy tình huống của Quý Thần Hi.

Kerry sải bước chạy về phía xe, dồn sức mở cửa xe ra — Quý Thần Hi hôn mê ở trên ghế dựa, máu từ trên trán chảy xuống, rơi lên trên áo sơ mi, thân thể không có vết thương gì khác, nhìn giống như là đang ngủ.

Dựa vào nhiều năm huấn luyện, Kerry nhanh chóng phán định thương thế của Quý Thần Hi, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xương cốt không có tổn thương, tim đập bình thường, cũng may không có vết thương lớn.

Cẩn thận ôm Quý Thần Hi ra khỏi cửa xe, đặt ngang ở trên mặt đất, rồi Kerry lập tức liên lạc bệnh viện cùng cận vệ của hoàng gia.

Không bao lâu, đội cứu hộ bệnh viện hoàng gia Eros liền bí mật đến, ở dưới sự hiệp trợ của cận vệ mang Quý Thần Hi đi.

Long Thừa Viêm đứng ở trong căn hộ cao tầng bí ẩn cách đó không xa nhìn tận mắt Quý Thần Hi được bác sĩ qua đào tạo đưa lên xe cứu thương.

Mặc dù là lần này chủ mưu “Tai nạn xe cộ”, không có chút cảm thấy khẩn trương, ngược lại giọng nói lãnh đạm chuyển sang hỏi Vân Mặc Vận ở bên cạnh: “Như vậy, được không?”

Vân Mặc Vận tao nhã mà nhẹ nhàng cười nói: “Đây là chủ ý của cậu ấy, chúng ta không thể xen vào, không thể làm gì khác hơn là thi hành. Huống chi, làm cũng đã làm rồi, bây giờ mới hỏi có được hay không, chẳng lẽ không biết đã quá muộn rồi sao?”

“Thần Hi làm như vậy, cậu lại ủng hộ”

“Mình không ủng hộ, nhưng mà cũng không phản đối.”

“Tại sao?”

“Cậu ấy có phương pháp theo đuổi tình yêu của cậu ấy, mặc kệ phương pháp kia là cái gì. Mà thân là bạn tốt, chúng ta có thể làm chính là tính toán mỗi một bước hoàn thành cho tốt, về phần thành công hay không cũng không liên quan tới chúng ta.” Xe thuộc về bệnh viện hoàng gia dần dần đi xa, Vân Mặc Vận thu hồi tầm mắt và sau đó nhẹ nhàng nói: “Đây là cơ hội cuối cùng của cậu ấy, nếu cậu ấy không muốn buông tha, vậy thì chúng ta nên giúp cậu ấy, không phải sao?”

Long Thừa Viêm không nói gì thêm, ấn xuống nút máy quay phim đặt ở phía trước cửa sổ sau đó bên trong nháy ra một thẻ nhớ rồi giao cho Vân Mặc Vận: “Ngày mai, đoạn phim này toàn cầu đều biết.”

Ngón tay thon dài trắng nõn của Vân Mặc Vân cầm thẻ nhớ, chậm rãi cười: “Elroy vương tử điện hạ của công quốc Eros trong lúc đi ra ngoài gặp tập kích, đến nay sinh tử chưa biết. Không biết, cô gái trong lòng cậu ấy yêu sau khi biết sẽ là phản ứng gì đây”

Vấn đề hỏi ra không trông cậy vào Long Thừa Viêm tòa băng sơn này trả lời, nhưng lần này Long Thừa Viêm phá lệ mà nhú mày hỏi: “Cậu hi vọng phản ứng của cô ta là gì?”

“Mình hi vọng. phản ứng của cô ấy là bình thường “

“Bình thường?”

Vân Mặc Vân bỏ thẻ nhớ vào bên trong máy tính xách tay, ấn xuống phím Enter phát lên mạng lưới tin tức của tất cả công ty con khoa học kỹ thuật Vân Đằng, sau đó mới bổ sung đầy đủ lời nói mình mới nói một nửa: “Một người biết được người đàn ông mình yêu bị nguy hiểm thì sẽ có phản ứng. Mình nghĩ Thần Hi vất óc tìm kế, thậm chí làm ra hý sinh lớn như thế, kỳ thật là muốn, Tô Mạt có thể thấy rõ ràng tim của mình, thừa nhận có tình cảm với cậu ấy.”

85. Chương 85: Tai Nạn Xe Cộ Ngoài Ý Muốn (2)

“Chị Tô, có một việc.”

“Thế nào?” Tô Mạt thấy bộ dáng của Liễu Thi Nguyệt cứ như đang muốn nói lại thôi, thả hành lý đang sắp xếp một nửa ở trong tay ra, đứng dậy hỏi: “Chúng ta không thể đi rồi?”

“Chị Tô, có thể, chúng ta đi không được.”

“Tại sao?” Tô Mạt nghi ngờ: “Vé máy bay đã mua, hộ chiếu cũng đã chuẩn bị xong, tại sao không đi được?”

“Toàn bộ Eros bị giới nghiêm, chị không vào được lãnh thổ. Hơn nữa.” Liễu Thi Nguyệt cắn cắn môi: “Sáng nay tin tức có nói, ngày hôm qua vương tử Elroy của Eros xảy ra tai nạn xe cộ ở gần Hoàng Cung, trước mắt sống chết chưa biết. Chị muốn đi đâu!”

Tô Mạt bất chấp sự ngăn cản của Liễu Thi Nguyệt, nắm valy hành lý lên vừa chạy vừa nói: “Đi tìm Thần Hi!”

“Chị Tô, chị trở lại!”

Liễu Thi Nguyệt bắt được cánh tay của Tô Mạt: “Bây giờ chị là người mà Eros từ chối nhập cảnh, cho dù bây giờ chị đến phi trường cũng vô ích, chị không vào được Eros, càng không gặp được anh Quý.”

“Chị mặc kệ, chị muốn gặp Thần Hi!”

“Chị bình tĩnh một chút, anh Quý không có việc gì đâu”

“Không, Thần Hi sống chết chưa biết, chị muốn tận mắt nhìn thấy anh ấy mạnh khỏe không việc gì, buông chị ra! Chị muốn đi gặp Thần Hi!”

“Chị Tô! Anh Quý là vì chị mới biến thành như vậy, chị lại càng không nên lỗ mắng bất chấp hậu quả như vậy!”

Tô Mạt dừng giây giũa lại, lông mi giống như cánh bướm tàn, valy hành lý trong tay buông lỏng, phanh – một tiếng rơi xuống đất.

Thần Hi. Là vì cô mới như vậy.

Nếu như không phải là cô không tín nhiệm Thần Hi, nếu như không phải là cô rời đi, nói không chừng Thần Hi cũng sẽ không biến thành như vậy.

Hiện tại muôn sông nghìn núi, cho dù em nhớ anh cỡ nào, em lại ngay cả quyền lợi gặp anh một lần cũng không có.

Thần Hi.

Tô Mạt vô lực tựa vào cạnh cửa, trước mắt lạnh lẽo.

Liều Thi Nguyệt để tay ở trên vai cô, ngoại trừ như vậy, cô cũng không biết nên dùng cái lời gì để an ủi chị ấy.

“Như vậy đã buông tha rồi hả ?”

Ôn Nhược Khê không biết khi nào thì mở cửa, đứng ở trước mặt Tô Mạt cười nhạt: “Tôi vốn cho rằng cô là một cô gái trong nóng ngoài lạnh, ánh mắt của Thần Hi tuyệt đối sẽ không kém, nhưng bây giờ xem ra, không gì hơn cái này.”

Liều Thi Nguyệt biết Ôn Nhược Khê không có ý cười nhạt, nhưng tình huống của Tô Mạt bây giờ không chịu nổi một chút kích thích, cô vẫn là lắc đầu với Ôn Nhược Khê một cái: “Anh Ôn, đừng nói nữa, trong lòng chị Tô cũng không chịu nổi.”

Ôn Nhược Khê thấy đáng vẻ Tô Mạt vô cảm vô thần nên cũng mềm lòng một chút: “Nếu như cô muốn gặp Thần Hi, tôi có thể giúp cô.”

Một câu nói của anh làm cho Tô Mạt đột nhiên hoàn hồn, “Tôi muốn gặp anh ấy!”

Cặp mắt của Tô Mạt từ trước đến giờ đều vắng lạnh giống như hàn băng cao nhất, cứng rắn, trong trẻo.

Ôn Nhược Khê hài lòng gật đầu, trầm ngâm một hồi rồi mới chậm rãi nói: “Thần Hi là bạn tốt của tôi, tôi hi vọng lần này cô đi có thể thực sự cho cậu ấy. Có lẽ cô không biết, Thần Hi từ lúc ra đời cho đến trước khi gặp cô đều sống ở bên trong gông xiềng, cô nhìn thấy bộ dáng của cậu ấy ra vẻ không quan tâm, nhưng mà đáy lòng của cậu ấy lại đè ép gánh nặng ngàn vàng. Tôi tin tưởng Thần Hi, cũng tin tưởng cô, chỉ mong cô đi lần này, có thể thuận lợi mọi chuyện “

Tô Mạt rũ mắt xuống, kiên định mà gật đầu một cái.

Vốn tưởng rằng anh ấy sẽ tiếp tục đi, thật không nghĩ đến, số mạng chính là trêu cợt người như vậy, lại để cho Thần Hi gặp được Tô Mạt.

Tình yêu, thật là một cái gì đó phiền phức.

“Anh Ôn, anh cảm thấy lần này chị Tô đi có thể cùng ở một chỗ với anh Quý sao?”

“Nhất định có thể.”

“Tại sao?”

“Em đã từng nói, tình yêu là ma pháp thần kỳ, có thể vượt qua khoảng cách thời không, vượt qua luân hồi sinh tử, cho nên Tô Mạt và Thần Hi cũng nhất định có thể.”

“Ừ, em cũng cho là như thế.”

Ôn Nhược Khê và Liều Thi Nguyệt đưa mắt nhìn chuyến bay của Tô Mạt rời khỏi cổng sân bay, rồi nhìn nhau cười.

Bay trên không mười hai giờ nhưng không làm cho Tô Mạt cảm thấy mệt mỏi, có lẽ, mệt mỏi cũng vì Quý Thần Hi mà bị xem nhẹ rồi.

Máy bay phá vỡ màn sương của bầu trời, loáng thoáng có thể nhìn thấy thành phố sạch sẽ phía dưới — nơi này chính là quốc gia của Thần Hi, Eros sao.

Chỉ cần máy bay hạ cánh, là có thể cùng với Thần Hi hít thở không khí ở dưới bầu trời, Thần Hi, chờ em.

Tâm tình của Tô Mạt thấp thỏm, mặt ngoài vẫn lạnh nhạt như cũ cầm lấy hộ chiếu giả Ôn Nhược Khê kín đáo đưa cho cô, thông qua hải quan Eros, xoay người nhìn cao ốc sân bay, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cuối cùng cũng tiến vào.

Nhìn hai bên một chút, bất ngờ phát hiện phía đối diện có một người đàn ông anh tuấn xinh đẹp chậm rãi gỡ mắt kiếng xuống, đồng thời cũng nhìn chòng chọc vào cô.

Trước khi đi Ôn Nhược Khê cũng nói cho cô biết: “Cô nhớ, sau khi ra khỏi sân bay Eros sẽ có người tiếp ứng cô, cô đi theo cậu ấy là có thể nhìn thấy Thần Hi.”

Thì ra người tiếp ứng này chính là Long Thừa Viêm.

Long Thừa Viêm sau khi nhìn thấy Tô Mạt thì gật đầu một cái: “Tô tiểu thư.”

Tô Mạt cũng đáp lại giống vậy: “Long tiên sinh.”

Trên cơ bản hai người đều là loại người có thiên tính lãnh đạm, cũng không có nói chuyện không cần thiết.

“Anh ấy có khỏe hay không?”

“Chưa có chết”

“Bây giờ đang ở đâu?”

“Tôi dẫn cô đi”

Tô Mạt lấy lại bình tĩnh, đi theo Long Thừa Viêm lên xe. Xe vững vàng chạy ở trên đường lớn Eros, chung quanh đủ loại hương thơm hoa hồng — quốc hoa của Eros, Tô Mạt trầm tư một chút, vẫn như cũ nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, mở miệng nói: “Thần Hi thương thế có nặng không?”

Long Thừa Viêm mắt nhìn thẳng, lạnh lùng trả lời: “Tự cô đi xem thì biết.”

Tô Mạt liếc anh ta một cái: “Anh đối với tôi rất bất mãn?”

Cô cho rằng ban đầu ở thành phố H, cô đã được bọn họ hiểu, Long Thừa Viêm và cô là một loại người, một chút xiu ghét cũng có thể bị Tô Mạt phát hiện.

Ngón tay cầm tay lái của Long Thừa Viêm hơi dừng một chút: “Thần Hi yêu cô, cô lại không yêu cậu ấy, nếu không yêu, cũng đừng nên tổn thương.”

Quý Thần Hi sống chết yêu Tô Mạt, Tô Mạt lại không chịu buông ra thật lòng, nếu như Tô Mạt không yêu Quý Thần Hi thì cũng nên buông xuống tất cả yêu thương cùng cưng chiều cô của Quý Thần Hi, thế cho nên, cuối cùng dĩ nhiên là kết cục như vậy.

Tô Mạt hiểu rõ ý của Long Thừa Viêm, cũng không giải thích gì, chỉ là cười một chút, sau đó nhỏ giọng nói: “Tôi cho rằng tôi đã sớm không biết cái gì là yêu, cũng sẽ không yêu nữa. Nhưng Thượng Đế đúng là thích đùa giỡn, mang Thần Hi vào trong sinh mệnh đơn điệu của tôi, khiến cho tôi không thể rời bỏ anh ấy. Cho dù không yêu, tôi cũng không thể quên anh ấy, nghĩ tới, nhớ tới, mới phát hiện, thì ra đã sớm yêu rồi.”

Long Thừa Viêm không đáp lại nữa, ngón tay căng thẳng đã thả lỏng ra, tăng tốc chạy thẳng tới bệnh viện hoàng gia Eros.

Tô Mạt không kìm được mà nắm chặt ngón tay, bắt lực mà nhìn ngoài cửa xe, đất khách quê người, Thần Hi vẫn còn ở bệnh viện chờ cô, loại cảm giác này thật sự rất kỳ quái. Thủ đô Eros quá lớn, lớn đến nỗi mỗi một phút chờ đợi cô đều đau khổ, cô đã không thể chờ đợi, cô thật là muốn lập tức nhìn thấy anh.

“Còn bao lâu nữa?”

“Lập tức” Long Thừa Viêm gọn gàng mà chuyển động tay lái tiến vào một con đường rợp bóng cây, đạp xuống thắng xe.

Tô Mạt đẩy cửa xe ra, hai bên đường cô vô số cây cao đứng thẳng, cuối là một tòa nhà cao tầng màu trắng.

“Nơi này.”

Long Thừa Viêm chỉ vào tòa nhà trắng: “Bệnh viện tư nhân hoàng gia Eros, Thần Hi đang ở bên trong.”

Tô Mạt đang chuẩn bị chạy đi vào, thì Long Thừa Viêm lại lạnh lùng nói một câu: “303. Cho cậu ấy hi vọng, đừng làm cho cậu ấy lại thất vọng.”

Tô Mạt quay đầu, đón lấy ánh mặt trời, bờ môi tràn ra nụ cười, băng tan hóa tuyết: “Cám ơn”

86. Chương 86: Vì Anh Đánh Một Trận (1)

Bệnh viện Hoàng gia xây dựng giống như kiêu dáng Sơn Trang, cả con đường đều là cây cối cao lớn xanh um tươi tốt, ngoại trừ chim hót cùng tiếng gió, yên tĩnh làm người ta cảm thấy phiền não.

Thậm chí ngay cả một bác sĩ và y tá cũng không có, hơn nữa nơi này là bệnh viện đẳng cấp cao nhất của Eros, lúc trước Liễu Thi Nguyệt đã nói cho cô biết, hiện tại cô là người không được hoan nghênh, làm sao lại dễ dàng để cho cô đi vào đây như thế?

Hơn nữa, Long Thừa Viêm lại không có cùng đi vào với cô, Long Thừa Viêm là bạn rất tốt của Thần Hi, đã đến đây rồi, mặc kệ như thế nào cũng nên cùng cô đi vào thăm Thần Hi mới đúng, tại sao chỉ để cho cô đi vào đây một mình? Là tạm thời nãy ý hay là cố ý?

Tô Mạt vừa đi vừa nghĩ, mặc dù nghi ngờ đủ loại, nhưng bước chân lại không có do dự.

Vì cổng chính đến cửa bệnh viện, thoạt nhìn là một con đường lớn, trên thực tế Tô Mạt đã đi năm phút đồng hồ mới đứng được trước cửa khắc hoa tinh xảo, sáng sủa sạch sẽ, có thể rõ ràng nhìn thấy tình huống bên trong.

Hơi ngẩn ra.

Thì ra là như vậy.

Tô Mạt hít một hơi thật sâu sau đó chậm rãi chớp chớp lông mi một chút, từ từ ngược mắt, bờ môi nâng lên nụ cười lễ độ rồi đẩy cửa vào.

Hiện trường lớn.

Đội cận vệ hoàng gia tự động sắp thành hai hàng khí thế phi phàm, ngay chính giữa đại sảnh ghế sa lon thủ công xa hoa, một người đàn ông trung niên mắt xanh lục mái tóc xù ngồi thẳng trên đó, cao quý mà lễ loi, nhàn nhạt nhìn cô.

Sau lưng, có ba cô gái cực kỳ xinh đẹp đứng, đều là dùng một loại ánh mắt khinh miệt, cực kỳ không lễ phép mà nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô.

Tô Mạt đặt valy hành lý ở trước người, lễ phép hơi cúi người chào người đàn ông trung niên, dùng tiếng Trung nói: “Xin chào ngài, tôi là Tô Mạt.”

Người đàn ông trung niên thoáng nhíu mày, cũng dùng tiếng Trung lưu loát đáp lại: “Tô tiểu thư, chờ đã lâu.”

Mặc dù một mười phần là người Châu Âu, nhưng mà ở giữa tiếng Trung quen thuộc, gần như không nghe ra một chút dị thường, chỉ là giọng nói lạnh đậm, làm cho không ai có thể đoán được ý nghĩ của ông ta.

Không thể bị nhìn người thấu tâm tư, cho dù là một câu nói, một cái ánh mắt. Có lẽ, đây là một thói quen mà vương giả nên có, mặc dù trong ngày thường Quý Thần Hi cười đùa khôi hài, thật ra thì giống như người đàn ông trước mắt này, mỗi một câu đều làm cho người khó nắm bắt.

Thật không hổ là người một nhà, cậu cháu ruột.

Tô Mạt bật cười lớn: “Có thể để cho ngài chờ tôi, thật là thụ sủng nhược kinh, Nors bệ hạ.”

“Nếu cô biết tôi là ai, thì nên biết mục đích hôm nay tôi ở chỗ này chờ cô.” Trong lời nói của Nors không phật phùng chút nào, vẫn cao cao tại thượng lạnh nhạt như cũ: “Thần Hi là người thân nhất ở trên đời này của tôi, cũng là kéo dài sinh mạng của tôi.”

“Vâng, tôi tin tưởng ngài yêu Thần Hi .”

“Thần Hi là người nổi nghiệp mà tôi chọn trúng, người thừa kế đế quốc Eros tương lai, nó rất ưu tú, mặc kệ là đáng ngoài hay là năng lực hoặc là đầu óc cũng không thể bắt bẻ, thân là trưởng bối của nó, tôi không cho phép cuộc sống hoàn mỹ của nó có bất kỳ một tỳ vết nào. Hơn nữa liên quan đến bản thân của nó cùng

tương lai của quốc gia.” Một cánh tay của Nors chỉ vào ba cô gái đứng sau lưng, và tiếp tục nói: “Họ ba người mà tôi tuyển chọn, là ứng cử viên làm vợ của Thần Hi, Tô tiểu thư có thể so với mình một chút, xem có thể từ trong đó có được gợi ý gì hay không.”

Ba cô gái đều nâng lên eo thon, cao ngạo ngẩng đầu, đối với Tô Mạt lộ ra nụ cười khinh bỉ.

Cô gái không biết tự lượng sức mình, chỉ dựa vào cô mà cũng muốn tranh với chúng tôi, ra cửa cũng không soi gương, cô gái thấp kém tại sao có thể xứng với Elroy vương tử cao quý tao nhã!

Ánh mắt của Tô Mạt trong trẻo, chậm rãi nhìn từ người thứ nhất đến người cuối cùng, lại nhìn ngược lại, từ ngũ quan đến vóc người, nhìn cẩn thận qua một lần lại một lần.

Tâm tình không giống với ba người khinh bỉ, Tô Mạt dùng vẻ mặt gần như thương hại, mới nhìn, cười nhạt. Dường như trước mắt không phải là ba cô gái xinh đẹp động lòng người, mà là ba bình hoa vô cùng xấu xí, quan sát từ trên xuống dưới, lạnh lẽo dị thường.

“Cô. Cô vô lễ!”

Thanh Thủy Hòa Nhã không chịu nổi ánh mắt lạnh lẽo của Tô Mạt, mềm mại a một tiếng: “Cô dân đen này, ai cho phép cô nhìn tôi như vậy!”

“Dân đen?” Tô Mạt cười lạnh hai tiếng: “Tôi là dân đen, vậy cô là cái gì?”

Thanh Thủy Hòa Nhã liếc mắt Tô Mạt một cái, ngông cuồng tự đại nói: “Cô cẩn thận nghe cho kỹ, tôi là Thanh Thủy Hòa Nhã, trưởng nữ của gia tộc Thanh Thủy đệ nhất thế gia Nhật Bản.”

“Thanh Thủy gia tộc à.” Tô Mạt cố làm ra vẻ hiểu rõ gật đầu một cái, thấy Thanh Thủy Hòa Nhã lộ ra vẻ tươi cười đắc ý thì cười nhạt nói: “Hắn là một đại gia tộc thôi, đáng tiếc tôi mới nghe lần đầu”

“Cô!”

Một câu nói quét sạch mặt mũi của Thanh Thủy Hòa Nhã, làm cô ta xấu hổ giận dữ: “Cho nên tôi nói cô là dân đen thấp kém vô lễ!”

Tô Mạt không giận không sợ hãi, kéo lên một nụ cười lạnh như băng: “Tôi là thấp kém, không so được với cô xuất thân cao quý, nhưng mà cô tới nói cho tôi biết, thấp kém tôi đây chỉ là nhìn cô đã bị nói thành vô lễ, vậy cô cao quý trước mặt mọi người nhục mạ tôi vậy là cái gì?”

“Này.”

“Thật là một gia tộc đệ nhất Nhật Bản, tôi quả thực chưa từng nghe qua, nhưng không sao, nhìn thấy Thanh Thủy tiểu thư thân là trưởng nữ mà được tu dưỡng ở mức độ này, tôi nghĩ cho dù tôi không biết cũng đoán được, người của gia tộc cao quý nhất định giống như Thanh Thủy tiểu thư, đều là loại hành vi này thôi.”

“Nói vậy.”

“A, đúng rồi” Tô Mạt ngắt lời cô ta, không nhìn Thanh Thủy Hòa Nhã chỉ ngón tay vào mình, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng: “Trung Quốc có một câu ngạn ngữ, vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, tôi nghĩ học vấn tiếng Trung cao như vậy Thanh Thủy tiểu thư nhất định hiểu ý của những lời này. Tôi không ngại mượn hoa hiến Phật, đem những lời này tặng cho Thanh Thủy tiểu thư, thật sự rất thích hợp với cô.”

Thanh Thủy Hòa Nhã thấp giọng quát: “Tô Mạt!”

“Hừ!” Tô Mạt mặc kệ không để ý bại tướng dưới tay, đưa mắt nhìn sang hai cô gái khác, khiêu khích mười phần.

Juli thấy Thanh Thủy Hòa Nhã bị thua thiệt, trong lòng cũng có chút hả hê. Ngay cả một gái già mà cũng không ứng phó được, Thanh Thủy Hòa Nhã ở trong mắt của Nors nhất định bị giảm không ít điểm. Hiện tại cô muốn làm chính là để cho Nors thấy rõ, cô mới là người đứng đầu ở trong mấy người phụ nữ.

Quyết định chủ ý, Juli vẻ mặt cao quý: “Tô tiểu thư tài ăn nói thật là hạng nhất, không hổ là trà trộn ở trong xã hội vàng thau lẫn lộn nhiều năm, chúng tôi loại con gái ru rú ở trong nhà sao có thể sánh bằng cô. Nhưng Tô tiểu thư ở đâu ra dũng khí mà tự tin đứng ở chỗ này, muốn so cùng với chúng tôi đây?”

“Không dám nhận” Tô Mạt gập chiếu phá chiếu, đáp lại nói: “Mặc dù gói thêu hoa nhìn rất đẹp, nhưng nhất định không chịu được gió táp mưa sa, gói bã cứng rắn có lẽ không đủ tinh tế, nhưng có thể dài lâu. Xin hỏi vị tiểu thư này, nếu như là cô, cô chọn cái nào đây?”

“Gói đầu cùng bạn đời là hai chuyện khác nhau”

“Tiểu thư nói tiếng Trung cũng rất tốt, nhất định nghe qua ngôn ngữ của Trung quốc chúng tôi, tu mười năm mới đi cùng thuyền, tu trăm năm mới cùng chung chăn gối, tôi chỉ là dùng gói đầu để làm một tỷ dụ. Hai người ở chung một chỗ quan trọng nhất chính là muốn cả đời, nếu như bằng mặt không bằng lòng, thì tôi nghĩ chuyện cổ tích xinh đẹp thế nào đi nữa cũng không thể giải thích tình yêu đơn giản mộc mạc.”

Mặc dù Tô Mạt nói rất nhiều, nhưng mỗi một câu đều là lãnh đạm, chậm rãi cười một tiếng: “Vị tiểu thư này, tôi nói đúng không?”

87. Chương 87: Vì Anh Đánh Một Trận (2)

làm sao lại cùng tình yêu phiền lòng này tạo nên quan hệ, nếu như các cô muốn tôi buông tha, cũng có thể, nhưng xin mời các cô nói Elroy diện hạ buông tha cho Tô Mạt tôi trước rồi hãy nói”

“Cô nói vậy!”

Tuyệt đối không tin tưởng Elroy vương tử hoàn mỹ trong suy nghĩ lại nhất định theo đuổi Tô Mạt, Juli giận tím mặt: “Elroy làm sao lại thích loại gái già đã ly hôn vừa không có địa vị như cô!”

Ly hôn vẫn là đả thương Tô Mạt mạnh nhất, trước kia quyết định không muốn để cho người ta nhắc tới. Nhưng mà hiện tại.

Tô Mạt nheo mắt lại, lông mi cong phủ lên con ngươi xinh đẹp, đối mặt với không lựa lời nói của Juli, vẫn nhẹ nhàng trả lời như cũ: “Ly hôn có tội sao? Theo luật pháp của Trung quốc chúng tôi, ly hôn là không có tội, tôi không biết vị tiểu thư tôn quý này có hiểu rõ luật pháp quy định ở đất nước mình hay không, một phụ nữ ly hôn không thể yêu nữa, kết hôn nữa. Thứ cho tôi mạo muội, theo tôi được biết, toàn thế giới không có một quốc gia nào là có luật pháp quy định như vậy. Nói cách khác, tôi ly hôn không có phạm pháp, nếu tôi không có phạm pháp, thì tôi không hiểu nổi tại sao vị tiểu thư này lại nói ra lời làm người ta khó hiểu như vậy.”

“Cho dù không phạm pháp thì thế nào, dù sao cô cũng đã từng là vợ của người khác, lại lớn hơn Elroy mấy tuổi, tại sao cô muốn cùng Elroy ở chung một chỗ chứ!”

“Cô cũng nói là đã từng. Ừ, tôi đã từng là vợ của người khác, nhưng tôi bây giờ là người tự do, tôi có quyền theo đuổi hạnh phúc, về phần cô nói tôi lớn hơn Thần Hi, kỳ thật tôi chỉ lớn hơn anh ấy hai tuổi cũng không phải là lớn hơn anh ấy hai mươi tuổi, tại sao lại không thể ở cùng với anh ấy?”

Tô Mạt từng bước tiến tới gần, làm Juli khó chịu mà khẽ gọi: “Cô là cô gái Trung quốc da mặt dày!”

“Theo đuổi hạnh phúc chính là da mặt dày, tôi nghĩ toàn thế giới có lẽ không có mấy người là không có da mặt dày đi, cô gái nước Mỹ ngu xuẩn!”

Tô Mạt bỏ lại một câu không đen không trắng, ngược lại nhìn về phía người cuối cùng trong ba cô gái, vẫn chưa có mở miệng, một người khó đối phó nhất.

Sa Sở Văn đối với hai vị “Chiến hữu” tử trận không có chút khấn thương, ngược lại lộ ra nụ cười thân thiện, chỉ là ở trong mắt Tô Mạt nụ cười này tràn đầy tính toán cùng quỷ kế.

“Tô tiểu thư, tôi có thể hỏi cô một chuyện không?”

“Xin hỏi”

“Cô luôn miệng nói muốn theo đuổi hạnh phúc, đối với tình thế bất buộc của Elroy, đối với cô muốn hỏi cô một chút, cô rốt cuộc yêu anh ấy ở chỗ nào?”

Sa Sở Văn nhìn Tô Mạt, nếu như đáp án của Tô Mạt là đáng ngoài hoặc là thân phận, thì cô ta có gì khác với các cô đầu.

Tô Mạt rũ mắt, cười nhạt một tiếng: “Tôi không biết cái gì là yêu, mặc dù Thần Hi nói anh ấy yêu tôi, nhưng tôi vẫn không biết yêu là cái gì, cho đến sau khi chúng tôi xa nhau. Tôi yêu dịu dàng, chu đáo của anh ấy, yêu anh ấy đối tốt với tôi, yêu anh ấy đùa bỡn lưu manh giả vờ vô lại, yêu anh ấy mang cho tôi một giấc mộng màu tím, yêu anh ấy nói muốn cả đời ở với tôi, yêu nụ cười của anh ấy, yêu tất cả của anh ấy, chỉ cần là Quý Thần Hi, Tô Mạt đều yêu.”

Tô Tô, nếu như bỏ lỡ bảy năm, anh sẽ dùng thời gian bảy mươi năm để bù đắp lại cho em.

Tô Tô, nói cho anh biết, em là quan tâm đến anh, nói cho anh biết.

Tô Tô, cả đời anh sẽ làm bạn với em.

.

Tô Mạt nói xong, nâng mắt lên, nhu tình trong mắt gần như hòa tan bông tuyết lạnh nhất của tháng mười hai, dịu dàng, mỉm cười: “Cho dù anh ấy không phải là Elroy, không phải là vương tử, thậm chí anh ấy không phải là Quý Thần Hi, chỉ cần là anh ấy, dù là người đi đường, tôi vẫn yêu anh ấy như cũ.”

Tầm mắt lần lượt lướt qua ở trên người ba cô gái, cuối cùng rơi vào một đôi con ngươi xanh biếc của Nors, lẳng lặng nói: “Từ ngày tôi biết rõ tôi yêu anh ấy, cho dù là toàn thế giới không đồng ý cho chúng tôi ở chung một chỗ, chỉ cần Quý Thần Hi cần tôi, Tô Mạt nhất định sẽ đứng ở bên cạnh anh ấy, núi đao biển lửa, không oán không hối, con đường này cho dù khó khăn đến thế nào đi nữa, tôi sẽ cùng đi với anh ấy.”

Thần Hi, anh dùng một đời làm tiền đánh cuộc, sao em lại cam lòng để cho anh thua.

Con mắt của Nors và con mắt của Tô Mạt nhìn thẳng vào nhau, trong nháy mắt, liền quay đầu đi.

“Cô và kết quả tôi điều tra rất không nhau.” Nors cúi đầu, chuyển động một chiếc nhẫn bạch kim trên ngón tay, nhẹ nhàng nói: “Theo tôi được biết, cô không phải là một cô gái nói nhiều, hôm nay biểu hiện của cô rất ngoài dự liệu của tôi.”

Tô Mạt cười cười: “Người cũng sẽ thay đổi.”

“Coi như hôm nay cô thắng ba vị tiểu thư này, nhưng cô chính là không thắng được cô gái trong suy nghĩ của tôi đã nhận định cho Thần Hi, cô gái đó là công chúa Thụy Điển, Sophie, cũng là người duy nhất có thể xứng đôi với Thần Hi trên toàn thế giới.”

“Phải không?” Tô Mạt nhàn nhạt nói: “Tôi không cảm thấy Thần Hi sẽ nghe theo sự lựa chọn của ông.”

Quý Thần Hi nếu như dễ dàng khuất phục như vậy, vậy thì không phải là Quý Thần Hi mà cô biết rồi.

Nors gạt đầu một cái: “Cô nói không sai, quả thật Thần Hi không muốn cùng cô ta kết hôn, việc hôn sự này Thần Hi không có đồng ý, nhưng mà, nó cũng không có phản đối.”

Không có phản đối.

Tô Mạt khẽ cau mày: “Bệ hạ là có ý gì?”

Nors lộ ra một nụ cười, đứng lên đi tới bên cửa sổ: “Ngày hôm qua Thần Hi xảy ra tai nạn xe cộ, không phải là ngoài ý muốn, mà là có người cố ý muốn thương tổn nó.”

Đề tài của Nors chuyển hóa rất nhanh, không inh nhưng lại vừa vặn có thể làm cho Tô Mạt tạm thời quên mất câu nói mở miệng kia, sức khỏe của Quý Thần Hi mới chính là vấn đề Tô Mạt cần quan tâm.

“Thần Hi như thế nào?”

“Nó không có nguy hiểm tánh mạng, nhưng nó lại dùng cái này làm giá để thỏa hiệp với tôi, nếu như một ngày cô không đến nơi này, thì một ngày nó sẽ không điều trị.”

Quý Thần Hi, cái tên quý tùy hứng này! Thông minh vĩnh viễn chênh lệch 20 với số tuổi của anh!

Tô Mạt cắn răng nghiền lợi ở đáy lòng nguyên rửa Quý Thần Hi

“Trước khi Thần Hi còn chưa có bình phục cô có thể ở lại chỗ này chăm sóc nó.”

Một câu nói của Quốc vương giống như là thánh chỉ, Tô Mạt vội vàng gật đầu: “Cám ơn ngài.”

“Nhưng cô đừng có hiểu lầm, tôi nguyện ý để cho cô chăm sóc nó cũng không đại biểu tôi nhận cô trở thành nữ chủ nhân của Eros, chỉ vì Thần Hi tôi không thể không nhượng bộ. Vốn là qua một ngày nữa Sophie công chúa Thụy Điển sẽ tới viếng thăm, nhưng chuyện Thần Hi bị thương đã truyền đi, vương thất Thụy Điển điện tới sáng nay sẽ kéo dài thời hạn viếng thăm.”

Nói xong, Nors xoay người đi, hai tay chấp sau lưng và lạnh lùng nói: “Thời gian cô rời khỏi Eros, chính là thời gian công chúa Thụy Điển tới thăm hỏi, ở nơi này trong một thời gian ngắn, hi vọng cô không làm ra chuyện khiến Thần Hi khó xử.”

Không hổ là quốc vương, thật sự đúng là mạnh mẽ nói tới nói lui đều khiến cho người khác cực kỳ không thoải mái.

Tô Mạt xoay người kéo hành lý đi mấy bước vào bên trong, hơi dừng lại, “Tôi đi, nhất định tôi sẽ mang Quý Thần Hi đi, nếu như anh ấy nguyện ý cùng đi với tôi.”

Để lại một câu còn mạnh hơn Nors, Tô Mạt cũng không quay đầu lại mà đi thẳng tới khu vực phòng bệnh.

“Anh, anh là người thân duy nhất của em, em không bỏ anh được, nhưng Quý Uyên là tình yêu kiếp này của em, em không thể bỏ anh ấy, nếu là tình huống như vậy, em phải lựa chọn người quan trọng nhất đối với em, anh ấy chính là Quý Uyên.”

Bóng lưng của Tô Mạt đã biến mất ở trên bậc thang, Nors mới từ một đoạn ngắn trong ký ức kéo ý thức của mình về.

Lý nhi đã rời đi rồi, ông quyết không cho phép Thần Hi cũng rời khỏi ông!

88. Chương 88: Không Tách Không Rời

“Tô Tô.” Lớn tiếng kêu lên, bốn phía lại vẫn là một mảnh tĩnh mịch, không có bất cứ người nào, “Hãy cho anh một cơ hội giải thích, Tô Tô, hãy nghe anh nói.”

“Tôi không muốn nghe một lời nói dối, càng không muốn nghe những lời nói dối kia vì cái này mà sinh ra nhiều lời nói dối khác!”

“Không phải vậy, Tô Tô, không phải là như em nghĩ”

“Quý Thần Hi, đời này, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa.” Có cơn gió thổi qua, cuốn đi giọng nói làm tan ra ở trong không khí và đã biến mất không thấy gì nữa.

Tô Tô. anh tìm tất cả các địa phương mà cũng tìm không được.

Cho dù là lạnh lùng đối mặt với anh cũng được, đừng có ngay cả thanh âm anh dựa dẫm vào cũng biến mất.

“Thầy, tình huống của điện hạ thế nào, giải phẫu không thành vấn đề, nhưng mà chỉ cần chúng ta vừa tiếp cận anh ta thì anh ta sẽ như người điên mà xua đuổi, tiếp tục như vậy, anh ta sẽ xảy ra chuyện đấy!”

“. Anh ta còn đang rơi vào trong hôn mê, trong miệng lại thỉnh thoảng nói mơ.”

Tất cả đều là gọi cái tên “Tô Tô” này.

“Bệ hạ có nói qua, vị tiểu thư họ Tô kia ở trong miệng của anh ta hôm nay sẽ đến, có phải chúng ta đợi cô ta đến thì lập tức chữa trị cho điện hạ không?”

“Hiện tại cũng chỉ phải đợi thôi, xem ra Tô tiểu thư trong miệng điện hạ là người rất quan trọng.”

Quan trọng. cô gái quan trọng đối với vương tử hoàn mỹ cao quý này. Không biết, sẽ là hình dáng gì đây.

Nữ bác sĩ xinh đẹp xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn Quý Thần Hi ở trên giường bệnh, ánh mắt lưu luyến si mê.

Quy định của bệnh viện hoàng gia Eros tương đối nghiêm khắc, trước khi đi vào phòng bệnh dành riêng phải phân hai người nam nữ đi vào phòng tắm rửa thân thể sạch sẽ, sau đó đổi đồng phục vô khuẩn, lại đi qua lối đi bên tiến hành trừ độc, sau đó sẽ xuyên qua ba cánh cửa kim loại thì mới có thể đi vào phòng bệnh.

Tô Mạt đặt hành lý ở ngoài cửa, thông qua thủy tinh ngoài phòng bệnh, bên trong phòng vừa xem là hiểu ngay.

Phòng bệnh lớn xa hoa như thế, nhiều loại dụng cụ tự động sắp hàng, chung quanh rào chắn thủy tinh trong suốt ngăn cách với phòng làm việc, có năm người đáng vẻ bác sĩ đang cúi đầu nhìn kiểm tra bảng báo cáo. Bất mắt nhất trong phòng bệnh chính là cái giường lớn, Quý Thần Hi đang đắp chăn, nằm sấp ở trên đó, khoảng cách quá xa, nên cũng không thấy rõ vẻ mặt của anh bây giờ là gì, trên trực giác anh mệt mỏi mà lại còn không có sức sống.

Tô Mạt nuốt một ngụm nước bọt, ổn định tinh thần rồi đẩy cửa phòng bệnh ra, từng bước một bước đến gần bên giường, 5 vị bác sĩ nhìn thấy cô đi vào cũng không ngăn cản, mà tiếp tục cúi đầu làm chuyện của mình.

Thần Hi.

Tô Mạt hít thở một hơi, càng đi càng gần, rốt cuộc cũng thấy rõ mặt của Quý Thần Hi.

Quý Thần Hi hít thở rất nặng, cũng không ổn định, một đôi mắt màu xanh sáng ngời miễn cưỡng híp lại, mặc dù không có rơi vào hôn mê, nhưng cũng cảm thấy đang cực kỳ chịu đựng đau đớn.

Thần Hi, sao anh lại hành hạ mình thành cái bộ dáng này, không đáng giá, không đáng giá.

Cô bước chân nhanh hơn, trong lòng hiểu rất rõ, một cảm giác đau đớn bén nhọn mãnh liệt lập tức chiếm cứ lấy ngực của cô, hối hận sâu sắc càng đè nặng ở trong lòng của cô hơn.

Cô không biết mình lại quan trọng đối với anh như vậy, cô thật sự không biết!

Đứng ở bên giường, Tô Mạt vươn tay sờ vào cái trán của anh. Anh tái nhợt, nhiệt độ trên trán lại nóng đến dọa người.

Tô Mạt run rẩy mở cánh môi ra, thấp giọng kêu: “Thần Hi.”

Giống như nghe được thanh âm ở bên ngoài, lông mi của Quý Thần Hi nhẹ nhàng lay động một cái, nhưng hoàn toàn không mở mắt.

“Thần Hi, anh tỉnh lại đi, liếc lấy em một cái. Thần Hi, em đã trở về, anh tỉnh lại đi.”

Trong thanh âm của Tô Mạt gần như đang nện ngào thì Quý Thần Hi đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt mở ra ngừng ở trên mặt Tô Mạt.

“Thần Hi! Anh đã tỉnh!”

Tô Mạt vui sướng không che giấu làm ánh mắt của Quý Thần Hi bỗng trong suốt lên.

“Tô. Tô Tô.”

Tô Mạt không nhịn được mà ướm hốc mắt, đồng thời liền mở miệng mắng.

“Quý Thần Hi anh là tên ngốc! Sao anh lại có thể làm như vậy! Nếu như. Nếu như anh chết, anh muốn em làm sao mà sống ở trên đời này! Quý Thần Hi, anh là tên đại ngu ngốc!”

Quý Thần Hi hô hấp khó khăn, giọng nói đứt quãng: “Tô, Tô Tô. Anh. anh có thể giải thích, em. em nghe anh giải thích. Không phải là cái dạng kia em nghĩ đâu. Tô Tô. đừng, đừng rời khỏi anh.”

“Lúc nào thì em nói qua muốn rời khỏi anh!” Tô Mạt chịu đựng không cho nước mắt chảy ra, tay vuốt hai gò má gầy gò của Quý Thần Hi: “Cái tên đàn ông lạnh chanh này, không phải là anh rất tự tin, rất vô lại ư, anh lưu manh lại da mặt dày như vậy, ngay cả em muốn rời khỏi anh cũng sẽ bị anh quần lấy lại, đời này em làm sao rời khỏi anh chứ.”

Quý Thần Hi chớp chớp mắt màu xanh: “Em. Thật sự sẽ không rời đi.”

Tô Mạt lắc đầu một cái, cúi đầu ở trên gương mặt anh hôn nhẹ một cái: “Đời này, nếu như anh không muốn rời khỏi em, em nhất định sẽ không buông tha cho anh.”

Quý Thần Hi ngưng hai mắt của cô một hồi, sau đó đột nhiên nói: “Anh mệt quá, sau lưng đau quá.”

Tô Mạt cẩn thận mở áo sơ mi mỏng của anh ra, đột nhiên hai mắt mở to.

Sau lưng của Quý Thần Hi vốn là bóng loáng bền chắc gần như toàn bộ đều bị sát thương, trầy da sứt thịt, máu tanh dính đầy.

Tô Mạt khẽ cắn răng, đem đau lòng thu vào trong lòng, dịu dàng nói: “Thương thể của anh rất nặng, chúng ta trị liệu trước, chờ anh bình phục, thì anh có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi.”

“Em sẽ ở bên cạnh anh chứ?”

“Sẽ, em sẽ luôn ở bên cạnh anh, cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời, em cũng sẽ không rời khỏi anh.” Tô Mạt giống như nói lời thề trịnh trọng.

Vì vậy, Quý Thần Hi yên lòng đóng mắt lại.

Vì vậy, bên mép môi của anh lặng lẽ tràn ra một nụ cười như có như không.

Tô Mạt xác định anh đã ngủ rồi, thì cẩn thận trải áo sơ mi ở trên lưng anh, xoay người đi về phía khu vực bác sĩ.

“Thần Hi anh ấy thế nào?”

Năm người bác sĩ đều là người phương Đông, ở nơi y học phát triển của châu Âu như vậy mà có thể tiến vào bệnh viện tư nhân hoàng gia như thế, thì có thể thấy được năng lực của năm người này đều không giống bình thường.

Bác sĩ đang làm nhiệm vụ ngắt đầu mỉm cười, một chút cũng không thấy ngoài ý muốn với sự tồn tại của Tô Mạt, giống như đã sớm biết và giải thích: “Tô tiểu thư, bị thương ngoài da của điện hạ tương đối nghiêm trọng, hơn nữa bởi vì bản thân điện hạ cự tuyệt trị liệu, khiến cho anh ta bỏ qua thời kỳ chữa trị tốt nhất, hiện tại chúng tôi cần tiến hành giải phẫu cấy da để bảo đảm vùng lớn vết thương sau lưng điện hạ được khôi phục. Còn có, sau khi điện hạ xảy ra tai nạn xe cộ cũng có mang nội thương, điều trị sau phẫu thuật cũng rất quan trọng.”

Bởi vì liên quan tới cô mà Thần Hi trì hoãn thời gian, thậm chí ngoại thương nghiêm trọng đến mức cần phải cấy da. trong lòng Tô Mạt lại cảm giác đau đớn lại bộc phát một lần nữa.

Tô Mạt im lặng gật đầu một cái, rồi nhẹ giọng nói ra: “Nếu như vậy, lập tức chuẩn bị giải phẫu đi. Về phần điều trị giai đoạn sau, cái này giao cho tôi là được rồi.”

“Tốt.” Bác sĩ trực ban gật đầu một cái rồi đứng dậy nói ra: “Trước tiên Tô tiểu thư có thể đến lầu bốn nghỉ ngơi, phẫu thuật cho điện hạ đoán chừng cũng phải ba giờ.”

Tô Mạt lắc đầu: “Không, tôi muốn ở cùng với anh ấy.”

“Này.” Một vị bác sĩ liếc mắt nhìn lẫn nhau, một nữ bác sĩ trong đó lạnh lùng nói: “Tô tiểu thư, tôi biết rõ bệ hạ cho phép cô chiếu cố điện hạ, nhưng mà lần giải phẫu này là rất quan trọng, chúng ta thân là bác sĩ điều trị của điện hạ cũng muốn suy tính toàn diện, trong lúc giải phẫu hi vọng cô đừng có làm chúng ta khó xử.”

Tô Mạt ngược mắt quan sát cô gái nói chuyện một cái, bất ngờ ở trong mắt vị bác sĩ mỹ nữ này phát hiện một tia ghen tỵ.

Lại là một nợ nần của Thần Hi, thế giới này thật nhỏ, khắp nơi đều có thể gặp phải tình địch.

Mặc dù Tô Mạt ghét, nhưng vì Quý Thần Hi mà không thể không nhượng bộ: “Được rồi, tôi đến lầu bốn, nếu như Thần Hi giải phẫu xong xin lập tức cho tôi biết.”

89. Chương 89: Phúc Họa Liền Kề

Tô Mạt lo lắng chờ đợi ở trong phòng khách lầu bốn, thời gian trôi qua từng giây từng phút, ba giờ sau, một tiếng gõ cửa vang lên.

“Tô tiểu thư, điện hạ phẫu thuật thuận lợi hoàn thành, ngài có thể đi thăm điện hạ rồi.”

Tô Mạt gật đầu với y tá một cái, sau đó xoay người nhanh chóng trở lại lầu ba.

Đôi mắt sáng lập lòe của Quý Thần Hi vốn chỉ là nhìn chăm chú vào cửa phòng thủy tinh, nhưng từ lúc Tô Mạt xuất hiện thì nhìn chăm chú vào cô, theo sự di chuyển của cô mà di chuyển.

Nhớ, hồi hận, yêu say đắm. Giống như một cái lưới lớn, hoàn toàn bao phủ lấy toàn thân cô, làm cho cô không muốn bị anh phát hiện đau lòng, nhưng ở dưới con mắt của anh lại không giấu được, gần như không chỗ nào che giấu.

Bị nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng của Tô Mạt cũng tâm thần bất định bất an mà càng đi càng chậm, nhưng chỉ còn cách mấy mét, cuối cùng cô vẫn kéo được chân đi tới bên giường bệnh.

“Thần Hi, anh đã tỉnh, cảm giác thế nào rồi?” Tô Mạt nhìn sau lưng của Quý Thần Hi chỉ có thể thấy được dấu vết vá lại mờ nhạt, thương thế tốt rồi sau này nhiều nhất chỉ để lại đường vết thương nhỏ thôi.

Cho dù ai cũng không nghĩ đến Quý Thần Hi nghe được lời nói của Tô Mạt thì sẽ có cái loại phản ứng đó, lúc cô dứt lời chỉ dừng lại một giây, Quý Thần Hi nằm sấp nằm ở trên giường đột nhiên ngồi dậy ôm lấy cổ của cô, nằm vị bác sĩ trong nháy mắt mắt choáng vàng.

Làn da trơn dán lên mặt của Tô Mạt, ý thức được đó là ngực trần của Quý Thần Hi thì máu toàn thân gần như đều vọt tới não, lửa nóng gần như sắp nổ tung.

“Điện hạ, đừng dùng sức, đường vá lại sẽ nứt ra!”

“Tô tiểu thư, cô đừng có giãy giụa, vết thương của điện hạ rất yếu!”

Bác sĩ điều trị cùng bác sĩ mỹ nữ cũng không tự chủ được mà la hoảng lên, hai người liếc mắt nhìn nhau lại khẩn trương nhìn hai người ôm nhau ở trước giường bệnh.

Tâm tình ôm “Tuyệt đối không thể để cho Thần Hi bị thương nữa”, Tô Mạt từ từ dừng lại giãy giụa, Quý Thần Hi cũng phối hợp mà từ từ buông lỏng lực đạo, nằm vị bác sĩ cũng chậm chậm mà buông lỏng thân thể căng thẳng, “thình thịch” tim nhảy loạn cũng chậm rãi trở về tại chỗ.

“Thần Hi, anh buông em ra trước đi, như vậy rất khó chịu”

Hai tay chống đỡ mép giường, Tô Mạt hơi khom người, toàn bộ đầu chôn ở trong ngực của Quý Thần Hi, một lúc lâu, cánh tay chống đỡ cổ của Quý Thần Hi, thắt lưng hơi cong cũng đau muốn chết.

Những thứ này cũng không sao, nhưng mà da thịt bọn họ dán sát như vậy. Chóp mũi tràn đầy hơi thở mát lạnh tinh khiết của đàn ông, cùng gương mặt chạm vào làn da lạnh, càng làm cho cô cảm giác được hơi thở trong miệng mình thở ra là nóng như thế nào, gương mặt là nóng ran như thế nào.

“Điện hạ, mau nằm thẳng, buông Tô tiểu thư ra đi. Vết thương của anh mới vừa vá lại, nếu tư thế như vậy rất dễ làm cho vết thương vỡ toang.” Bác sĩ mỹ nữ lấy hết dũng khí đến gần hai bước, nói lời khuyên.

Chỗ vá lại trên lưng điện hạ đã có máu rịn ra, người thấy kinh hồn táng đảm, hơn nữa bọn họ ôm nhau như vậy, làm cô ta ghen tỵ không dứt.

“Đúng vậy, điện hạ, ngài buông Tô tiểu thư ra trước đi.”

“Điện hạ, ngàn vạn lần không được dùng sức, cẩn thận vết thương.”

Đối với khuyển lơn của mọi người, Quý Thần Hi lại chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, ý cảnh cáo không nên quấy rầy rất đậm.

Bác sĩ mỹ nữ e ngại dừng bước, vô kế khả thi. Ngược lại nhìn thầy giáo của mình, cũng là một trong những thầy giáo y học của Quý Thần Hi.

Xem ra, lần này điện hạ thật sự không cho phép bất luận kẻ nào xông vào giữa mình và vị Tô tiểu thư này đây.

Bác sĩ điều trị ho nhẹ một tiếng, ý bảo mấy bác sĩ dừng đến gần bên giường, mình cũng đứng xa xa rồi đề nghị: “Điện hạ, Tô tiểu thư như vậy rất khó chịu. Ngài buông cô ấy ra trước đi, nhường ra một chỗ để cho cô ấy nằm ở bên cạnh ngài. Nghe nói Tô tiểu thư từ thành phố H tới nơi này, đã mười mấy giờ chưa có nghỉ ngơi, cũng nhất định là rất mệt mỏi rồi.”

Hiển nhiên lời nói của vị bác sĩ này là nghe được trong lòng của Quý Thần Hi, người khác có thể không nhìn thấy, sức khỏe của Tô Tô vĩnh viễn là quan trọng nhất.

Sức nặng ở trên cổ biến mất, Tô Mạt từ từ vặn vẹo cổ đã cứng còng rồi nhìn lên Quý Thần Hi, anh quả thật cho rằng “Cùng giường chung gối” là chủ ý tốt, nên mới lui qua bên giường, để chừa chỗ trống cho cô.

Mặc dù hai người có thân mật gần như là một, nhưng mà ở dưới đám đông như thế này, cô làm sao cũng cảm thấy không thể làm cần như vậy. Cho dù giường lớn tuyết trắng mềm mại thoải nhìn thoải mái mê người, nhưng phía sau lại có năm người mười con mắt nhìn chăm chú vào.

Ngược lại nhìn Quý Thần Hi, anh được tiêm một chút thuốc trong mười giờ nên cũng không có cách nào nói chuyện, nhưng mà đôi mắt màu xanh tin tưởng bốc cháy làm cho cô không lùi một bước được.

Thôi, nếu đã dám tìm đến anh như vậy, còn có cái gì mà không thể làm chứ.

Tô Mạt than nhẹ một tiếng, cởi giày và áo khoác, rồi nằm ở bên người Quý Thần Hi. Quý Thần Hi cố hết sức nâng cánh tay lên đem cái mền đắp lên đầu vai của Tô Mạt, thuận tiện ngược mắt trừng nhìn năm người một cái.

Bác sĩ điều trị ngẫm hiểu, nên mang theo bác sĩ mỹ nữ không tình nguyện khom lưng thi lễ với Quý Thần Hi, sau đó lẳng lặng rời khỏi phòng bệnh, rồi nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Tô Mạt dĩ nhiên là biết năm người sau lưng đều đi rồi, nhưng mà ánh mắt của cô đóng chặt lại không dám mở ra, mở ra sẽ nhìn thấy như ánh mắt sáng chói lợi của biển Aegean, câu hồn nhiếp phách (hồn xiêu phách lạc). Vài sợi tóc đen mềm dừng ở giữa lông mày cô, mặt gần trong gang tấc, hơi thở hòa vào nhau, giống như hít thở hơi thở của anh.

Bởi vì liên quan đến vết thương ở lưng, nên Quý Thần Hi chỉ có thể nằm sấp để ngủ, tay anh khoác lên trên vai của Tô Mạt, gần như đè ép nửa người nằm sấp của cô. Thân thể của Tô Mạt chỉ hơi giật giật, da thịt ma sát với da thịt, giống như trong bầu trời đêm xuất hiện tia chớp làm người ta hoa mắt kinh hãi, nửa người cũng nóng nóng, tê dại, cảm thấy có loại khát vọng lặng lẽ dâng lên ở đáy lòng, cô muốn ôm lấy Quý Thần Hi thật chặt.

Trong thời gian ngắn đã xảy ra quá nhiều chuyện, làm cô ứng phó không nổi.

Tỷ như thân phận của Quý Thần Hi.

Tỷ như bốn vị hôn thê kia.

Tỷ như cái gọi là tình yêu của cô và anh.

Tỷ như lừa gạt làm cô tan nát cõi lòng.

Những thứ này đáng lẽ đều là thứ cô quan tâm, nhưng mà không biết vì sao, đầu tiên nhìn thấy anh, những thứ này hình như cũng không quan trọng. Thật sự rất khó tin tưởng, có một ngày cô sẽ vì một người không thân mà có loại cảm giác an tâm đó, xem như là toàn bộ đều là lời nói dối cũng không có sao, cô tin tưởng anh.

Này, có lẽ là cảm giác an toàn trong truyền thuyết. Ở cùng với Lưu Lăng nhiều năm như vậy mà cũng chưa có tình huống như thế, mà người có thể cho cô loại cảm giác này, chỉ có một mình anh mà thôi, Quý Thần Hi.

Quý Thần Hi lại dùng sức ôm cô, môi nóng bỏng gần như dính vào bên môi cô, cẩn thận mở nửa mắt, Quý Thần Hi nhắm mắt lại dường như ngủ thiếp đi, lông mi cong thật dài ở dưới mắt chiếu ra bóng mờ nhạt, môi mỏng màu sáng hơi giương, làm cho người ta nhìn không được mà muốn cắn lên một cái.

Tô Mạt cười nhẹ, đem khuôn mặt gần sát, rồi đôi môi nhẹ nhàng in lên trên môi của Quý Thần Hi, lướt qua thì dừng lại.

Tựa đầu vào trong ngực anh, hai cánh tay nới lỏng ôm lấy bên eo của anh, Tô Mạt cũng quá mệt mỏi, nên chậm rãi chớp lông mi, chậm rãi nhắm hai mắt, ý thức rốt cuộc cũng lâm vào trong mộng đen ngọt ngào.

Cây kim kiểm tra cỡ nhỏ ở đầu giường thu nhận đầy đủ mọi thứ vào bên trong, nhấn nhủ đến trong mắt chủ nhân, nhưng không biết, ôm nhau ấm áp như vậy rốt cuộc là phúc hay là họa.

90. Chương 90: Tin Tưởng Vào Tình Yêu

Trong giấc mộng Quý Thần Hi cảm giác được ấm áp bên cạnh đột nhiên biến mất, chợt mở mắt ra, thì vừa lúc nhìn thấy Tô Mạt đang đứng dậy mang giày.

“Tô. Tô Tô!”

Thanh âm khô khốc không còn tao nhã mê người như thường ngày nữa, nhưng lại làm Tô Mạt vui mừng.

“Anh đã tỉnh.”

Quý Thần Hi tốn một sức lớn mới vững vàng bắt được cổ tay của Tô Mạt, không cho cô di chuyển một bước: “Em muốn đi đâu?”

“Đừng khẩn trương, em sẽ không rời đi, em chỉ muốn đi gọi bác sĩ tới đây kiểm tra thân thể cho anh một chút thôi.”

Quý Thần Hi thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không chịu buông tay Tô Mạt ra: “Những thứ lang băm kia cũng chưa chắc là tài giỏi, anh không sao, không cần phải lo lắng.”

Tô Mạt không dám dùng sức lôi kéo, không thể làm gì khác hơn là mặc cho anh nắm xương cổ tay của mình, dùng một cái tay khác ấn xuống gọi chuông trước giường.

Cửa bị gõ mấy tiếng, năm vị bác sĩ nhìn thấy Quý Thần Hi thì đồng loạt gật đầu: “Điện hạ.”

Tô Mạt quay đầu nhìn Quý Thần Hi, dịu dàng cười nhẹ: “Thần Hi, để cho bọn họ kiểm tra giúp anh. Bác sĩ nói anh điều trị hậu kỳ rất quan trọng, anh chăm sóc em lâu như vậy, thì lần này đến lượt em tới chăm sóc anh.”

“Em. Sẽ không đi?”

“Sẽ không, tin tưởng em.”

Tô Mạt an ủi vỗ vỗ tay của Quý Thần Hi, ý bảo năm người có thể đến gần.

Quý Thần Hi nhìn dịu dàng trong mắt của Tô Mạt, cũng chậm chậm buông tay ra, mặc cho Tô Mạt mỉm cười với mình rồi đẩy cửa rời đi.

Tô Mạt rời khỏi phòng bệnh chạy thẳng tới phòng điều chế thuốc, đẩy cửa phòng thuốc ra, một mùi thuốc bắc nồng nặc xông vào mũi, các loại dược liệu đựng trong ba hàng tủ gỗ lớn làm Tô Mạt nhức đầu một trận, cô biết thuốc bắc mới có lợi cho thân thể, nhưng làm sao tăng thêm thành phần lại hoàn toàn không biết.

Thần Hi vốn là phẫu thuật vết thương, hẳn là dùng dược liệu bổ khí ích máu, ngón tay của Tô Mạt dọc theo song ngữ Trung Anh đánh dấu trên tủ thuốc.

Lần trước Thần Hi nấu canh cho cô là dùng cái gì nhỉ.

Hình như là nhân sâm, nhân sâm, nhân sâm. A, có rồi. Tô Mạt mở ra học tủ đựng nhân sâm, vừa nhìn vừa thở dài.

Thoạt nhìn không gian trong ngăn kéo không quá lớn, học tủ dài hẹp bị ngăn thành mấy ngăn, nhân sâm chứa đựng trong mỗi ngăn vô luận là phẩm chất hay là chủng loại đều có khác nhau, này. Thần Hi phải ăn loại nào thì mới tốt đây?

Ngón tay sờ miếng nhân sâm màu trắng một chút, lại xem râu sâm màu đỏ một chút, do dự không quyết định.

“Vị tiểu thư này, cần giúp một tay không?”

Tô Mạt nghe tiếng quay đầu lại nhìn, là một người đàn ông trung niên hào hoa phong nhã, nhìn cô nở nụ cười.

“Tôi muốn dùng nhân sâm.”

“Nhân sâm là hàng cao cấp dùng để bồi dưỡng, nhưng mà chủng loại khác nhau và tác dụng cũng không giống nhau.”

Người đàn ông đi tới trước tủ thuốc, chỉ vào ngăn thứ hai: “Đây là sâm đỏ, bổ huyết ích khí, rất thích hợp người bị thương mất máu dùng, nhưng không thể dùng quá nhiều.”

Tô Mạt nghi ngờ nhìn râu sâm màu đỏ khô ráo: “Trực tiếp ăn sao?”

“Lúc nấu canh cô có thể để vào mấy cây, sau khi bệnh nặng yếu ớt không được bồi bổ, không thể trực tiếp ăn vào những thứ thuốc bổ này.” Người đàn ông nói xong cầm lấy hộp gỗ nhỏ bên cạnh, dùng cái nhíp gấp một vài râu sâm bỏ vào, cẩn thận cài nút đồng rồi giao cho Tô Mạt, cười nhẹ nói: “Cô cầm lấy, những thứ này có thể dùng được ba ngày.”

Tô Mạt nhận lấy cái hộp nhỏ, và gật đầu một cái: “Cảm ơn ngài.”

Nhận thấy Tô Mạt dùng kính ngữ, nên người đàn ông trung niên nhú mày và cười một tiếng: “Cô biết tôi là ai?”

Tô Mạt lui về phía sau một bước, cúi người xuống, và kính trọng nói: “Bác Quý, lần đầu tiên gặp mặt thật thất lễ, tôi là Tô Mạt.”

Quý Uyên không ngoài ý muốn, mà vui mừng gật đầu: “Quả nhiên là một cô gái thông minh, ánh mắt của Thần Hi không tệ, không tệ.”

Ý thức được đối phương đang tán dương mình, Tô Mạt nói không rõ là cảm giác gì, mặc dù không thể xác định đối phương có phải sẽ đứng ở bên mình không, nhưng chỉ một ánh mắt cùng nụ cười kia thì làm cho cô cảm thấy cục đá to chất chứa ở trong lòng đột nhiên ít sức nặng đi một chút.

Tô Mạt áy náy nói: “Thần Hi biến thành như vậy, tôi không thể trốn tránh trách nhiệm, tôi sẽ chăm sóc Thần Hi thật tốt, xin bác trai yên tâm.”

Quý Uyên cười khoát khoát tay: “Không không không, Thần Hi đã là người lớn, nó thông minh, so với bất kỳ một người nào trong chúng ta đều thông minh hơn, cho nên mỗi một sự kiện nó làm đều là có tính toán của mình, không liên quan tới bất cứ ai.” Vừa nói vừa đưa tay đẩy mạnh tủ thuốc, “Chỉ là Thần Hi gách vác trách nhiệm trọng đại, rất nhiều chuyện khiến nó không thể tự mình làm chủ, có thể chuyện nó cho là đúng, thì ở trong mắt của hầu hết mọi người đều là một chuyện tuyệt đối sai lầm.”

Tô Mạt trầm mặc rũ mắt xuống, “Cũng bao gồm cuộc đời cùng tương lai của anh ấy sao?”

“Đúng vậy”

Quý Uyên gần như không nghe thấy mà nhẹ giọng thở dài: “Rất nhiều người hâm mộ Thần Hi, cho là nó sinh ra cao quý, danh lợi địa vị cái gì cần có đều có, thế nhưng chút hào quang làm người ta hâm mộ, Thần Hi đã tự dè dặt mình.”

Hiếu con không ai ngoài cha, suy nghĩ trong lòng của Thần Hi, có lẽ người đàn ông nho nhã trước mắt này đều hiểu rõ, nhưng cũng giống như Thần Hi, không thể thay đổi.

Tô Mạt nhẹ giọng lẩm bẩm: “Bác trai.”

“Tô tiểu thư, mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng mà tôi lại muốn nói, hay là muốn giải thích với cô” Quý Uyên nhìn Tô Mạt ngược mắt, trong giọng nói tao nhã hàm chứa uy nghiêm không dễ dàng phát giác: “Trên mức độ nào đó tôi và Nors có cùng ý tưởng, đều cho rằng cô không nên ở cùng một chỗ với Thần Hi. Dù sao thế giới của hai người quá khác xa, cô không thích hợp với Thần Hi.”

Cá mè một lứa!

Ánh mắt của Tô Mạt vốn là coi như trơn bóng đã run lên, khoe môi mọng theo châm biếm: “Bác cũng tính ‘thuyết phục’ tôi?”

Quý Uyên lắc đầu một cái, mỉm cười và mở miệng: “Tôi vốn là tính thuyết phục cô, nhưng, hiện tại tôi thay đổi chủ ý.”

“A?”

“Quý Thần Hi là con trai tôi, đúng như cô suy nghĩ, biết con không ai ngoài cha. Trước khi cô xuất hiện, cho dù Thần Hi phản kháng thế nào, vẫn không tình nguyện đi thừa kế trách nhiệm của nó, mà sau khi biết cô, loại không tình nguyện này đã chậm chạp thay đổi. Chúng tôi dạy dỗ cẩn thận 25 năm không bằng tình cảm hai tháng hai người quen biết, có thể thấy được nó đối với cô tình sâu rồi.”

Quý Uyên cười tự nhiên, rồi nói tiếp: “Thần Hi nhất định sẽ trở thành vương giả của Eros, nhưng mà cô, có phải có thể trở thành vương hậu của nó hay không? Hoặc là nói, cô có nguyện ý trở thành người cùng với Thần Hi gánh vác một quốc gia hay không, Tô tiểu thư, cô nguyện ý không?”

Một quốc gia. Đúng rồi, Thần Hi là vương tử của đế quốc Eros, chính là người thừa kế của quốc gia này, cũng chính là quốc vương tương lai. Vợ của Quốc vương, chính là Vương Hậu, cũng chính là một chúa tể của đế quốc này.

Trời ạ, Vương Hậu.

Tô Mạt không nghĩ tới Quý Uyên sẽ nói ra lời như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào, không thể làm gì khác hơn là nắm hộp gấm trong tay thật chặt.

Quý Uyên thoáng cúi đầu, nhìn thấy đầu ngón tay của Tô Mạt ửng màu trắng, biết được bây giờ cô đang trong trạng thái thiên nhân giao chiến, trấn an và nói: “Cô có thể tới Eros chính là muốn vì mình tranh thủ hạnh phúc, cho nên mặc kệ kết quả như thế nào, cô cũng nên đi đánh cược một lần không phải sao, tin tưởng tôi, chỉ cần cô kiên định, khó khăn lớn hơn nữa cũng sẽ giải quyết dễ dàng. Cô phải tin tưởng Thần Hi, tin tưởng vào tình yêu.”

91. Chương 91: Hai Người Hạnh Phúc

Tin tưởng Thần Hi, tin tưởng vào tình yêu.

Tô Mạt nhìn chằm chằm đang sôi trào trong nôi, ánh mắt hơi dờ dẫm.

Tựa như Quý Uyên nói, cô đi tới Eros chính là cảm giác đã kiên định đối với Thần Hi, mặc kệ có bao nhiêu sóng gió đều phải đi cùng với Thần Hi. Nhưng mà. Chuyện dường như không đơn giản như cô đã

suy nghĩ, rất nhiều thứ đều phải là trải qua tranh đoạt mới có thể có được, mà tính tình của cô lãnh đạm như vậy, chưa từng tưởng tượng có một ngày lại giành chồng cùng với những cô gái khác.

Tô Mạt mở nồi ra, đem mấy cây râu sâm đỏ trong hộp gắm bỏ vào nồi canh, khuấy rồi khuấy.

“Cô thoát nhìn rất nhàn nhã.”

Một câu nói lãnh đạm làm cho Tô Mạt khẽ cau mày, cô xoay người, rồi nhàn nhạt mà nói ra: “Tôi nhàn nhã hay không có liên quan gì tới cô?”

Bác sĩ mỹ nữ bị tức đến ngẩn ra: “Cô! Đừng tưởng rằng điện hạ si mê cô mà cô có thể kiêu ngạo lớn lối như vậy, cũng không nhìn một chút mình là thân phận gì.”

“Nói kiêu ngạo lớn lối, tôi không bằng một phần vạn của cô.”

Tô Mạt quay đầu, cầm cái muỗng lên khuấy canh đã nấu gần hai giờ trong nồi, nhàn nhạt mà nói ra: “Thân là bác sĩ mà không có y đức, quả nhiên giống lang băm.”

“Cô nói ai là lang băm!” Bác sĩ mỹ nữ giận dữ: “Tôi tốt nghiệp viện y học HF, là đàn em của điện hạ, lại còn là bác sĩ khoa phụ sản nổi danh nhất toàn cầu, tại sao cô nói tôi là lang băm!”

Tô Mạt giống như nghi ngờ mà nhẹ nhàng nhún mày: “Cho nên thân là bác sĩ phụ sản mà cũng có thể làm một trong bác sĩ điều trị của Thần Hi, thân phận của cô thật đúng là đặc biệt đấy.”

Một câu nói làm bác sĩ mỹ nữ ghen hòng.

Quả thật, thân là bác sĩ phụ sản nổi danh toàn cầu, cô không nên xuất hiện ở trong phòng bệnh của Quý Thần Hi.

Nhưng có ai ngờ, năm đó ở HF lần đầu cô nhìn thấy vị đàn anh thiên tài trong truyền thuyết này thì đã trầm mê thật sâu vào phong thái của anh, vì có thể nắm bắt mối liên hệ cùng với anh, mỗi đêm mỗi ngày cô tận lực nghiên cứu các vấn đề khó khăn, rốt cuộc lúc cô có thể cùng anh đứng ở một chỗ, thì anh lại đột nhiên biến mất.

Cô vì giải quyết mối tương tư, nên đã đi theo thầy giáo của anh tiếp tục nghiên cứu, rốt cuộc có một ngày biết được thân phận thật sự của anh, trong nháy mắt đó, rõ ràng cô nghe thanh âm cõi lòng mình tan nát. Cái hào quang đó, cô vĩnh viễn cũng không xứng với anh.

Vì có thể có một ngày gặp lại anh, cô đồng ý đi theo thầy giáo của anh tới Eros, trở thành bác sĩ của bệnh viện hoàng gia. Trời không phụ người có lòng, rốt cuộc cô cũng được nhìn thấy anh, mặc dù, người anh bị thương nặng.

Cô đau lòng, muốn toàn lực cứu trợ anh thì lại nghe thấy trong miệng anh một tiếng lại một tiếng “Tô Tô”, cô không biết Tô Tô này rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể đến được tim của anh, nói vậy, nhất định là một tiểu thư quý tộc tao nhã xinh đẹp rồi.

Mặc dù lòng cô chưa xót, nhưng cũng phải chấp nhận, nhưng ai ngờ. Có thể làm cho điện hạ thần hồn điên đảo lại là một người bình thường như vậy, thậm chí là một phụ nữ bằng lãnh lớn tuổi đã ly hôn!

Không, cô không ủng hộ, cô không chấp nhận!

Rõ ràng xuất thân cùng năng lực của cô đều mạnh hơn Tô Mạt, tại sao điện hạ có thể đem tình yêu cho cô ấy, mà lại không cho chính nhìn mình một lần chứ? !

Bác sĩ mỹ nữ càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng buồn bực, ngược lại nhìn Tô Mạt nấu nồi nước đã sôi trào một hồi lâu.

“Tôi tuyệt đối không cho phép cô người phụ nữ không có địa vị quần lấy điện hạ!”

“Cô nói cái A!”

“A!”

Bác sĩ mỹ nữ hốt hoảng lui hai bước: “Không, không phải là tôi, tôi không nghĩ.”

Tô Mạt cắn răng, nhịn đau mà đem nồi đất nóng để lên bếp, cúi đầu, lòng bàn tay của mình đã đỏ bừng một phần, thêm vết nước phỏng nổi lên.

Bác sĩ mỹ nữ lắc đầu nhìn Tô Mạt, trong lòng kinh hãi: cô, cô chỉ là muốn lật đổ nổi đất, không có ngờ tới Tô Mạt lại ngu đến mức dùng tay đón lấy, cô không có cố ý, không có cố ý!

Ngón tay của Tô Mạt không thể không chế run rẩy, hô hấp nặng nề, nhưng vẫn là lãnh đạm mà mở miệng: “Bác sĩ khoa phụ sản nổi danh nhất toàn cầu, có thể giúp tôi xử lý một chút hay không.”

Không có trách cứ, không có kêu đau, tâm tình càng không có một chút khác thường.

Phản ứng của Tô Mạt làm cho bác sĩ mỹ nữ ngẩn ra, rồi sau đó nắm lên một cái chậu thủy tinh, nhanh chóng lấy đầy một chậu nước lạnh, đem tay bị thương của Tô Mạt nhẹ nhàng bỏ vào.

Đem đau đón nhịn thật lâu nhẹ giọng than ra, cảm giác được vết thương ở dưới tác dụng của nước lạnh giảm bớt cảm giác đau đớn không ít, Tô Mạt gặt đầu một cái với cô ta: “Cám ơn cô.”

“Cô.”

Bác sĩ mỹ nữ luống cuống tay chân, càng không biết phải trả lời câu “Cám ơn” này của Tô Mạt như thế nào.

Rõ ràng, rõ ràng chính là cô làm Tô Mạt bị thương, nhưng Tô Mạt vẫn nói cám ơn với cô. Tại sao?

Tô Mạt cười nhạt, mặc dù ánh mắt vẫn là lạnh lẽo, lại không làm người ta ghét: “Có lẽ các người đều cảm thấy tôi không xứng với Thần Hi, nói thật, kể từ lúc bắt đầu biết anh ấy, cái từ ‘ không xứng với ’ này đã liên tục xuất hiện ở trong cuộc sống của tôi với tần số cao nhất. Mới đầu là ghét bây giờ là thản nhiên, tôi đã không vì chuyện đó mà lo lắng nữa rồi.”

Bác sĩ mỹ nữ liếc xéo cô, nghi ngờ mà hỏi: “Cô không quan tâm người ta nói như thế nào?”

“Quan tâm có ích sao?”

Tô Mạt nhìn tay của mình, cười nhẹ: “Hạnh phúc, chẳng qua là hạnh phúc của hai người, không có liên quan với những người khác.”

Chẳng qua là. hạnh phúc của hai người.

Bác sĩ mỹ nữ im lặng nghiền ngẫm câu này vì chưa từng có ai nói qua với cô, lấy tay của Tô Mạt từ trong nước ra, thoa lên thuốc an theo bên người, dùng băng gạc quấn lại thật tốt.

Tô Mạt phối hợp để cho cô ấy quấn băng gạc, rồi tùy ý nói: “Thân phận, địa vị cũng chỉ là bề ngoài thôi, tôi quan tâm không phải là cái này, mà là bản thân của Thần Hi. Tôi đã từng nói, chỉ cần Thần Hi cần tôi, thì tôi sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh ấy, đây là một loại hứa hẹn, hứa hẹn với Quý Thần Hi, cùng điện hạ trong miệng của các người không có liên quan. Trong mắt tôi, anh ấy vĩnh viễn cũng chỉ là Thần Hi lưu manh của tôi.”

Bưng lên nồi nước đã nấu xong, Tô Mạt cảm thấy nồi nước thiết kế thành đôi đáng vẽ đúng là của người khuyết tật một tay cũng là một lợi ích.

“Cô.”

“Tôi biết rõ cô thích Thần Hi” Tô Mạt đi tới bên cửa, xoay người nhẹ nhàng cười một tiếng: “Cô có thể tiếp tục thích anh, tôi cũng có thể tiếp tục yêu anh ấy, cái này không mâu thuẫn. Chỉ là, chúng ta đều phải tôn trọng sự lựa chọn của anh ấy, không phải sao?”

Sự lựa chọn của anh ấy.

Bác sĩ mỹ nữ nhìn Tô Mạt biến mất ở trong hành lang, bắt đầu có chút hiểu tại sao Quý Thần Hi lại lựa chọn như vậy.

Có lẽ, cao quý cùng tao nhã của Tô Mạt không thể so sánh với các cô gái ở trong xã hội thượng lưu, nhìn như cô gái tùy ý, chỉ có vào thời điểm nào đó thì mới có thể cho thấy xinh đẹp thật sự của mình.

Lạnh lùng, giống như một cây mai lạnh nở trong góc, không gãy không cong, cô đơn nở rộ ở tháng mười hai, tỏa hương bốn phía, làm người ta, không thể không kính nể. Đây chính là Tô Mạt.

Bác sĩ mỹ nữ chậm rãi, nở nụ cười ở khóe môi.

Không sai, cô có thể tiếp tục thích vương tử điện hạ hoàn mỹ trong lòng cô, mà vương tử điện hạ, nhất định phải chọn trúng công chúa của mình thì mới được hạnh phúc, nhưng kia thì có liên quan gì, có thể nhìn thấy người trong lòng mình hạnh phúc, cũng là một loại hạnh phúc. . . .

92. Chương 92: Thì Ra Là Như Vậy (1)

Thì ra lúc uống loại canh cảm thấy ngon, thật đúng là phải phí hết tâm tư để làm ra, cũng không biết có phải mỗi ngày trước kia Thần Hi đều nấu nồi nhỏ nhỏ kia như vậy hay không, trong lòng cẩn thận tính toán thứ gì để bao nhiêu, lúc nào thì để.

Tô Mạt lắc đầu một cái, đẩy cửa phòng bệnh của Quý Thần Hi, đem nồi canh đã nấu xong đến gần bên giường.

Quý Thần Hi vốn là đang nằm sấp ở trên gối đột nhiên chống nửa thân thể lên bắt lấy tay của Tô Mạt, cúi kính hỏi: “Tay của em sao thế!”

Tô Mạt không dám làm bậy, chỉ sợ động tác của anh quá lớn sẽ làm vỡ vết thương, không thể làm gì khác hơn là an ủi và nói: “Không sao đâu, mới vừa rồi lúc nấu canh không cẩn thận nên đụng phải nồi, em đã để cho bác sĩ băng bó rồi, đợi thêm mấy ngày lại không có gì rồi.”

“Sao không cẩn thận như vậy, lần sau đừng làm loại chuyện nguy hiểm này nữa.”

Tô Mạt nhìn bộ dáng khấn trương kia của anh mà dở khóc dở cười: “Chỉ nấu canh mà thôi, sao lại nguy hiểm chứ?”

Vừa đỡ anh nằm xuống giường vừa hơi trách cứ: “Để cho anh nằm nghỉ ngơi thật tốt, anh còn lộn xộn, ngộ nhờ làm rách vết thương thì sao.”

Quý Thần Hi không nói gì, mà là mở to một đôi mắt màu xanh, cười và nhìn nhất cử nhất động của cô, rồi ngoan ngoãn nằm xuống giường.

Tô Mạt mở nồi canh ra, múc một chén canh, cẩn thận đặt ở trên bàn gần giường, lại dùng thìa nhỏ lọc có chút, từng chút một thổi cho ấm, rồi đưa tới trước mặt Quý Thần Hi.

Quý Thần Hi kiên nhẫn chịu đựng, ngoan ngoãn uống canh.

Từng múỗng từng múỗng, một người cam tâm tình nguyện nuốt, một người uống đến vẻ mặt thỏa mãn.

Một nồi canh rất nhanh đã thấy đáy, Tô Mạt rút khăn giấy ra nhẹ nhàng lau cho Quý Thần Hi, lại lơ đãng nhìn thấy hai tròng mắt sáng trông suốt của anh.

“Anh cười cái gì?”

“Không có, chẳng qua là cảm thấy bây giờ em rất đẹp.”

“Ba hoa!” Tô Mạt xấu hổ mà trừng mắt nhìn anh, đưa tay lấy cái mền từ từ che lên trên lưng của anh, cực kỳ cẩn thận đụng vào vết thương mới vừa có chút khởi sắc của anh.

Quý Thần Hi lấy hai tay tựa vào hàm, ánh mắt nhìn thẳng nồi đất nhỏ ở phía trước: “Thật ra thì anh và em ở chung một chỗ lâu như vậy, lần đầu tiên cảm thấy em thật sự thuộc về anh. Loại cảm giác này thật an tâm.”

Tô Mạt ngồi ở bên cạnh hắn, ngón tay xuyên qua mái tóc đen như mực của anh, đầu ngón tay xoa xoa vòng quanh tóc, để lại mùi vị thuộc về Quý Thần Hi.

“Thật ra thì. Giống như lời của anh nói, em chỉ là muốn cho tình cảm thêm một cơ hội.”

Nói Quý Thần Hi lừa gạt cô, cô tin, nói Quý Thần Hi không yêu cô, cô không tin.

Là một cái tín niệm đơn giản lại kiên định như vậy, làm cho Tô Mạt nguyện ý liều một lần.

“Em muốn nghe anh giải thích không?”

“Em không muốn nghe, nhưng mà anh có thể nói, em lựa chọn mất thính giác.”

Tô Mạt khó có được giọng dí dỏm làm Quý Thần Hi cười một tiếng, hít một hơi thật sâu, và nhàn nhạt mở miệng: “Thật ra thì, em nghe được không sai, bốn người bọn họ, trên danh nghĩa đều coi như là vị hôn thê của anh.”

Nhận thấy rõ ràng ngón tay của Tô Mạt dừng lại, Quý Thần Hi kéo tay của cô xuống, giữ ở trong lòng bàn tay mình và khẽ thở dài: “Nhưng mà không giống với suy nghĩ của em. Chuyện này, phải nói từ cậu nhỏ của anh.”

Năm đó Shirley thân là đệ nhất công chúa Eros trong một lần ngoài ý muốn đã vô tình gặp được Quý Uyên người con trai Phương Đông, hai người vừa gặp đã yêu, trải qua sinh tử, hứa hẹn tình yêu với nhau. Vốn là sự kết hợp của trai tài gái sắc, nhưng bởi vì thân phận quý tộc của Shirley mà gặp phải phản đối, trong đó trở ngại lớn nhất chính là anh trai của công chúa Shirley, quốc vương Nors.

Cho dù Quý Uyên cũng là hậu nhân của danh môn nhưng vẫn không vào được mắt của Nors, mà công chúa Shirley thân là quý tộc Châu Âu lại phải gả cho người bình dân Phương Đông thì sẽ bị cả nước tạo áp lực, cuối cùng công chúa không thể không lựa chọn giữa tình yêu chồng cùng trách nhiệm tình thân.

“Cho nên, cuối cùng mẹ anh lựa chọn chính là cha anh?” Tô Mạt nghe đến đó thì nhú mày hỏi: “Bà ấy chối bỏ cái gọi là trách nhiệm tình thân?”

Quý Thần Hi gạt đầu một cái: “Không sai, mẹ anh cuối cùng ở trong một cuộc quốc hội công khai tuyên bố rời khỏi Eros, nguyện ý lấy thân phận của bình dân gả cho bình dân, như vậy cũng sẽ không tồn tại thân phận khác biệt. Nhưng cách làm như thế đã chọc giận cậu anh, cuối cùng ông hỏi một lần nữa, là muốn Eros hay là muốn Quý Uyên, mà mẹ anh chỉ trả lời một câu.”

“Nói cái gì?”

“Em muốn một đáp án mà mình sẽ không hối hận.”

Quý Thần Hi quay lại nhìn Tô Mạt, và cười khê: “Nói xong, bà dắt tay cha anh rời khỏi Eros, 25 năm cũng không trở về nữa.”

“Hoá ra là như vậy.” Mặc dù giải thích rõ quan hệ của Quý Thần Hi cùng Nors, nhưng Tô Mạt vẫn là cái hiểu cái không: “Như thế bệ hạ Nors là cậu của anh, mà anh có một phần hai huyết thống Trung Quốc, theo lý thuyết không nên do anh thừa kế quốc gia mới đúng.”

“Nguyên tắc là như vậy, nhưng sau khi mẹ anh đi cậu nhỏ vẫn không kết hôn, cũng không có con, cho nên anh cũng chính là người thừa kế thứ nhất được quốc gia này lựa chọn rồi.”

Nói đến đây, Quý Thần Hi rất là bất đắc dĩ: “Cũng bởi vì anh là người thừa kế, mới có bốn cái phiền toái lớn kia!”

Bốn vị hôn thê. Bốn phiền toái lớn.

Tô Mạt nhẹ giọng cười: “Anh đây là hưởng hết phúc của người đời rồi, không chỉ có vợ, mà còn có bốn người, người khác đúng là nghĩ không dám nghĩ.”

“Anh lại thà rằng một người cũng không có! Anh có Tô Tô là đủ rồi.” Vừa nói vừa đem tay của Tô Mạt giữ ở bên môi, khe khẽ hôn một cái.

“Được rồi, đừng làm rộn, nói tiếp rốt cuộc giữa các người là quan hệ gì”

Tuy nói tin Quý Thần Hi, nhưng vừa nghĩ tới bốn vị hôn thê kia, đáy lòng của Tô Mạt vẫn là không khỏi chua một trận.

“Nói là bốn, em mới chỉ nhìn thấy ba trong đó, nhưng ba người này lai lịch không nhỏ.”

Quý Thần Hi bình tĩnh nói tiếp: “Có một cô gái Nhật Bản gọi Thanh Thủy Hòa Nhã, cô ta là con gái dòng chính gia tộc Thanh Thủy đệ nhất quý tộc Nhật Bản. Anh trai của cô ta, Thanh Thủy Nhã Tuyển là một chính trị khách cực kỳ thông minh, cũng là tộc trưởng gia tộc Thanh Thủy, anh ta biết gia tộc Thanh Thủy muốn đặt chân lâu dài ở Nhật Bản nhất định phải có một núi dựa mạnh mẽ, cho nên vào mười năm trước, cũng chính là anh lúc trở thành người thừa kế Eros liền nói lên muốn đám hỏi với Eros, đem em gái Thanh Thủy Hòa Nhã của anh ta gả cho ta.”

“Anh đồng ý?”

“Dĩ nhiên không có, anh làm sao có thể đồng ý loại hôn nhân sắp đặt không có tình cảm này chứ” Quý Thần Hi cắn răng nghiêng lợi nói: “Nghe nói lúc ấy nội các Eros không đồng ý anh người có huyết thống không tinh khiết trở thành người thừa kế, cậu vì củng cố địa vị của anh, nên đã đáp ứng một tiếng. Vì vậy mới có Thanh Thủy Hòa Nhã, cũng là vụ hôn ước thứ nhất của anh.”

“Cái cọc thứ nhất? !”

“Cậu sợ anh sẽ không được quốc hội thừa nhận, vì vậy tìm kiếm cô gái có thân phận bối cảnh mạnh mẽ đám hỏi, chỉ là sau đó năng lực của anh được Eros thừa nhận, cho nên từ lúc mới bắt đầu bị động cầu hôn đến bây giờ bị ba cô gái bức hôn.”

Mẹ là công chúa vì ” tình riêng ” mà phản bội quốc gia, cha là một binh dân Châu Á, cái thân phận này của Quý Thần Hi là tuyệt đối không thể nào được hoàng thất Châu Âu chú trọng huyết thống thừa nhận, trừ phi, trừ phi anh có thể ở dưới thân phận này tìm phương pháp khác, tỷ như. vị hôn phu của một tiểu thư quý tộc.

93. Chương 93: Thì Ra Là Như Vậy (2)

Song, năng lực của Quý Thần Hi cũng không phải là nhỏ, cho dù là không có tám vẩy đàn bà, chỉ dựa vào một cái tên Châu Âu Elroy. Vị vương tử huyết thống không tinh khiết này lấy sức hấp dẫn của mình chứng minh với mọi người, mình trời sanh chính là người thống trị cao quý.

Tô Mạt nghĩ thông suốt quan hệ trước trước sau sau, hiểu rõ gậy đầu: “Cho nên ba người còn lại đều là bởi vì chuyện này mà dính hôn với anh?”

“Cũng không hẳn là vậy, ba cô gái kia em nhìn thấy đều là vì nguyên nhân này, còn có một người khó chơi nhất, cô ta là công chúa Thụy Điển, gọi Sophie.” Quý Thần Hi có hỏi tất có đáp, hừ lạnh hai tiếng: “Uổng phí Tô Tô tên giống vậy, cô gái kia ngay cả một phần ngàn, một phần vạn của em cũng không sánh nổi.”

Tô Mạt biết được thông minh của Quý Thần Hi muốn cùng tật xấu của số tuổi phát tác giảm hơn 20, hờn dỗi mà dùng ngón tay chọc lên trên trán anh một cái: “Vậy hai cô gái còn lại là thân phận gì?”

“Juli · Duy Nặc tư, người thừa kế gia tộc Duy Nặc Tư thế gia tài chính nước Mĩ, nắm giữ cả phần lớn kinh tế tư bản của nước Mĩ, là giàu có tiếng tăm lừng lẫy ở trong thượng lưu. Sa Sở Văn, trưởng nữ thân vương nước Thái, cũng là chi nữ quý tộc vương thất nước Thái, đừng xem cô ta ra vẻ ôn hòa, thật ra thì tâm cơ rất sâu.”

“Đã nhìn ra.” Tô Mạt vuốt vuốt ngón tay trắng nõn thon dài của anh, lẩm bẩm nói: “Ba cô gái một sân khấu, hướng chi là bốn.”

Cô luôn luôn không thích tranh giành theo đuổi, lúc nào thì nghĩ đến qua vậy mà lại có một ngày sẽ cùng với các tiểu thư kia giành một vương tử trong truyền thuyết. Vương tử đều là thuộc về công chúa, cho dù không phải là công chúa, cũng không nên là cô bé lọ lem đã ly hôn như cô.

“Tô Tô.” Quý Thần Hi không buông tha dị thường trong mắt cô, thấy bộ dáng cô không nói lời nào thì không khỏi lo lắng cô sẽ buông tha.

Tô Mạt ngược mắt cười một tiếng, trong trong trẻo lạnh lùng có chút nhu tình: “Em đúng là không muốn đi tranh giành, vốn là em cũng có thể không cần trộn lẫn vào trong đầm nước sâu này, đáng tiếc, em đã và đang ở trong đó, không thể tự kèm chế rồi.”

“Tô Tô. Thật xin lỗi” Quý Thần Hi thay đổi cười đùa, im lặng chớp mắt một cái: “Anh biết, anh không thể mạnh mẽ đổ lên trên người em những thứ áp lực vốn không nên do em gánh, anh yêu thương em, cũng không nhẫn tâm để cho em giẫm lên tầng băng mỏng như vậy, nhưng nếu như thời gian có thể quay ngược lại, anh vẫn sẽ tiếp tục trêu chọc em, quẩn lầy em, để cho em từng bước một lâm vào bầy rập tình cảm của anh, để cho em không thể không đứng trên chiến trường không thấy khói súng này với anh. Đây là ích kỷ của anh, xin em tha thứ cho anh.”

Tô Mạt rũ mắt xuống, mắt không thấy biểu tình gì của cô, chẳng qua là ngón tay bị cô siết càng ngày càng chặt.

Một lúc sau, Tô Mạt ngẩng đầu lên, không thấy cô nói một câu, chẳng qua là ở trên gương mặt của Quý Thần Hi, nhẹ nhàng hôn một cái. Cánh môi cùng làn da giống như hai cánh khép mở của con bướm, trong nháy mắt chạm vào.

“Em không phải là một phụ nữ dễ dàng hạ quyết định, nhưng, một khi em đã quyết định, thì cả đời không hối hận.”

Quý Thần Hi nhìn mắt của Tô Mạt, con ngươi trong mắt, thần trong mắt, thông hiểu trong suốt, ở trong ánh mắt của cô, anh nhìn thấy mình.

“Tô Tô.”

“Thần Hi.”

Chuyển đầu, Tô Mạt cùng Quý Thần Hi càng nhìn càng đến gần, khoảng cách ánh mắt quẩn quanh lẫn nhau dần dần rút ngắn, hai người chậm rãi nhắm mắt lại, để mặc cho tình yêu của mình, cho đến khi hơi thở trong mũi hỗ trợ nhau, rằng môi gần như muốn hợp làm một thể.

“Điện hạ. Ách! Tôi cái gì cũng không thấy!”

Kèm theo thanh âm của Kerry chính là tiếng khê nguyên rửa của Quý Thần Hi cùng tiếng kêu hơi bối rối của Tô Mạt.

“Sao bệnh viện không khóa cửa!”

Bệnh viện có thể khóa cửa, nhưng nơi này là bệnh viện riêng của nhà ngài, đương nhiên là không cần khóa cửa rồi.

Tô Mạt chẳng muốn để ý tới Quý Thần Hi, đứng lên đi tới một bên thu dọn canh còn lại đã nguội lạnh, cố gắng bỏ rơi cảm giác tồn tại của mình.

Quý Thần Hi nhìn gò má của Tô Mạt có chút đỏ hồng, giọng nói càng không thân thiện: “Có chuyện mau nói, nói xong mau rút!”

Căn bản không biết gì là bên trong có tình huống thế nào, cũng bởi vì chuyện khẩn cấp mà xông tới, làm sao biết đúng lúc phá hư chuyện tốt của điện hạ chứ?

Kerry vô tội thật là nằm cũng trúng thương, không thể làm gì khác hơn là gương mặt khổ sở báo cáo: “Điện hạ, bộ hạ đang trên đường tới bệnh viện.”

“Tới thì thế nào, hiện tại thân thể tôi suy yếu, không thích hợp gặp người, nhất là không thích hợp thấy người đáng ghét làm tôi phiền não, nói với ông ấy từ đầu tới thì về nơi đó.” Sắc tâm của Quý Thần Hi nổi lên nên cực kỳ không biết xấu hổ mà nói là mình “suy yếu” cỡ nào.

Chưa từng gặp qua sắc lang suy yếu như điện hạ.

Kerry đem câu này nuốt vào trong bụng đánh chết cũng không thể nói ra, cười ha ha và nói: “Nhưng mà điện hạ, cùng đi còn có ba vị tiểu thư kia, nghe nói là họ lấy thân phận vị hôn thê của điện hạ yêu cầu tới thăm điện hạ.”

“Kerry” Quý Thần Hi nặn ra vẻ cười lạnh buốt.

“Điện hạ” Kerry không biết sống chết mà đáp.

“Nhớ, ba cô gái kia không có một người nào là vị hôn thê của tôi, tôi chỉ có một vị hôn thê, chính là tiểu thư Tô Mạt, nếu như cậu lại nói sai, có thể chuẩn bị đi Nam Cực đóng quân lâu dài đi!”

Nam. Nam Cực? !

Kerry trong đầu tự động dẫn ra hình ảnh một đám chim cánh cụt oa oa tản bộ ở trên thi thể đã đông cứng của anh.

Kerry luôn hiểu được nhất rất sợ chết, cho nên vội vàng cười nịnh: “Dạ, điện hạ. Tôi mới vừa nói sai rồi, là đệ hạ cùng ba vị tiểu thư không biết lai lịch kia muốn tới thăm điện hạ.”

Quý Thần Hi hài lòng gật đầu một cái, cười lạnh lạnh : “Không gặp!”

“Điện hạ, nhưng mà đệ hạ đã.”

“Tôi nói không gặp, cậu hãy nói cho cậu nhỏ của tôi biết, hiện tại tôi rất yếu, chờ đến lúc tôi chỉ còn một hơi thở sẽ thông báo cho ông ấy tới gặp tôi một lần cuối .”

Lúc này. Ba vị tiểu thư đã cùng đệ hạ đi đến cửa lớn, lúc này nói không gặp sẽ cho là mượn cớ, huống chi, bọn họ cũng là thật quan tâm điện hạ.

Đối mặt với cách nói bốc đồng của Quý Thần Hi, Kerry khó xử nhìn Tô Mạt, hi vọng cô có thể giải vây giúp mình.

Tô Mạt nhận được ám hiệu của Kerry, cúi đầu xếp gọn nỗi thất vọng, nhàn nhạt mà nói ra: “Sống ở đâu thì yên ở đấy, thoát được nhất thời, làm sao cũng chạy không thoát một đời.”

Quý Thần Hi nhìn Tô Mạt một cái, trầm ngâm: “Trừ cậu và ba cô gái cực kỳ nhàn chán kia, còn thị vệ không cho phép tiến vào phòng bệnh.”

Kerry như nhặt được đại xá: “Dạ, điện hạ chờ chút.”

Tô Mạt dọn dẹp xong nỗi thất vọng, lại cúi đầu nhìn qua quần áo của mình, vuốt lên mái tóc, xác định cẩn thận rồi sau đó đi đến bên cạnh Quý Thần Hi, hoàn toàn sẵn sàng.

“Tô Tô, không thành vấn đề chứ?”

“Dĩ nhiên” Tô Mạt tự tin lãnh đạm: “Tôm tép nhãi nhép, gì chân sợ tai?”

Ban đầu những tình nhân kia của Lưu Lăng cũng không làm gì được cô, hôm nay mấy cô gái này lại coi là cái gì?

Huống chi, Quý Thần Hi là người đàn ông mình nhận định, tuyệt đối không cho phép người khác dòm ngó, nhất là những thiên kim tiểu thư tự cho là cao quý kia.

Tô Mạt vừa dứt lời, thì cửa phòng bệnh từ bên ngoài mở ra, Nors và Thanh Thủy Hòa Nhã, Juli · Duy Nặc tư, Sa Sở Văn cùng nhau đi vào.

Ba cô gái nhìn thấy Tô Mạt cùng Quý Thần Hi thì trong nháy mắt biểu hiện trên mặt biến đổi lớn, giống nhau như đúc — ghen tỵ!

94. Chương 94: Canh Bạc Từ Hôn (1)

Khác với ánh mắt ghen tỵ của ba cô gái, Nors nhàn nhạt liếc mắt hai người một cái, thần sắc bất động ngồi ở ghế dựa đối diện giường.

Nhìn Quý Thần Hi từ trên xuống dưới, hài lòng gật đầu một cái: “Khôi phục được không tệ.”

Quý Thần Hi này là thuộc về người thời điểm coi như là chặt vật nhất thì nhất định cũng phải chặt vật ra anh tuấn, cho nên, mặc dù hiện tại anh bị trọng thương trong người vẫn như cũ chống nửa cánh tay, không đứng đắn mà nhạo báng: “Người chỉ còn dư một hơi thở, sao khôi phục đều là đức hạnh này rồi.”

“Một chút hơi thở hắt, có lẽ con là người mạnh nhất trong tất cả những người chỉ còn lại chút sức lực mà cậu đã gặp, không hổ là cháu ngoại của cậu.”

Đôi mắt Nors tựa như giả tựa như thật chăm chọc, Quý Thần Hi bất đắc dĩ mà nhún nhún vai: “Cho dù thực sự chỉ còn dư lại một hơi thở, cũng sẽ giữ lại người mình thích nhất. Cho dù, con cũng không có thời gian đi Mĩ quốc xem một chút tôm tép nhãi nhép.”

Ba cô gái thuộc về “Tôm tép nhãi nhép” đều là thông minh tuyệt đỉnh, thâm ý trong giọng nói của Quý Thần Hi họ nghe rất rõ ràng, cho nên cũng đang âm thầm cắn răng, nhưng ai cũng không dám nói ra một câu phản bác lời nói của Quý Thần Hi.

“Người thích nhất?” Nors chợt nhíu đuôi chân mày, ánh mắt quét qua góc, chiếu tướng vào trên người Tô Mạt đang ở bên cạnh cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại: “Chẳng lẽ, người con nói thích nhất chính là đang nói vị tiểu thư này?”

Quý Thần Hi hơi nhếch khóe môi: “Không phải trước đó cậu đã biết ư, cần gì hỏi nữa.”

“Cậu đã biết từ rất sớm, nhưng, đối với suy nghĩ của con, chuyện cậu kiên quyết phản đối chắc con cũng đã sớm biết rồi.”

“Dĩ nhiên” Quý Thần Hi không nhanh không chậm, cười lạnh một tiếng: “Cậu không nên quên, con là cháu ngoại của cậu, cũng chính là con trai ruột của em gái cậu, cái này đương nhiên là di truyền ý chí của bà, cũng rất có khả năng sẽ đi theo con đường ban đầu của bà.”

“Con đang uy hiếp cậu?”

“Không, con chỉ là đang trần thuật một sự thật mà thôi.”

“Con cho rằng cậu sẽ để cho chuyện năm đó tái diễn?”

“Chuyện năm đó có thể tái diễn hay không, hoàn toàn do cậu nhỏ lựa chọn như thế nào.”

Không khí vốn là coi như hài hòa lại bởi vì đối thoại của Quý Thần Hi và Nors mà chợt trở nên nặng nề. Mặc kệ là một bên căn cứ “Việc không liên quan đến mình treo lên thật cao”, Tô Mạt hay là ba cô gái kia đều nghĩ tới “Càng náo càng lớn” đều rõ ràng cảm giác đang giương cung bạt kiếm ở giữa hai người.

Chuyện nhà, việc nước, chuyện thiên hạ. Cổ nhân không lừa được mình, ai.

Tô Mạt ở đấy lòng khê thở dài, không thể không thò chân vào ở thời điểm như vậy.

“Bệ hạ Nors, mời uống nước.”

Tô Mạt đem nước ấm cầm trong tay đặt ở trên khay trà trước ghế dựa của Nors, lễ phép gật đầu.

Nors không nói gì, một đôi mắt màu xanh biếc lạnh lùng quay một vòng ở trên người Tô Mạt, Tô Mạt đáp lại cái nhìn chăm chú của ông, cũng nhìn mắt của ông, lại không làm gì, trong mắt thông suốt giống như là tuyết mỏng tháng mười hai, không lạnh, cũng rất nhẹ.

Con người cao quý lạnh lùng, hai mắt lãnh đạm xa cách, giữa hai người chỉ là nhìn thẳng vào mắt nhau mấy giây, trong mắt hai bên lộ ra mục đích không nói mà hiểu.

Cô gái này, lại còn dám nhìn thẳng ông như vậy, hơn nữa trong mắt còn một mảnh trong sáng, không có một chút xiu sợ hãi, lại cũng không sợ vô lễ mạo phạm ông, rõ là. thật là một cô gái to gan.

Nors thấy cô nhìn mình nhưng không có vẻ kính sợ, không thể làm gì khác hơn là thu hồi tầm mắt, lạnh lùng khê hừ.

Quý Thần Hi vẫn nhìn ánh mắt trao đổi ở giữa hai người, biến hóa rất nhỏ cũng chạy không khỏi mắt của anh, tự nhiên rõ ràng Tô Mạt thắng Nors một chiêu, len lén cười: “Tô Tô, anh cũng khát mà.”

Tô Mạt nghe thanh âm của Quý Thần Hi ăn vạ làm nũng, xoay người lại cũng rót một ly nước, vừa đi đến bên giường Quý Thần Hi vừa trêu anh: “Có bản lãnh tự mình rót nước, không có bản lãnh thì đừng khát.”

Mắt màu lam của Quý Thần Hi chớp chớp ra vẻ tội nghiệp, trên khuôn mặt tuần mỹ đều là uất ức: “Nhưng mà, hiện tại anh bán thân bất toại, sinh hoạt không thể tự lo liệu, nếu em vứt bỏ anh nữa, anh làm thế nào mà sống tiếp tục.”

“Ề hèm.”

Tô Mạt bưng một ly nước ngồi ở bên cạnh anh, trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn anh, nhưng cũng không cho anh uống nước.

Cái này là hình thức chung đụng vừa nóng vừa lạnh của hai người, cố tình ở trước mắt ba cô gái chính là không thoả mái như vậy.

Cô gái Trung quốc không biết xấu hổ này, lại dám ở trước mặt các cô trình diễn hình ảnh “Ân ái” không hợp thời như thế, nhất là vương tử điện hạ hoàn mỹ vô khuyết trong suy nghĩ của họ lại có thể cứng chịu Tô Mạt như vậy, càng làm cho các cô giận dữ.

Ba cô gái có ý định giố nhau liếc mắt nhìn nhau, có ấn ý mà đem chiến trường giao cho Thanh Thủy Hòa Nhã hiểu được bí quyết dụ dàng nhất.

Thanh Thủy Hòa Nhã tiếp nhận ánh mắt ra hiệu của hai người kia, cử chỉ chân thành rót một ly nước, cũng cẩn thận đặt ở trước người Quý Thần Hi, dụ dàng cười nói: “Điện hạ, mời uống nước.”

Tô Mạt có lẽ là lạnh lùng giễu cợt Quý Thần Hi đủ rồi, cũng đem ly nước không có thiện ý đẩy ở trước mặt Quý Thần Hi: “Uống nước.”

Mục đích của hai cô gái nhất trí, một trái một phải, một lạnh lẽo một mềm mại đồng thời đưa chén nước tới bên môi của Quý Thần Hi.

Nors nhìn thấy một màn này, khó có được một chút hăng hái, ánh mắt đùa cợt muốn biết Quý Thần Hi sẽ làm như thế nào.

Juli và Sa Sở Văn cũng hơi có chút hồi hộp, mới xem Quý Thần Hi lựa chọn như thế nào.

Theo lý thuyết đủ loại biểu hiện của Quý Thần Hi đã có thể xác định trong lòng anh tất nhiên là Tô Mạt, nhưng Tô Mạt dù cẩn thận thế nào cũng chỉ là một cô gái Trung quốc bình thường ở trên đường, không hề xuất sắc, tại sao có thể bắt trái tim của Quý Thần Hi làm tù binh?

Lại nói, ba người họ có tài có mạo, thân phận địa vị đều là không tầm thường, lại là người có “Hôn ước” với Quý Thần Hi. Có câu nói: người so với người, tức chết người. Thì ra Tô Mạt ở trong suy nghĩ của Quý Thần Hi có 90 phần, cùng so sánh với ba người bọn họ, chỉ sợ ngay cả 60 phần cũng không giữ được.

Quý Thần Hi nhẹ nhàng, tư thế tao nhã nằm sấp ở trên gối, con mắt trái liếc cái ly của Thanh Thủy Hòa Nhã một cái, cười nhạt nói: “Thanh Thủy tiểu thư, anh trai cô Thanh Thủy Nhã Tuyển hiện tại như thế nào?”

Đây là lần đầu tiên Quý Thần Hi hỏi chuyện trong nhà mình, Thanh Thủy Hòa Nhã mừng rỡ trong lòng, nụ cười tao nhã trên mặt trả lời: “Điện hạ gọi em Hòa Nhã là được rồi. Anh trai em trước mắt vẫn còn ở Nhật Bản, trong gia tộc rất nhiều chuyện anh ấy không thể rời bỏ, cho nên anh ấy cũng rất bận rộn, điện hạ còn có thể nhớ tới anh trai em, Hòa Nhã rất vinh hạnh.”

Nói xong, giống như thắng lợi mà cười một tiếng với Tô Mạt.

Tô Mạt thật sự giống như không nhìn thấy, vẫn như cũ duy trì lãnh đạm cười nhẹ, ngay cả tay bưng cái ly cũng không có bởi vì thăm hỏi của Quý Thần Hi hoặc là khiêu khích của Thanh Thủy Hòa Nhã mà lay động.

Thiên Sơn sụp ở trước mà sắc mặt bất động, hoặc là không quan tâm, hoặc là tuyệt đối có lòng tin.

Nors đem mọi cử động của Tô Mạt ghi ở trong lòng, giống như người ngoài cuộc, nhìn trò cười mình chế tạo ra.

“Anh trai cô là nhân vật nổi tiếng ở Nhật Bản, tôi chú ý cũng là rất bình thường.” Ngón tay của Quý Thần Hi di chuyển dọc theo sườn ly của Thanh Thủy Hòa Nhã, cũng không đón nhận ly nước ấm đựng “tình yêu”, nhẹ nhàng nói: “Huống chi, sắp tới tôi sẽ tìm anh ta xử lý một ít chuyện, đương nhiên sẽ muốn biết tình trạng anh ta gần đây rồi. Nhưng nếu cô nói anh ta bề bộn nhiều việc, tôi cũng không vội, dù sao cũng đã chờ mười năm rồi, cũng không kém mấy ngày. Không sao, chờ lúc nào anh ta rảnh, tôi lại tới cửa bái phỏng, đem chuyện chính thức quyết định, cũng giải quyết xong tâm nguyện nhiều năm của mọi người chúng ta.”

95. Chương 95: Canh Bạc Từ Hôn (2)

96. Chương 96: Công Chúa Sophie (1)

97. Chương 97: Công Chúa Sophie (2)

98. Chương 98: Âm Mưu Quỷ Kế

99. Chương 99: Vương Tử Công Chúa

100. Chương 100: Bữa Tiệc Âm Mưu (1)

101. Chương 101: Bữa Tiệc Âm Mưu (2)

Quý Thần Hi ở bên cạnh Lưu Lăng nhỏ giọng nói nhỏ: “Nếu như anh không muốn công ty chữa bệnh Quý thị nuốt hết bệnh viện Cửu Long của anh, nếu như anh không muốn Tô Tô thu hồi đất đai hiện tại của bệnh viện Cửu Long, anh nên biết làm thế nào.”

“Anh!” Lưu Lăng cực kỳ hoảng sợ.

“Tôi là Elroy, tên tiếng Trung của tôi gọi Quý Thần Hi, tôi nghĩ, Quý thị anh cũng không xa lạ”

“Tại sao tôi phải giúp anh.”

“Anh có thể lựa chọn phá hư, nhưng anh cũng đừng quên, anh khác với Sophie, cô ta là công chúa vương thất Thụy Điển, còn có chống lưng mạnh mẽ ở phía sau, mà anh, cái gì cũng không còn, cũng không có gì cả. Hôm nay anh có thể tuyên cáo thân phận của Tô Tô, thậm chí có thể đặt chuyện hãm hại cô ấy, ngày sau, đừng trách tôi không nể mặt!”

Lưu Lăng nuốt xuống nước miếng mắc ở cổ họng, hít thở nặng nề, cẩn thận ngẩng đầu nhìn Quý Thần Hi.

Một đôi con ngươi lạnh màu xanh, giống như một lưỡi dao sắc bén xuyên thấu bình phong che chở anh ta, đâm vào nơi mà trong lòng anh không hề phòng nhất, làm anh ta không dám chất vấn lời nói của Quý Thần Hi.

“Vị này đến từ Trung quốc Lưu Lăng tiên sinh, vị này chính là của Tô Mạt tiểu thư bên cạnh Elroy điện hạ.”

“Bạn!”

Lưu Lăng cắt đứt lời nói của Sophie, gạt đầu đối với những người ở chỗ này, cố gắng giả bộ ra dáng vẻ buông lỏng: “Tôi là bạn của cô gái xinh đẹp bên cạnh điện hạ Elroy, rất vinh hạnh biết các vị.”

Bốn cô gái trong đó bao gồm công chúa Sophie đều không có nghĩ qua Lưu Lăng sẽ lâm trận trở quẻ, không hẹn mà cùng thấp giọng hầm hừ: “Anh!”

Lưu Lăng gật đầu một cái với Quý Thần Hi, tránh né bốn người tám con mắt, cũng không quay đầu lại mà đi ra nơi yên tiệc, như là một bữa tiệc hoà bình và bình thường.

Lúc đầu đám người quý tộc đều đang nhìn anh ta, sau đó thì chuyển ánh mắt sang cô gái Trung Quốc trong ngực điện hạ Elroy.

Có một Tử tước tuổi trẻ khá lớn mật nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tô Mạt, rồi hỏi: “Điện hạ, vị tiểu thư này bên cạnh ngài là ai?” [Tử tước (nhà quý tộc xếp cao hơn nam tước và thấp hơn bá tước)]

Quý Thần Hi trừng mắt liếc bốn người Sa Sở Văn, ngược lại ôm Tô Mạt cẩn thận tránh khỏi mãnh ly bề trên đất, đi qua bên cạnh tay vịn thang lầu, cười kiêu ngạo: “Vị này là Tô Mạt tiểu thư, là cô gái Elroy tôi kiếp này nhận định, tôi thích nhất, cô ấy cũng sẽ là Vương Phi tương lai của tôi, nữ chủ nhân tương lai Eros.”

Vừa dứt lời, hội trường xôn xao một trận.

“Không thể nào, Cô gái kia là vị hôn thê của điện hạ?”

“Bốn vị hôn thê của Điện hạ không phải là đứng ở bên cạnh ư, chẳng lẽ cô gái này là thứ năm?”

“Không đúng không đúng, tôi nghe cậu tôi nói, mấy ngày trước điện hạ đã cùng với mấy vị tiểu thư kia giải trừ hôn ước.”

“Chẳng lẽ cô gái này mới là vị hôn thê chính thức của điện hạ?”

“Nhất định là vậy, nếu không điện hạ sao lo lắng cho cô ấy như vậy.”

“Nhưng cô gái Trung Quốc này cũng không phải là quý tộc nh.”

“Vậy thì có quan hệ gì, công chúa Shirley cũng không phải là quý tộc ấy.”

Vốn là yên tiệc yên tĩnh lại biến thành bàn luận xôn xao, Quý Thần Hi giương tay lên, hội trường lập tức yên lặng.

“Tô Mạt, là vợ mà tôi nhận thức duy nhất, công nhận duy nhất, trừ lần đó ra, bất kỳ cô gái nào cũng không có liên quan tới tôi!”

“Oa — thật là lãng mạn”

“Điện hạ thật là đẹp trai.”

Khí thế trời sanh của Quý Thần Hi đè lại hội trường, một hồi lâu, từng trận tiếng vỗ tay tuôn ra nhiệt liệt.

“Anh nói rồi, mặc kệ phát sinh bất cứ chuyện gì, anh đều sẽ vì em mà vượt mình ra.”

Tô Mạt nghe Quý Thần Hi nhẹ giọng thì thầm ở bên tai mình, thì một loại cảm giác được đặt tên là hạnh phúc bao phủ toàn thân.

Trời đất bao la, chỉ có Thần Hi mới là người đàn ông có thể vĩnh viễn bảo vệ cô, yêu cô say đắm mà thôi.

Ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt màu lam của anh, chớp động tia sáng dịu dàng.

Nước mắt, gần như nếu không nghe lời sẽ tràn ra.

Tô Mạt vội vàng cúi đầu: “Lưu manh, lưu manh xấu xa.”

Quý Thần Hi ôm eo của cô dẫn cô rời khỏi cầu thang, đứng ở gần cửa sổ, trước rèm cửa sổ dày nặng che giấu náo nhiệt quanh mình, ở trên mặt cô hôn một cái: “Xấu xa đến được trong lòng em đi, không phải sao?”

Không thuận theo nên nện cho anh một cái, cô nói câu đi toilet, rồi nâng váy xoay người đi tới hướng phòng trang điểm.

Bốn cô gái nhìn thấy một màn mới vừa rồi, tức giận gần như áp đảo lý trí.

Công chúa Sophie hung ác nói với Sa Sở Văn: “Không phải cô nói là hết thấy đều không có vấn đề sao? !”

Sa Sở Văn hờ hững, nhàn nhạt đáp lại: “Ngàn tính vạn tính, lòng người khó đoán, cũng không có ai ngờ tới Lưu Lăng lại đột nhiên trở quê.”

Để cho Lưu Lăng vạch trần thân phận ly hôn của Tô Mạt, lại toàn lực bôi nhọ cô ta, để cho cô ta mất đi quyền lợi trở thành vợ của Elroy, đây vốn là một mưu kế rất tốt, nào ngờ tên Lưu Lăng đó lại dám lâm trận phản bội họ.

Thanh Thủy Hoà Nhã thở dài: “Làm sao bây giờ?”

“Nếu người ngoài không nhờ vả được, thì chúng ta tự mình ra tay.”

“Cô có biện pháp gì?”

Trong mắt Sa Sở Văn tỏa ra tia sáng ác độc: “Theo tôi được biết, lúc công chúa Shirley trưởng thành lên ngôi thì mang một vương miện gọi là Snow white, mà vương miện này kể từ khi công chúa Shirley rời khỏi Eros thì không có người thấy, mà là được bệ hạ Nors cất giấu.”

Juli gật đầu một cái: “Snow white, tôi biết, nghe nói là dùng ngọc trai và đá quý cao cấp nhất khảm thành, còn là tín vật của nữ chủ nhân Eros. Năm đó bệ hạ Nors đem vương miện này tặng cho công chúa Shirley cũng đã đưa tới bất mãn cực lớn của quý tộc, cuối cùng bởi vì bệ hạ Nors dùng thủ đoạn depraved dư luận g, cho nên vương miện Snow white này vốn nên do hoàng hậu đeo liền thay đổi thành công chúa Shirley.”

“Không sai, nếu năm đó công chúa Shirley không có mang đi nó, hiện tại bà ta trở về nước, nhất định bệ hạ Nors sẽ lấy vương miện này ra đưa cho công chúa lần nữa.” Sa Sở Văn khép hờ mắt, cười lạnh lạnh nói: “Tôi đã mua được thị nữ trong Eros, cô ta nói cho tôi biết, công chúa Shirley tối nay sẽ mang Snow white lần nữa.”

Sophie không hiểu ý tứ Sa Sở Văn: “Tuy vậy, chúng ta có thể làm cái gì?”

“Nếu như, một cô gái có thân phận thấp hèn thấy tiền sáng mắt mà trộm vương miện của công chúa Shirley, cô nói nói, cô gái như vậy còn có thể trở thành Vương Phi của Eros sao?”

“Ý của cô là, chúng ta lấy vương miện ra, gài tang vật là Tô Mạt trộm?” Juli suy nghĩ một chút, lại lắc đầu: “Nhưng mà vương miện là một đồ trang sức không nhỏ, muốn thần không biết quỷ không hay mà đặt nó ở trên người Tô Mạt, dường như rất không có khả năng.”

“Nếu cô biết Snow white, hẳn là biết vương miện này tại sao gọi cái tên này chứ.”

Juli trực giác gật đầu: “Snow white ý là Bạch Tuyết, cho nên vương miện này gọi là Bạch Tuyết, cũng là vì ở trên nóc vương miện khảm một viên đá quý trắng độ tinh khiết cao nhất toàn thế giới. Trọng lượng hình dáng của nó cũng không quá lớn, nhưng mà toàn thế giới cũng chỉ có một viên, cho nên cực kỳ trân quý, vương thất Eros lấy được viên đá quý này, cũng điêu khắc thành hình lục giác, giống như bông tuyết từ bầu trời bay xuống, cho nên được đặt tên Snow white.”

“Không tệ, chúng ta không cần trộm cả vương miện, chỉ cần lấy viên đá quý kia xuống đặt ở trên người Tô Mạt, thì đại công cáo thành.”

Bốn cô gái liếc mắt nhìn lẫn nhau, đều hơi gật đầu.

Muốn lấy Snow white đối với các cô tiểu thư nhà giàu quen thuộc châu báu mà nói quả thật dễ như trở bàn tay, Tô Mạt, tối nay, cô hãy chờ sự trả thù của chúng tôi đi!

102. Chương 102: Kim Cương Bạch Tuyết (1)

Cung điện Eros lớn mà phức tạp, nhưng lại chỉ viết gợi ý bằng chữ địa phương, khiến cho Tô Mạt chỉ hiểu được tiếng Trung cùng tiếng Anh mờ mờ, lại không thể hỏi đám người hầu đi qua, không thể làm gì khác hơn là tìm một gian lại một gian.

Tô Mạt nâng làn váy ở trên hành lang tìm phòng trang điểm, không có chú ý đã lướt qua một người phụ nữ đang dừng lại, vờ nhẹ bả vai của cô.

Quay đầu, Tô Mạt ngăn ra: “Là ngài”

Một phu nhân mặc thường phục khẽ mỉm cười với Tô Mạt, thân thiện nói: “Tô Mạt tiểu thư, đã lâu không gặp.”

“Ngài, sao lại tới nơi này?”

Ở Provence nhận được trợ giúp của phu nhân xinh đẹp, tên là Thanh Nhu, hoà nhã mỉm cười: “Tôi là người được mời tham gia bữa tiệc này, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp cô.”

Một người phụ nữ cao quý tóc vàng mắt màu lam, cho dù là mặc đồ thường ở nhà cũng không che giấu được khí chất tao nhã của bà, xem ra bà cũng là một trong những quý phu nhân ở xã hội thượng lưu Châu Âu.

Thanh Nhu là người mà Tô Mạt vốn rất cảm tạ, cho nên gật đầu một cái và nói: “Dạ, phu nhân gần đây khoẻ không?”

“Tạm được” Trả lời xong câu hỏi của Tô Mạt, bà cẩn thận quan sát Tô Mạt từ trên xuống dưới, dịu dàng nói: “Xem ra cô đã đến được hạnh phúc cô nên có.”

Ban đầu ở Provence, đấu tranh cùng bất lực của Tô Mạt bà đều để ở trong mắt, vốn tưởng rằng cô gái lạnh lùng giống như cô ấy sẽ không dễ dàng bị tình yêu thế tục ràng buộc, nhưng không ngờ, lại thấy được hạnh phúc của cô ấy.

“Cũng không tính là lấy được, ít nhất, tôi có dũng khí tin tưởng hạnh phúc” Tô Mạt rũ xuống con mắt, sóng mắt lưu chuyển: “Chỉ cần không lay động, một ngày nào đó sẽ có một mảnh vườn hoa đẹp giống như của phu nhân, cùng tình yêu nở rộ trong hoa viên.”

Trong mắt màu xanh thẳm của Thanh Nhu chợt lóe lên tia sáng nhu hoà, tán thưởng nói: “Không tệ, tình yêu quý ở kiên trì, tin chắc, chỉ cần mình cho là đúng, thì không thể buông tha. Nhìn thấy cô, thật sự rất giống nhìn thấy tôi năm đó. . . .”

“Phu nhân năm đó?”

“Không có gì, cũng sẽ biết thôi.”

Tô Mạt hiểu bây giờ bà còn chưa muốn nói chuyện xưa của mình,,: “Mặc kệ như thế nào, cũng rất cảm tạ phu nhân, những lời nói với tôi ở Provence, tôi đều ghi tạc ở đáy lòng.”

Thanh Nhu khoát khoát tay, đổi đề tài: “Cô không phải ở hội trường sao, sao lại ra ngoài đây?”

“Tôi là tới tìm phòng trang điểm, nhưng cái cung điện này thật sự quá lớn, tìm thật lâu cũng còn chưa tìm được.”

“Đây là cung điện Eros đặc biệt dùng để mở quốc hội cùng với yến tiệc long trọng, nếu cô tìm phòng trang trang thì ở nơi đường hành lang này đi thẳng đi xuống nữa quẹo phải.”

Theo chỉ dẫn của Thanh Nhu, Tô Mạt gật đầu một cái: “Cám ơn phu nhân.”

“Không quan hệ.”

Thanh Nhu giơ tay lên, đem sợi tóc màu vàng áp ra sau tai, hơi gật đầu với Tô Mạt, xoay người muốn đi.

Tô Mạt cũng quay đầu, đang lúc muốn rời đi thì đột nhiên nhìn thấy trên mặt thắm một điểm lấp lánh.

“Phu nhân, xin chờ một chút.”

Nghe thấy Tô Mạt kêu, Thanh Nhu xoay người: “Sao thế?”

Tô Mạt cúi người xuống, nhặt lên chiếc nhẫn lúc mới vừa rồi bà vén sợi tóc mà tróc ra, đưa đến trước mặt Thanh Nhu: “Cái này, là của phu nhân sao?”

Thanh Nhu nhìn chiếc nhẫn kim cương ở đầu ngón tay của Tô Mạt gật đầu: “Ừ, chiếc nhẫn này này là của tôi.”

“Vật về chủ cũ.” Tô Mạt giao chiếc nhẫn cho Thanh Nhu, liếc mắt nhìn tạo hình tinh xảo của chiếc nhẫn: “Cái chiếc nhẫn kim cương này, rất xinh đẹp, rất thích hợp với phu nhân.”

Thanh Nhu vừa cầm chiếc nhẫn kim cương mang trở về trên tay mình vừa nói: “Làm sao lại nhìn ra được thích hợp với tôi chứ.”

Tô Mạt vốn là một câu ca ngời vô tâm, lại bị Thanh Nhu hỏi như vậy cũng có chút xấu hổ: “Tôi không phải là tiểu thư quý tộc, cũng chưa từng gặp qua những thứ đồ trang sức danh quý này, chẳng qua là cảm giác kiểu hoa hồng của chiếc nhẫn này được thiết kế ngụ ý rất có tình, mặt khác, chính là viên kia kim cương phía trên, rất đẹp.”

“Cô biết viên kim cương này?”

“Tôi chưa bao giờ gặp qua viên kim cương này.”

“A, vậy sao cô lại cảm thấy hột kim cương này rất đẹp”

“Nó rất trong suốt, rất sáng long lanh, nhất là hình dáng nó, bộ dạng sáu giác cạnh rất giống bông tuyết từ bầu trời bay xuống, mảnh bông tuyết độc nhất rơi lên trên hoa hồng, tượng trưng cho tình yêu cùng chúc phúc thuần khiết nhất.”

Giống như là bị Tô Mạt nói trúng tâm sự, Thanh Nhu im lặng rồi chớp mắt một cái, đưa ngón tay đưa ra, nhìn chiếc nhẫn kim cương của mình: “Thiết kế của viên kim cương này là đến từ chồng của tôi, nó cũng là nhẫn cưới của tôi. Hoa hồng là tình yêu tín vật giữa tôi và chồng tôi, cho nên ông ấy mới nghĩ tới đeo hoa hồng vào trên tay của tôi. Vốn trang sức trên nền chiếc nhẫn là một viên kim cương đồ cao cấp, nhưng. hôn lễ ngày đó, một người chí thân vẫn luôn phản đối tôi cùng với chồng tôi kết hợp lại phái người mang viên kim cương này đưa tới. Từ đó hai mươi mấy năm nay, viên kim cương này liền ở lại trên mặt nhẫn, không có lấy xuống.”

Tô Mạt lẳng lặng nghe bà nói xong, rồi im lặng gật đầu một cái: “Tôi nghĩ, vị chí thân phản đối hôn ước của phu nhân kia nhất định là muốn dùng loại phương thức này để nói cho phu nhân biết, ông ấy chúc phúc người, muốn cho người hạnh phúc, muốn cho người vui vẻ.”

Thanh Nhu cười nhạt, đem ngón tay thu hồi: “Tôi cũng nghĩ thế, viên kim cương ông ấy cho tôi vốn là tín vật thân tình giữa chúng tôi, ban đầu bởi vì ông ấy cực lực phản đối, tôi không thể không rời nhà, trước khi đi, cái gì tôi cũng không có mang đi, bao gồm viên kim cương này, nhưng không có nghĩ đến, ông ấy lại giao viên kim cương cho tôi lần nữa. Đã nhiều năm như vậy, tôi mang tình yêu của chồng mình, mang thân tình của ông ấy, nhưng ông ấy trước sau đều không tiếp nhận chúng tôi.”

“Có lẽ, ông ấy đã tiếp nhận rồi, chẳng qua là ông ấy không nói ra thôi.”

“Không sai, ông ấy vẫn luôn là người cố chấp, cho nên ý định lần này của tôi là đem kim cương lần nữa thả lại lên tín vật năm đó ông ấy cho tôi, đeo viên kim cương này để nói cho ông ấy biết, nếu tôi sinh ở cái nhà này, thì cả đời đều là người của cái nhà này.”

Tô Mạt thở ra ra một hơi nặng nề, mặt giãn ra cười khê: “Tôi nghĩ, nhất định phu nhân sẽ đạt được ước muốn.”

“Đa tạ cô, tôi cũng chúc phúc cô, hạnh phúc cả đời.”

Nói xong, Thanh Nhu xoay người rời đi.

Tô Mạt không nghĩ tới ở Eros lại gặp phải người đã từng quen biết, còn là một phu nhân cao quý, trong lúc nhất thời cũng nhẹ nhõm đi không ít.

Ít nhất, ở nơi đất nước xa lạ này, trừ Thần Hi, cô còn có một người quen biết, tóm lại cũng không coi là cô đơn.

Nghĩ như vậy, Tô Mạt theo hướng dẫn của Thanh Nhu đẩy cửa phòng hóa trang ra, trong nháy mắt thân thể cứng ngắc.

Bốn cô gái nhìn chằm chằm vào Tô Mạt, ánh mắt khinh bỉ đảo quanh ở trên người cô.

Lấy bất biến ứng vạn biến.

Tô Mạt ổn định buồng tim đang nhảy lên không dứt trong lòng mình, coi thường sự tồn tại của bốn cô gái, soi gương sửa sang lại tóc dài làn váy của mình một chút.

“Cô thật giống như là rất thoải mái nhỉ.” Lời nói tựa như chua tựa như ngọt đến từ Juli.

Tô Mạt vẫn như cũ nhìn chằm chằm mình trong gương, xử lý sợi tóc vén lên một đầu nửa: “Các cô hình như rất nhàm chán.”

“Đừng tưởng rằng diện hạ thừa nhận thân phận của cô trước mặt mọi người thì cô có thể lớn lối như vậy, đừng quên, chúng tôi còn chưa có nhận thua!”

“Các cô nhận thua hay không không liên quan với tôi, cho tới bây giờ tôi cũng không có đánh cuộc tình yêu kia, thắng thua có cái gì khác nhau.”

103. Chương 103: Kim Cương Bạch Tuyết (2)

Thanh Thủy Hoà Nhã thay đổi ngọt ngào dịu dàng thường ngày, hung hăng nói: “Chúng tôi nhất định sẽ không để cho cô vừa lòng đẹp ý!”

Sau khi sửa sang xong lại làn váy tóc của mình, Tô Mạt lạnh lùng cười một tiếng: “Đã như vậy, tôi liền đối với mảnh khoé của các vị mỗi mắt mong chờ rồi.”

“Cô chờ đó!”

Trong mắt bốn cô gái đồng thời tức giận, ngẩng đầu mang vẻ kiêu ngạo đi ra phòng trang điểm, thuận tay đóng cửa lại.

Tô Mạt nhìn trong gương thấy bốn cô gái đi ra ngoài, mới thở ra một hơi thật dài.

Trung Quốc có câu, ba cô gái một sân khấu, bây giờ là bốn, quả thực là hát tuồng, hát xiếc khi! Thôi, bình đến tướng chán, huống chi còn có Thần Hi ở đây, không có gì đáng sợ.

Nhớ tới Quý Thần Hi, Tô Mạt cười nhẹ, rửa tay, chuẩn bị trở về đến bên người Quý Thần Hi nghênh đón mẹ của anh.

Mặc kệ trong nước hay là nước ngoài, để cho “Mẹ chồng” tương lai một ấn tượng tốt cũng là rất quan trọng.
. A, chuyện gì xảy ra?

Đẩy đẩy cửa, lại dùng sức đẩy. Cửa vẫn không có mở.

Tại sao có thể như vậy.

Hai tay của Tô Mạt đều dùng sức đẩy cửa, cửa điêu khắc thủy tinh công nghiệp quý giá vẫn không chút động dậy.

Từ bên trong có thể nhìn thấy trong khe hở hai cánh cửa có mắc một ống thép rất to, khiến cho Tô Mạt bị khóa trái ở phòng trang điểm.

Lễ phục nặng nề trên người chính là mặc vừa người, căn bản không thể để điện thoại di động vào, Tô Mạt không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là thử la lên: “Có ai không? Có thể từ bên ngoài mở cửa ra không?”

Hô vài lần, bên ngoài ngay cả một tiếng bước chân cũng không có.

Chẳng lẽ, đây chính là bốn cô gái kia “Chờ?”

Ngồi nghỉ ngơi ở trên ghế phòng trang điểm, Tô Mạt than thở. Khóa trái cô ở chỗ này, bỏ qua yến tiệc mẹ của Thần Hi, sau đó phá hư hình tượng của cô trong lòng đối phương, từ đó phá hư cô cùng Thần Hi.

Nếu như thủ đoạn ngây thơ như vậy chính là mưu kế của bốn cô gái, cô ngoại trừ than thở thật không còn cách nào. Nhưng, theo cách làm trước sau như một của họ, hình như đây chỉ là mới bắt đầu.

Hiện tại nhất định Thần Hi chờ sốt ruột, nói không chừng còn ở chung quanh tìm cô. Cũng may, nơi này là nơi Thần Hi sinh trưởng, nên rất nhanh là anh có thể tìm được cô.

Ôm loại ý tưởng lạc quan này, Tô Mạt quyết định ôm cây đợi mùa, chờ Quý Thần Hi tới “Giải cứu” cô.

Lại nói. Kể từ lúc bắt đầu đi tới Eros, hình như không có một chuyện nào là thuận lợi luôn là gặp ghềnh như vậy. Mặc kệ là quốc vương cậu của anh hay là ba của anh hoặc là bốn vị hôn thê kia đều muốn dùng hết mọi biện pháp phá hư bọn họ. Các loại khuyên, các loại mưu kế, các loại thủ đoạn. Chuyện cô trải qua nửa đời cũng không bằng cùng anh biết hơn nửa năm.

Mặc dù có nhiều trở ngại như vậy, cuối cùng bọn họ vẫn còn bên nhau, bỏ lỡ nhiều lần, bỏ qua, bỏ qua. Đáng tiếc, ông trời hình như không cho phép bọn họ cứ như vậy mà kết thúc, muốn để cho bọn họ quần quanh ở chung một chỗ, thấy cô bị Thần Hi tên lưu manh này quần lấy đến chết mới hài lòng.

Nghĩ tới đây, Tô Mạt thấp giọng cười một tiếng.

Kéo đai lưng đá quý bên hông, ngón tay của Tô Mạt lướt nhẹ qua từng viên một.

Y phục xinh đẹp như vậy, trang sức đắt tiền như vậy, Tô Mạt giống như là công chúa chỉ thuộc về Quý Thần Hi, cả đời đều thế.

Không biết hiện tại đã bắt đầu yến tiệc chưa? Lúc này, sợ rằng công chúa Shirley đã xuất hiện.

Đang lúc Tô Mạt suy nghĩ lung tung, thì ở cửa truyền đến thanh âm ống thép bị kéo ra, một người con gái mặc trang phục người giúp việc xin lỗi với Tô Mạt: “Xin lỗi tiểu thư, không biết là người nào động tay chân ở trên cửa, làm cửa ở trong phòng không cách nào mở ra. Tạo thành phiền phức cho ngài chúng tôi rất xin lỗi.”

Tô Mạt khoát khoát tay, vội vàng đứng lên chạy ra cửa: “Không sao”

Trong nháy mắt hai người lướt qua nhau, người hầu nữ vốn là đang cúi đầu rũ mắt đã nhanh chóng đem một vật nhỏ nhét vào ở bên trong gấm sa ngang lưng của Tô Mạt, do nóng lòng trở lại hội trường buổi tiệc nên Tô Mạt không có phát hiện.

Một tay nhắc làn váy, Tô Mạt bước nhanh rời khỏi hành lang

Bước một chân vào hội trường bữa tiệc thì Tô Mạt mới phát giác được không khí không thích hợp — vốn là đang náo nhiệt ồn ào lại lạnh lẽo, tất cả mọi người cau mày không biết đang nghĩ cái gì, mà ánh mắt mang theo từng tia hoài nghi lưu chuyển đến trên thân người ở gần hoặc kề bên.

Ý nghĩ của người khác Tô Mạt luôn luôn không chú ý, nhìn sang hội trường, nhìn thấy Quý Thần Hi nôn nóng.

“Thần Hi”

“Tô Tô, sao em đi lâu như vậy, anh lo lắng cho em.”

“Không sao, chỉ là một thời gian không tìm được phòng trang điểm” Vì không để cho Quý Thần Hi lo lắng, cô chỉ chỉ vào người ở trong hội trường hỏi: “Tình huống gì thế?”

“Không có gì, một viên đá quý trên vương miện của mẫu hậu không thấy, hoài nghi là có người trộm đi.”

“Mẹ anh đã tới?”

“Lập tức sẽ tới, thời gian em đến vừa vặn.”

Tô Mạt gật gật đầu, nhìn trên cầu thang xoắn ốc nâng lên một đoạn rên sa, sau đó là tiếng thán phục liên tục của toàn trường.

Có chút khản trương, dù sao đây là lần đầu tiên cô gặp mẹ của Thần Hi, vị này trong truyền thuyết là công chúa xinh đẹp nhất Châu Âu, Shirley.

Công chúa Shirley không phụ sự mong đợi của mọi người, nâng lễ phục màu bạc thanh nhã sang trọng chậm rãi xuống lầu, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tô Mạt hơi ngẩn ra.

Lại là bà ấy!

Công chúa Shirley mặc lễ phục lụa mỏng dài màu bạc, tóc vàng buông, mắt màu lam mềm bóng, làn da trắng nõn, nụ cười trong veo tao nhã. Vương miện sang trọng ở trong mái tóc của bà, tỏa ra ánh sáng lung linh đầy màu sắc.

Tô Mạt ngơ ngác hỏi: “Bà ấy, chính là mẹ anh?”

Quý Thần Hi cho rằng cô quá kinh ngạc, cũng không có khác thường mà trả lời: “Đúng vậy, bà ấy là mẹ anh, Shirley công chúa Eros.”

“Tiếng Trung của bà gọi là gì? !”

Không nghĩ tới Tô Mạt lại biết mẹ anh có tên tiếng Trung, Quý Thần Hi tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn (biết gì nói đó): “Thanh Nhu, đây là tên tiếng Trung cha lấy ẹ. A, Tô Tô, làm sao em biết?”

Cô dĩ nhiên biết rồi. Khó trách, lần đầu nhìn thấy bà lại cảm thấy rất quen thuộc, khó trách, cao quý tao nhã của bà luôn làm cô nhớ tới Quý Thần Hi, khó trách, khó trách. Thì ra bà chính là mẹ của Quý Thần Hi!

Cho nên, tất cả biểu hiện trước kia của cô đều đã được bà nhìn thấy. Ông trời, vậy không phải là bà ấy biết mình đã ly dị hơn nữa còn phát hiện tình yêu của mình đối với Quý Thần Hi đã từng có do dự, như vậy, bà ấy còn có thể đồng ý cô sao?

Đang lúc Tô Mạt thấp thỏm bất an trong lòng, thì đám người công chúa Sophie đứng ở trước người Shirley, khom lưng thi lễ: “Bác gái Shirley, chào mừng ngài trở lại Eros.”

Shirley vẻ mặt hiền hòa nói: “Cũng cảm ơn các người có thể tới tham gia yến tiệc của tôi.”

“Vốn là chúng ta cũng vì kính trọng ngài mới đến tham gia, không nghĩ tới, lại tạo thành tổn thất của ngài, chúng ta bày tỏ thật đáng tiếc.”

“Tổn thất?”

Công chúa Sophie cúi đầu giấu nụ cười ở khóe môi: ” Snow White mà công chúa mang nghe nói mới vừa bị người đánh cắp đi.”

Shirley gật đầu một cái: “Mặc dù tôi không biết Snow white mất thế nào, nhưng hôm nay nó có sứ mạng rất quan trọng, hiện tại vương miện này không có kim cương, tôi cũng rất bất đắc dĩ.”

“Công chúa, nơi này là hoàng cung Eros, phòng bị nghiêm ngặt, người ngoài tuyệt đối không có khả năng trộm kim cương. Thứ cho tôi lớn mật, tôi cảm thấy được nhất định là ở hội trường có vị nào đó trộm kim cương trên Snow white đi!”

104. Chương 104: Truyền Lại Trăm Năm (1)

Một câu nói của công chúa Sophie kích khởi ngàn tầng sóng, người trong đại sảnh cũng bắt đầu bàn luận xôn xao, không thể tưởng tượng nổi.

Ở Âu châu, đại biểu quý tộc không chỉ là quyền thế, địa vị, mà là một tượng trưng của thân phận. Loại chuyện ăn cắp như vậy mặc kệ như thế nào cũng sẽ không xuất hiện mới đúng.

Vậy mà, công chúa Sophie rất hợp lý, nếu phòng bị nghiêm ngặt, cũng không thể là người ngoài trộm lấy, nhất định là nội bộ có người cố ý ăn cắp Snow white.

Công chúa Sophie hài lòng nhìn hỗn loạn mình tạo thành, dương dương đắc ý hỏi Shirley: “Xin hỏi ngài, Snow white là lúc nào phát hiện mất vậy?”

“Ở thời điểm tôi thay quần áo trang điểm.”

“Cũng là nói, ở nửa giờ sau?”

Shirley không thích thần thái hơi lo lắng trong mắt cô ta, khẽ gật đầu, cũng không trả lời.

Công chúa Sophie xoay người, lớn tiếng nói: “Snow white là bị trộm ở nửa giờ sau, nói cách khác, đoạn thời gian đó người rời khỏi sảnh yến tiệc này cũng có thể là người ăn cắp Snow white.”

“Đúng, cô ta nói rất đúng.”

“Nhưng mà, mới vừa có ai rời đi?”

“Không biết, không có chú ý.”

Tô Mạt chau chặt mi tâm, một tâm tình cực kỳ bất an vọt lên ở đáy lòng.

Công chúa Sophie từ từ đi xuống cầu thang, đứng ở bên cạnh Quý Thần Hi: “Điện hạ là chủ nhân bữa tiệc này, có phải vào lúc này nên ủng hộ lòng bất người đánh cắp Snow white hay không?”

Quý Thần Hi vừa muốn trả lời, cảm giác đột nhiên tay Tô Mạt nắm chặt tay của anh, ngược lại nhìn thấy bất an trong mắt Tô Mạt, Quý Thần Hi đầu tiên liền nghĩ đến mới vừa rồi Tô Mạt cũng rời khỏi hội trường yến tiệc.

Tô Tô rời đi, kim cương bị trộm, Sophie lại cố sức muốn tìm tên trộm kia. Thông minh như Quý Thần Hi, trong nháy mắt nhìn thấu sự tình: “Bữa tiệc này là vì mẫu hậu của tôi mà cử hành, vốn là một chuyện rất vui vẻ, cần gì giết phong cảnh như vậy.”

“Điện hạ là cảm thấy vương miện mất Snow white tượng trưng một trong những quyền lực cao nhất Eros là một chuyện nhỏ? Chẳng lẽ điện hạ cũng không nóng chút nào sao?”

“Kim cương sẽ không tự dừng mất, tôi sẽ tìm ra nó, nhưng, không phải là bây giờ.”

Sophie lạnh lùng cười một tiếng, ngược lại nhìn Tô Mạt: “Chẳng lẽ điện hạ đang thiên vị người kia hay sao?”

Quý Thần Hi đứng ra, tiến lên một bước ngăn trở ánh mắt ác độc của Sophie, lãnh đạm nói: “Tôi làm thế nào, muốn làm cái gì, không có quan hệ tới công chúa Thụy Điển nhé, dù sao cô là một người khách trong yến tiệc.”

Bị chủ nhân cự tuyệt là một chuyện cực kỳ mất mặt, Sophie công chúa đè nén bốc cháy, phóng đại thanh âm: “Cũng bởi vì tôi là công chúa Thụy Điển, là một trong những khách quý yến tiệc lần này, nếu như ở trong yến tiệc quốc tế mà xảy ra chuyện chủ nhân bao che ăn trộm, truyền ra ngoài, sợ rằng Elroy điện hạ anh cũng không thể đứng chân ở Châu Âu!”

“Đúng vậy, điện hạ nên điều tra kỹ mới đúng.”

“Công chúa Sophie nói không sai.”

“Nhất định phải tìm ra tên trộm kim cương.”

Tiếng nghị luận bên tai càng lúc càng lớn, bàn tay của Tô Mạt rất nhanh càng ngày càng nặng, rốt cuộc Quý Thần Hi cũng không thể nhịn được nữa: “Các người –”

“Thần Hi!” Tô Mạt cắt đứt cơn tức sắp bộc phát của Quý Thần Hi, ánh mắt bình tĩnh gạt đầu một cái.

Ngược lại nhìn Sophie, vẻ mặt lạnh nhạt: “Được, nếu Sophie công chúa nói muốn bắt được ăn trộm, xin hỏi công chúa, cô muốn bắt thế nào?”

Trúng kế!

Sophie công chúa đợi chính là những lời này của Tô Mạt, khoe môi mang theo một tia cười quỷ dị, cô ta nói: “Kim cương Bạch Tuyết phía trên Snow white thể tích cũng không lớn, cho dù là lễ phục nhỏ cũng có thể mang theo bên người. Cho nên chỉ cần tìm ra người nửa giờ sau rời khỏi yến tiệc, lục soát thân thể một cái thì biết.”

“Được, tôi vừa mới rời khỏi hội trường đi phòng trang điểm, vậy thì mời Sophie công chúa tôn quý lục soát.”

Tô Mạt nhàn nhạt nói xong, rồi nhắc lần váy tới đi về phía trước người của Shirley, cúi đầu, cong lưng thi lễ. Lúc sau nâng lên thân thể lại đã như hoa mai lạnh kiêu ngạo.

Mở rộng hai tay ra, Tô Mạt mặc váy trắng đứng ở chính giữa hội trường sàn nhảy, tiếp nhận ánh mắt khác nhau đến từ bốn phương tám hướng.

Công chúa Sophie âm thầm cắn răng, ánh mắt quét lên trên búi tóc vén lên một nửa của Tô Mạt, bởi vì Tô Mạt mặc chính là lễ phục áo ngực, lộ ra làn da hoàn toàn không có giấu kín. Công chúa Sophie đưa ngón tay đặt ở bên hông Tô Mạt, đồng thời thanh âm cười lạnh cực thấp: “Vận khí tốt của cô đã dùng hết rồi!”

Ở bên trong gấm sa thiết kế đai lá sen, hai ngón tay của công chúa Sophie đúng lúc nhặt lên một vật nhỏ, giơ lên cao cao với mọi người.

Dưới ánh sáng đèn treo thủy tinh vật kia được chiếu ra ánh sáng rực rỡ.

“Cái đó chính là.”

“Kim cương Bạch Tuyết!”

“Trời ạ, cô gái kia lại người là trộm kim cương.”

“Thật không thể tưởng tượng nổi!”

Nhìn đá quý quen thuộc trong tay Sophie, Tô Mạt bình tĩnh nói: “Kim cương, không phải là tôi lấy.”

Công chúa Sophie cười lạnh và ép hỏi: “Không phải là cô lấy, tại sao lại ở trên người cô?”

“Tôi không biết, nhưng kim cương không phải là tôi lấy.”

Đầu ngón tay của công chúa Sophie chuyển động kim cương, vô cùng đắc ý: “Cô không thể giải thích viên kim cương này làm sao ở tại trên người của cô, nhưng vẫn là một mực chắc chắn không phải là cô lấy. Cô không cảm thấy rất khó nói với tất cả mọi người ở chỗ này sao? Hơn nữa, lúc kim cương bị trộm tìm nửa tiếng cũng không thấy, mà cô xuất hiện thì kim cương xuất hiện. Cô đừng nói cho tôi biết, viên kim cương này là tự giường chân chạy đến trên người cô.”

“Có!” Tô Mạt lạnh lùng kiêu ngạo trừng mắt liếc công chúa Sophie.

“Tất cả mọi người nhìn thấy, vị Tô Mạt tiểu thư này không chịu trách nhiệm đã trộm kim cương, còn cự tuyệt không thừa nhận!” Tuyên cáo xong với mọi người, cô ta ra vẻ tiểu nhân đắc ý nhìn Quý Thần Hi: “Không biết ở Eros này, tôi ăn cắp phải luận tội thế nào đây? Vương tử điện hạ!”

Quý Thần Hi nhìn chằm chằm Sophie, cánh môi mím chặt, ánh mắt tựa như lưỡi dao sắc bén.

“Điện hạ, cho tôi một câu trả lời chắc chắn, oh, không, phải là cho tất cả quý tộc nơi này một câu trả lời chắc chắn mới đúng.”

Quý Thần Hi nhìn người của toàn hội trường, biết được tính nghiêm trọng của chuyện này, nếu như không thể vì Tô Tô chứng minh trong sạch, sợ rằng ngay cả hi vọng hạnh phúc cả đời này của Tô Tô và anh cũng thất bại.

Biết rõ đây là quỷ kế của Sophie, thế nhưng anh lại không thể đi phơi bày, mà Tô Tô.

“Snow white là tượng trưng quyền lợi của Eros, cô gái này không chỉ là trộm một viên kim cương đơn giản như vậy, thậm chí cô ta muốn trộm một đế quốc Eros!” Sophie hoàn toàn không để cho người ta suy tính thời gian, vẫn như cũ thúc giục: “Xin điện hạ cho chúng tôi một công đạo.”

Quý Thần Hi nắm chặt quả đấm, hơi thở nặng nề.

Thanh Thủy Hoà Nhã hành sự tùy theo hoàn cảnh, cũng cùng đứng ra: “Điện hạ!”

Juli là điển hình tư tưởng ích kỷ, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng: “Điện hạ!”

Sa Sở Văn là kẻ bày ra kế hoạch tự nhiên cũng phải vì mình đạo diễn mà kết thúc xuất diễn này: “Điện hạ!”

Tư tưởng của Quý Thần Hi quán lại với nhau, không có cách nào chứng minh trong sạch của Tô Tô, Tô Tô.

Đang lúc Quý Thần Hi chuẩn bị lưới rách cá chết, thì đột nhiên từ phía sau truyền đến một tiếng “Đủ rồi!”

Công chúa Shirley thay đổi phong độ hoà nhã, lúc này trên mặt một tia biểu tình cũng không có, đứng ở chỗ cao, mắt lạnh nhìn một trò hề.

105. Chương 105: Truyền Lại Trăm Năm (2)

Thiếu chút nữa quên còn có mẹ ở đây!

Quý Thần Hi giống như nhìn thấy cứu tinh, chạy tới nắm tay Shirley: “Mẹ, mẹ phải tin tưởng Tô Tô, cô ấy không phải là loại người trộm kim cương!”

Sophie cũng vội vàng nói: “Công chúa Shirley, cô gái này xuất thân vốn là không tốt, lại từng ly dị, có thể thấy được phẩm hạnh của cô ta nhất định cũng bất lương!”

Thấy Sophie tỏ thái độ, Juli lên tiếng ủng hộ trước tiên: “Đúng vậy, hiện tại tang chứng cũng lấy được, cô ta còn chết không thừa nhận, nói rõ cô gái này một chút lòng hồi cải cũng không có!”

“Không sai, cô gái như vậy tuyệt đối không thể khoan thứ” Thanh âm dịu dàng của Thanh Thủy Hoà Nhã nghe cảm động, lại từng chữ một có gai: “Một cô gái già bần tiện ly hôn lại có thể khiến cho điện hạ mềm lòng yêu như vậy, có thể thấy được động cơ của cô ta chắc chắn không tinh khiết, nói không chừng trộm kim cương chỉ là một bắt đầu, cô ta còn có âm mưu gì đó lớn hơn!”

Ở trong bão táp Tô Mạt vẫn như cũ lạnh nhạt mà chống đỡ. Hiện tại cô không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chú vào mình, cũng không biết có bao nhiêu người đang bàn luận âm ỉ, trong lòng cô, chỉ có câu kia của Thần Hi “Cô ấy không phải là loại người trộm kim cương!”

Không hỏi qua cô tại sao kim cương lại xuất hiện ở trên người cô, cũng không có cố ý che giấu sự thực kim cương ở trên người cô, mà là tin tưởng cô, chỉ đơn giản tin tưởng như vậy.

Tô Mạt xoay người, đối mặt với Shirley, và cung kính nói: “Bác gái, tôi không muốn biện bạch cái gì, mặc dù tôi không thể giải thích vì sao kim cương xuất hiện ở trên người tôi, nhưng mà tôi lại không có trộm viên kim cương này.”

Sa Sở Văn cười lạnh: “Cô cho rằng nói không trộm thì chúng tôi sẽ tin tưởng? Cô quá ngây thơ rồi!”

“Cô nghĩ rằng chúng tôi đều là điện hạ sao? Dễ dàng sẽ tin tưởng cô nói dối?”

“Lời của cô, sẽ không bao giờ có người tin nữa.”

Gian kế của bốn cô gái được như ý, lộ ra sắc mặt nhìn có chút hả hê.

“Tại sao không tin chứ?”

Không ngờ công chúa Shirley lộ ra nụ cười nhạt: “Tôi tin tưởng, kim cương không phải là Tô Mạt lấy.”

Hoàn toàn không ngờ rằng Shirley sẽ nói ra lời như thế, bốn cô gái đồng thời cả kinh: “Công chúa!?”

“Lúc mới vừa rồi, dưới tình huống cô ấy không biết thân phận của tôi mà nhặt được viên kim cương này cũng trả lại cho tôi. Nếu như cô ấy muốn lấy, cũng đã sớm lấy đi. Cho nên kim cương nhất định không phải là cô ấy trộm.”

“Nhưng mà công chúa Shirley.”

“Viên kim cương này hôm nay có một sứ mạng quan trọng phải đạt thành, tôi không hy vọng bởi vì nó mà gây ra bất kỳ cơn sóng nào. Thân là quý tộc các cô nên hiểu”

Nhìn như dịu dàng khuyên, nhưng trên thực tế đã là không được xía vào, chuyện “ăn cắp” này, Shirley hoàn toàn tin Tô Mạt.

Tay của Shirley tao nhã khoác lên trên mu bàn tay của Quý Thần Hi, từ từ đi xuống lâu, đi ngang qua bên cạnh Sophie thì đưa ra một tay khác.

Công chúa Sophie ngăn ngõ, đưa kim cương ở giữa ngón tay giao vào trong tay Shirley, nhìn Shirley đứng ở trước mặt Tô Mạt cách nửa bước, gỡ xuống vương miện ánh sáng lung linh đầy màu sắc mang trên đầu, cầm kim cương trong tay trái vào chính giữa vương miện.

“Tô Mạt, vương miện này là tượng trưng cho nữ chủ nhân của Eros, tên là Snow white, truyền lại hơn một trăm năm ở Eros.”

Tình huống biến hóa cực nhanh làm Tô Mạt ngẩn ra, ngay sau đó gật đầu một cái: “Vâng, tôi biết rõ.”

“Trong hơn một trăm năm nay, chỉ có mỗi một mình vợ của quốc vương mới được mang, mà tôi, chẳng qua là tạm thời bảo quản, chờ đợi có một ngày tôi sẽ đem vương miện này giao cho người có thể chân chính mang nó. Hiện tại, tôi đã tìm được người này, chính là cô, cô gái Trung Quốc thiện lương.”

Trong con người màu xanh thẫm của Shirley mềm mại ảm áp, lại nói lời mà mình không thể tin được. Ánh mắt của Tô Mạt, lần đầu tiên xuất hiện hốt hoảng.

“Ngài.”

“Bác biết rõ, Thần Hi thật sự yêu con, mà con mặc dù trải qua đấu tranh khổ sở, cuối cùng vẫn là yêu nó, thân là mẹ của nó, bác rất cảm tạ con, cũng sẽ chúc phúc các con, vĩnh viễn.”

“Cám ơn ngài.”

“Trách nhiệm bẩm sinh của Thần Hi vẫn áp chế nó, cho dù bác từng khẩn cầu hi vọng nó có thể ra đời bình thường, cả đời không lo, nhưng nguyện vọng lại không có biện pháp đạt thành, đây là số mệnh, không thể thay đổi. Cũng may, ông trời đối với con của bác không tệ, ban con cho nó, để cho trong sinh mệnh của nó nhiều hơn một chữ ‘yêu’. Nhưng mà Tô Mạt, phần yêu này mang đến gánh nặng rất nặng nề, con có nguyện ý cùng nói nâng lên không?”

Hơi thở của Tô Mạt ngừng một nhịp, nhìn Quý Thần Hi một chút, cũng là xanh thẫm, đó là dùng bầu trời bao la kết thành ‘yêu’.

“Con, nguyện ý.”

Đem vương miện cầm trong tay đẩy mạnh mái tóc của Tô Mạt, Shirley đặt tay run rẩy của Tô Mạt chồng lên một chỗ với Quý Thần Hi, dịu dàng nói: “Hạnh phúc là chuyện của hai người, kiên trì, phía trước nhất định là hi vọng.”

Nâng một tay lên, Tô Mạt vượt vương miện sang trọng trên đầu, mắt mở thật to, khó tin, khó có thể tiếp nhận.

Quý Thần Hi trong nháy mắt tiếp xúc được làn da đầu ngón tay của Tô Mạt, mừng rỡ như điên: “Tô Tô! Thật tốt quá Tô Tô!”

Toàn trường cũng lây vui vẻ của Quý Thần Hi, không hẹn mà cùng vỗ tay. Mặc dù vẫn không đồng ý cô gái Phương Đông xa lạ này trở thành Vương Hậu tương lai của Eros, nhưng mà điện hạ Elroy là người mà tất cả Eros bọn họ kiêu ngạo, anh vui vẻ thì quan trọng hơn tất cả.

“Thần Hi.” Tô Mạt không biết nên nói cái gì cho đúng, hàm răng cắn cắn môi, khẽ run.

“Anh biết ngay mà, mẹ nhất định sẽ đồng ý!”

Quý Thần Hi kéo tay Tô Mạt, cho Shirley một cái ôm: “Cám ơn mẹ, cám ơn!”

Xoay người, cùng Tô Mạt đối mặt với mấy trăm người ở chỗ này, lớn tiếng tuyên cáo: “Cám ơn mọi người!”

Shirley nhìn hành động của con mà mỉm cười nhẹ, tồn tại của Tô Mạt quả nhiên là bảo vật hiếm có mà Thượng Đế ban cho Thần Hi, để cho con yêu quý như vậy, đã nhiều năm rồi bà chưa từng nhìn thấy nụ cười của Thần Hi thành thật như thế.

“Không! Tôi không đồng ý!”

Công chúa Sophie mắt thấy chuyện thoát khỏi nắm giữ của mình thì mắt không chế mà rống to: “Cô gái này không xứng với điện hạ Elroy!”

Tương đối với càn quấy của công chúa Sophie, ba cô gái khác thì thông minh hơn nhiều, không hẹn mà cùng lựa chọn lặng im. Tình thế trước mắt đã phản bội, vì không muốn tự chuốc lấy họa, cần phải tạm thời thừa nhận Tô Mạt, nghĩ biện pháp khác.

Quý Thần Hi hừ lạnh một tiếng với Sophie: “Tô Tô là cô gái duy nhất xứng với tôi ở cõi đời này, mà cô, cho dù 50 năm nữa vẫn không vào được mắt của tôi!”

“Anh! Anh!” Công chúa Sophie không nghĩ tới Quý Thần Hi ở chỗ này khiến ỉnh khó chịu, giận đến độ không nói ra một câu.

“Như thế nào! Tôi đã sớm nói qua với cô, cuộc đời của tôi là tôi nắm giữ ở trong tay mình, bất luận kẻ nào cũng không thể quyết định dùm tôi, bao gồm cô công chúa Sophie!”

“Elroy! Anh sẽ phải hối hận! Anh nhất định sẽ hối hận!”

Nói xong, trừng mắt liếc Tô Mạt rồi nâng lên làn váy, chạy ra khỏi hội trường.

Cảm giác trước khi đi ánh mắt ác độc của công chúa Sophie giống như muốn giết chết mình, Tô Mạt tựa vào trong ngực Quý Thần Hi nhỏ giọng hỏi: “Làm như vậy, được không?”

Quý Thần Hi ôm chặt eo nhỏ của cô, đem lấy đầu cô tựa ở bộ ngực mình: “Không có gì không được, nơi này là Eros, dù thế nào cô ta phách lối cũng không giở trò được, yên tâm đi.”

“Ừ.”

Không có cô gái chương mắt, Quý Thần Hi cùng Tô Mạt hưởng thụ hạnh phúc thuộc về mình.

Vậy mà, nguy cơ tiềm ẩn ở một nơi cũng không một ai nhìn thấy đang từ từ nổi lên.

106. Chương 106: Tung Hoàn Ngang Dọc

Các loại hoạt động thuộc về xã hội thượng lưu Châu Âu nhiều vô kể, ngoại trừ yến tiệc cùng xã giao nhiều không đếm được, các quý tộc Châu Âu còn thích hạng mục hoạt động tao nhã.

Kể từ nửa tháng trước sau bữa tiệc chúc mừng công chúa Shirley, Tô Mạt người này là nhân vật trọng tâm câu chuyện thứ nhất ở Eros, từ Vương tước quý tộc, cho tới dân chúng bình dân đều không khỏi truyền cô là một cô gái kỳ tích.

Một cô gái Phương Đông xuất thân bình thường không ngờ lại nhận được thương yêu của vương tử Eros, Ma Tước biến thành Phương Hoàng, ở thời đại này lại trở nên chân thật như vậy.

Tô Mạt vốn là bị vây ở trong gió lốc nên cũng không tránh được những người có các loại mục đích khác nhau cố ý đến gần, nhưng cũng là do thương thế của Quý Thần Hi ban tặng, Eros đối ngoại đối nội đều phong bế các tin tức cùng hoạt động có liên quan đến Tô Mạt cùng Quý Thần Hi.

Kể từ đó đối với Tô Mạt và Quý Thần Hi tuyệt đối là chuyện tốt, bởi vì không có những tình huống dư thừa quấy rầy, bọn họ vượt qua 45 ngày hạnh phúc nhất trong đời người.

Vậy mà, từ lúc thương thế của Quý Thần Hi khỏi hẳn, rốt cuộc cũng không thể không đối mặt với quốc gia này, cùng bốn cô gái vẫn như cũ làm mặt dày không chịu rời đi.

Tranh tài kỹ thuật cỡi ngựa của quý tộc Eros, chính là hoạt động thứ nhất mà Quý Thần Hi chính thức mang Tô Mạt ra trước người.

Tin tức nhanh chóng la truyền vương tử điện hạ cùng cô dâu chính thức đến đồng cỏ hoàng gia Eros tham gia cuộc tranh tài kỹ thuật cỡi ngựa của tiểu thư quý tộc, vốn là đồng cỏ nhiều năm liên tục trống trải đột nhiên nhiều người đếm không hết, đàn ông có, phụ nữ nhiều hơn. Các tiểu thư kia chưa bao giờ tham gia cuộc thi nhỏ như thế này dường như trong nháy mắt đã để xuống tư thái mà tập trung ở đây.

Trang điểm xinh đẹp hoặc mặc trang phục cỡi ngựa rực rỡ ở một bên nhìn lên Tô Mạt cùng Quý Thần Hi, mục đích chỉ là hai loại, khá hơn một chút chính là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, muốn nhìn một chút đến tột cùng Tô Mạt là hạng người gì, lại làm cho vương tử điện hạ một lòng như vậy. Mà tâm địa xấu một chút chính là muốn nhân cơ hội này quyến rũ vương tử điện hạ cao quý thần bí, loại người này là tuyệt đối có tự tin, sắc đẹp cùng địa vị của mình đủ để chiến thắng Tô Mạt đó.

Vô luận là loại tâm tình nào, hai người bị vây trong gió lốc trên căn bản rất có ăn ý mà tầm mắt cùng không nhìn chung quanh. Vương tử điện hạ chính là chẳng muốn chú ý những cô gái ông ọ làm dáng kia, mà cá tính của Tô Mạt như thế, sự vật xung quanh mình đối với cô mà nói, có cùng không có là giống nhau.

Cho dù là có bao nhiêu thiếu nữ quý tộc cắn khấn tay đều vô dụng, trong mắt Quý Thần Hi chỉ có một Tô Mạt bình thường thôi.

“Con ngựa này tên là tuyết lộ, cá tính ôn hòa, huyết thống chính gốc, là con ngựa khỏe khó gặp. Tô Tô, em hãy cưỡi nó đi.”

Tô Mạt kéo dây cương Quý Thần Hi đưa tới, quan sát con ngựa trước mắt được Quý Thần Hi tán dương.

Con ngựa này màu lông tuyết trắng, ánh mắt dịu dàng, hình thể không giống loại ngựa cao lớn ở Âu châu cũng rất cân xứng, bốn chân đen nhánh có lực.

Tô Mạt cho dù là không biết được loại ngựa cũng nhìn ra được, con ngựa gọi là tuyết lộ quả nhiên giống như Thần Hi nói, là một con ngựa tốt hiếm có. Chỉ là, mặc dù ngựa rất tốt, nhưng mình không cỡi ngựa một mình đâu.

Tô Mạt vuốt nhẹ lông bờm của tuyết lộ, khe thở dài: “Đời có Bá Nhạc rồi sau đó có Thiên Lý Mã, Thiên Lý Mã thường có, mà Bá Nhạc, không thường có. Thật là uổng phí con ngựa tốt này, gặp được ta đây cô gái ngốc không biết cỡi ngựa.”

Quý Thần Hi nhẹ nhàng cười một tiếng, kéo tay của cô qua ở trên môi khẽ hôn: “Ai nói em ngốc chứ? Nếu mà em ngốc, thì trên thế giới này cũng không có phụ nữ thông minh rồi.”

Nơi đông người vả lại ở dưới mắt mọi người, Tô Mạt rút tay mình về trừng mắt liếc anh một cái: “Anh lại thổi phồng em.”

Quý Thần Hi cười hì hì ở bên tai cô cực kỳ mập mờ mà nhẹ nhàng nói ra: “Tô Tô mới không ngu ngốc, lính mới hoan ái dạy bảo một tháng đã trở thành người vợ tốt của anh hiểu được phối hợp rồi.”

“Quý Thần Hi!” Gương mặt của Tô Mạt hơi ửng hồng, nhìn chăm chăm anh: “Anh. Ngủ ngốc!”

Nửa tháng này, ngoại trừ nửa tháng anh bởi vì bị thương mà an phận, thì có hơn một nửa thời gian còn lại gần như tồn tại ở trên giường. Giống như sắc lang đói đã lâu, ra sức giày vò cô. Mặc dù nói cô đã kết hôn, số lần cùng Lưu Lăng hoan ái có thể đếm được trên đầu ngón tay, hai người gần như thành vợ chồng hữu danh vô thực, cho nên đối với chuyện chăn gối, cô vẫn là rất xa lạ.

Nhưng Quý Thần Hi sao lại dễ dàng thả cô, người này lần đầu tiên leo lên cô giường thì đã dọa cô giật mình, cô biết lỗi kéo quá mức sẽ làm cho vết gần khỏi của anh nứt ra, cũng không dám dùng sức đẩy anh ra. Ngược lại thủ đoạn trên giường cao siêu của anh làm phòng thủ của cô càng ngày càng yếu kém, có lòng phản kháng lại sợ anh bị thương, không thể làm gì khác hơn là ờ ờ. Như thế liên tiếp đầu tiên miên suốt đêm, anh nhiều lần ôm cô, công thành đoạt đất, cho đến khi trời tờ mờ sáng, thể lực của cô không chống đỡ nổi đã ngủ mê man.

Khi cô tỉnh lại trước tiên cảm thấy có cái gì không đúng!

Một người đàn ông trọng thương chưa lành, cho dù. người đó mạnh bao nhiêu, cũng sẽ không ôm cô suốt đêm a!

Nhìn cánh tay bá đạo của Quý Thần Hi ôm eo mình cùng tuần nhan hồng hào của anh, Tô Mạt đột nhiên nhớ tới, người đàn ông này, ngoại trừ là đại danh鼎鼎 vương tử điện hạ Eros, còn là bác sĩ nổi danh nhất toàn cầu! Anh nhất định hiểu rõ mức độ thân thể mình hơn tất cả mọi người, cũng biết mình không phải là đã bình phục hoàn toàn.

Cho nên. anh nhất định là biết thân thể mình không có đáng ngại mới dám càn rỡ như thế!

Buổi chiều ngày hôm sau cô đã bắt Quý Thần Hi đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện cẩn thận, kết quả vừa xem hiểu ngay — thân thể cơ năng của anh hoàn toàn phục hồi như cũ.

Cô còn chưa kịp nổi giận với anh thì anh lại bắt đầu càn rỡ một lần nữa. Có lần đầu tiên thì có lần thứ hai, mặc dù Tô Mạt có thể phản kháng, cũng không biết tại sao, mỗi lần đều sẽ bị Quý Thần Hi được như ý. Vì vậy, một tháng đáng thương của cô cứ như vậy bắt đầu.

Có câu nói, quen tay hay việc, anh không sợ người khác làm phiền lần lượt dạy dỗ “dốc sức làm”, lính mới hoan ái như cô cũng bị buộc tiếp thu đủ loại thủ đoạn của anh. cho tới hôm nay như vậy!

Quý Thần Hi giống như không có nhìn thấy dáng vẻ cần răng nghiêng lợi của Tô Mạt, thu về nụ cười lưu manh của mình, dịu dàng mở miệng: “Không có chuyện gì, cho dù là không biết cưỡi ngựa cũng không sao, anh có thể dạy em.”

Tô Mạt ôm lấy 12 vạn phần hoài nghi nhìn anh: “Anh xác định anh có thể?”

Quý Thần Hi nhún nhún vai: “Anh có thể hay không, xem một chút là biết.”

Nói xong, dắt một tuần mã màu đen bên cạnh tuyết lộ, không nói hai lời, vươn người mà lên.

Động tác tự nhiên, nhanh nhẹn tao nhã.

Quý Thần Hi ngồi ở trên ngựa, quay đầu cười thâm tình với Tô Mạt, đem bàn tay ra, muốn mời cô cưỡi với mình.

Tô Mạt đứng ở dưới ngựa, mới xem Quý Thần Hi. Ánh mặt trời ấm mỏng chiếu lên ngũ quan của anh, tuần mỹ tuyệt luân. Mặc dù ngựa không phải là bạch mã, nhưng vương tử quả thật chính là vương tử.

Tô Mạt nhàn nhạt cong khóe môi, đưa tay đặt lên trên tay Quý Thần Hi.

Quý Thần Hi cười một tiếng, nắm tay của Tô Mạt dùng sức nhắc lên, kéo Tô Mạt lên ngựa lưng.

“Muốn học cưỡi ngựa, sẽ phải cảm thụ một chút niềm vui thú cưỡi ngựa trước.”

Nói xong, hai chân kẹp bụng ngựa lại, quát nhẹ một tiếng: “Giá!”

107. Chương 107: Ngựa Bị Giật Mình

Quý Thần Hi và Tô Mạt vừa cười vừa nói đi xa, để lại một thiếu nữ tan nát cõi lòng nước mắt cùng vô số khăn tay và ánh mắt ác độc.

Nhìn hướng mang theo thân ảnh của bọn họ, Thanh Thủy Hoà Nhã âm thầm cắn răng, khăn tay tơ lụa trong tay gần như muốn xoắn nát, nhưng hung ác trong lòng quần lầy còn nặng hơn trên tay mấy phần.

Tại sao?

Thanh Thủy Hoà Nhã cô có chỗ nào không tốt, có chỗ nào không sánh bằng Tô Mạt?

Tại sao điện hạ tình nguyện muốn người con gái đã cưới qua một lần cũng không muốn cô? !

Không được! Không được! Nhất định không thể để cho cô gái có thân phận thấp hèn này được như ý!

Nhất định còn có biện pháp gì khác để có thể làm cho điện hạ hồi tâm chuyển ý. Hoặc là, để cho cô gái kia biết khó mà lui.

“Hình như cô rất tức giận.”

Thanh âm đến từ sau lưng làm cho Thanh Thủy Hoà Nhã ngẩn ra, tiếp theo nhanh chóng giấu đi tâm tình của mình, lúc xoay người lại đã khôi phục ngọt ngào như trước. “Làm sao có, chỉ cần điện hạ vui vẻ, đối với Hoà Nhã mà nói cũng không có quan hệ.”

“A, phải không.” Juli rõ ràng cho thấy không tin cô ta, cười lạnh lạnh : “Những lời này cô không cảm thấy đã giả đến mức ngay cả tôi cũng không thuyết phục được, cô phải làm sao để thuyết phục chính cô đây”

Lời nói của cô gái Nhật Bản này ngay cả thằng ngốc cũng không tin lời nói để tự lừa gạt mình, thật là giả dối tới cực điểm.

Thanh Thủy Hoà Nhã nhìn thấy thần thái trong mắt Juli có chút hả hê, không khỏi cũng cười một tiếng: “Nếu không thì sao, cho dù tôi ghen tỵ hâm mộ thì có ích lợi gì, lòng của điện hạ không thể nào trở lại trên người tôi với cô, thay vì trăm phương ngàn kế ngược đãi tim của mình, tôi tình nguyện nghĩ thoáng một chút, chúc điện hạ hạnh phúc cũng không phải là chuyện gì xấu xa.”

Cho dù là cũng không có biện pháp quan tâm, các loại thủ đoạn cũng đã dùng hết, nhưng Quý Thần Hi đối với Tô Mạt vẫn như cũ, ngược lại họ, nhận được hủ thẹn ngày hôm nay.

Juli nhíu mày hỏi: “Chẳng lẽ, cô cứ nhận thua như vậy?”

“Chẳng lẽ, cô có mưu kế tất thắng?” Thanh Thủy Hoà Nhã cười hỏi ngược lại.

“Nếu điện hạ không chịu thu hồi tim của mình, không bằng, để cho chúng ta giúp anh ấy một chút vậy.”

“Ý của cô là?”

Juli đi lên trước mấy bước, đưa ngón tay lên yên ngựa trắng như tuyết, nụ cười như sương mù.

Theo tầm mắt của Juli, Thanh Thủy Hoà Nhã cũng nhìn thấy con tuấn mã xinh đẹp kia, “Cô.”

“Ngoài ý muốn luôn là phát sinh ở thời điểm không nên phát sinh, bất luận kẻ nào cũng không ngăn cản được, bao gồm điện hạ.” Juli ý vị sâu xa ôm cánh tay cười lạnh lạnh nói: “Nếu như không có thể phá hư, thì hủy diệt hoàn toàn vậy.”

Trong nụ cười lạnh như băng của Juli lộ ra sát khí âm thầm, làm Thanh Thủy Hoà Nhã giật mình lui về phía sau một bước, không biết phải nói gì.

Cô chỉ là cảm thấy cô gái kia không xứng với điện hạ, lại chưa từng có nghĩ tới làm tổn thương cô ta.
. Hôm nay, hôm nay.

“Cô, động tay động chân ở trên ngựa.”

“Dưới mặt yên ngựa con ngựa kia có một cây gai nhọn, chỉ cần cô gái kia ngồi lên trong nháy mắt, gai nhọn sẽ đâm vào bụng ngựa, đến lúc đó.”

“Đến lúc đó ngựa sẽ mất khống chế, cô gái kia sẽ rớt xuống.”

Juli dương dương đắc ý cười to: “Không sai, cô gái kia sẽ rớt xuống, nhỏ là bị giết mình, lớn thì trọng thương.”

Thanh Thủy Hoà Nhã trợn to hai mắt, “Cô. cô điên rồi!”

“Tôi điên rồi! ? Không phải là tôi điên, mà chính là điện hạ điên.” Juli hừ lạnh: “Lại nói, cô dám nói, cô không có nghĩ qua muốn giở thủ đoạn đối phó với Tô Mạt?”

“Tôi.” Cô không nói nên lời, mới vừa rồi cô còn nghĩ qua phải dùng hết mọi biện pháp để chia rẽ Quý Thần Hi cùng Tô Mạt, hiện tại, cô lại có lập trường gì mà đi chỉ trích cách làm của Juli.

Juli thấy Thanh Thủy Hoà Nhã nói không ra lời, dương dương đắc ý, “Ma Tước vọng tưởng biến thành Phượng Hoàng. Hãy chờ xem, Tô Mạt phải nhận được báo ứng nên có!”

Nếu như Tô Mạt xảy ra chuyện gì, Quý Thần Hi nghĩ tới đầu tiên chính là họ!

Cho nên, Tô Mạt không thể xảy ra chuyện gì!

Nghĩ tới đây, Thanh Thủy Hoà Nhã chạy tới tìm gai nhọn giấu ở dưới yên ngựa, lại bị Juli một phát bắt lấy cổ tay, “Cô muốn làm gì!”

“Không được, cô không thể hại cô ta như vậy, một khi cô xảy ra chuyện gì thì điện hạ sẽ hoài nghi chúng ta!”

Juli dùng sức đè cổ tay của cô ta lại, hung hăng nói: “Cho dù hoài nghi thì thế nào, điện hạ không có chứng cứ cũng không đụng được chúng ta, cô không được phá hư kế hoạch của tôi, nhìn cho thật kỹ, tôi làm thế nào đưa người đàn bà hạ tiện đó vào chỗ chết!”

Thanh Thủy Hoà Nhã dùng hết sức lực cũng không tránh thoát được nắm giữ của Juli. Không thể làm gì khác hơn là trơ mắt nhìn Tô Mạt và Quý Thần Hi cùng cưỡi một con ngựa, trơ mắt nhìn Quý Thần Hi dịu dàng ôm Tô Mạt xuống ngựa.

Giống như biết ý nghĩ của Thanh Thủy Hoà Nhã, Juli ở bên tai cô ta nhẹ giọng hỏi: “Có phải cô muốn gọi bọn họ dừng lại đây hay không?”

“Cô.”

“Tôi khuyên cô chính là không nên làm như vậy, cô cũng thích điện hạ, nhưng cô suy nghĩ một chút, điện hạ vứt bỏ ước định cùng từ hôn chúng ta là nguyên nhân gì?”

Điện hạ, là vì gặp được cô gái trong định mệnh của anh nên mới cùng các cô vạch rõ giới hạn thôi.

“Nếu như không phải là Tô Mạt, điện hạ tuyệt đối sẽ không bỏ chúng ta. Cô xem bộ dạng ân ái ái kia của bọn họ, có nghĩ tới hay không, bọn chúng ta bị thoái hôn phải làm như thế nào mới tốt đây?”

Đúng vậy a, cô và điện hạ định ra hôn ước là ý nguyện của anh trai cũng là sứ mạng của gia tộc, hiện tại vô duyên vô cớ bị thoái hôn, chẳng những cô phải đối mặt với chỉ trích của người thân, còn có đối mặt với trái tim bể tan tành của mình.

“Cho nên, cô không được ngăn cản tôi, bởi vì hiện tại tôi làm hết thấy đều là chuyện trong lòng cô thật sự muốn làm.”

Nếu như, có thể làm cho điện hạ hồi tâm chuyển ý, cho dù là hy sinh cô gái kia, hẳn là cũng không sao.

Thanh Thủy Hoà Nhã dần dần không giãy dụa nữa mà rút tay của mình về, ánh mắt nhìn nhất cử nhất động của Quý Thần Hi và Tô Mạt.

Quý Thần Hi kéo tay Tô Mạt cười đứng ở bên cạnh bạch mã, chỉ vào con ngựa xinh đẹp nói lời nói an tâm gì đó, sau đó lại ôm lấy Tô Mạt, động tác vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng dịu dàng đặt người lên trên lưng ngựa.

Đang lúc thần thái tin nhiệm ở trên mặt của Tô Mạt còn chưa có biến mất, thì con ngựa lại đột nhiên bạo động nhảy lên!

“Thần Hi!”

Thanh Thủy Hoà Nhã chỉ nghe Tô Mạt thét lên một tiếng, sau đó nhìn con ngựa nổi điên chạy loạn mang Tô Mạt ra khỏi mười mấy thước, Quý Thần Hi đuổi theo cũng không tới kịp.

“Tô Tô!”

Thanh âm kêu gọi của Quý Thần Hi mới vừa vang lên, con ngựa luống cuống đã hất rơi Tô Mạt khỏi lưng của mình, Tô Mạt bị lực mạnh ngã trên mặt đất, lập tức hôn mê.

Quý Thần Hi chạy tới bên cạnh Tô Mạt ôm cô lên, trên mặt tất cả ngôn ngữ hình dung thần thái có thể xử dụng hết thấy đều biến thành phát điên.

“Người đâu! Người đâu!”

Đang lúc Quý Thần Hi ôm Tô Mạt, thì Thanh Thủy Hoà Nhã mơ hồ nhìn thấy, dưới váy của Tô Mạt rỉ ra một tia vết máu.

“Như thế nào, kích thích sao?”

Thanh âm bên tai như cũ là Juli, Thanh Thủy Hoà Nhã đại ra lắc đầu một cái, “Không. Không phải là tôi.”

“Sao không phải là cô, cô biết rõ ràng dưới yên ngựa có gai nhọn mà không nhắc nhở, nếu như cô gái kia chết, cô cũng sẽ là một trong hung thủ.”

“Không phải vậy! Tôi chưa từng nghĩ qua phải hại cô ta!”

“A –” Juli buông tay ở trên cổ tay của cô ta ra, nhìn một vết đỏ chói mắt trên làn da trắng nõn của cô ta, cười lạnh, “Nếu như mà tôi là cô, tôi sẽ cầu nguyện cô gái kia tốt nhất là chết, xong hết mọi chuyện, không còn nỗi lo về sau.”

108. Chương 108: Em Cùng Con

“Tô Tô, Tô Tô!”

Tay của Quý Thần Hi ôm Tô Mạt đều đang run rẩy, cố gắng cắn răng, để bình tĩnh lại, nhìn vết máu rỉ ra ở dưới váy cô, tim của Quý Thần Hi giống như bị nghiền qua đau đớn. Càng không khống chế được tay cùng suy nghĩ rối loạn trong đầu của mình.

Quý Thần Hi! Tỉnh táo lại!

Mày là bác sĩ nổi danh nhất toàn cầu, hiện tại Tô Tô gặp nguy hiểm, mày sợ cái gì!

Hung hăng xát một bạt tai lên khuôn mặt tuấn mỹ của mình, đau đớn làm cho anh tạm thời bình tĩnh tâm tình, hít một hơi thật sâu, đặt ngang Tô Mạt ở trên cổ mềm mại.

Lấy điện thoại di động ra bấm điện thoại, giao phó thuộc hạ dùng tốc độ nhanh nhất tới sân ngựa sau đó ném điện thoại di động xuống, quỳ gối bên cạnh Tô Mạt kiểm tra thương thế.

Thân thể bị va đập, y phục bên ngoài lộ ra da thịt có sát thương diện tích lớn, xương trán không có tổn thương, tứ chi cũng không có dấu hiệu gãy xương, đè xuống ngực, không có dấu vết nội thương. Quý Thần Hi chuyển tầm mắt xuống dưới váy cô, vết máu đỏ thắm đã rỉ ra.

Kiểm tra một chút, Quý Thần Hi đề lại một huyết vị ở phần bụng của cô, nhẹ nhàng đẩy.

Đáy lòng lại vang lớn chuông báo động.

Mặc dù, anh không phải là bác sĩ phụ sản chuyên nghiệp, nhưng. Đây là dấu hiệu sanh non!

Khó trách, gần đây cô ấy luôn là không có tinh thần, vốn là anh đã hoài nghi có phải mang thai hay không, không nghĩ tới thật sự là như vậy. Nhưng, tại sao lại ở lúc này!

Tô Tô, cùng đứa bé.

Không! Cũng không thể xảy ra chuyện! Anh sẽ bảo vệ Tô Tô cũng sẽ bảo vệ con của anh!

“Điện hạ! Điện hạ!” Kerry mở cửa sổ xe ra, lắc lắc tay kêu to.

Nghe tiếng kêu sau lưng, Quý Thần Hi ôm lấy Tô Mạt, “Mở cửa xe ra, thông báo bệnh viện hoàng gia chuẩn bị cấp cứu!”

Kerry nhìn thấy người hôn mê bất tỉnh trong ngực của Quý Thần Hi, một khắc cũng không dám chậm trễ, sau khi hai người lên xe quả quyết đạp chân ga.

Cho đến khi xe của hoàng gia biến mất ở sân ngựa, Thanh Thủy Hoà Nhã mới dần dần phục hồi tinh thần lại, tự lẩm bẩm: “Cô ta. Cô ta không phải là chết rồi chứ.”

“Có lẽ a...! ” Juli trả lời thờ ơ.

“Tôi. Tôi. Tôi không có cố ý. Tôi, tôi cái gì cũng không biết.”

Juli liếc cô ta một cái, cười không ngớt: “Cô cái gì cũng biết, hết lần này tới lần khác không thừa nhận, Thanh Thủy Hoà Nhã, khó trách cô không chiếm được tim của điện hạ. Đã từng làm đối thủ, tôi đã loại bỏ cô là người cạnh tranh với tôi. Cô gái giống như cô vậy không có quyết đoán thì nhất định cả đời chỉ có thể làm vật thay thế bị người vứt bỏ!”

Bệnh viện hoàng gia Eros lại một lần nữa phong bế toàn diện, đèn phòng cấp cứu sáng lên, đổ đến chói mắt.

Quý Thần Hi ngồi ở trên ghế, nắm chặt quả đấm không chịu thả lỏng dù chỉ một chút xíu, mi tâm nhíu lại, trong mắt màu lam lo âu như bão tố.

Thân là bác sĩ tim não nổi tiếng toàn cầu đối mặt với cô gái mình yêu thích bị vây trong nguy cơ lại cái gì cũng không làm được, chỉ có thể chờ, vô lực tiếp nhận tin tức hoặc tốt hoặc xấu.

Tô Tô, Tô Tô.

Ngàn vạn, đừng xảy ra chuyện!

“Điện hạ, yên tâm đi, Tô tiểu thư không có việc gì đâu.”

Kerry là cận vệ của Quý Thần Hi, còn là bạn từ nhỏ đến lớn với Quý Thần Hi, đối với người đàn ông cao quý này anh rất hiểu rõ, ít nhất, hiểu rõ hơn người khác một chút. Nhưng mà bây giờ, ngoại trừ an ủi không có bất kỳ tác dụng gì, anh nói ra một câu không thể làm mặt của anh ấy giãn ra được.

Quý Thần Hi cam chịu gật đầu một cái, đôi mắt nhìn chăm chú vào trên cửa chính của phòng giải phẫu, một khắc cũng chưa từng di động.

Kerry thấy bộ dáng này của anh ấy, cũng biết anh ấy không nghe vào khuyến nhủ trấn an, không thể làm gì khác hơn là im lặng cùng ở bên cạnh anh ấy.

Thời gian từ từ trôi qua, trên hành lang vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập.

Shirley mặc thường phục, thở hồng hộc: “Thần Hi, Tô Mạt thế nào rồi?”

“Mẹ” Quý Thần Hi nghe là thanh âm của Shirley mới quay đầu “Tô Tô, có thể sẽ sanh non.”

“Sanh non? !”

109. Chương 109: Cốt Nhục Của Tôi

Mang thai gần 8 tuần, vậy chắc là có lúc ở Provence.

Anh nghĩ qua bởi vì trốn tránh vương vị mà sinh một đứa bé, nhưng bởi vì đối tượng là Tô Tô, nên anh đem kế hoạch này gác lại vĩnh viễn, vậy mà, lúc anh không ôm lấy hy vọng nữa, thì đứa bé giống như một ngôi sao băng, phá bầu trời mà đến.

Con của anh, đứa bé của Tô Tô.

Quý Thần Hi nhẹ nhàng đưa tay đặt lên bụng của Tô Mạt. Nơi này, thai ngén con của bọn họ, đó chính là nhân chứng tình yêu của bọn họ, cũng là tiếp tục mạng sống.

Vuốt sợi tóc mềm mại của Tô Mạt, Quý Thần Hi cười nhạt một tiếng.

Một tay là vợ của anh, một tay khác là con của anh, anh nắm hai người quan trọng nhất với anh trên toàn thế giới.

Giờ khắc này, cái loại hạnh phúc được đặt tên là thỏa mãn cảm thấy tự nhiên mà sinh.

Dung nhan ngủ say của Tô Mạt lãnh đạm thanh lệ, dường như là cảm giác được nhiệt độ của Quý Thần Hi, ngón tay đặt ở trên giường của cô bỗng hơi nhúc nhích, lông mi giống như cánh bướm, cẩn thận run rẩy.

“Tô Tô, em tỉnh rồi”

“Thần Hi.” Tô Mạt suy yếu nhớ tới tên ở đáy lòng, hai mắt mới chậm rãi mở ra.

Đập vào mi mắt quả nhiên là ngũ quan tuần mỹ của Quý Thần Hi, cùng cặp mắt màu lam kia làm cô không thể tự kiềm chế.

Tô Mạt tỉnh lại làm Quý Thần Hi hôn hờ ra mặt, “Em đã tỉnh, có gì không thoải mái không?”

Nhẹ lắc đầu, Tô Mạt coi thường cảm giác đau trầy da ở cánh tay, thử giật giật tứ chi, khớp xương truyền tới đau đớn làm cô cau mày.

Quý Thần Hi thấy cô cau mày, vội vàng trấn an, “Trước không nên lộn xộn, em té xuống từ trên lưng ngựa, khớp xương cùng dây chằng đều có tổn thương một chút.”

Tô Mạt không thích loại cảm giác vô lực nằm ở trên giường này, chống cánh tay lên muốn ngồi dậy, “Đỡ em dậy.”

Quý Thần Hi lấy gối đầu đệm ở đầu giường, cẩn thận ôm lấy Tô Mạt, để cho cô dựa vào gối mềm, ngoài miệng không ngừng dặn dò: “Cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không được dùng sức.”

Tô Mạt thấy bộ dáng khẩn trương kia của anh, thì lắc đầu cười: “Em nào có mảnh mai như vậy, chẳng qua là dây chằng tổn thương, mấy ngày là có thể xuống giường rồi, xem dáng vẻ anh ngạc nhiên, thật giống như em mắc phải bệnh nan y vậy.”

Cô vừa nói như vậy, vốn là mặt của Quý Thần Hi đã buông lỏng thì lập tức sụp xuống, u ám vài độ, im lặng không nói lời nào, chỉ lấy chân đạp từ eo xuống bụng của cô.

Người đàn ông chưa trưởng thành này khó có được không cãi nhau với mình, Tô Mạt ngược lại nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của anh, “Em chỉ nói vậy thôi, anh chính là bác sĩ tim não đứng đầu toàn cầu, bệnh tật gì của em sao có thể thoát khỏi mắt của anh chứ.”

“Tô Tô.” Quý Thần Hi muốn nói lại thôi “Thật ra thì.”

Hành động kỳ quái của Quý Thần Hi làm cho Tô Mạt tò mò, “Thật ra thì thế nào?”

Ánh mắt của Quý Thần Hi ảm đạm “Thật ra thì, em bị bệnh, có thể, anh sẽ không trị hết.”

Nụ cười trên mặt của Tô Mạt trong nháy mắt động lại, lại có chút cứng ngắc tràn ra lần nữa, “Phải Phải không. . . . , khó trách, gần đây em lại cảm thấy thân thể có chút kỳ quái, thì ra, là bị bệnh. . . .”

Trên miệng cô nói nhẹ nhõm, nhưng trong lòng đột nhiên giống như long trời lở đất.

Ngay cả Thần Hi cũng không chữa khỏi bệnh, là bệnh nan y rồi. . . . Nhưng mà, nhưng mà sao lại đột nhiên như vậy. . . . Hạnh phúc của cô giờ mới bắt đầu, lại lập tức bị tước đoạt rồi sao?

Chẳng lẽ, cô thật sự chỉ là cô bé lọ lem, vĩnh viễn là cô bé lọ lem, tiếng chuông mười hai giờ vang lên, vương tử sẽ biến mất. . . .

Bệnh nan y, tại sao, lúc cô bắt đầu hạnh phúc, thì nó lại đến!

Tô Mạt nhắm mắt lại, cố gắng nuốt xuống chua xót.

“Thần Hi, không cần lừa gạt em, rốt cuộc em bị bệnh gì, còn. . . . có thể cùng anh bao lâu?”

Quý Thần Hi đưa tay che lên trên bụng của cô lần nữa, nhẹ nhàng dịu dàng trả lời: “Nơi này, mọc lên một vật kỳ quái. Em biết đó, anh là bác sĩ tìm não, cho nên anh không cứu được em. Nhưng, vật này không cần người cứu, chưa tới tám tháng, nó sẽ tự mình chạy đến.”

Tự mình. . . . Chạy đến?

Tô Mạt mở mắt ra, nhìn thấy trong mắt Quý Thần Hi không có một chút thương tâm, ngược lại lộ nụ cười.

Lại theo tay anh nhìn về phía bụng mình, trong nháy mắt, dường như đã hiểu ra cái gì.

Thanh âm của Tô Mạt có chút run rẩy, mang theo một chút xú hoại nghi, một chút xú kinh dị cùng rất nhiều rất nhiều mừng rỡ. “Anh. . . . anh nói là? !”

“Tô Tô, em mang thai.” Quý Thần Hi tràn ra nụ cười như ánh mặt trời, ôm chặt lấy Tô Mạt: “Đã 8 tuần rồi, em có con của chúng ta.”

“Con. . . .”

Giọng của Tô Mạt khó tin, tay đặt lên bụng của mình, không thể tin được, nơi này lại có một sinh mạng tồn tại.

“Ừ, con của chúng ta.” Quý Thần Hi nhắm mắt lại, đưa tay đặt lên trên tay của cô, “Con của hai chúng ta.”

Cô là một cô gái cô độc lại ly hôn. Ở trong thời gian ngắn như vậy, lại có hạnh phúc không dám cầu, thân tình không dám tưởng tượng cũng có.

Cô cùng người đàn ông cô thích nhất, có xương thịt giữa bọn họ, một sinh mệnh nhỏ, ở dưới tình huống cô không có dự trù, lại lặng lẽ tới.

Tô Mạt tựa đầu áp vào trong ngực Quý Thần Hi, nhắm mắt lại, tay giao nhau, cùng nhau cảm thụ đứa bé còn chưa có thành hình trong bụng cô.

Mặc dù là một thời khắc hạnh phúc, nhưng Quý Thần Hi vẫn phải nhắc nhở cô, “Em trải qua ngoài ý muốn lần này, thân thể kém rất nhiều, hơn nữa có dấu hiệu sanh non.”

“Sanh non!”

Hai chữ này làm Tô Mạt cả kinh thất sắc.

“Chẳng qua là có dấu hiệu sanh non, hiện tại đứa nhỏ không sao.”

Quý Thần Hi đỡ cô tựa lên trên gối đầu, ngồi ở bên người cô dịu dàng trấn an, “Nửa tháng kế tiếp này em phải ở lại bệnh viện, điều dưỡng thân thể thật tốt, toàn lực giữ thai. Nếu như nửa tháng sau đứa bé không có khác thường, là có thể xuất viện.”

Tô Mạt gật đầu một cái, “Vì con, nhất định em sẽ bảo trọng thật tốt. Chẳng qua là. . . .em sợ. . . .”

Súng đạn để tránh ám tiễn khó phòng, chuyện cô mang thai một khi truyền ra ngoài, chỉ sợ mấy cô gái kia sẽ không để cho con của cô có cơ hội ra đời.

“Anh đã phong bế bệnh viện, ngoại trừ mấy người chỉ định, bất luận kẻ nào cũng không thể đến gần, em yên tâm.” Quý Thần Hi dĩ nhiên hiểu lo lắng của Tô Mạt, “Anh sẽ bảo vệ em tốt, cũng sẽ bảo vệ con tốt, chuyện lần này vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nữa đâu.”

Tô Mạt nhớ tới con ngựa mất khống chế kia, con ngựa dữ dằn như vậy, làm thế nào mà đột nhiên nổi điên lên, hơn nữa Quý Thần Hi nói “chuyện lần này”, chẳng lẽ, lần này không phải là ngoài ý muốn.

Quý Thần Hi biết Tô Mạt thông minh, trước khi cô chưa đặt câu hỏi thì gật đầu một cái: “Lần này, cũng không phải là sự kiện ngẫu nhiên. Anh đã bảo Kerry kiểm tra con ngựa kia cẩn thận, ở trên bụng ngựa phát hiện một cây gai nhọn. Anh hoài nghi là có người đem gốc cây gai nhọn giấu ở dưới mặt yên ngựa, chỉ cần em ngồi lên, cây gai nhọn kia sẽ ghim vào bụng ngựa. Lần này may mắn là tuyệt lộ, nó thiên tính dịu dàng, cho dù là nóng nảy cũng sẽ không xảy ra sức lực quá lớn. Nếu như là một con ngựa mạnh mẽ, chỉ sợ em và con.”

Quý Thần Hi không có nói tiếp, Tô Mạt lại suy đoán rất rõ lời nói của anh.

Nếu như là một con ngựa mạnh mẽ, cô và con chỉ sợ sớm đã đi đến Thiên đường báo cáo rồi.

110. Chương 110: Thi Nguyệt Tới

Tô Mạt im lặng kéo tay của Quý Thần Hi, nhìn thẳng về phía mắt màu lam của anh, “Thần Hi, em không sao. Kể từ lúc em quyết định muốn cùng ở chung một chỗ với anh, khó khăn lớn hơn nữa em cũng không sợ. Nhưng bây giờ, cho dù là vì con, anh và em, đều không thể gặp chuyện không may.”

Cầm ngược tay hơi lạnh của Tô Mạt, trong mắt Quý Thần Hi chứa bão táp không nhìn thấy, “Anh biết, không chỉ bảo vệ hai mẹ con, còn phải cho hai mẹ con em một danh phận.”

Vốn là muốn từng bước một đuổi bốn cô gái kia, nhưng bây giờ Tô Tô đã mang thai, chỉ sợ anh nguyện ý đánh lâu dài, nhưng bốn cô gái kia cũng không kịp đợi mà muốn hại Tô Tô.

Quý Thần Hi quyết định ý nghĩ, phải ở trong thời gian nhanh nhất giải quyết phiền toái trước mắt!

“Điện hạ” Kerry gõ gõ cửa, khom lưng thi lễ với Quý Thần Hi.

“Chuyện gì?”

“Ngoài cửa có một vị tiên sinh cùng một vị tiểu thư muốn gặp Tô tiểu thư.”

Quý Thần Hi không cần suy nghĩ, trực tiếp cự tuyệt, “Không gặp!”

“Nhưng mà, vị tiên sinh kia là bạn của ngài.”

Quý Thần Hi chau mày, “Là ai?”

“Là Vân Mặc Vận, Vân tiên sinh.”

Tô Mạt nghe người tới là Vân Mặc Vận, vậy vị tiểu thư bên cạnh anh ta nhất định là.

“Đi cùng Vân tiên sinh là vị tiểu thư họ Liễu.”

“Thi Nguyệt đến rồi!” Tô Mạt ở đất khách quê người nghe thấy là người bạn duy nhất của mình, tự nhiên lòng tràn đầy vui mừng, “Mau để cho cô ấy đi vào.”

“Tô Tô” Quý Thần Hi vẫn là nhíu chặt mi tâm: “Bây giờ thân thể của em không thích hợp.”

Tô Mạt mới không để ý tới Quý Thần Hi, cũng lười nói nhảm với anh, vén chăn lên muốn xuống giường.

Quý Thần Hi vội vàng ấn cô, “Được được được, cho bọn họ đi vào!”

Thì ra điện hạ là một người bị vợ quản nghiêm đấy. Dem tình báo trực tiếp thu thập, Kerry cười gian đóng cửa lại.

Không bao lâu, cửa đóng chặt kèm theo một tiếng vui mừng của Liễu Thi Nguyệt “Chị Tô!” mà mở ra.

“Thị Nguyệt” Tô Mạt gật đầu với Liễu Thi Nguyệt, chào hỏi cô ấy: “Mau tới đây.”

Dung nhan của Liễu Thi Nguyệt vẫn như cũ thanh lệ xinh đẹp, có thể cũng vì thô lỗ lỗ mãng như cũ, nên trong nháy mắt nhìn thấy Tô Mạt cũng không quản mọi việc liền nhào lên trên giường cho Tô Mạt một cái ôm thật to, lại bị một cánh tay của Quý Thần Hi ngăn lại.

“Anh Quý, anh cản em làm gì?”

Quý Thần Hi không chịu nổi mà chỉ thở dài: “Bà cô của tôi ơi, cầu xin cô, không nhìn thấy Tô Tô bây giờ đang nằm viện sao?”

“Nhìn thấy nha, chị Tô là bị thương ngoài da, cũng không phải là nội thương, anh sợ cái gì chứ!” Liễu Thi Nguyệt đẩy cánh tay nhiều chuyện của Quý Thần Hi, căn dặn: “Anh Quý, anh càng lúc càng giống gà mẹ rồi ! Giống loại gà mẹ che chở con gà con vậy!”

“Cái cô gái điêu ngoa này, Vân Mặc Vân nhà cô sao lại thả cô ra ngoài! ?” Quý Thần Hi chính là không để cho cô ấy đụng vào Tô Mạt, quay đầu nhìn người đàn ông tuần nhả tựa ở cửa ra vào rống to: “Còn không dắt cô ấy về? !”

“Quý lưu manh!”

Liễu Thi Nguyệt buông tha đối kháng với Quý Thần Hi, không có hình tượng mà chống nạnh, trợn to một đôi mắt hạnh: “Này sao anh khẫn trương vậy! Em cũng sẽ không ăn chị Tô!”

Quý Thần Hi chịu nên đành trừng mắt nhìn cô ấy: “Cô sẽ không ăn Tô Tô, nhưng mà bảo vệ không để cho cô áp hù con tôi!”

“Con của anh? Ở đâu ra.”

Liễu Thi Nguyệt nửa đường mất tiếng, chớp mắt hai mắt to sáng rõ, nhìn trước sắc mặt dương dương đắc ý của Quý Thần Hi một chút, lại nhìn thần thái khó khăn có chút co quắp của Tô Mạt, theo tay của cô, nhìn bụng bằng phẳng của cô. Cuối cùng, đem tầm mắt dời về phía mặt bạn trai nhà mình.

Hú lên quái dị, lấy tốc độ ánh sáng nhào vào trong ngực Vân Mặc Vân, ngón tay ngọc run rẩy, nhắm thẳng vào Quý Thần Hi: “Trời ạ, anh Quý, anh lại tạo ra mạng người!”

Vốn tưởng rằng cô ấy sẽ vui mừng một lúc như Quý Thần Hi hoàn toàn không ngờ rằng cái từ “mạng người” này, nên nhất thời ngơ ngẩn. Tô Mạt cũng giống Quý Thần Hi, đối với câu này của Liễu Thi Nguyệt biểu đạt có chút cảm giác như sấm đến, cũng không thốt nên lời.

Ngược lại Vân đại thần, cũng không biết là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, hay là thói quen thành tự nhiên, cho dù là Liễu Thi Nguyệt không lựa lời nói mà nói ra lời nói như sấm cũng cười như cũ thanh nhã ôn hoà, “Chúc mừng hai người, Thần Hi, Tô Mạt.”

“Éc. Cám ơn.” Quý Thần Hi tiêu hóa lời nói của Liễu Thi Nguyệt, cũng tiêu hóa lời nói của Vân Mặc Vân, cứng ngắc gật đầu một cái.

Liễu Thi Nguyệt chu mỏ, nhướn mày nhìn Quý Thần Hi, hừ lạnh giễu cợt, “Dầu gì cũng là vương tử quý tộc Eros, cái gì bác sĩ nổi danh nhất toàn cầu, lại học người khác lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, trên chọc cọt nhả, còn sẵn tiện trộm đi tấm thân ngọc bích của người ta. Quý lưu manh, anh thật đúng là tăng thể diện ỳnh, ôi!”

Quý Thần Hi nhìn Liễu Thi Nguyệt cười xấu xa, chỉ chỉ Vân Mặc Vân bên người cô ấy, không có ý tốt mà cười mờ ám, “Chẳng lẽ Mặc Vân vẫn trôi qua đều là cuộc sống hòa thượng? Chẳng lẽ cậu ấy giữ mình trong sạch? Hay là. phương diện nào đó của cậu ấy có vấn đề mà không muốn người biết. Không sao, chút nữa nói với tôi, tôi giúp cậu trị.”

“Vân đại thần nhà em rất bình thường! Anh tạm thời đáng ghét rồi !”

Liễu Thi Nguyệt không chấp nhận anh, kéo Vân Mặc Vận đi đến giường bệnh của Tô Mạt, “Chị Tô, em biết chị ở Eros phải một mình đối phó nhiều cô gái, cho nên em liền vội vàng đến giúp chị.”

“Cám ơn em, Thi Nguyệt.” Tô Mạt luôn luôn không thích thân cận với người khác, nhưng đối với Liễu Thi Nguyệt cô bé không chỉ từng một lần trợ giúp mình, còn là một người thân thiện như vậy, nên cô đã sớm chấp nhận cô ấy với cái từ “bạn” trong từ điển của mình.

Liễu Thi Nguyệt khoát khoát tay: “Không có sao á! Dù sao hiện tại em cũng đang ở trong kỳ nghỉ đông, rảnh rỗi không có việc làm, không bằng cùng với chị gặp những cô gái chết không biết xấu hổ kia, cùng một người đàn ông chết không biết xấu hổ!”

Quý Thần Hi chỉ mũi mình, hằm hừ: “Tôi chỗ nào không biết xấu hổ? !”

Liễu Thi Nguyệt nhìn anh như nhìn quái vật: “Anh Quý, em nói là Lưu Lăng á..., anh làm gì mà phải ôm lên trên người mình tội danh bấy bọ vậy? !”

Trước khi Quý Thần Hi trả lời, thì cô lại bừng tỉnh hiểu ra mà vùng vẫy ngón tay, “A! Em biết rồi! Nhất định là anh cảm thấy mình cũng là cái loại người không biết xấu hổ, cho nên mới tự mình biết mình như vậy nha.”

“Liễu Thi Nguyệt! Nơi này chính là Eros, là địa bàn của tôi, cô có tin bây giờ tôi trục xuất cô ra khỏi nước hay không?”

“Em tin, em đương nhiên tin rồi.” Nhìn bộ dạng kia ra vẻ tiểu nhân đắc chí, Liễu Thi Nguyệt thật lòng không muốn đả kích anh nha, lại có một số người chính là địch ta chẳng phân biệt được, ngu ngốc học không ngoan, “Anh có thể đuổi em ra ngoài, nhưng em đi, thì Vân đại thần cũng sẽ đi theo, anh ấy đi, xem ai giúp anh đối phó những thứ yêu ma quỷ quái kia.”

“Tôi có thể tìm người khác a.”

“Phải ha, Đông Phương lục thiếu các anh rất đoàn kết nha, nhưng mà theo em được biết tất cả bọn họ cũng không có rảnh! Trừ Vân đại thần và em.”

Sợ anh không tin mình, Liễu Thi Nguyệt đếm trên đầu ngón tay, “Em cùng Vân đại thần chạy đến nơi đây, hiện tại Vân Đăng đều do Âu Húc Nhật anh Âu xử lý, hơn nữa tháng sau là ngày giỗ của chị em, anh ấy tuyệt đối sẽ không rời khỏi thành phố H. Tiêu Nặc Mưu anh Tiêu tuần trước đi Mỹ công tác, đoán chừng một tháng sẽ không trở về. Long Thừa Viêm gần đây đóng cọc lên một nữ cảnh sát, e rằng không có thời gian an ủi anh, mà Ôn Nhược Khê anh Ôn nha, nghe nói yêu một người của sai lầm năm năm trước, em nghĩ, trước khi anh ấy còn không có cớ ra sự sai lầm này, thì cũng sẽ không chạy đến quan tâm anh.”

Nói xong, dương dương đắc ý mà đẩy Quý Thần Hi cùng Vân Mặc Vận ra phòng bệnh: “Cho nên anh chỉ có thể tiếp nhận trợ giúp của em và Vân đại thần á..., các anh đi nói chuyện đi, em và chị Tô đã lâu không gặp, muốn hàn huyên một chút.”

111. Chương 111: Tình Bạn Như Thế

Đóng cửa lại, Vân Mặc Vận và Quý Thần Hi đứng ở trên hành lang, bèn nhìn nhau cười.

“Xem ra cậu gặp được một chút phiền toái nhỏ.”

“Cũng không tính là phiền toái, chỉ là một đám ruồi nhặng làm cho người ta chán ghét luôn bay loạn ở ngay trước mắt, vô duyên vô cớ liền bắt đầu làm phiền.” Quý Thần Hi dựa lưng vào trên mặt tường, nhìn tường đối diện có giấy tường tao nhã. “Loại cảm giác này gần đây càng ngày càng rõ ràng.”

Vốn là có thể nhịn để ấy con tôm tép nhai nhép ở trước mặt mình trình diễn từng màn tranh đoạt buồn cười, hiện tại có Tô Mạt, thì âm mưu quỷ kế lần lượt có, Quý Thần Hi đã không thể chịu được những nguyên nhân tồn tại uy hiếp an toàn của Tô Mạt được.

Vân Mặc Vận lộ ra mỉm cười hiểu rõ, thanh nhã tự nhiên, “Phụ nữ là sinh vật đáng sợ nhất ở cõi đời này, nếu như một chuyện họ đã nhận định thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay, muốn yêu một người như thế, hận một người cũng là như thế. Rất trùng hợp, cậu là bị họ yêu, Tô Mạt là bị họ hận. Vì vậy, mới thay đổi thành kết quả như ngày hôm nay.”

Quý Thần Hi gạt đầu một cái, cười khổ, “Cậu nói không sai, nếu như có thể lựa chọn, mình nhất định sẽ không để cho những cô gái này tiến vào thế giới của mình. Đáng tiếc chuyện này cũng không phải mình lựa chọn, là đã tạo thành sai lầm.”

Sai lầm, chính là cần kịp thời sửa đổi .

Vân Mặc Vận gạt đầu một cái, ngược lại nghiêng mặt sang bên nhìn Quý Thần Hi, nhẹ nhàng như gió, “Cậu muốn làm sao?”

“Tốt nhất là giải quyết hết bốn người, lần này nhất định phải hoàn toàn đoạn tuyệt suy nghĩ của họ, vĩnh viễn không lo âu về sau.”

“Có kế hoạch gì sao?”

Quý Thần Hi tựa đầu ở trên tường, nhắm chặt hai mắt, và chỉ chốc lát sau đã có chủ ý. “Nếu không thể một lần hành động thắng lợi, thì tiêu diệt từng người là được rồi.”

“Cần mình làm cái gì?”

Quý Thần Hi vỗ vỗ bả vai của Vân Mặc Vận, lời ít mà ý nhiều, “Thanh Thủy Hoà Nhã cùng Sa Sở Văn đến từ Châu Á, nơi đó là phạm vi thế lực của cậu, hai người đó phải giao cho cậu rồi.”

Vân gia là gia tộc có thực lực khổng lồ ở Châu Á, Mặc gia lại khống chế mạch sống chính trị quan trọng của cả quốc gia. Thanh Thủy Hoà Nhã cùng Sa Sở Văn xuất thân quý tộc Châu Á, giao cho Vân Mặc Vận đi đối phó mới là kế tốt.

Vân Mặc Vận cười nhạt, giơ tay lên vỗ bàn tay Quý Thần Hi đặt ở đầu vai mình, thân là bạn tốt nhiều năm, động tác này đại biểu tất cả.

Quý Thần Hi nheo mắt lại, nụ cười âm u, “Về phần Juli và Sophie, sẽ do mình giải quyết.”

Eros địa vị cao cả ở Châu Âu, thân là người thừa kế chính anh sẽ không đẩy trách nhiệm thuộc về mình, cũng sẽ không để mặc cho người khác ở trên lãnh địa của mình đùa bỡn với thủ đoạn người không thể thấy

Quý Thần Hi và Vân Mặc Vận trò chuyện với nhau, thì đồng thời ở bên trong phòng bệnh, Tô Mạt và Liễu Thi Nguyệt cũng trò chuyện nói chuyện phiếm với nhau.

Liễu Thi Nguyệt tiện tay ném túi xách lên trên ghế, tự phát tự động rót một ly nước, uống xong một ngụm to. “Quý cô đồ thật là keo kiệt, ngay cả ly nước cũng không chiêu đãi, em cũng sắp chết khát mà còn phải tự mình hầu hạ mình.”

Tô Mạt thích nhìn tính tình bộ dáng không điệu bộ của cô ấy, nhìn Liễu Thi Nguyệt cười nhạt một tiếng mà cũng không nói chuyện.

Liễu Thi Nguyệt thuộc cái loại mặc kệ người khác là tính tình lãnh đạm cỡ nào, mình cũng nhất định phải đem đối phương kéo gần với người trong đề tài, để cái ly xuống, xoay người ngồi ở trên ghế bên giường Tô Mạt, chớp mắt mắt to xinh đẹp, “Chị Tô, có phải chị rất yêu anh Quý hay không hả?”

Không chần chờ, không do dự, Tô Mạt gạt đầu một cái, hào phóng thừa nhận.

“Oa! Chị Tô, chị thật sự là tử thân mình rồi!” Liễu Thi Nguyệt giơ ngón tay cái lên, có chút khoa trương mà kinh hô: “Mặc dù vừa bắt đầu em liền trên nguyên tắc muốn tác hợp hai người á..., nhưng bây giờ ánh mắt của chị nhìn anh Quý cùng với lúc em tiến chị lên máy bay thì thật sự rất khác nhau đó!”

“Có cái gì khác?”

“Lúc chị lên máy bay là lo lắng, đó là một sự quan tâm, cực kỳ quan tâm. Hôm nay nha, chị nhìn anh Quý thì cái loại hạnh phúc đó là yêu, yêu thật sâu.” Nụ cười của Liễu Thi Nguyệt trong veo, “Cuối cùng chị và anh Quý yêu nhau đi cùng với nhau, nhìn thấy anh chị hạnh phúc, em cũng rất vui vẻ.”

“Thị Nguyệt, cảm ơn em.” Tô Mạt rất khó nói ra lời nói cảm động, đối với Liễu Thị Nguyệt là cảm tạ thật lòng chân thật, “Nếu như không phải là em mấy phen mấy bận trợ giúp chị, chị và Thần Hi tuyệt đối là không thể ở cùng nhau.”

Liễu Thị Nguyệt khoát khoát tay, cười sảng lãng: “Không cần cảm ơn em đâu! Chị và anh Quý có thể ở cùng nhau, thật ra thì trên trình độ nào đó cũng là giúp em, để cho em càng thêm tin chắc, con đường sau này của em và Vân đại thần cũng sẽ hạnh phúc.”

“Em là cô bé mà chị thấy tâm thiện lương nhất, đầu óc thông minh nhất, em nhất định sẽ hạnh phúc hơn chị.” Tô Mạt khó có được lại nói nhiều như vậy, càng khó có được sẽ nở miệng cười, “Chỉ cần tin chắc đối phương, tin chắc tình yêu, cuối cùng thấy nhất định là người yêu của em, cùng với hạnh phúc dễ như trở bàn tay. Không phải sao?”

Liễu Thị Nguyệt im lặng cười một tiếng, gật đầu một cái: “Dạ, chị Tô, chị nói đúng.”

Tô Mạt nhìn Liễu Thị Nguyệt, trong lòng bội phục cô gái tuổi còn trẻ này.

Thanh xuân như vậy, trong sáng như vậy lại còn thiện lương như vậy, cô ấy có một đôi mắt linh hoạt nhất toàn thế giới, còn có một người đàn ông tao nhã nhất toàn thế giới, người đàn ông này, dùng hết toàn bộ cứng chịu để yêu cô ấy.

Đây là hạnh phúc mà cô ấy đáng có được.

Liễu Thị Nguyệt nhìn thấy ở trong mắt Tô Mạt chúc phúc cùng hâm mộ, ngượng ngùng cười cười, “Thật ra thì, chúng ta đều là người hạnh phúc á! Hơn nữa, chị bây giờ còn có cục cưng, cùng cục cưng của anh Quý.”

Tô Mạt cúi đầu, vuốt bụng của mình, “Đúng vậy, đứa nhỏ này tới cũng không có một chút dự trữ, người làm mẹ như chị đây không đủ cẩn thận, thiếu chút nữa không có bảo vệ tốt nó.”

Nhớ tới bản thân mình bị thương, cục cưng lại có thể mạng lớn còn sống sót như thế, Tô Mạt ngoại trừ thấy may mắn, hơn nữa còn là sợ.

Thần thái ảm đạm của cô không có giấu được mắt của Liễu Thị Nguyệt, cô ấy có chút không hiểu, “Cục cưng không phải là rất tốt sao?”

Tô Mạt lời ít mà nhiều ý trả lời, “Ngày hôm qua, chị cùng Thần Hi đi săn ngựa, không biết là ai động tay chân ở dưới yên ngựa, chị từ trên ngựa té xuống, thiếu chút nữa sanh non.”

Sanh non?

Hai chữ này đối với phụ nữ mà nói có chút kinh hãi, Liễu Thị Nguyệt nhú chặt mi đầu, “Là mấy người kia của anh Quý?”

Tô Mạt nhàn nhạt trả lời: “Có lẽ là thế, Thần Hi đang tra.”

Nhất định là họ, chỉ là Tô Mạt không muốn nhắc tới. Dù sao bốn người kia vốn là vị hôn thê của Quý Thần Hi, mặc kệ là từ mục đích gì, ít nhất đều yêu Quý Thần Hi, mà sự xuất hiện của mình ở trong lúc lơ đãng đã làm thương tổn trái tim của bốn cô gái đó. Như vậy trả thù với cái gọi là “từ hôn”, Tô Mạt cũng không thể nói gì hơn.

Liễu Thị Nguyệt với trực giác “Người từng trải” nên đoán ý tưởng của Tô Mạt rất rõ ràng, chu mỏ, cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này cửa phòng bệnh mở ra, Vân Mặc Vân ngoắc ngoắc tay với Liễu Thị Nguyệt, “Nguyệt Nguyệt, chúng ta cần phải trở về.”

“Đã biết rồi!” Liễu Thị Nguyệt bắt đắc dĩ mà trả lời, đứng lên gật đầu một cái với Tô Mạt, “Chị Tô, chị phải bảo trọng thân thể, tự chiều cố mình và cục cưng cho tốt, em và Vân đại thần giải quyết xong phiền phức của anh Quý sẽ trở lại gặp chị nha.”

Nói xong, xoay người chạy đến bên cạnh Vân Mặc Vân, mặc cho Vân Mặc Vân dắt tay của mình rời khỏi phòng bệnh.

Máy bay mười giờ sau liền vì mấy câu nói cùng một lời thăm hỏi, tình bạn giữa đàn ông thật vĩ đại, mà tình bạn giữa phụ nữ, có lúc càng vĩ đại hơn.

112. Chương 112: Cùng Sinh Cùng Tử

Vân Mặc Vận và Thi Nguyệt mang theo nhiệm vụ của mình trở về thành phố H, bắt đầu bố trí kế hoạch.

Không có “người ngoài” quấy rầy, lại được Quý Thần Hi chăm sóc cẩn thận, thân thể Tô Mạt khôi phục rất nhanh, nửa tháng sau, bác sĩ mỹ nữ tuyên bố với Quý Thần Hi tìm thai cùng sóng điện từ của đứa nhỏ trong bụng Tô Mạt đều đạt tới chỉ tiêu bình thường, tùy thời có thể xuất viện.

Nửa tháng ngắn ngủn này xảy ra hai chuyện. Thứ nhất, Thanh Thủy Hoà Nhã cùng Sa Sở Văn kể cả Juli đột nhiên cáo từ với bệ hạ Nors, không chút dây dưa mà trở về nước. Thứ hai, chính là tin tức Vương Phi mang thai lan truyền nhanh chóng, đã cả nước đều biết.

Dàn xếp Tô Mạt ở trong biệt thự gần hoàng cung của mình, sau đó Quý Thần Hi biết mình nên xuất phát

Bởi vì mang thai thời kỳ đầu, nên Tô Mạt biến thành rất thích ngủ, tinh thần cực kém, vùi ở trong ngực Quý Thần Hi liền buồn ngủ. Trời tờ mờ sáng, Tô Mạt đang ở trong giấc mộng nhạy cảm nhận thấy hơi thở thuộc về Quý Thần Hi ở quanh người biến mất, lo lắng tỉnh lại.

Lúc mở mắt ra thì đúng lúc nhìn thấy Quý Thần Hi đã ăn mặc chỉnh tề, đẩy cửa phòng ra, “Thần Hi, anh muốn đi đâu?”

Quý Thần Hi không nghĩ tới Tô Mạt sẽ tỉnh lại, vội vàng đi trở về bên giường, đem chăn đắp lên trên người cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trên trán cô, “Anh muốn đi ra ngoài mấy ngày, rất nhanh sẽ trở về. Tô Tô ngoan, ở nhà chờ anh.”

Tô Mạt vốn là đầu óc còn có chút mơ hồ nhưng khi anh nói ra “Đi ra ngoài mấy ngày”, thì trong nháy mắt tỉnh táo, một đôi mắt như sương tuyết nhìn chăm chăm anh, “Anh. muốn đi Mĩ?”

Vân Mặc Vận là thân phận gì cô cũng không rõ ràng, nhưng mà cô có thể chắc chắn, Ôn Nhược Khê và Vân Mặc Vận sáu người đều không phải là người đàn ông bình thường. Mặc kệ là thân phận địa vị, cũng không phải họ có thể nhìn thấy đơn giản như vậy! Nửa tháng trước, Vân Mặc Vận cùng Thi Nguyệt không quản đường xá xa xôi đi tới Eros, có thể thấy được Quý Thần Hi nhất định là có vấn đề khó khăn gì đó không thể giải quyết muốn thỉnh cầu sự trợ giúp của Vân Mặc Vận.

Mà sau đó Thanh Thủy Hoà Nhã, Sa Sở Văn, Juli đột nhiên biến mất nhất định cùng chuyện này không thoát được liên quan, mười phần là Vân Mặc Vận âm thầm động tay động chân, làm cho Thanh Thủy Hoà Nhã cùng Sa Sở Văn không thể không trở về nước, mà Juli thấy tình thế không ổn cũng trở về.

Quý Thần Hi lần này ra ngoài, mục đích. hẳn là Mĩ quốc, mục tiêu. Là Juli!

Quý Thần Hi nhìn thấy suy nghĩ trong mắt cô càng ngày càng rõ ràng, biết cô đã đoán được bảy tám phần, quyết định không giấu giếm nữa, toàn bộ nói ra, “Đúng, anh muốn đi Mĩ quốc. Mặc Vận đã giải quyết xong hai người kia, hơn nữa, theo Thanh Thủy Hoà Nhã nói, lần trước chuyện yên ngựa chính là kiệt tác của Juli. Cô gái này quá nguy hiểm, thả hổ về rừng hậu hoạn vô cùng, anh phải để cho cô ta hoàn toàn gây ảo tưởng không nên tồn tại.”

Tô Mạt nhìn anh mặc tây trang thoải mái, nghi ngờ hỏi: “Anh. định lấy thân phận gì đây?”

“Anh và cha của Juli rất quen, lần này, anh hi vọng có thể lấy thân phận cá nhân giải quyết.”

“Không được!” Không cần suy nghĩ, Tô Mạt hoàn toàn phủ định, “Cô gái kia có thể làm ra chuyện điên cuồng như vậy, anh đi không phải là dẽ vào miệng cọp sao? Tuyệt đối không được!”

“Tô Tô!” Quý Thần Hi ôm cô, cố gắng thuyết phục, “Chỉ vì an toàn của em cùng hạnh phúc tương lai của chúng ta không có chút trở ngại, anh phải đi. Đây là trách nhiệm một người chồng, một người cha của anh.”

Tô Mạt thở dài một tiếng, gạt đầu một cái: “Được rồi, anh có thể đi, nhưng mà em lại có một điều kiện.”

Dường như cảm thấy Tô Mạt nhượng bộ quá dễ dàng, Quý Thần Hi hỏi cẩn thận, “Điều kiện gì?”

Khóe miệng chậm rãi treo nụ cười, Tô Mạt nhìn mắt của anh, từng chữ từng câu, “Em muốn cùng đi với anh.”

“Không được! Em không thể đi!”

“Vậy anh cũng không được đi!”

“Gia Tộc Nặc Duy Tư là gia tộc tư bản cổ xưa của Mĩ quốc, đây không phải là đùa giỡn, em tuyệt đối không thể đi!”

“Được, em không đi.” Tô Mạt gạt đầu một cái, lạnh lùng nói: “Cho em một lý do, lý do em không thể đi.”

“Nơi đó quá nguy hiểm.”

“Cùng chung hoạn nạn, sinh tử cùng nhau, đây không phải là anh đã từng nói sao, nếu như chỉ là vì nơi đó nguy hiểm mà anh muốn bỏ em lại một mình tự đi giải quyết, vậy lời trước kia của anh đều là gạt em hay sao?”

Quý Thần Hi thở dài nặng nề, “Anh không có lừa em, cùng sinh cùng tử là anh nói với em, nhưng bây giờ đã không giống nhau, em mang thai, có con của chúng ta, coi như không vì mình, thì em cũng phải vì con mà suy tính chứ.”

Tô Mạt lắc đầu cười cười, “Thần Hi, Trung Quốc có một câu ngạn ngữ, tổ chim bị phá không có trứng lành. Anh cho rằng, nếu như anh gặp phải nguy hiểm, em và con còn có thể sống bình an ở trên thế giới này sao?”

“Tô Tô.”

Nắm tay gần như không có độ ấm của Quý Thần Hi, Tô Mạt ngẩng đầu lên, cười nhẹ: “Thần Hi, tin tưởng em, cũng tin tưởng con. Chỉ cần ba chúng ta ở chung một chỗ, trước mặt vô luận là bão rập hay là đầm lầy, đều không có vấn đề. Nhưng mà, xin ngàn vạn lần không được dùng đủ loại lý do kỳ quái ném mẹ con em lại, để cho em trở mặt nhìn anh rời đi, cái loại cảm giác tan nát cõi lòng đó so với âm mưu càng đáng sợ hơn.”

Nhìn ánh mắt của cô, từng tia sáng lóe lên kia giống như ánh sao đẹp nhất trong bầu trời đêm, rất cảm động. Cô gái lạnh lùng này, không phải là không có yêu, một khi cô ấy yêu, chính là yêu sâu đậm. Giống như ánh mắt của cô ấy, thông suốt đến mức sâu không thấy đáy.

Nếu là hạnh phúc của hai người, vậy thì hai người cùng nhau đối mặt đi.

Quý Thần Hi im lặng chớp mắt một cái, mạnh mẽ ôm lấy Tô Mạt mang theo chần mông chẹn ngang, không nói một lời đi ra cửa.

Trong mắt màu xanh thẳm của Quý Thần Hi chất chứa đủ loại tình cảm làm cho Tô Mạt mỉm cười: Thần Hi, ở chung một chỗ với anh, cái gì em cũng không sợ.

Tô Mạt tựa đầu áp vào trong ngực anh, nụ cười trên mặt nhẹ nhàng, không bao lâu lại ngủ say.

Quý Thần Hi ôm Tô Mạt, không để ý tới ngạc nhiên của Kerry, bước chân nhẹ nhàng vững chắc lên máy bay riêng.

Trong máy bay có phòng ngủ, Quý Thần Hi cẩn thận đặt Tô Mạt lên giường, cúi đầu hôn nhẹ lên gương mặt của cô.

“Điện hạ” Kerry đẩy cửa phòng ngủ ra, nhỏ giọng gọi Quý Thần Hi, ý bảo anh ra ngoài.

Quý Thần Hi đắp kín chăn mền cho Tô Mạt, lấy sợi tóc hơi rối loạn của cô vén qua ở bên tai, mới xoay người đi ra cửa.

Chỉ vào cửa khoang, Kerry khó tin, “Điện hạ, sao ngài dẫn Tô tiểu thư theo?”

“Cái này tạm thời không cần quan tâm, cậu nói cho cậu nhỏ tôi biết, tôi đã khởi hành tiến về phía Gia Tộc Nặc Duy Tư Mĩ quốc, nếu như ông ấy không muốn mất đi tôi và con của tôi, ông ấy biết nên làm như thế nào. Mặt khác, thông báo Lãnh Sự Quán Eros trú ở Mĩ quốc, sắp xếp kiểm tra phạm vi thể lực của Gia Tộc Nặc Duy Tư, bảo đảm an toàn của chúng tôi.”

Chưa bao giờ thấy qua thần thái lạnh lùng nghiêm nghị của Quý Thần Hi như thế, Kerry gật đầu một cái, “Vâng”

Nhấn nhủ xong chỉ thị của mình, Quý Thần Hi xoay người trở lại phòng ngủ máy bay, cởi áo khoác xuống nằm ở bên cạnh Tô Mạt, ôm cô trở về ngực mình, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Có em ở bên cạnh, hình như hết thấy phía trước đều chẳng phải là nguy hiểm, Tô Tô.

Máy bay hơi lắc lư khởi hành, mục đích, Mĩ quốc.

Cũng trong lúc đó, Gia Tộc Nặc Duy Tư Mĩ quốc.

“Hiểu chưa?”

“Vâng, tiểu thư!”

Juli khoát khoát tay, “Tất cả tiến hành dựa theo kế hoạch, cậu đi xuống đi.”

Không gian tĩnh lặng, môi đỏ mọng của Juli chậm rãi nâng lên một nụ cười quỷ dị.

113. Chương 113: Đầm Ròng Hang Hồ (1)

Từ Eros bay đến Mĩ quốc cần tám giờ, Quý Thần Hi và Tô Mạt đều phải nghỉ ngơi thật tốt, điều chỉnh tinh thần xong xuống máy bay thì Quý Thần Hi ngăn trở hành động muốn xuống giường của Tô Mạt, trực tiếp đem chân mỏng đắp lên trên người cô, chèn lên eo ôm lấy.

Tô Mạt cho rằng Quý Thần Hi chỉ là muốn ôm cô xuống máy bay, nhưng không nghĩ đến Quý Thần Hi không nhìn thẳng xe lăn Kerry đưa lên, nghênh ngang ôm cô ở trong ngực trực tiếp đi ra lối đi sân bay.

“Thần Hi.”

“Xe lăn là cho người tàn tật ngồi, Tô Tô của anh vẫn do tự anh ôm là tốt nhất.” Vô luận là trường hợp nào đều không quên bộ dáng côn đồ của mình, Quý Thần Hi ở bên tai Tô Mạt hà hơi ra, xấu xa cười một tiếng, “Hơn nữa, hiện tại anh ôm một, kỳ thật chính là ôm hai, trừ em ra còn có người trong bụng nha.”

Tô Mạt đỏ mặt lên, đập nhẹ bả vai anh, vùi đầu vào trong ngực anh không nói thêm gì nữa.

Đi qua đại sảnh sân bay thì Tô Mạt nghe tiếng thì thầm liên tục bèn ngẩng đầu nhìn lên, mắt thấy toàn bộ ánh mắt cả phòng đều tập trung lên trên người của cô và Quý Thần Hi, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ.

Khóa tầm mắt ở trên người Quý Thần Hi không cần phải nói, tất cả đều là than thở, hướng tới cô tự nhiên tất cả đều là thèm muốn.

Câu thường nói, nam tuần tú ôm mỹ nhân, đương nhiên có thể khiến cho xôn xao. Vậy mà, Quý Thần Hi loại đẹp trai quốc tế này ôm trong ngực cũng không phải là mỹ nữ tuyệt thế gì, mà là một cô gái Phương Đông nhỏ yếu, nhiều lắm là chỉ là thanh lệ, vô luận như thế nào cũng không thể nói là xinh đẹp.

Thật không biết anh chàng đẹp trai mắt xanh này nghĩ thế nào, thật là hoa tươi cùng. cỏ dại, không tương xứng a không tương xứng.

Tô Mạt là một cô gái rất tự biết mình, dĩ nhiên hiểu, hoa tươi là chỉ Quý Thần Hi, cỏ dại hẳn là đang nói mình.

Bất đắc dĩ mà lắc đầu một cái, cô cũng không muốn có liên quan đến một người đàn ông gây vạ như vậy, đáng tiếc, số mạng không thể tự mình làm chủ. Mà các mỹ nữ cần khăn tay, chỉ có thể trách vương tử điện hạ khẩu vị khác biệt.

“Em đang nghĩ cái gì, mà lại cau mày vậy?” Thần thái của Tô Mạt không thoát khỏi mắt của Quý Thần Hi, thấy cô cau mày cười nhẹ, Quý Thần Hi cảm thấy rất kỳ quái.

“Không sao. Đúng rồi, bây giờ chúng ta phải đi đâu?” Đi qua đại sảnh sân bay người đến người đi, Quý Thần Hi dưới sự bảo vệ của cận vệ Eros, Tô Mạt được ôm vào một chiếc Cadillac phiên bản dài màu đen.

Mặc dù Quý Thần Hi nói lấy thân phận tư nhân tiến vào, bộ dạng phô trương kinh thiên động địa thuộc về quốc gia không có lấy ra, nhưng cũng không thể không chú ý thân phận của mình, nên nổi bật thì nhất định sẽ nổi bật.

“Trước đi đại lộ thứ năm Newyork, sau lại đi Gia Tộc Nặc Duy Tư” Quý Thần Hi đề xướng một phím, nâng lên một vách ngăn cửa sổ trong suốt, rèm hai bên trong nháy mắt kéo lên.

“Đại lộ thứ năm, là chỗ nào?”

“Đó là thiên đường mua đồ nổi tiếng và đại lộ Paris Champs Elysees, là quần áo trang sức hàng hiệu, tinh phẩm, hàng da làm người ta yêu thích không buông tay, và nhiều quầy cửa hàng chuyên doanh nổi tiếng toàn cầu.” Quý Thần Hi ôm cô vào trong lòng, đắp chăn mỏng lên eo cô, kiên nhẫn giải thích, “Chúng ta lúc đi ra mặc vô cùng tùy ý, muốn đi Gia Tộc Nặc Duy Tư, làm thế nào cũng không thể thất lễ ở nơi này.”

Tô Mạt gật đầu một cái, “À, biết.”

Phật muốn kim trang, người muốn y trang quả nhiên là thật.

Nhưng có thể coi đáng ủng hộ nhất là ánh mắt đặc biệt thắm mỹ cùng phẩm vị của Quý Thần Hi, phẩm vị, ánh mắt và khéo tay thiết kế của anh tạo cho Tô Mạt trong gương giống như tiên nữ.

Một bộ lễ phục gấm màu trắng, hình như Quý Thần Hi rất thích cho cô mặc quần áo màu trắng, nhưng quả thật màu trắng cùng với khí chất lạnh như băng của Tô Mạt khá phù hợp.

Vòng trân châu cài vai, gấm rủ xuống, bên hông trang trí đoá hoa lụa nhỏ rầy rà đem bụng hơi nhô ra của Tô Mạt che dấu hoàn toàn, nhìn không ra khác thường.

Quý Thần Hi cũng đổi một bộ tây trang màu bạc, áo sơ mi màu xanh đậm, ở cổ áo của áo sơ mi có găng hai miếng cẩm thạch, làm nổi bật đôi mắt màu xanh, sáng chói rực rỡ của anh.

Đứng ở bên cạnh Tô Mạt, Quý Thần Hi rất hài lòng cách ăn mặc hai bên xứng đôi phù hợp.

“Tô Tô, chúng ta nên đi.” Quý Thần Hi đã thanh toán.

Tô Mạt gật đầu một cái, mặc cho Quý Thần Hi chèn lên eo mình ôm lấy, đi ra cửa tiệm.

Quý Thần Hi và Tô Mạt dừng lại ở trong cửa hàng nhãn hiệu nổi tiếng thế giới không quá nửa canh giờ, lúc đi lại mang theo nghi vấn của mọi người: người đàn ông tuấn mỹ cao quý như vậy tại sao lại đối với một cô gái lạnh như băng bình thường không có gì lạ đặc biệt như vậy, chẳng những tốn công ăn mặc cho cô ấy, còn tự mình ôm cô ấy ra ra vào vào?

Khi xe lái vào một biệt thự hoa tựa như vườn hoa hoàng gia, Tô Mạt mới hỏi: “Gia Tộc Nặc Duy Tư rốt cuộc có lai lịch gì?”

“Gia Tộc Nặc Duy Tư nổi lên từ hai thế kỷ trước, vẫn tham gia vào chuyện đất đai cùng dân sinh, trải qua gần trăm năm đánh liều nên tích lũy được một lượng của cải lớn. Đến đệ nhị thế chiến, Gia Tộc Nặc Duy Tư toàn lực ủng hộ chính quyền Mĩ quốc ngay lúc đó, mà dưới sự giúp đỡ tài lực của Gia Tộc Nặc Duy Tư, Mĩ quốc thành công nắm lại thắng lợi cuộc chiến tranh này, từ đó Gia Tộc Nặc Duy Tư liền đi vào quỹ đạo chính trị tài chính kinh tế. Cho đến vài thập niên trước, kinh tế Mĩ quốc cải cách, Gia Tộc Nặc Duy Tư hoàn toàn thối lui khỏi giới chính trị, lại chiếm cứ gần ba thành tư bản của Mĩ quốc, từ đó trở thành gia tộc tư bản lớn nhất Mĩ quốc, cho tới bây giờ.”

Tô Mạt cái hiểu cái không gật đầu một cái, “Nói cách khác, thế lực gia tộc này đối với Mĩ quốc có ảnh hưởng rất lớn?”

“Có thể nói là như vậy, cho nên lúc đó cậu nhỏ vì củng cố địa vị anh ở Eros, phá lệ tiếp nhận đề nghị hôn ước của Gia Tộc Nặc Duy Tư không phải là quý tộc.”

“Nếu như vậy, anh có biện pháp gì có thể khiến cho Gia Tộc Nặc Duy Tư đồng ý từ hôn đây?”

Quý Thần Hi đã tính trước nên cười cười, “Mặc dù Gia Tộc Nặc Duy Tư có tài sản lớn, lại vẫn chưa có thoát khỏi ảnh hưởng của tổ tiên bọn họ, mặc dù đất đai của bọn họ là trồng trọt lương thực, mặc dù lương thực là nhu phẩm cần thiết của dân chúng, có thể vì gia tộc đổi lấy một khoản của cải lớn, vậy mà, bọn họ lại không có khoa học kỹ thuật, đất đai, châu báu, bệnh viện, vận tải vân vân.”

Khoa học kỹ thuật, đất đai, châu báu, bệnh viện, vận tải?

Tô Mạt nghe Quý Thần Hi nói ra mấy cái danh từ này, cứ có cảm giác có ý tưởng gì đó chợt lóe lên, nhanh đến mức làm cô bắt không được.

Quý Thần Hi nhìn khoảng cách ngoài cửa sổ, ý xấu kéo Tô Mạt qua.

“Thần.”

Còn chưa kịp suy nghĩ lời nói của Quý Thần Hi, hai cánh đỏ bừng đã bị anh cắn nuốt, mút hôn, hai tay bị một tay của anh kiềm ở sau lưng, cái ót bị một bàn tay khác của anh cố định, động sợ không được.

Thật là kỳ quái, tay Thần Hi thoát nhìn thon dài đẹp mắt như vậy, tại sao lại có khí lực lớn như vậy, một tay là có thể hoàn toàn nắm cánh tay cùng cổ của cô trong tay?

Hơn nữa tay của anh còn lớn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của cô, chẳng những có thể nhẹ nâng cái ót của cô, ngay cả hai lỗ tai của cô cũng bị anh chi phối, đầu ngón tay của anh nhẹ cọ bên tai, mắt không chế nóng lên.

Chốc lát, lại diễn biến thành miệng đắng lưỡi khô, cô không tự chủ mà đuổi lưỡi nhon, cũng ở giữa răng môi cùng với anh thân mật hôn, giống như là cảm giác được ý của cô, Quý Thần Hi khê mở môi, đầu lưỡi treu chọc cô, dụ khiến cô xâm nhập trong miệng của anh, cùng với anh trầm mê trong ôm hôn điên cuồng.

114. Chương 114: Đàm Ròng Hang Hồ (2)

Ở môi lưỡi hoà vào nhau, trái tim cũng không an phận, có ý đồ cuồng vọng muốn nhảy tim ra, huyết dịch trong cơ thể cũng gây sóng gió, tăng độ nóng lung tung, hại toàn thân cô càng lúc càng nóng, càng lúc càng xao động.

Tô Mạt không thuận theo mà rên rỉ một tiếng, lại bị Quý Thần Hi cầm tay đánh vào trên lồng ngực của anh. Làn da ẩm áp dưới tay cô, trái tim của Quý Thần Hi nhảy lên từng phát từng phát, mượn da thịt giữa hai người truyền vào trong lòng cô.

Quý Thần Hi thở hổn hển trong mũi làm cô ý loạn tình mê, hai tay lại không khống chế được, mà run rẩy cởi ra một nút cài của Quý Thần Hi

Đột nhiên , cô cảm thấy trên môi có loại tự do được phóng thích cùng không nữ.

“Anh rất cao hứng vì Tô Tô của anh nhiệt tình như vậy, anh cũng rất muốn tiếp tục nữa, nhưng trường hợp và thời gian dường như không cho phép chúng ta tiến hành tiếp, không bằng sau khi trở về chúng ta sẽ tiếp tục phần vẫn chưa xong, Tô Tô thấy thế nào?”

Quý Thần Hi cười xấu xa vì âm mưu thực hiện được làm Tô Mạt quýnh lên, cúi đầu không nói lời nào.

Bên trong buồng xe không khí mập mờ vẫn đang lưu động, Tô Mạt cắn cắn môi, đang muốn giải thích, thì xe ngừng lại, từ bên hông cửa xe được mở ra.

“Elroy! Anh. Các người mới vừa.”

Thanh âm bén nhọn chói tai của Juli, Tô Mạt ngẩng đầu liếc mắt một cái, trong trẻo lạnh lùng vô cảm.

Vậy mà, trên mặt đồ ểng không bình thường của Tô Mạt và tiếng hít thở không quy luật cùng mấy nút áo ở trước ngực của Quý Thần Hi được mở ra cũng đã nói rõ mới vừa ở bên trong buồng xe này nhất định xảy ra chuyện rất khó coi!

Đối với hờ hững của Tô Mạt, Quý Thần Hi rất cuộc khó có được nguyện ý trả lời nghi ngờ mà Juli còn chưa có hỏi ra, “Tôi và vị hôn thê của tôi mới vừa đang nghiên cứu trò chơi ‘thích thú’ mà Adam và Eve lưu truyền, chơi đến độ quên mình rồi, nhưng nếu đến mục đích, tôi cũng phải quyết định tạm thời cắt đứt trò chơi ‘thích thú’ này.”

“Elroy, tôi nhớ tôi còn chưa có đáp ứng từ hôn của anh, mà cô gái kia sao lại trở thành vị hôn thê của anh!?” Juli không dám tin, mà gây sự.

“Juli, con làm sao vậy? Elroy tới rồi con còn rống kêu to như vậy sao?”

“Cha, cha tới thật đúng lúc, cha xem bộ dáng của Elroy kia, anh ta còn ở trước mặt của con nói cô gái này là vị hôn thê của anh ta!”

“Elroy?” Jess đối với kích động không tầm thường của con gái có chút ngoài ý muốn, nhưng lúc mắt ông nhìn thấy nửa thân trần của Quý Thần Hi cùng Tô Mạt được Quý Thần Hi ôm vào trong ngực, lập tức hiểu nguyên nhân con gái kinh ngạc, cũng giật mình đến mức nâng cao giọng.

“Jess, đã lâu không gặp. Rất xin lỗi, vị hôn thê của tôi là một người trong nóng ngoài lạnh, mà tôi cũng rất thích thú, cho nên nhất thời quên mình ở chỗ nào, để cho ông chế giễu rồi.” Quý Thần Hi vẫn nhẹ nhàng phong độ như trước, trong khoảng thời gian ngắn hình như cũng vô ý chỉnh lại y phục.

“Vị hôn thê? Cô ta? !” Jess dù sao cũng là tộc trưởng Gia Tộc Nặc Duy Tư, biết rõ con gái của mình mới là vị hôn thê chân chính của Quý Thần Hi, nhưng vẫn là che giấu chán kinh lớn.

Tô Mạt gạt đầu một cái với Jess, xoay người về mặt nhẹ nhàng như gió cài nút áo cho Quý Thần Hi.

Quý Thần Hi ôm Tô Mạt, rời khỏi xe. “Chúng ta đi vào nói chuyện phiếm đi.”

Vừa vào trong nhà, Quý Thần Hi liền ôm Tô Mạt đặt vào chỗ ngồi của mình bên cạnh bàn bày đầy thức ăn, giúp cô cầm hai loại thức ăn thích hợp cho phụ nữ có thai, cùng ba thức uống, kê vào lỗ tai nhẹ nhàng nói với cô: “Em ngồi ở nơi này một chút, anh đi nói một ít chuyện với Jess.”

Tô Mạt biết, Quý Thần Hi kêu “Nói chuyện” nhưng thật ra là muốn nói chuyện có liên quan đến từ hôn với Jess, cầm tay của Quý Thần Hi, chỉ nói, “Phải cẩn thận, em và con chờ anh trở về.”

Vỗ nhẹ mu bàn tay của Tô Mạt, Quý Thần Hi mỉm cười gạt đầu, “Yên tâm đi.”

Quý Thần Hi nâng lên một ly rượu đỏ, cùng với Jess vào thư phòng.

Quan sát thư phòng trang trí theo phong cách cổ điển của Jess một cái, Quý Thần Hi chỉ vào một bộ tranh chữ rồng bay phượng múa treo trên tường khen ngợi, “Chữ tốt.”

Jess cười đáp lại, “Đây là thư pháp của người Trung Quốc, cái này là một thương gia người Trung Quốc tặng cho tôi vì tôi đã từng cố gắng tranh thủ hợp tác với ông ta, các người thường nói mua bán bất thành nhân nghĩa tại (mua bán không thành thì cũng còn tình nghĩa), có bức họa này ở thư phòng của tôi cũng tăng thêm sắc thái.”

“Thương gia này nhất định là một người thông minh lịch sự.”

“A? Làm sao cậu biết?”

“Đoán.” Quý Thần Hi nhún nhún vai, nói đùa tựa như trả lời câu hỏi của Jess, lại chỉ vào một vòng tay kim cương trong tủ kính, “Cái này hình như là đồ trang sức của thủ lĩnh châu báu tập đoàn Stunning Châu Á.”

Jess gật đầu một cái, “Đây là năm phu nhân của tôi 50 tuổi, tổng tài trẻ tuổi của Stunning tặng cho tôi làm lễ vật, cũng là trân quý của phu nhân, toàn thế giới chỉ có một cái. Món đồ này chưa bao giờ xuất hiện qua ở trước mặt người ngoài, cậu làm sao lại biết?”

Lắc lắc rượu đỏ trong ly, Quý Thần Hi lại một lần nữa trả lời, “Đoán , vẫn là đoán .”

Jess dĩ nhiên không tin Quý Thần Hi thật sự có vận khí may mắn như vậy, có thể đoán trúng một lần hai lần, nhưng ông cũng không có hỏi kỹ, thủ đoạn của vương tử quý tộc Châu Âu này tuyệt đối không giống nhau, thay vì chủ động xuất kích, không bằng yên lặng theo dõi biến hóa.

Quý Thần Hi đứng ở trước cửa sổ sát đất lớn nhất của thư phòng, nhìn sân bên ngoài diện tích rộng lớn, dường như là cảm khái thở dài một tiếng, “Sân này diện tích gần trăm mẫu, có thể ở khu vực tác đất tác vàng này mà dựng lên trang viên, Gia Tộc Nặc Duy Tư thật không hổ là thủ lĩnh gia tộc tư bản Mỹ quốc.”

“Nào có, cậu quá khen.”

“Tôi nghe nói nhiều thế hệ của Gia Tộc Nặc Duy Tư kinh doanh đất đai công thương nghiệp, nói vậy tất nhiên là mỗi ngày gia tộc lời lãi vàng, chỉ là, không có nhiều đất đai như vậy, đến bây giờ lại không có nghe tin tức nói sản nghiệp của quý gia tộc có tiến lên, chẳng lẽ Jess không muốn khối bánh ngọt chứa kim lượng lớn nhất này sao?”

Jess hơi cau mày, ngay sau đó nở nụ cười, “Đất đai cùng công thương nghiệp của gia tộc không thể nói nhập làm một, có đất đai cũng không nhất định biến thành vàng, những năm này tôi cũng thử muốn tìm một công ty địa ốc có thực lực vững chắc hợp tác, chẳng qua là. . . .”

“Chẳng qua là mỗi lần đều không thể như nguyện, đúng không?” Quý Thần Hi nhẹ giọng cười một tiếng, “Trừ những thứ này, tôi còn biết, ông muốn độc quyền vận tải của Mỹ quốc, nhưng bởi vì không tìm được chỗ đột phá, nên không thể làm gì khác hơn là buông tha.”

Jess im lặng nghe mất lại, nghi ngờ nhìn Quý Thần Hi.

Nâng ly rượu lên, Quý Thần Hi xoay người nhìn Jess, “Có phải rất tò mò hay không, làm sao tôi lại biết nhiều như vậy chứ?”

“Nếu như cậu nguyện ý nói.” Nụ cười của Jess có chút âm u, “Tôi nghĩ, tôi rất nguyện ý nghe nguồn gốc tin tức từ cậu.”

Quý Thần Hi lười biếng lắc lắc ly rượu này, nhẹ nhàng uống một hớp, cúi đầu cười nhẹ: “Rất đơn giản, ông treo cái bức tranh kia là kiệt tác của một thương gia khoa học kỹ thuật Trung Quốc, thương gia này họ Vân, gọi Vân Mặc Vân. Tổng tài trẻ tuổi thủ lĩnh tập đoàn châu báu Stunning Châu Á, tên là Ôn Nhược Khê. Lão đại bất động sản Châu Á gọi Tiêu Nặc mưu, mà trùm độc quyền vận tải Châu Á là họ Long, Long Thừa Viêm.”

Cho dù Jess là lão hồ ly cũng không có nghĩ đến Quý Thần Hi lại biết nhiều như vậy, nên ngăn người, “Làm sao cậu lại biết!”

“Bốn người này, đúng lúc là anh em tốt nhất của tôi, tên của bọn họ dĩ nhiên tôi rất rõ ràng.”

115. Chương 115: Âm Mưu Phá Sản (1)

“Bốn người này, đúng lúc là anh em tốt nhất của tôi, tên của bọn họ dĩ nhiên tôi rõ ràng rồi.” Quý Thần Hi nghiêng đầu, nụ cười tuần tú xinh đẹp, “Không đơn thuần là như vậy, tôi biết rõ ông muốn dính dáng đến hành nghề chữa bệnh ở Châu Mỹ, chẳng qua là gần nửa số bệnh viện toàn cầu đều nắm giữ ở trong tay cá nhân, người này, chính là tôi.”

Jess nghe mất lại, có chút nguy hiểm, có chút kín đáo, “Cho nên, đây coi như là điều kiện cậu thuyết phục tôi từ hôn?”

“Nếu như ông cho là vậy, vậy tôi không thể làm gì khác hơn là nói, chính là như thế.”

Jess nhìn Quý Thần Hi, giọng nói lạnh như băng, “Cậu cho rằng, tôi sẽ vì thế mà liên lụy đến hạnh phúc của con gái tôi sao?”

“Tại sao không thể?” Quý Thần Hi rũ mắt xuống, nhẹ nhàng cười, “Tiền của Gia Tộc Nặc Duy Tư ông có nhưng xài không được, lại không thể theo được kịp sự nghiệp thời đại, mà tôi có thể giúp ông dùng tiền sinh ra tiền, thân là tộc trưởng gia tộc tư bản số một Mỹ quốc ông không có lý do gì cự tuyệt.”

Quý Thần Hi đoán suy nghĩ trong lòng của Jess rất rõ ràng, không khỏi làm Jess run lên. “Nếu như Juli gả cho cậu, hình như tôi có thể lấy được những thứ này.”

“NONONO, cho dù là Juli gả cho tôi, nhất định ông cũng không được như ý nguyện.” Quý Thần Hi lắc lắc ngón tay của mình, không chút lưu tình mà đánh vỡ mộng đẹp của Jess, “Juli là cô con gái mà ông đặc ý nhất, ông cho rằng ma mị của cô ta thật sự có thể khiến cho tôi thần hồn điên đảo, làm ảnh hưởng đến phán đoán của tôi sao? Hay là ở trong mắt ông, tôi là người có thể để mặc cho phụ nữ khống chế sao?”

Dĩ nhiên không phải.

Người đàn ông trước mắt này, tao nhã cao quý, hào hoa phong nhã, nhưng chỗ sâu của đôi mắt màu lam không thể thay đổi là vương giả chỉ khí bẩm sinh.

Mặc dù con gái của mình xuất chúng, chắc chắn cũng sẽ không trở thành người trong lòng mà người đàn ông không muốn xa rời. Mà lại hướng về cô gái Trung Quốc mặc dù ngũ quan cũng không xuất sắc, lại khí chất trời sanh lạnh lùng lãnh đạm.

Có lẽ, chỉ cần cô gái không tranh quyền thế như vậy, ở dưới tình huống không có mục đích mới có thể bắt được trái tim của vương tử tao nhã này mà thôi.

Giống như là biết suy nghĩ trong lòng của Jess, Quý Thần Hi cười trả lại một tiếng, “Tôi có thể rất khẳng định nói cho ông biết, cho dù là tôi cưới Juli, để cho cô ta đạt được ước muốn cũng vô ích. Tôi có thể cho cô ta danh phận, duy chỉ có không hạnh phúc.”

“Con gái tôi, thật sự không đi vào trong lòng cậu?”

“Không phải là đi không vào, mà là trong lòng tôi đã không còn những vị trí khác. Toàn bộ trong đó, đều là vị hôn thê của tôi.”

Jess thở dài một tiếng, “Xem ra, Juli nhất định phải thương tâm rồi, vốn là con bé rất thích cậu.”

Quý Thần Hi biết những lời này của Jess là đã làm ục đích của mình đạt thành rồi, cười nhẹ một tiếng, “Xin lỗi, Jess. Để đền bù lại, tôi sẽ giúp ông liên lạc với các bạn bè của tôi, cũng sẽ cung cấp một loạt nguồn tài nguyên có lợi cho phát triển sự nghiệp chữa bệnh của quý gia tộc.”

“Nghe như là tôi đang bán con gái vậy.” Jess mở tay ra, cười khổ.

Quý Thần Hi nháy mắt mấy cái, cười nói: “Làm sao đây, chẳng qua là ở dưới tình huống không thể cho hạnh phúc, tất cả mọi người đều có thể nhận được đền bù nhất định lại mà thôi.”

Jess gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý, “Dù sao tôi cũng là một thương nhân, cậu cho tôi trao đổi lớn như thế, tôi muốn không đồng ý cũng không được rồi. Cái giá trị này tuyệt đối khiến cho tôi hài lòng.”

Không phải là cái gì cũng có thể dùng giá trị cân nhắc, tỷ như tình yêu, vô giá.

Quý Thần Hi đem câu này niêm phong cất vào kho ở đáy lòng, ngoài mặt vẫn là cười âm áp: “Đã như vậy, giống như chuyện tình từ hôn này, chúng ta một lời đã định.”

“Một lời đã định.”

Đang lúc Quý Thần Hi chuẩn bị rời đi, thì cửa thư phòng đột nhiên từ bên ngoài mở ra, Juli hung hăng rống to: “Không! Con không đồng ý! Con không muốn từ hôn với anh ta!”

“Juli, đừng cố tình gây sự!”

“Cha!” Juli nhìn Jess, khó tin, “Ngài biết rất rõ con thích Elroy, tại sao ngài còn đáp ứng từ hôn của anh ta!”

Jess không nghĩ tới Juli lại nghe lén mình nói chuyện, trên mặt mũi không còn sót lại chút gì, cũng lớn tiếng khiển trách: “Juli, thân là người của Gia Tộc Nặc Dục Tư con nên biết, lòng tin của nhiều thế hệ gia tộc chúng ta chính là tích lũy nhiều của cải hơn, tất cả tài nguyên có lợi cho sự nghiệp gia tộc đều là chúng ta nên tranh thủ. Nếu như không có thể tranh thủ, thì phải đi trao đổi. Hiện tại hôn nhân của con có thể trao đổi sự nghiệp nhiều năm mà mọi người chúng ta không thể đạt thành, cha cho là rất đáng giá!”

Juli ghen hòng nhìn trôn trời, lắc đầu một cái rống to: “Ngài không thể lấy hôn nhân của con để trao đổi! Không thể!”

“Nhưng cuộc hôn nhân này của con từ bắt đầu cũng là trao đổi ích lợi, nếu như không phải là mười năm trước bộ hạ Nors vì địa vị của Elroy, làm sao sẽ cùng con đính hôn?”

“Dù vậy, ngài cũng không nên đáp ứng con và anh ta từ hôn chứ.”

“Nhưng mà Juli.” Jess thở một hơi, thử thuyết phục con gái của mình, “Elroy căn bản không yêu con, cho dù cưới con thì con cũng sẽ không hạnh phúc. Đây là cuộc hôn nhân sai lầm không nên tồn tại, nếu Elroy đã nói lên rồi, cha thân là tộc trưởng Gia Tộc Nặc Dục Tư cũng là cha của con, cha đồng ý từ hôn.”

Juli giống như gặp phải sấm sét đả kích, không nói một lời đồng thời lại không tự chủ được mà lui về phía sau một bước.

Tại sao. Tại sao cha luôn luôn cứng chịu cô lại đồng ý từ hôn? Không có Elroy, cô phải sống như thế nào đây? Mất đi thân phận Vương Hậu tương lai của Eros, cô làm thế nào đối mặt với mọi người?

Chẳng lẽ, tình yêu của cô có thể trao đổi của cải lạnh như băng à.

Đôi mắt mất đi thần thái của cô làm trái tim của Jess đau một chút, nhưng đại cục trước mắt đã định, không thể làm gì khác hơn là quyết tâm hung ác, “Đem tín vật đính hôn trên cổ con lấy xuống trả lại cho Elroy đi.”

Vuốt dây chuyền bảo thạch xanh biếc đeo trên cổ mình gần mười năm, Juli cắn môi gào thét: “Không! Không! Con tuyệt đối không giải trừ hôn ước với Elroy!”

Xoay người, chạy ra thư phòng, chạy đi đến phòng khách.

Quý Thần Hi vốn là thờ ơ lạnh nhạt, nhưng thấy Juli không chịu giao dây chuyền tín vật đính hôn ban đầu của Eros ra mà xoay người chạy đến phòng khách, thì vội vàng nói với Jess “Tôi đuổi theo”, liền chạy theo Juli ra khỏi thư phòng.

Tô Mạt! Đều là lỗi của Tô Mạt! Người phụ nữ Trung quốc hạ tiện!

Tình yêu của cô không có, cô cũng quyết không để cho cô gái kia vừa lòng đẹp ý!

“Juli! Đứng lại!”

Quý Thần Hi chạy ra cửa sau Juli, mắt thấy thần sắc ác độc trong mắt cô ta, muốn đuổi kịp cô ta.

Juli chạy điên cuồng, khoảng cách với Quý Thần Hi càng ngày càng gần, cô ta đã chạy đến cầu thang của phòng khách rồi quay lại. Xoay người nhìn thấy khoảng cách của Quý Thần Hi cách mình không tới mười bước, nghiêng qua liếc cô gái ngồi ở trên ghế salon ở dưới lầu một cái, cô ta đứng lại ở bên cạnh cầu thang.

Quý Thần Hi thấy cô ta dừng lại, sải mấy bước đuổi theo, đang muốn dừng ở trước mặt cô ta, không ngờ tới Juli đột nhiên vươn tay kéo vạt áo tây trang của anh.

Anh vốn chính là chạy tới đây, trọng tâm không vững nên đã để cho Juli thừa cơ lợi dụng.

Juli đã vượt lên trước một bước và nhào tới trong ngực Quý Thần Hi, ngẩng mặt lên, đôi môi bất ngờ đặt lên khóe môi của Quý Thần Hi.

Tô Mạt nghe hai tiếng bước chân vội vàng, cầm lên một miếng điểm tâm đồng thời ngược mắt nhìn. . .

116. Chương 116: Âm Mưu Phá Sản (2)

Hình ảnh ngừng ở trong mắt Tô Mạt là Juli dựa vào trong ngực Quý Thần Hi, đôi môi dán lên Quý Thần Hi, hai con mắt lại nhìn cô, đặc ý lạnh như băng.

Tô Mạt hơi nhú mày, nơi khoe môi chậm chạp nâng lên nụ cười, mỉm cười kiểu châm chọc, chỉ nhìn một cái liền rũ mắt xuống, cắn điểm tâm từng chút một, nhai kỹ nuốt chậm.

Juli không nghĩ tới Tô Mạt nhìn thấy cô và Elroy ôm hôn lại cũng không hề có biểu hiện dị thường, mà lúc này Quý Thần Hi cũng đẩy Juli ra.

Giận trừng cô ta một cái, Quý Thần Hi dùng tốc độ nhanh nhất chạy xuống lầu, đi tới bên cạnh Tô Mạt, vội vàng giải thích: “Tô Tô, không phải như em thấy đâu!”

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội” Tô Mạt cười nhạt một tiếng, xem thường, “Nhìn thấy không nhất định là thật, cho nên em nghĩ, cũng không phải là dạng em thấy được. Thần Hi, không cần giải thích.”

Mưu kế của Juli không được như ý, cùng ánh mắt của Tô Mạt giao nhau ở trên không trung, hung hăng cắn môi xoay người rời đi.

“Tô Tô.”

Quý Thần Hi đang chuẩn bị nói gì đó thì, Jess cũng từ thư phòng đi ra, ngoắc ngoắc Quý Thần Hi, “Elroy, mời cậu tới đây một chút.”

Nhìn Tô Mạt một chút, Quý Thần Hi nhìn thấy tín nhiệm ở trong mắt cô, “Anh đi qua kia với Jess, em đợi thêm anh một chút, lập tức đi ngay.”

“Chờ một chút!” Tô Mạt nghĩ đến gì đó, đột nhiên kéo mạnh cà vạt của anh làm cho anh cúi người, cầm lấy một ly nước đá đưa cho anh, “Súc miệng”

“Bây giờ?” Quý Thần Hi hơi ngẩn ra, không hiểu dụng ý của Tô Mạt.

Tô Mạt kiên định mà gật đầu một cái: “Đúng, ngay bây giờ.”

Mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần là Tô Mạt muốn, Quý Thần Hi cũng sẽ nỗ lực hoàn thành, cho nên anh nghi ngờ mà làm theo.

Tô Mạt thấy anh súc miệng xong, tiện tay lấy khăn giấy ra lau hai cánh môi của Quý Thần Hi.

Mặc dù son môi Juli dùng không dễ phai màu, nhưng Tô Mạt vẫn là không bỏ qua, lau son môi đến khi không còn một mống thì mới bỏ khăn giấy xuống, đưa môi của mình lên, ở trên cánh môi Quý Thần Hi lần nữa đánh dấu nhiệt độ của mình.

“Được rồi, anh đi đi.” Hải lòng nhìn Quý Thần Hi, Tô Mạt rút cuộc cũng gật đầu thả người.

Quý Thần Hi nháy mắt mấy cái, rút cuộc cũng biết ý đồ của cô, thiếu chút nữa thì bật cười.

Tô Tô thật là một cô gái kỳ lạ, yêu thì yêu đến sâu đậm, không phải là không biết tranh thủ, mà là không nhượng chút nào. Loại này hành động thỉnh thoảng bốc đồng này càng làm cho anh thương yêu hơn.

Quý Thần Hi đi tới cầu thang, trở lại thư phòng cùng với Jess.

“Xin lỗi Elroy, Juli con bé.”

Hiển nhiên Jess cũng nhìn thấy một màn Juli cưỡng hôn Quý Thần Hi mới vừa rồi, cho nên có chút áy náy.

Quý Thần Hi khoát khoát tay, “Không sao, chuyện này tôi xem như là không có phát sinh, nhưng, đây chuyện kia kính xin Quý Thiên Kim trao lại cho tôi.”

Nếu như không có cầm lại tín vật đính hôn, vậy thì giải trừ hôn ước cũng chỉ là nói suông. Với thủ đoạn của Vân Mặc Vân, tín vật thuộc về Sa Sở Văn và Thanh Thuỷ Hoà Nhã cũng đã đưa trở về, chuyến đi Mi quốc lần này nhất định phải hoàn toàn cắt đứt quan hệ của hai người.

Nếu không, sợ rằng sẽ rơi vào bẫy

Jess dĩ nhiên biết Quý Thần Hi nóng lòng muốn lấy dây chuyền đính hôn trở về, thế nhưng con gái của mình lại không chịu giao dây chuyền ra, ông cũng không thể làm gì. “Elroy, sợ rằng trong khoảng thời gian ngắn rất khó làm cho Juli trả dây chuyền lại cho cậu, xin cho tôi thêm một ít thời gian, tôi sẽ thuyết phục Juli.”

Xem ra, không ột chút đè ép là khó có thể được việc rồi.

“Có một việc, có thể ông vẫn còn chưa biết.” Quý Thần Hi cười lạnh, “Nửa tháng trước ở cuộc thi kỹ thuật cỡi ngựa của Eros, Juli tiểu thư bởi vì tư tâm quá phá mà động tay chân ở trên yên ngựa của vị hôn thê tôi, khiến cho cô ấy thiếu chút nữa bị trọng thương, đáng sợ nhất là, vị hôn thê của tôi đã mang thai được mấy tuần, nếu không phải cấp cứu kịp thời, sợ rằng bây giờ đứa nhỏ đã sớm đi gặp Thượng Đế rồi!”

“Cái gì! Lại có chuyện như vậy! ?” Jess cau chặt chân mày, nóng nảy dị thường.

Ông biết, hoàng thất Eros bị nguy hiểm là một tội lớn, nếu mà. Elroy nắm giữ chứng cứ quan trọng, sợ rằng tự thân Juli khó bảo toàn. Mặc dù thế lực của Gia Tộc Nặc Duy Tư lớn, cũng không thể đối kháng cùng với đại quốc Châu Âu.

Quý Thần Hi thấy bộ dạng ông ta nhú mày, chỉ nhẹ nhàng nói: “Mặc dù Juli tiểu thư muốn làm hại vị hôn thê của tôi, nhưng Thượng Đế phù hộ, vị hôn thê của tôi mẹ con bình an, đây thật sự là chuyện làm cho lòng người có chút khiếp đảm. Phải biết, theo quy định luật công pháp quốc tế, nếu tôi muốn truy cứu Juli tiểu thư, có thể quý gia tộc cũng sẽ bị liên lụy. Nhưng tôi đây luôn không thích làm khó người khác, Trung Quốc có một câu, khuyên người phải có lòng khoan dung đạo lý này tôi hiểu. Chỉ cần ông giao cho tôi một cái thuận lợi, nhất định tôi cũng sẽ hồi báo ông nhiều thuận lợi hơn.”

Jess là một người thông minh, lời Quý Thần Hi đã ám hiệu đã đủ hiểu, nếu mà ông nghe không hiểu nữa cũng có chút không hợp lý.

Vừa là tư cách xí nghiệp cùng vận mệnh gia tộc, vừa là cảm thụ cá nhân của con gái mình, cái gì nặng cái gì nhẹ, ông dễ dàng có lựa chọn, huống chi còn có an toàn của con gái.

“Được rồi, cho tôi một giờ, tôi đi cầm dây chuyền về!”

“Được, tôi liền đợi thêm một canh giờ.”

Quý Thần Hi đứng dậy đi ra thư phòng, đang chuẩn bị từ đại sảnh đi xuống bậc thang thì cửa lớn đột nhiên bị đục vỡ, năm người du côn che mặt chớp mắt một cái đã chiếm giữ không chế phòng khách.

“Đừng động, đây là cướp!” Thật bất hạnh, con tin bị cướp đúng lúc là Tô Mạt lẳng lặng ăn điểm tâm trong phòng khách.

Mặt của Tô Mạt không chút thay đổi, không nói một lời.

“Đừng tay, đừng động đến cô ấy!”

Quý Thần Hi đi về phía trước mấy bước, trong mắt nhanh chóng suy tính các loại, “Cô ấy chỉ là một cô gái bình thường, buông cô ấy ra.”

Một tên du côn trong đó dùng súng chỉ vào đầu Tô Mạt, cười lạnh: “Mày nói buông liền buông? Mày cho rằng mày là ai! Cảnh cáo mày, nếu như bước lên trước nữa, mạng cô gái này liền thuộc về Thượng Đế!”

“Được, mấy người muốn cướp bóc chẳng qua là vì cầu tài, muốn bao nhiêu tiền tôi sẽ cho, chỉ cần mấy người thả cô ấy!”

Có thể là không nghĩ tới Quý Thần Hi lại sẵn khoái đáp ứng như vậy, mấy tên cướp nhìn lẫn nhau một cái, đối với muốn bao nhiêu tiền sinh ra một chút nghi ngờ.

Quý Thần Hi nắm chắc cơ hội đánh về phía tên du côn che mặt ép buộc Tô Mạt, lấy thân thể của mình bảo vệ Tô Mạt, tên du côn rất là hốt hoảng mà vô ý bỏ lỡ tranh đoạt với anh.

“Thần Hi!” Tô Mạt không kịp nghĩ mình phải dưỡng thai an toàn, hung hăng đập tên côn đồ một cước, đạn của tên côn đồ bị bắn chệch hướng, mất đi trọng tâm ngã nhào.

Quý Thần Hi thuận thế mà chế phục hắn, đồng thời cũng xác định thân phận của đối phương, khẽ vai lặng lẽ nói với tên côn đồ: “Nếu như không muốn chủ tử của các người trở thành địch nhân toàn Châu Âu, thì bây giờ lập tức biến, nếu không đừng trách tôi trở mặt vô tình.”

Đối phương vừa nghe, vội vàng hô dẫn đám bạn bè của hắn hoang chạy trốn.

Quý Thần Hi không có đuổi theo, mặc cho Jess nghe thanh âm kỳ lạ đuổi xuống lầu và phái thuộc hạ đuổi theo, đưa Tô Mạt ngồi trở lại trên ghế sa lon, khẩn trương hỏi, “Em không sao chứ! Bụng có khó chịu hay không, không phải là bảo em ngồi yên sao, cẩn thận bảo vệ mình, tại sao còn muốn làm chuyện nguy hiểm như vậy chứ.”

Tô Mạt kéo tay của anh qua, vuốt bụng của mình trấn an và nói: “Không có chuyện gì, hiện tại con rất khỏe mạnh, yên tâm đi. Nó biết em là vì muốn cứu ba nó, cho nên không có kháng nghị với em.”

“Em nha.” Quý Thần Hi không có cách nào để cứng chiều cô.

117. Chương 117: Trêu Chọc Hoa Đào

“Elroy mời cậu và vị hôn thê của cậu tới đây một chút” Sắc mặt của Jess cứng lại mà đến gần nhỏ giọng thỉnh cầu với Quý Thần Hi

Quý Thần Hi xoay người “Không cần thiết nữa rồi, chuyện này đến đây là ngừng chúng tôi cáo từ”

“Nhưng mà” Jess hơi hốt hoảng đặc tội vương tử điện hạ Eros đây cũng không phải là một việc hay

“Không sao nhưng mà mời trong vòng ba ngày gửi tín vật về Eros” Quý Thần Hi khoát khoát tay; “Tôi quan tâm chỉ là tín vật về phần cái khác tôi cũng không để ý.”

“Nhưng mà” Ông ta vẫn không thể bớt buồn

Tô Mạt vốn là ở một bên không nói một lời nào, đúng lúc này mà mở miệng nhân nhậ nói “Nếu Thần Hi vừa rồi đã nói như vậy, ông cũng không cần giải thích nữa, vậy thì ông thật hi vọng con gái ông tự sát tạ tội vì một tay cô ta biên đạo trận côn đồ này xâm nhập làm trò”

“Cô –” Làm sao biết, hai người đàn ông một già một trẻ này đều kinh ngạc

“Đường đường là tổng bộ gia tộc Nặc Duy Tư đệ nhất tư bản, mà cảnh giới an toàn lại thấp đến mức ngay cả 5 tên cướp nhỏ cũng có thể dễ dàng xông tới như thế, quan trọng nhất chính là không cướp bóc tiền tài, mục đích chỉ là muốn đẩy tôi vào chỗ chết, ngoại trừ Juli đại tiểu thư thì còn có ai làm như vậy”

Quý Thần Hi luôn luôn vì thông minh nhất thời của Tô Mạt mà kinh ngạc sau ánh mắt lại tán dương, nhẹ nhàng hôn gương mặt của cô rồi sau đó ôm lấy cô nghênh ngang rời đi.

Jess nhìn bọn họ ngồi xe biến mất ở cửa trang viên, rồi mới mở miệng khuyên con gái vẫn núp trong bóng tối nghe lén: “Chết tâm đi, con thua rồi”

“Vậy thì sau này con nhất định sẽ tìm được người đàn ông tốt hơn Elroy” Juli tháo dây chuyền trên cổ xuống nhét vào trong tay Jess, kiêu ngạo mà nâng cằm lên giấu đi nước mắt lóe ra.

Jess cúi đầu nhìn dây chuyền bảo thạch xanh biếc rực rỡ xinh đẹp, nhìn lại một chút kiêu ngạo thuộc về Juli, biết mình không cần lại lo lắng cho con gái.

“Tô Tô, có phải em tức giận hay không “

Trên máy bay, vương tử điện hạ thông minh khôn khéo cẩn thận hỏi lại vấn đề nhiều lần, nhận được như cũ là một tiếng hừ lạnh của Tô Mạt

Mặc dù là ở Gia Tộc Nặc Duy Tư Tô Mạt hoàn toàn tín nhiệm, nhưng bây giờ lại bắt đầu lật nợ cũ, vừa lên máy bay cô an vị nằm ở trên ghế sa lon trong khoang thuyền, lạnh lùng nhìn mây trắng ngoài cửa sổ mà không nói một lời

Quý Thần Hi dĩ nhiên là luôn rất hiểu rõ Tô Mạt, không thể làm gì khác hơn là thở dài một tiếng “Tô Tô, tình huống lúc đó không phải là như em nghĩ đâu, nếu như em có thể nghe một chút anh có thể giải thích”

Tô Mạt đếm mây trắng: “Cho tới bây giờ em cũng không có hoài nghi anh.”

Nếu không có hoài nghi, vậy bây giờ sao lại bắt đầu ỉn sắc mặt nhìn chứ.

Quý Thần Hi nháy mắt mấy cái “Vậy tại sao em tức giận”

Tô Mạt quay đầu nhàn nhạt liếc anh một cái: “Chồng tương lai của mình, cha của con tương lai ở trước mặt em bị con gái cường hôn, xin hỏi vương tử điện hạ em có nên ghen hay không, có nên tức giận hay không đây.”

Hoá ra cô gái nhỏ này cuối cùng cũng phơi bày tính khí ra ngoài, Tô Tô của anh càng lúc càng giống cô gái bình thường biết yêu trong thế gian.

Quý Thần Hi giấu vui sướng ở trong lòng, ánh mắt rĩ xuống bắt đầu thành kính nhận sai: “Tô Tô, anh sai rồi anh không nên để cho cô gái kia thừa dịp nhảy vào, anh sai rồi”

Tô Mạt thấy anh giống như rất thành kính, cười lạnh một tiếng: “Nói cho cùng cũng là anh quá đào hoa”

Bộ dạng lãnh đạm của Tô Mạt đã thấy nhiều, nhưng lần đầu tiên Quý Thần Hi cảm thấy sống lưng chợt lạnh: “Cho nên”

“Em ghét đàn ông xinh đẹp giống như con gái.”

Giống như con gái, Quý Thần Hi bưng tỉnh hiểu ra chỉ chớp mũi mình, mở to mắt kêu oan: “Tô Tô, bộ dạng anh chỗ nào giống con gái”

“Da trắng, mắt xanh, tóc đen, ngũ quan tuần mỹ, khí chất tao nhã thân ảnh nho nhã” Tô Mạt cẩn thận quan sát Quý Thần Hi, cuối cùng tổng kết một câu “Thấy thế nào cũng đều giống như con gái”

Rõ ràng mỗi một câu đều khen người nói ngọt, sao đến chỗ này anh thì thay đổi thành con gái chứ.

Quý Thần Hi hơi cắn răng kiên quyết muốn thoát khỏi tiếng xấu “Nếu nói như vậy, thì đáng đáp của Ôn Nhược Khê càng giống hơn anh”

Ôn Nhược Khê là chàng trai đẹp đệ nhất Châu Á, là người con trai với đôi mắt tím có vẻ đẹp làm người giật nẩy mình, giờ phút này cũng bị Quý Thần Hi người bạn tốt không chịu trách nhiệm này lôi xuống nước.

“Ôn Nhược Khê rất là tuần mỹ, nhưng anh ấy không có giống như anh trêu chọc một đồng hoa đào” Tô Mạt không chút lưu tình mà đánh vỡ ý đồ gian xảo muốn giả họa của Quý Thần Hi: “Theo em được biết, hiện tại anh ấy cũng còn là độc thân, cũng không có một đồng vị hôn thê như anh.”

Người khác đính hôn cũng chỉ là một, có bao nhiêu cô gái giống như cô đối mặt với bốn tình địch.

Quý Thần Hi tự biết đuối lý, không dám ở trên vị hôn thê làm nhiều so đo, tránh nói vào vấn đề chính: “Ai nói cậu ấy là độc thân”

“Hử”

“Năm năm trước lúc Nhược Khê còn chưa có thừa kế Stunning, thì đã từng yêu một người, chỉ là sau đó bởi vì nhiều nguyên nhân mà hai người tách ra. Trong năm năm nay Nhược Khê chưa bao giờ từng nhắc tới chuyện này, có thể thấy được địa vị của cô gái này ở trong lòng cậu ấy không thể lay động, cho nên nói thẳng ra cậu ấy cũng không phải là người hoàn toàn không có đào hoa sao”

Tô Mạt không quan tâm lắm chuyện tình của Ôn Nhược Khê, chẳng qua là đối với Quý Thần Hi, cho dù cô ghen thế nào cũng không có bất kỳ phương pháp nào, dù sao yêu anh tin tưởng anh lại vì khó khăn của anh, chỉ sợ tim của mình cũng sẽ tổn thương.

Đóng cánh cửa sổ trên máy bay, Tô Mạt thở dài một cái: “Thần Hi em cũng không phải là cố ý”

“Anh biết, anh đều biết” Quý Thần Hi từ trên ghế salon chèn eo cô ôm ngồi xuống, để cho cô ngồi ở chân của mình, vòng chắc eo thon của cô: “Em càng như vậy anh càng cảm giác được em đang quan tâm anh, Tô Tô của anh cởi ra áo khoác lạnh như băng, còn lại đều là tình yêu nóng bỏng, cho nên Tô Tô à anh rất vui về”

“Thần Hi” Tô Mạt ngẩng đầu nhìn con người sáng chói như Lưu Ly của anh, nhất thời lại không biết phải nói gì

Người đàn ông này từ lúc mới bắt đầu dây dưa đến quan tâm, từ quan tâm ban đầu đến yêu say đắm, từng bước từng bước nắm tay của cô, ở trên con đường trần đầy nhấp nhô mà chưa bao giờ buông tay.

Tựa đầu áp vào trong ngực của anh, Tô Mạt nhắm mắt lại quanh quẩn trong mũi đều là hơi thở thuộc về Quý Thần Hi, ở trên bầu trời ba vạn thước Anh làm cho cô tồn tại một loại vô cùng an tâm.

Quý Thần Hi dịu dàng vuốt tóc của cô: “Chờ giải quyết xong Sophie, là chúng ta có thể kết hôn”

“Công chúa Sophie” Tô Mạt mở mắt ra, suy nghĩ một cái rồi chớp mắt: “Bây giờ chúng ta phải đi Thụy Điển sao”

“Không, vương thất Thụy Điển cùng với anh khác nhau, Sophie là công chúa đệ nhất vương thất Thụy Điển, cho dù chúng ta đi cũng không thể làm cho đối phương đồng ý giải trừ.”

“Vậy làm sao bây giờ”

“Chuyện này vẫn phải là để cho cậu anh đi giải quyết”

Bệ hạ Nors. Ánh mắt Tô Mạt ảm đạm một chút “Bệ hạ Nors chắc là sẽ không đồng ý”

Quốc vương đó lấy Thần Hi làm kiêu ngạo, làm sao có thể dễ dàng đáp ứng giúp bọn họ giải trừ hôn ước chứ.

118. Chương 118: Trời Cao Tình Yêu

“Cậu nhất định sẽ không đáp ứng” Quý Thần Hi nói ra sự thật, nói xong lại giả hoạt cười một cái, “Nhưng mà có một người ông ấy không thể cự tuyệt.”

Nors mà cô đã gặp đó là một người đàn ông vương giả thiên hạ, giờ tay nhắc chân đều là một hơi thở làm người ta không thể không thần phục, trên đời này còn có người có thể làm Nors một người cứng rắn không thể cự tuyệt sao.

Tô Mạt tò mò hỏi: “Người nào”

“Người này em cũng biết, chính là mẹ anh.”

“Bác gái.” Trong đầu của Tô Mạt tự động quay lại thần thái thờ dài của Thanh Nhu khi ở Provence nhìn cả vườn hoa hồng, có chút khó tin tại sao lời của bà lại có thể ảnh hưởng lớn đến bệ hạ Nors như vậy

“Tóm lại, nếu như trên đời này còn có một người có thể thuyết phục cậu anh, thì người này nhất định là mẹ, cho nên chúng ta cũng không cần đi Thụy Điển, chỉ cần mẹ có thể thuyết phục cậu thì chúng ta thắng lợi.”

Quý Thần Hi không muốn nói chuyện, Tô Mạt sẽ không ép anh nói, chẳng qua là lời nói này thật sự làm cho cô bất không được suy nghĩ.

Tuy nói công chúa Shirley mẹ của Quý Thần Hi là em gái duy nhất của bệ hạ Nors, cũng được ông cực kỳ thương yêu, nhưng bởi vì một cuộc đấu tình yêu hai mươi sáu năm trước mà mỗi người đi một ngã, đến nỗi suốt hai mươi lăm năm Shirley không có bước vào cửa của công quốc Eros một bước. Mặc dù bây giờ đã trở lại, nhưng ngoại trừ vương miện kia hiện tại được giữ ở trong tay bà, nhưng cũng không thấy bệ hạ Nors có bất kỳ bày tỏ nào, thậm chí ngay cả tiệc mừng công chúa trở về nước cũng không có tham gia. Mà Quý Uyên chồng của Shirley công chúa, cha của Quý Thần Hi cũng không có xuất hiện ở trên bữa tiệc của công chúa, đây rõ ràng là bày tỏ Nors vẫn như cũ không có đồng ý hai người bọn họ

Một đôi anh em như vậy sao lại phức tạp như thế chứ.

Quý Thần Hi biết cô đang suy nghĩ gì, nhưng cũng không có ý muốn trả lời, mà là cười bí hiểm một cái rồi cúi đầu xuống, anh nhìn thấy xương quai xanh của cô xinh xắn như tuyết nên đã không khống chế được tay của mình, anh kéo xuống đai an toàn lễ phục của cô, ở trên vai trần của cô nhẹ nhàng hà hơi

Tô Mạt đang trầm tư nhưng cũng rõ ràng cảm giác được có một hơi thở tê dại trên bờ vai, men theo vọt qua toàn thân

Tô Mạt cả kinh: “Anh làm cái gì vậy?”

“Làm việc.” Quý Thần Hi cười xấu xa và ở bên tai cô nhẹ giọng cắn lỗ tai: “Em an thai nửa tháng thì anh đói bụng nửa tháng, hiện tại giải quyết cô gái làm cho lòng người phiền này, hẳn là nên thưởng cho anh một cái chứ.”

Bộ dáng của Quý Thần Hi có vẻ như sói như hổ, làm cho Tô Mạt nhúc nhích đầu một trận, vương tử điện hạ này tuyệt đối là người không thể nhìn bề ngoài, tốt nhất những lời này khắc họa thoát nhìn cao quý tao nhã, nhưng trên thực tế là phúc hắc giảo hoạt

“Phần thưởng cái đầu anh đó, tránh ra.” Tô Mạt đẩy đầu của anh ra, không để cho anh ở trên miễn cảm của mình làm loạn

Biết rõ dưới tai của cô là nơi không thể đụng đến nhất, anh càng muốn làm chuyện xấu này.

Quý Thần Hi mới không chịu buông cô ra, mà dựa theo ý nguyện của Tô Mạt thả dưới tai của cô, nhưng ngược lại đi mút hôn cổ của cô, đầu lưỡi dọc theo đường cong trơn mượt lưu luyến để lại từng dấu hôn ở trên cổ Tô Mạt.

“Không... không được.” Hơi thở của Tô Mạt có chút dồn dập, sức lực đẩy của cô rất nhỏ, đối với Quý Thần Hi không tạo được bất cứ uy hiếp gì, nhưng vẫn kiên trì từng tấc lãnh địa của mình bị anh đánh chiếm.

“Sao không được chứ, Tô Tô lại đang nói dối.”

Răng môi của Quý Thần Hi ở bên cổ cô lúc nói chuyện lúc lại cười khê, nên hơi thở phun ở trên làn da cô kích thích từng trận tim đập nhanh

“Nói cho anh biết, tại sao Tô Tô không muốn.”

“Ừ, đừng, ừ, đang ở trên máy bay không muốn”

Quý Thần Hi không có dừng động tác lại mà là vừa hôn vừa nói: “Hình như trên máy bay vẫn chưa từng thử qua, không bằng hôm nay thử một lần ở độ cao ba vạn thước Anh cùng với anh. Tô Tô, em nói cái này có được không?”

“Thần... Hi ... không ... không thể không ... ừ không thể”

Thanh âm kháng nghị của Tô Mạt đã bị đóng chặt lại, lông mi hai mắt giống như cánh bướm run rẩy chớp chớp.

“A, Tô Tô, anh thích em nói không thể, vậy là bày tỏ em đồng ý”

Quý Thần Hi nói xong rồi cúi đầu xuống hôn che kín, một cánh tay của anh giam giữ eo của cô, ép cô ngồi lên trên người của anh, một tay khác dọc theo làn váy cô trượt vào phía bên trong.

Mắt của Tô Mạt mở ra một khe hở, nhìn thấy lông mi con dài dày của anh, và dưới lông mi có một đôi mắt híp màu xanh với tia sáng đầy màu sắc, môi đang ở trên môi của cô ma sát, liêu linh di chuyển.

Tay của anh không cam lòng mà ở dưới váy cô hoạt động qua lại, làm cho thần trí của cô mê hoặc và cô đánh một phát về phía tay làm loạn của anh. Lần này Quý Thần Hi thật biết điều mà đưa tay chuyển ra ngoài, đã không còn móng vuốt của Quý Thần Hi, Tô Mạt mới vừa buông lỏng một chút, nhưng không ngờ anh lại đem tay dọc theo bên eo của cô, một đường hướng bàn tay ấm áp lướt qua làn vải mỏng của cô làm nó rục rịch góc đầu dây.

“Thần Hi”

“Anh thích nhất nhìn bộ dáng bây giờ của em, Tô Tô của anh cũng chỉ là một cô gái thích được anh yêu.” Quý Thần Hi cười nhẹ bàn tay to chính xác không có lầm mà bọc lại trước ngực đầy đà của cô

Tô Mạt đẩy cũng đẩy không ra, tuyến phòng thủ của cô lần lượt bại lui, lúc môi của Quý Thần Hi chuyển qua xương quai xanh, thì bỏ qua chống cự mặc cho anh gây sóng gió ở trên người mình.

Quý Thần Hi là một người cực kỳ thông minh cũng biết nắm chặt thời cơ, thấy Tô Mạt không còn kháng cự mình nữa, thì ôm cô lên đồng thời hai tay dọc theo cặp váy kéo khóa ra, ngón tay từ khe hở khóa kéo mở ra dò xét đi vào

Tô Mạt là tiêu chuẩn băng cơ ngọc cốt*, trên người ở bất kỳ thời điểm nào đều là mát mẻ, mà lúc có thai thì thể chất của cô hình như có chút thay đổi. Tay của Quý Thần Hi chạm đến mềm mại trơn mềm, làm cho anh yêu thích không buông, tay dọc theo thắt lưng hướng lên chỗ hồng hồng thì ngừng lại, cẩn thận vân vê đồng thời rằng môi cũng không cam lòng không cam chịu yếu thế mà liếm xương quai xanh tinh xảo của Tô Mạt, và thô lỗ cắn chuỗi trân châu nhỏ trên vai Tô Mạt.

*Băng Cơ Ngọc Cốt : băng: trong suốt. xương cốt giống như một loại băng ngọc. Hình dung cô gái da thịt trong suốt thanh khiết bóng loáng.

Trân châu xinh đẹp phán tán từng viên một lần xuống mặt đất, thần trí của Tô Mạt vốn đã choáng váng, đã khôi phục một chút quay đầu vừa lúc nhìn thấy trân châu trên hai vai mình cũng thoát khỏi trói buộc và không biết lần đến chỗ nào.

“Không được ... trân châu”

“Em còn có thời gian để mà để ý đến những trân châu sao kia.” Quý Thần Hi cười xấu xa và ngón tay nắm hoa mai đỏ bưng: “Xem ra anh vẫn còn chưa đủ cố gắng, nên Tô Tô mới có thể không để tâm như vậy.”

“Không ... em nói là ... ừm” ——

Tô Mạt chưa nói xong thì đã biến mất ở trong đầu lưỡi của Quý Thần Hi. Quý Thần Hi tác phong cứng rắn lấy một tay ép cô, mở ra vẻ đẹp ngọt ngào của cô, còn một tay khác không cam lòng từ từ ở trong khe hở khóa kéo dò dẫm xuống dưới

“Ừm...ừ”

Tô Mạt không khống chế được mà phát ra tiếng rên, đóng chặt hai chân lại không để óng vuốt của Quý Thần Hi được như ý.

“Muốn phản kháng”

Khoé mắt cực kỳ tuần mỹ của Quý Thần Hi hơi nhướng lên, cái miệng nhỏ cắn đầu lưỡi Tô Mạt, làm Tô Mạt cả kinh cũng không quan tâm chuyện muốn chống lại anh

119. Chương 119: Kinh Hãi Thế Tục (1)

Ngón tay của Quý Thần Hi đánh lên thành công, dọc theo bụng xuống phía dưới. Giác quan thần kinh của Tô Mạt yếu ớt.

Thân thể bị áp chế, nửa người trên cũng bị xâm phạm, rằng môi bị phong kín. Tô Mạt không thể lui được mà cũng không thể tránh được, ngoại trừ dục cự còn ngênh* cũng không còn cách nào khác.

*Dục cự còn ngênh: Giả bộ phản kháng nhưng trong lòng đã muốn, thuận theo.

Quý Thần Hi rút hai tay ra dọc theo dây kéo váy của Tô Mạt, một tay xé váy ra

Rệt —— một tiếng này làm cho lễ phục gấm sa nhả hiệu nổi danh toàn cầu đã tuyên cáo cái chết của mình, chết bởi móng vuốt của Quý Thần Hi gấp không thể chờ.

Lễ phục của Tô Mạt bị Quý Thần Hi xé ra, thân thể sau khi mang thai của cô hiện ra trắng nuột, từ từ có một chút đầy đặn ở dưới bụng hơi gồ lên, cái vóc dáng xinh đẹp này làm cho người tội phạm

“Tô Tô thật là đẹp.” Dục vọng của Quý Thần Hi phát tác, hôn xuống xương bả vai của cô rồi mút liếm nhiều lần.

“Không được ... Thần Hi... không thể”

Tô Mạt vội vàng ngăn cản, làm cho Quý Thần Hi ngẩng đầu lên lấy ánh mắt hỏi thăm

“Con, sẽ thương tổn đến con.”

Biết rõ là Tô Mạt sợ cho đứa bé trong bụng, Quý Thần Hi an ủi cô: “Em quên chồng em là bác sĩ nổi tiếng toàn cầu sao, yên tâm đi vị trí bào thai của em rất ổn, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không có chuyện gì.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà gì cả, cha nó là ông trời, nó tạm thời có thể không nhìn.”

Người ba chuẩn không chịu trách nhiệm. Quý Thần Hi lật người lên chế trụ Tô Mạt, nhưng không có thương hại tới bụng, chỉ là cười trầm thấp khàn khàn: “Tô Tô, em đáng để cho bất kỳ người đàn ông nào phạm tội vì em, nhưng chỉ có một người có thể được như ý chính là Quý Thần Hi anh.”

Nói xong hôn môi của cô, ôm cô vào trong ngực tùy ý yêu thương.

Sau khi bay mấy cái giờ, máy bay riêng của Quý Thần Hi an toàn đáp xuống sân bay hoàng gia Eros, cửa khoang mở ra Quý Thần Hi với tinh thần sáng láng ôm Tô Mạt toàn thân vô lực đang ngủ mê man, sau khi máy bay hạ cánh thì ngồi vào trong xe đi thẳng về biệt thự của mình, đặt Tô Mạt lên giường, sau lại lấy khăn lông thấm ướt cẩn thận lau toàn thân cho cô, động tác dịu dàng lấy chăn đắp kín rồi hôn nhẹ cái trán của cô, sau đó đi ra cửa phòng.

Đến gia phòng của mình, Quý Thần Hi đổi một bộ y phục quý tộc Eros, cài khuy tay áo kim cương trên áo sơ mi, sau đó xoay người đi về phía cung điện hoàng thất mà bệ hạ Nors đang ngồi.

Quý Thần Hi dọc theo đường đi mấy lần tự hỏi, phải làm thế nào mới có thể thuyết phục được cậu, mình có thể trả giá cao nhất để đạt thành mục đích, nhưng lúc này mặc dù anh thông minh tuyệt đỉnh, nhưng mà đối với người cậu quốc vương một tay nuôi anh lớn, Quý Thần Hi thật không có nhiều chắc chắn có thể làm được

Vốn là cực kỳ không muốn phát sinh xung đột với cậu, cho nên mặc dù là cậu tự mình định ra rồi bốn vụ hôn ước cho anh, anh cũng chưa từng phản kháng, nhiều nhất chỉ là trốn đi các nơi trên thế giới ung dung tự tại mấy ngày, vậy mà muốn mình đối mặt với trách nhiệm và nghĩa vụ, anh trước sau đều trốn tránh.

Nếu như không có Tô Mạt xuất hiện, có lẽ anh sẽ chọn lựa một trong bốn cô gái kia, vì Eros vì cậu anh tin tưởng mình thật sự có thể thuận theo, nhưng Thượng Đế lại cố tình ưu đãi anh như vậy, con gái trên thế giới nhiều không kể xiết nhưng lại an bài Tô Mạt, để cho người con gái này xuất hiện trong cuộc đời của anh.

Vì Tô Tô, vì con anh nhất định phải đi tới bước này

Quý Thần Hi đứng ở trước phòng làm việc riêng của Nors gõ cửa, sau khi nghe một tiếng đi vào của Nors, anh hít thật sâu bình phục tức giận ở đáy lòng.

Quý Thần Hi đẩy cửa ra nhìn thấy Nors ngồi ở sau bàn làm việc khổng lồ, ánh mặt trời ở sau lưng không thấy rõ ngũ quan, bên cạnh có chồng văn kiện rất cao, ông cúi đầu phê chuẩn một tờ văn kiện.

Quý Thần Hi đáp trên thảm vừa dày vừa nặng, đi tới trước người ông cách bàn làm việc gập đầu nhẹ: “Cậu.”

“Ừ, ngồi đi.” Nors bệ hạ không có ngẩng đầu, ra hiệu Quý Thần Hi ngồi ở đối diện với mình, nhàn nhạt mở miệng: “Lần này con đi chắc chắn là đạt được ước muốn rồi.”

“Đúng vậy, Gia Tộc Nặc Duy Tư đã đáp ứng giải trừ hôn ước, nhiều nhất là ba ngày Jess sẽ đem tín vật ban đầu cậu đưa cho Juli trả lại.”

Nors gật đầu một cái giống như rất hài lòng cách làm của Quý Thần Hi: “Cậu biết ngay mà, một Gia Tộc Nặc Duy Tư là tuyệt đối không làm khó được con, thời gian con giải quyết chuyện này so với dự đoán của cậu ngắn hơn nhiều.”

Quý Thần Hi cười mỉa, nhún nhún vai: “Ngài đang khích lệ con sao.”

“Dĩ nhiên.” Nors ở trên văn kiện phê chuẩn chữ cuối cùng, rồi cầm lấy tín vật quốc vương ở bên cạnh đóng lên: “Con vẫn luôn là kiêu ngạo của cậu, năng lực tài hoa thông minh vô luận bên nào đối với cậu mà nói, đều là trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy.”

Nors khép lại văn kiện đã ký xong, ngẩng đầu nhìn Quý Thần Hi: “Tuy rằng là như thế nhưng mà vương thất Thụy Điển không thể so với Gia Tộc Nặc Duy Tư, theo cậu được biết Nhật Bản, Thái quốc, mặc dù ba vị này cũng đã đồng ý từ hôn, tuy nhiên người thắng lớn nhất cũng là vương thất Thụy Điển với thực lực hùng hậu nhất, con phải giải quyết thế nào đây.”

“Thụy Điển con không phải là không có biện pháp giải quyết, chẳng qua là muốn giải quyết bọn họ thì tuyệt đối phải trả giá cao, mà con không thể mạo hiểm.”

“Cho nên.”

“Cho nên con muốn cầu xin cậu giúp con.”

“Cầu xin.”

Nors nhướng đuôi lông mày, ông không có nghĩ đến Quý Thần Hi lại dùng đến cái chữ “cầu xin” này.

Lúc Quý Thần Hi được ba tuổi, sau này lại lớn lên ở bên cạnh ông, đứa bé này mặc dù trên danh nghĩa là cháu ngoại của ông, nhưng trên thực tế quan hệ của hai người như cha con, ông hiểu rất rõ Thần Hi, đứa cháu ngoại này của ông chính là một người trời sinh vương giả, nhất cử nhất động đều toát ra khí chất không phải người thường có thể so sánh được, nhất là kiêu ngạo trong xương cốt bất hiện sơn bất lộ thủy*, lại có thể trong nháy mắt áp chế toàn trường này nhiều năm, Thần Hi vô luận là làm cái gì nói cái gì đều có nguyên tắc làm việc của mình, vậy mà cái chữ “cầu xin” này nó chưa từng nói qua.

* bất hiện sơn bất lộ thủy: giấu ngầm, không rõ ý tứ

“Thần Hi, 25 năm qua đây là lần đầu tiên con cầu xin cậu.”

“Vâng”

“Cô gái kia thật sự quan trọng như vậy sao?”

“Vâng”

“Không thể không có cô ta”

“Vâng”

Quý Thần Hi khẳng định quả quyết liên tiếp ba lần, Nors nheo mắt lại đưa tay vén chòm lông, gật đầu một cái: “Được rồi, nếu vậy con nói cho cậu một lý do giúp con, con phải biết cho dù là cậu tự mình đi giải quyết, cũng phải trả giá rất cao, cho nên cái lý do này của con tốt nhất là khách quan để thuyết phục cậu, mà không phải khuấy động những thứ tình yêu phong hoa tuyết nguyệt kia.”

Quý Thần Hi ngồi ở đối diện Nors nghịch ánh sáng, anh không thấy rõ ngũ quan của Nors, duy chỉ có ánh mắt cùng thần thái trong mắt của ông cũng không có một chút tránh né mắt anh, Quý Thần Hi biết nếu như hôm nay không thể lấy ra lý do thuyết phục Nors, vậy những lời nói dưới đây cũng không có cần phải tiến hành.

Các loại suy nghĩ trước cũng đã không cần dùng rồi, Nors cần không phải là anh cùng với Tô Tô yêu nhau sâu đậm bao nhiêu, ông cần chính là một lý do chống lại lý do của ông.

Quý Thần Hi rũ mắt xuống chậm rãi thở dài: “Cậu, kỳ thật lý do của con chính là một câu hỏi.”

“A.” Nors có một chút thích thú hơi mỉm cười: “Câu hỏi gì.”

“Tại sao cậu muốn giao cái quốc gia này, vào tay một người không có một chút liên hệ máu mủ với cậu chứ”

120. Chương 120: Kinh Hãi Thế Tục (2)

Cháu ngoại hỏi cậu ruột mình, tại sao lại muốn giao cái quốc gia này ột người không có liên hệ máu mủ, câu hỏi này hình như có chút kỳ quái.

Vậy mà Nors lại không có một chút ngoài ý muốn, chỉ là dùng ánh mắt tò mò quan sát Quý Thần Hi, sơ qua, tò mò chuyển thành thưởng thức, “Lúc nào thì con biết?”

“Nói không rõ ràng, rất sớm trước kia con đã bắt đầu hoài nghi.”

“À?”

“Cậu là cậu của con, mẹ là em gái ruột của cậu, nhưng màu mắt chúng ta lại không giống nhau.”

“Có rất nhiều anh em chị gái có màu mắt không giống nhau”

“Không sai, nhưng mà ở tại Vương tộc Eros tuyệt đối không thể xuất hiện loại chuyện như vậy.” Quý Thần Hi ngẩng đầu, mắt màu lam chậm rãi chớp chớp, “Vương tộc công quốc Eros, trăm năm qua là huyết thống thuần chánh, người thừa kế thứ nhất của vương vị tất nhiên đều là màu mắt giống như cậu. Nhưng mà con lại không giống như cậu. Mặc dù những năm này cậu ngăn việc con điều tra ghi chép của gia tộc Eros, nhưng trên thế giới này cuối cùng cũng không có bí mật vĩnh viễn, cậu phải biết, có một số việc không thể gạt được con.”

Quý Thần Hi lời nói chuẩn xác, có trật tự, có thể nhận thấy được là anh tuyệt đối có lòng tin với suy đoán của mình, cho nên anh nói xong lời nói này, nụ cười lạnh nhạt, mặt không sợ hãi nhìn Nors.

Nors không có thừa nhận, dĩ nhiên, ông cũng không có phủ nhận, “Mẹ con là em gái của cậu, mà con cũng không phải là con ruột của cậu, cho dù là màu mắt không giống nhau cũng không phải là chuyện lớn.”

Đối mặt với cậu trả lời lập lờ nước đôi của Nors, Quý Thần Hi chỉ cười nhạt: “Cậu à, ngài đang thử dò xét con sao? Hay là ngài đang đoán con vẫn cũng không nhìn thấy gia phả, thấy bao nhiêu, biết bao nhiêu đây?”

Nors không nói gì, một đôi mắt sâu am hiểu khóa ở trên mặt Quý Thần Hi, không nhúc nhích.

“Con biết cũng không nhiều, nhưng mà đã đầy đủ để cho con có thể đoán được chân tướng.”

Thân thể của Quý Thần Hi tựa lên trên ghế sofa thoải mái, vẫn như cũ treo ngược vẻ bất cần đời nhìn Nors, “Đứa bé thứ nhất Vương tộc Eros ra đời, vô luận là công chúa sinh hay là Vương Hậu sinh, chỉ cần là ruột thịt của Vương tộc Eros thì nhất định có màu mắt như cậu. Đây là chuyện rất khó giải thích thậm chí không phù hợp khoa học, nhưng mà chuyện này đúng là phát sinh ở trong hoàng thất Eros. Cậu biết vì sao con lựa chọn học y không, con chính là đối với chuyện này nảy sinh lòng hiếu kỳ, muốn thử giải đáp cái kỳ tích cổ xưa này, nhưng kỳ tích vẫn là kỳ tích bởi vì không có bất kỳ đạo lý khoa học nào có thể chứng minh nó. Cho nên cho tới bây giờ con cũng không thể giải thích cái hiện tượng này.”

Nhìn thấy Nors hơi nhú mày, Quý Thần Hi làm bộ thở dài một tiếng: “Con cũng đã từng hoài nghi tới con không phải là ruột thịt của mẹ, nhưng thật đáng tiếc, cái hoài nghi này là phủ định. Nếu con xác thực là ruột thịt của cha mẹ, mà con lại không có di truyền màu mắt của Vương tộc Eros, như vậy cũng chỉ có một loại giải thích.”

Quý Thần Hi dừng lại một chút, rồi chậm rãi nói ra đáp án: “Mẹ con, không phải là em gái ruột của cậu.”

Nói xong, Quý Thần Hi không chế tầm mắt, mới nhìn thần thái, phản ứng của Nors thế nào.

Mà đối với Nors, mặc dù là một câu câu hỏi, nhưng mà ông biết, nhất định là Quý Thần Hi có chắc chắn rất lớn thì mới có thể nói khẳng định như vậy.

Bên trong phòng yên tĩnh, hai người đều có tâm sự riêng, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm sao hóa giải. Trong góc chuông lớn cổ tích tắc tắc tắc, hai người đàn ông tay cầm quyền ở trong mắt đấu với nhau.

Sau một hồi lâu, Nors nhẹ nhàng cười một tiếng, “Con rất thông minh, vô luận là cha mẹ của con hay là cậu, đều không đuổi kịp con, quả nhiên, cậu không có nhìn lầm người.”

Những lời này nhìn như râu ria, nhưng Quý Thần Hi biết, Nors đã chắc chắn trả lời vấn đề mà không phải là vấn đề của mình, chỉ là, ông dùng một trả lời không phải là trả lời mà thôi.

“Cậu, cậu quá khiêm tốn rồi, con là cậu bồi dưỡng từ nhỏ, vô luận là cách thức suy nghĩ hay là tác phong làm việc đều là giống cậu như đúc, chỉ là, dù sao con cũng không thuộc về quốc gia này, cho nên mỗi lần con làm một ít chuyện thì cũng sẽ lại thêm một tầng cân nhắc, nếu như con không phải là vương tử mà chỉ là Quý Thần Hi, con sẽ như thế nào. Cho nên, con và cậu dù sao cũng là khác nhau. Cậu nói có đúng hay không, cậu?”

“Bành bạch ——”

Nors vỗ tay, nụ cười hòa ái, “Con nói không sai, cũng là bởi vì con và cậu tương tự nên mang theo giải thích độc đáo của mình cùng một chút phản nghịch, để cho cậu càng thích con hơn, mặc kệ con có phải cháu ruột của cậu hay không, cậu đều coi con như con trai của mình.”

“Bởi vì, người phụ nữ mà cậu đã từng thích nhất chính là mẹ của con, đúng không?”

Lúc Quý Thần Hi hỏi ra cái vấn đề này thì con người rũ xuống, cho nên không có nhìn thấy Nors vì bị nhìn trúng mà chột loé lên đau lòng.

“A, năm đó, cậu chỉ có 9 tuổi.”

Yên lặng ở trong ký ức của Nors chính là một quang cảnh âm áp.

Vương tử Nors là người thừa kế duy nhất vương quốc Eros chỉ có 9 tuổi, ở trong mắt người ngoài, cậu bé thông minh, tuấn mỹ, còn là một người thừa kế hoàn mỹ. Nhưng nào có ai biết, thân là vương tử chính cậu cũng rất không thích cuộc sống hà khắc của cung đình, từ khi cậu có trí nhớ, toàn bộ 3 năm, mỗi ngày vượt qua trách nhiệm đè ép làm cho cậu khổ không thể tả. Hoàng thất như vậy, ép cậu sắp điên rồi.

Tình cờ có một lần, dựa vào gan dạ sáng suốt hơn người của mình, cậu tuổi còn nhỏ đã tránh thoát khỏi tầng tầng bảo toàn của Vương Cung Eros, tự mình chạy ra cung điện.

Thế giới bên ngoài đối với một đứa bé từ nhỏ sống ở trong vương thất mà nói thật sự rất đa dạng, ở bên ngoài, cậu nhìn thấy rất nhiều chuyện chưa từng có nhìn thấy. Nhiều người như vậy, nhiều xe như vậy, nhiều toà nhà như vậy, trong không khí là mùi thơm hoa lài đặc biệt ở quốc hoa công quốc Eros, vài món đồ nhỏ trong tủ kính cửa hàng, giá tiền bao nhiêu cậu cũng không có khái niệm, khi ông nhìn trúng, những thứ hàng mỹ nghệ bình thường thô kệch kia cũng là đẹp mắt nhiều màu .

Cậu lưu luyến với phố lớn ngõ nhỏ, quên đi thân phận của mình, cũng quên đi cái thân phận này ở dưới có bao nhiêu ánh mắt nhìn cậu.

Một thiếu niên tuấn mỹ xuất chúng, ăn mặc sang trọng xuất hiện một mình ở trên đường cái, cũng sớm đã đưa tới người quanh mình nhìn chăm chú, chỉ là không có ai biết, thiếu niên này chính là vương tử điện hạ của bọn họ.

Tự do cùng vui vẻ ấy sao mà ngán ngủi, ông cụ non như cậu, sớm một chút cũng đã phát hiện có cận vệ hoàng gia theo dõi cậu, nhưng cậu vẫn còn chưa muốn trở về, cậu liều mạng dốc toàn bộ sức lực chơi trò chơi trốn tìm với đại đội cận vệ, từ thành thị huyền ảo đuổi chạy ra ngoại ô yên tĩnh.

Chung quanh trống trải chỉ còn lại cỏ mận đầy đất, cậu biết, thời gian của mình đã đến rồi.

Phía sau tiếng bước chân của cận vệ thuộc về hoàng gia dường như ở gần bên tai, cậu cười nhạt, quay đầu, thấy bên cạnh là một ngôi giáo đường nhỏ bị bỏ hoang.

Xem ra, là thượng đế ban cho cậu một ngày vui vẻ, hiện tại cũng phải tự mình kết thúc vui vẻ của cậu.

Cậu đẩy cửa giáo đường ra, cửa lâu năm không tu sửa phát ra thanh âm chói tai, trong không khí đầy bụi bặm, thế mà cậu lại nghe thấy một mùi thơm nhàn nhạt đặc biệt, tinh khiết giống như bông tuyết, thơm ngát giống như hoa lài.

Tại sao có thể có mùi vị tốt như vậy chứ?

Cậu bé khó có được lòng hiếu kỳ phát tác, đi dọc theo giữa hai hàng ghế, đi lên trên bục Mục Sư.

121. Chương 121: 25 Năm (1)

Càng đến gần, mùi thơm càng rõ ràng, rõ ràng không phải là quá nồng nặc, nhưng lại làm cho trong mũi đầu óc của người khác được thoải mái.

Cậu bé đến gần bàn Mục Sư, nhìn rèm phía dưới bàn Mục Sư, nghĩ một chút, rồi vén rèm lên!

Dưới rèm có một tiểu Thiên Sứ ngủ say, đập vào trong tầm mắt của cậu.

Đó là một Thiên Sứ hạ phạm, khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn lộ ra đỏ ửng nhạt, lông mi dày nhỏ dài, lỗ mũi nho nhỏ thanh tú xinh đẹp động lòng người, cái miệng nhỏ nhắn béo mạp như anh đào chu lên hình dáng đáng yêu, mái tóc màu vàng khoác lên vành tai, lộ ra vành tai xinh xắn dễ thương.

“Thiên Sứ.”

Cậu tự lẩm bẩm hình như đã đánh thức tiểu Thiên Sứ, cô bé chớp chớp lông mi, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

Một đôi mắt trong suốt tinh khiết hơn nước biển của biển Aegean, con ngươi màu xanh thẳm, tò mò nhìn cậu, không sợ cũng không khóc, chỉ là tò mò nhìn cậu.

Ngón tay của cậu, không không chế được mà xoa gương mặt của cô bé, tiểu Thiên Sứ nháy mắt mấy cái, cười ha ha ha.

“Bé tên là gì?” Cậu sợ hù đến cô bé, giọng nói êm ái hỏi cái này còn không biết là bé con không thể nói chuyện, đương nhiên là không thể nhận được trả lời rồi.

Cậu nhìn thấy chăn bao bé lại là một miếng vải thô cũ rách, phía trên còn rất nhiều miếng vá. Đưa tay vào trong chăn lật lật, tìm thấy một mảnh giấy, trên đó viết: “Thiên sứ thượng đế ban cho tôi, tôi mang trả lại cho Thượng Đế. Tha thứ ẹ, mẹ yêu con.”

“Người mẹ mà đem con cái bỏ đi, thì có tư cách gì nói yêu chứ.” Cậu cười lạnh xé nát bầy tờ giấy, tiện tay ném đi rơi đầy đất.

Ôm lấy tiểu Thiên Sứ, nhìn dung nhan thuần khiết xinh đẹp của bé, nhẹ giọng nói: “Mặc kệ trước kia bé gọi là gì, bắt đầu từ hôm nay, bé sẽ gọi là Shirley, hoa lài tinh khiết giống như bông tuyết, chính là bé, Shirley. Bé sẽ trở thành công chúa hạnh phúc nhất toàn thế giới, cũng sẽ là thiên sứ của một mình anh.”

Nói xong, ôm lấy bé đi ra cửa giáo đường, các cận vệ vẫn chưa đi vào, đứng ở cửa lên tiếng. Mười cận vệ động tác đều nhịp xếp thành hai hàng, đồng loạt thi lễ: “Điện hạ, xin trở về cùng chúng tôi!”

Thanh âm huyền ảo vang vọng ở trong giáo đường nho nhỏ, kinh sợ đến tiểu Shirley ở trong ngực, cậu cúi đầu, nhìn thấy đôi mắt của tiểu Shirley đỏ lên, chu mỏ, nhưng cuối cùng vẫn không khóc ra ngoài.

Quả nhiên, là một Thiên Sứ đặc biệt. Đây là lễ vật Thượng Đế ban cho cậu, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp đi, cậu tin chắc.

Ôm đứa bé, thiếu niên tôn quý đi ra cửa giáo đường, đưa lưng về phía đám người đang đợi, thanh âm lạnh lạnh, giọng nói lạnh nhạt, “Các người, nhìn thấy cái gì?”

Bọn cận vệ nhìn lẫn nhau một cái, trong nháy mắt hiểu hẩn là vương tử điện hạ nói đứa bé kỳ lạ ở trong ngực của cậu. Mặc dù bọn họ không biết vì sao vương tử điện hạ lại ôm một đứa bé không rõ lai lịch, nhưng mà người có thể trở thành thị vệ của hoàng gia chắc chắn không phải là bình thường, ăn ý mười phần nói: “Thuộc hạ cái gì cũng không còn nhìn thấy.”

“Rất tốt, tôi hi vọng các người thật sự không trông thấy, nếu không, tôi sợ tôi sẽ sử dụng mệnh lệnh hắc ám lần đầu tiên khi làm vương tử, tôi nghĩ, điều này chắc chắn không phải là tôi muốn làm, cũng không phải là các người muốn làm.”

Nhẹ nhàng ném xuống một câu nói, vương tử điện hạ cũng không quay đầu lại mà đi ra khỏi giáo đường.

Tuy chỉ có tám tuổi, nhưng là vương tử Nors ra lệnh yên lặng như vậy đã làm người ta không rét mà run từ đáy lòng, mấy chục năm sau, điều bí mật này thật sự không có truyền đi, bởi vì mười người kia, trong ngày hôm ấy khi cậu hồi cung liền biến mất ở ranh giới công quốc Eros, di dân, hay là chết mất, cũng không biết.

.

Ba ngày sau, phụ vương của bộ hạ Nors lập tức tuyên bố với cả nước gần đây Vương Hậu ít xuất hiện không ra ngoài ở nửa tháng trước đã sanh hạ người thừa kế thuận vị thứ hai của công quốc Eros, đây là một vị công chúa, cô bé là công chúa đệ nhất Eros, tên là Shirley.

Từ trong hồi ức của mình rút ra suy nghĩ, Nors nhếch môi cười một tiếng, “Đây là lý do thuyết phục cậu?”

“Không, con chỉ muốn nói một chuyện.” Quý Thần Hi buông xuống nụ cười còn đồ của mình, nghiêm túc trầm giọng nói, “Vô luận cậu xuất phát từ trong lòng là yêu ai yêu cả đường đi hay là cái khác, con vốn không phải là người thừa kế có huyết thống thuần chánh của Eros, cái vương vị này cái hoàng cung này đến nỗi quốc gia này đều không phải thuộc về con. Cho nên cậu à, vốn đó không phải là đồ của con, dù cho con buông tha, con cũng sẽ không cảm thấy có bất kỳ tiếc nuối nào.”

Những lời này của Quý Thần Hi tương đối mật mờ, thật ra thì dùng câu nói đầu tiên có thể khái quát: nếu Quý Thần Hi không phải vương tử chân chánh, vậy nếu như anh buông tha vương vị ở chung một chỗ với Tô Mạt cũng sẽ không cảm giác mình thua thiệt cái gì, thế thôi.

Bộ hạ Nors cần gì thông minh, trong nháy mắt liền hiểu rõ ý trong lời nói của Quý Thần Hi, nghe lại con người nguy hiểm, cười lạnh: “Con là đang uy hiếp cậu?”

“Cậu nên biết, con tuyệt đối sẽ không uy hiếp cậu.” Con người của Quý Thần Hi bình tĩnh nhìn Nors, “Cậu là cậu của con, còn là người thân của con, cậu hiểu con, có mấy lời mặc dù con không nói nhưng cậu cũng sẽ hiểu, tỷ như, con đối với tình yêu liều lĩnh.”

“Con liều lĩnh chính là muốn buông tha cho quốc gia này?”

“Quốc gia này vốn không phải là của con.”

“Nhưng cậu nguyện ý đem quốc gia này phó thác cho con.”

“Con cũng không nguyện ý giữ lấy một quốc gia, mà làm một người đàn ông cô độc.”

“Nhưng bây giờ con là người thừa kế.”

“Người thừa kế này con đã làm 25 năm rồi.” Nhìn Nors, ông thậm chí có chút gấp gáp.

“Đối với cậu không có một ngày là vui vẻ!” Quý Thần Hi đứng lên, cúi người xuống thi lễ Nors, và ngẩng đầu lên, “Cậu, cuộc sống như thế cậu rõ ràng hơn con, nếu như năm đó cậu không có gặp được mẹ con, hoặc là con không có gặp được Tô Tô, như vậy chúng ta đều sẽ là người đáng thương giàu có quyền thế nhất trên thế giới này, cả đời cô độc. 25 năm trước con chính là như thế, con không muốn, cũng không muốn liên lụy 52 năm sau nữa.”

Quý Thần Hi nâng người lên, lui một bước, “Cậu, vì Tô Tô, vì con của con, con đều không thể buông tha tình cảm dễ dàng như vậy, nếu quả thật là cá và tay gấu không thể kiếm được, con nhất định sẽ chọn thứ quan trọng nhất đối với con.”

Nói xong rồi nhẹ nhàng thở dài, đi ra khỏi phòng làm việc của Nors.

Quý Thần Hi đi ra ngoài rồi, Nors lại bởi vì lời của cháu mình mà lâm vào suy nghĩ.

Thần Hi nói không sai, nếu như không có gặp phải Shirley, vậy cuộc sống của ông cũng sẽ không có bất kỳ vui vẻ nào.

Shirley xuất hiện giống như vũng nước trong suốt cấu vớt sinh mạng khô kiệt, con người và trái tim của ông. Từ nhỏ đến lớn, cô ấy thiện lương như vậy, dịu dàng như vậy, bất cứ lúc nào chỗ nào, bờ môi của cô ấy luôn vẽ lên nụ cười dịu dàng, mắt màu lam chớp động tia sáng giống như ngọn sóng, cô ấy là một người duy nhất, thật lòng chân thật sẽ không giả vờ dịu dàng gọi ông: “Anh”. Cô ấy rời khỏi Eros 25 năm, thì suốt cả hai mươi lăm năm này, ông nhớ cô ấy, một lần lại một lần, thanh âm của cô ấy đang ở bên tai, gọi ông “Anh”

“Anh.”

Tiếng kêu gần trong gang tấc làm Nors ngẩn ra, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Một bộ váy dài màu xanh lụa mỏng, cô gái tóc vàng mắt màu lam, dịu dàng điềm tĩnh cười đứng ở trước mắt.

“Shirley.”

122. Chương 122: 25 Năm (2)

“Anh, đã lâu không gặp rồi.”

Nors cứng ngắc gật đầu một cái, rồi bình tĩnh nhìn Shirley, ngay cả ánh mắt cũng không có chớp một cái.

Shirley nhìn thấy tướng nhớ ở trong mắt của ông, bà không thể chịu được tướng nhớ, rũ mắt xuống, bà nhẹ nhàng nói: “Những năm này, anh có khỏe không?”

Bà trốn tránh cái nhìn chăm chú của ông, giống như những năm bà ở bên cạnh ông vậy, Nors cười nhạt, “Cũng được, chỉ là không có em, dường như hết thấy đều chẳng được như ý.”

Ý tứ bao hàm trong lời của ông Shirley đều hiểu, thế nhưng, “Em không nghĩ tới, những năm này anh luôn cô độc một mình.”

“Anh vốn cho rằng không có em, cuộc sống của anh cũng sẽ như trước, chỉ là, chuyện vĩnh viễn không như anh nghĩ.” Nors cúi đầu cười cười, “Đối với anh mà nói cũng không thể quay về nữa, những năm này, cuối cùng anh cũng nhận rõ một sự thật. Vốn không phải là của anh, vô luận bao nhiêu cố gắng đều là uống công. Cuối cùng anh chỉ có thể giữ lấy quan tâm của mình, mà anh quan tâm, vĩnh viễn không thể lấy được.”

Tỷ như, em.

Shirley phát giác khổ sở trong lời nói của ông, trong lòng xẹt qua đau đớn của năm này tháng nọ.

Người đàn ông này, cứu thoát bà từ trong tay tử thần, cho bà sinh mạng mới, cuộc sống mới, thân phận mới. Để cho bà trở thành công chúa tôn quý nhất toàn thế giới, ở dưới sự bảo vệ của ông, bà có một tuổi thơ vui vẻ. Người đàn ông này là người anh trai coi như thân nhất ở trên đời này của bà, rõ ràng là có thể rất hạnh phúc, tại sao, ông lại phải yêu bà chứ?

“Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, anh, nhiều năm như vậy rồi, anh vẫn không thể quên được sao?”

“Em cũng nói rồi, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, huống chi, em có thể quên được sao?”

Nors hỏi ngược lại làm cho Shirley hơi ngẩn ra, rồi ngay sau đó bà lắc đầu một cái: “Năm đó, có lẽ em không nên rời khỏi anh. Hết thấy của em đều là thuộc về anh, em đi rồi, thế giới của anh cũng trống rỗng.”

Nors mỉm cười lắc đầu, đi ra khỏi bàn làm việc rộng rãi, đứng ở trước mặt của bà, cười và quan sát khuôn mặt thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần này, “Shirley, em rời đi làm cho anh rất đau lòng. Anh thừa nhận, em đi rồi thì thế giới của anh quả thật một mảnh trống không, cũng tìm không được một chút sắc thái nào. Nhưng em, là em gái của anh, anh cho em hai mươi năm vui vẻ, bởi vì anh buông tha, nên để cho em có được 25 năm hạnh phúc, đối với anh mà nói, đã đáng giá rồi.”

“Anh.”

Shirley nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống.

Ông luôn đối với bà tốt như vậy, rõ ràng yêu bà, nhưng lại vì hạnh phúc của bà mà buông tay, thành toàn cho bà, tổn thương chính mình, người đàn ông này tay cầm quyền thế, lại ngốc đến đáng thương.

“Được rồi, đừng khóc nữa.” Nors ôm bà vào trong ngực, để cho bà tựa lên trên vai của mình, nhẹ nhẹ vỗ về mái tóc màu vàng của bà, “Thượng Đế đối với mỗi người đều công bằng, cho anh quyền thế, thì nhất định sẽ không cho anh hạnh phúc, cho anh cơ hội gặp được em, thì tất nhiên không cho phép anh có được em. Nhưng mà, có thể để cho anh nhìn thấy em vui vẻ hạnh phúc, anh cũng đã thỏa mãn rồi.”

Đứa trẻ sơ sinh năm đó lớn lên từng chút một, thời kỳ thiếu nữ lại lộ ra tao nhã không ai sánh bằng, một cái nhún mày một nụ cười cũng có thể khiến cho ông nhớ cả đời. Ông mạnh mẽ mà nhận định Shirley thuộc về ông, nhưng lại không có nghĩ đến.

Shirley yêu người đàn ông khác, thậm chí vì người đàn ông kia ruồng bỏ cả quốc gia. và ông. Không cam lòng, không tình nguyện, ông đem lấy chính mình và quốc gia trói chặt ở chung một chỗ để cho bà lựa chọn, mặc dù kết quả ông cũng đã sớm đoán được.

Nhiều năm như vậy, ông và bà cách xa ngàn dặm, nhưng ngay cả một cái tin tức nho nhỏ của đối phương cũng không bỏ qua, biết rõ đối phương vĩnh viễn đều là thân nhân của mình, nhưng mà lại không chịu để ân oán xuống. Hôm nay sau cơn mưa trời lại sáng, bọn họ cũng đã già rồi, còn có cái gì nữa chứ, so tình nghĩa cùng thời gian còn sót lại không nhiều lắm thì cái nào trân quý hơn đây?

Rời khỏi ngực của ông, Shirley lau nước mắt, nháy nháy mắt lông mi xinh đẹp giống như cánh bướm biến mất áy náy, “Anh, 25 năm nay mặc dù em không có làm bạn ở bên cạnh anh, nhưng mà Thần Hi, vẫn luôn thay thế em chăm sóc anh. Đây cũng là thứ duy nhất em có thể lấy để đền bù lại cho anh.”

Đem lấy con ruột thịt của mình đưa đến Eros, lòng của bà sao lại không đau, thế nhưng do bà quá hiểu Nors, không có bà thì tất nhiên ông sẽ cô độc cả đời. Cho nên sự tồn tại của Thần Hi trên mức độ nào đó thì đúng là an ủi Nors.

Nors gật đầu một cái, rồi quay đầu nhìn hình chụp chung của ông cùng với Quý Thần Hi trên bàn làm việc, mỉm cười nói: “Thần Hi con là của em, 22 năm qua anh vẫn dụng tâm bồi dưỡng, nó không có làm cho anh thất vọng, nó và cha của nó giống nhau, đều là người đàn ông thông minh.”

Shirley không nghĩ tới Nors sẽ ngay mặt mà tán dương chồng, vì vậy cẩn thận nhắc tới, “Quý Uyên.”

“Quý Uyên là em rể anh, về sau, em thường xuyên dẫn cậu ấy trở về Eros. Nơi này là cố hương của em, anh là anh trai của em, mặc dù anh vẫn cảm thấy cậu ấy không xứng với em gái cao quý thiện lương của anh, nhưng tên nhóc kia mấy chục năm nay đều đối tốt với em như cũ, anh liền miễn cưỡng tha thứ cậu ấy chứ sao!”

Bộ dạng Nors đứng đưng, giọng nói trước sau đều là khinh miệt, lại làm Shirley chảy lệ xuống một lần nữa.

25 năm nay, rốt cuộc anh trai đã quên được rồi.

“Ngốc, khóc cái gì chứ, anh đã nhiều năm không gặp em như vậy, để cho anh trai nhìn thật kỹ em nào.”

Nors lau khô nước mắt trên gò má bà, ánh mắt nhu hòa nhìn người phụ nữ mình yêu cả đời, tuổi gần năm mươi, bà ấy lại vẫn như cũ được trời ưu ái bày ra xinh đẹp của bản thân, năm tháng không có ở trên dung nhan của bà ấy chạm trở ra dấu vết nào, bà ấy giống như của hai mươi lăm năm trước.

“Shirley, em vĩnh viễn, là em gái của anh, cũng vĩnh viễn là công chúa tao nhã nhất Eros.”

Shirley cúi đầu nhắm mắt lại, cố gắng giấu nước mắt.

Nors múm môi, con người luôn luôn điềm tĩnh cũng mang theo giọt nước như sóng, ông xoay người, đem văn kiện mới vừa phê chuẩn xong cầm lên, đưa tới trước mặt Shirley.

Shirley ngẩng đầu, nghi ngờ nói: “Đây là?”

“Đây là thông báo từ hôn chính thức của vương tử Elroy công quốc Eros cùng công chúa Sophie đệ nhất Thụy Điển.”

“Nhưng mà, bên Thụy Điển.”

“Không sao, anh đã bàn bạc xong với Thụy Điển, bọn họ cũng không có ý kiến gì, có liên quan tới quan hệ trên quốc tế nên cơ bản có thể xem nhẹ. Chỉ là công chúa Sophie dường như rất cố chấp với Thần Hi, cho dù là trên quốc gia cho phép giải trừ hôn ước, sợ rằng vị công chúa kia cũng sẽ không dễ dàng giao ra tín vật đính hôn.”

Dem thông báo thật mỏng bỏ vào trong tay Shirley, Nors cười nói: “Anh có thể làm cũng chỉ có những thứ này, còn lại, đều xem Thần Hi rồi.”

Shirley vâng vâng tờ công hàm nhỏ bé, hiểu được phần văn kiện này là tự do của Thần Hi mà bản thân quốc vương Nors cũng gánh chịu áp lực cỡ nào.

“Anh, Thần Hi cũng không phải là người.”

“Ồ trong mắt anh, Thần Hi chính là người thân của anh!” Cắt đứt lời còn chưa nói ra của Shirley, ánh mắt Nors nhu hòa, “Tên nhóc này là một tay anh nuôi lớn, anh coi nó là con ruột, giao quốc gia cho nó anh sẽ rất yên tâm. Về phần máu mủ. em chính là em ruột của anh, Thần Hi chính là cháu của anh, nó từ nhỏ chính là vương tử công quốc Eros, tương lai cũng sẽ trở thành chúa tể quốc gia!”

123. Chương 123: Cuộc Hành Trình Tìm Giác Mộng (1)

Quý Thần Hi trở về biệt thự, đuổi người hầu ra rồi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bất ngờ nhìn thấy Tô Mạt khoác một bộ y phục đang bung sữa tươi ấm áp từ phòng bếp ra.

“Thần Hi, anh trở về rồi” Tô Mạt đặt sữa tươi lên trên bàn, đưa tay giúp Quý Thần Hi cởi ra nút áo phức tạp của áo sơ mi.

Anh đau lòng cho cô, ôm lấy cô nhẹ nhàng đặt lên trên ghế sa lon, “Sao không có nghỉ ngơi vậy?”

“Không ngủ được, luôn cảm thấy anh sắp trở lại.” Đưa ly sữa tươi cho Quý Thần Hi, nhìn thấy anh uống một ngụm lớn mới hài lòng, “Từ Mỹ trở về liền đi ra ngoài, anh ngay cả nước cũng không uống, còn nói mình là bác sĩ nữa chứ, sao không biết chăm sóc mình thật tốt.”

Lời nói có chút oán giận của cô đã thành công làm thỏa mãn trong lòng Quý Thần Hi, lưu manh cười xấu xa : “Như vậy, mới để cho Tô Tô có một lý do chăm sóc anh chứ.”

“Nếu như là tìm lý do, lần sau trực tiếp cho anh ăn cơm thừa.” Tô Mạt liếc anh một cái, không quan tâm tới không đúng đắn của anh.

Quý Thần Hi như là đang nịnh nọt mà uống một hớp sữa tươi, bắt được môi của cô, dứt từng chút sữa tươi cho cô.

Răng môi của Tô Mạt tránh cũng không thể tránh, không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận “của bố thí”, vốn là một họng sữa tươi ấm áp, Tô Mạt lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, một chất chua xông thẳng ra dạ dày. Đẩy mạnh Quý Thần Hi ra, che môi vọt vào toilet.

“Khụ khụ.”

“Tô Tô! Sao rồi!” Quý Thần Hi nhìn Tô Mạt ôm bồn rửa tay khắc ra toàn bộ sữa tươi mới vừa uống vào, đau lòng vỗ nhẹ sống lưng của cô.

“Không có, không có sao.” Súc miệng, Tô Mạt cầm lấy khăn lông lau môi một cái, lắc đầu một cái với Quý Thần Hi, “Có lẽ là nôn nghén.”

Mới vừa rồi cảm thấy còn dễ chịu hơn một chút, nhưng một cảm giác muốn ói lại đánh tới, Tô Mạt không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục cúi đầu nôn ọe. Vốn là chưa có ăn cái gì, căn bản không phun ra cái gì, nhưng trong dạ dày thật không thoải mái.

“Tại sao có thể như vậy? Tô Tô, chờ anh một chút, anh lập tức gọi người bệnh viện hoàng gia đến!”

“Chờ! Chờ một chút!” Tô Mạt bắt được Quý Thần Hi muốn lao ra cửa đi, lắc đầu mạnh, “Nôn nghén mà thôi, không phải là chuyện gì lớn, anh không cần phải đi.”

“Nhưng mà em ói rất lợi hại đó!”

“Nôn nghén là chuyện rất bình thường, hơn nữa, chính anh là bác sĩ, còn tìm người khác sao?”

Vào giờ phút này, Quý Thần Hi mới biết cái gì bạo bệnh vội chạy chữa loạn, mình là bác sĩ có ích lợi gì? Đối với chút tiêu chuẩn phụ sản thông thường này, một chút căn bản anh cũng không biết.

Tô Mạt dĩ nhiên biết Quý Thần Hi làm bác sĩ tim não nổi tiếng toàn cầu cũng không am hiểu phụ sản, cho nên súc miệng, rồi cười và kéo Quý Thần Hi ngồi vào ghế sa lon, “Thần Hi, anh quá khẩn trương rồi, thật sự không có chuyện gì, mang thai thời kỳ đầu có tình huống này là rất bình thường.”

“Ngày mai anh nhất định phải học toàn bộ phụ khoa nên học!” Quý Thần Hi cau mày, cẩn thận phủ lên mạch đập của Tô Mạt.

Mặc dù đối với chuyện nôn nghén của Tô Mạt cũng không hiểu rõ, nhưng trình độ Trung y của gia tộc Quý thị cũng không phải là giỏi, ngón tay hạ xuống mạch đập nhẹ nhàng của Tô Mạt, hiện lên không có đáng ngại.

Quý Thần Hi thở ra một hơi, cuối cùng cũng yên lòng, ở trong bình nước ấm đổ ra một ly nước ấm, đổ vào miệng Tô Mạt.

Cảm giác muốn ói của Tô Mạt tạm thời giảm một chút, vội vàng nói sang chuyện khác, “Mới vừa rồi anh đi tìm bệ hạ à?”

“Ừ, anh đi đến chỗ của cậu nhỏ.”

“Vậy, bệ hạ đáp ứng không?”

“Nhất định ông ấy sẽ đáp ứng.” Quý Thần Hi đem tay cô đặt ở trong lòng bàn tay mình, chuyển hơi ấm sang, “Dù sao ông ấy cũng là cậu anh, anh tin tưởng nhất định ông ấy sẽ giúp anh, hơn nữa mẹ cũng sẽ không ngồi chờ chết, lại nói, chuyện lần này tới cũng thật sự rất trùng hợp, nói không chừng không phải là chuyện xấu, ngược lại là một chuyện tốt đấy.”

“Nói thế nào?”

“Cậu và mẹ đã xa cách 25 năm rồi, em suy nghĩ một chút, cuộc sống có mấy 25 năm. Mặc dù anh vẫn muốn tạo cơ hội để cho hai người tiêu tan hiềm khích lúc trước, nhưng luôn không tìm được lý do. Cho nên lần này mẹ ra tay đi thuyết phục cậu cũng là cho anh em họ một cơ hội.”

Tô Mạt gật đầu một cái, tựa đầu dựa vào trong ngực Quý Thần Hi, hít lấy hơi thở của anh, “Thần Hi, sau chuyện lần này, chúng ta tạm thời rời khỏi Eros đi.”

“Tại sao?”

“Không biết vì sao, nhưng em luôn có một cảm giác xấu. tựa như có người đang ở sau lưng tính toán, cảm giác như thế làm cho em bất an.”

Tô Mạt không nói rõ, nhưng Quý Thần Hi hiểu, cô nói là công chúa Sophie, cái nguy cơ này đang tiềm ẩn.

Lúc đang muốn an ủi, thì bên trong phòng mở ra thông báo tin tức, thanh âm của Kerry: “Điện hạ, công chúa Shirley tới rồi.”

“Mời tiến vào.”

“Vâng.”

Tô Mạt từ trên người Quý Thần Hi ngồi thẳng, sửa sang lại làn váy hơi nhăn, Shirley đứng lúc đẩy cửa vào.

“Mẹ.”

“Bác gái.”

Shirley bật cười, nhìn bộ dạng Tô Mạt có chút không tự nhiên, nhẹ giọng nói: “Con cũng giống như Thần Hi, gọi mẹ là được rồi.”

“Cái này.”

“Dù sao đứa bé trong bụng con tương lai cũng sẽ gọi bà nội chứ sao.”

Lời nói khôi hài của Shirley làm cho Tô Mạt cảm thấy rất nhẹ nhõm, cúi đầu, nhỏ giọng gọi một tiếng, “Mẹ.”

Gật đầu một cái, Shirley ngồi đối diện với Quý Thần Hi và Tô Mạt, đem một phần văn kiện đặt ở trên bàn, giao cho Quý Thần Hi.

Quý Thần Hi mở tờ giấy ra, thấy nội dung rõ ràng, lập tức vui mừng vạn phần, “Cám ơn mẹ!”

“Phần này là thư từ hôn chính thức của vương thất Thụy Điển, nhưng mà cậu con phải ngàn vạn lần đề ép mới ra được, ông ấy chỉ có thể làm được như vậy thôi, về phần công chúa Sophie, thì giao cho các con tự mình giải quyết, mẹ tin tưởng con của mẹ có thể làm được.”

“Yên tâm đi mẹ, trong lòng con có tính toán rồi.”

Shirley gật đầu một cái, đứng lên lúc đi ra cửa thì để lại một câu, “Thần Hi, mặc dù hiện tại có một vài trách nhiệm không nên do con gánh đã áp đặt lên cho con, nhưng mà mẹ và cậu con đều là yêu con. Bởi vì yêu, cho nên tín nhiệm, nhất là cậu con.”

“Con biết.”

Quý Thần Hi ôm Tô Mạt, đưa mắt nhìn thân ảnh thanh nhã của Shirley biến mất ở nơi xa, mới nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu.

Tô Mạt không có nghe rõ lời nói của Quý Thần Hi, nên ngẩng đầu hỏi: “Cái gì?”

“Không có gì, anh nói, chúng ta rời khỏi Eros trước đi.” Quý Thần Hi cầm thư từ hôn trong tay rung một cái, “Vật này một khi ban bố đi ra ngoài, vị công chúa Sophie kia an phận một đoạn thời gian chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Hiện tại em và con là người anh quan tâm nhất, anh muốn hai mẹ con bình an. Cho nên chúng ta tạm thời rời khỏi Eros, tránh một chút mũi nhọn.”

Đối với quyết định của Quý Thần Hi, Tô Mạt không xen vào, “Vậy chúng ta đi đâu?”

“Đi một địa phương xinh đẹp như bức tranh để con ra đời.”

“Ừ?”

“Provence”

“Provence?” Tô Mạt có chút không hiểu, tại sao Quý Thần Hi đột nhiên muốn đi Provence.

“Nơi đó huân y thảo sắp nở rộ rồi, lần trước không có nhìn thấy, lần này, anh muốn đền bù tiếc nuối.” Ngón tay của Quý Thần Hi nâng cằm của cô lên, khẽ hôn cánh môi của cô, “Anh và em lại đi tìm giấc mộng màu tím lần nữa. Có được hay không?”

Tô Mạt nhìn thấy tình yêu trong mắt xanh thẳm của anh, dịu hiền gật đầu một cái: “Được, chúng ta đi Provence.”

124. Chương 124: Cuộc Hành Trình Tìm Giác Mộng (2)

Quý Thần Hi và Tô Mạt đi rất im ắng, không làm kinh động bất cứ kẻ nào, hai người tránh tất cả tai mắt ngồi chuyển bay bình dân bay thẳng đến nước Pháp.

Ba giờ sau khi hai người rời khỏi Eros, công quốc Eros ban bố thông báo với cả nước, tuyên bố vương tử Elroy và Sophie công chúa Thụy Điển giải trừ hôn ước, cũng nói rõ vị hôn thê của vương tử điện hạ chính là một vị tiểu thư bình dân đến từ Châu Á, vị tiểu thư này và vương tử đã mang thai một sinh mệnh mới, hôn lễ của vương tử điện hạ sẽ không bao lâu nữa truyền trực tiếp toàn cầu.

Thông báo có đóng dấu ấn ký của quốc vương và ấn ký của vương thất Thụy Điển trong nháy mắt đã bao trùm Châu Âu, một đám quý tộc khác trông mong sự kết hợp của công chúa Sophie và vương tử Elroy đã ứng phó không kịp, làm thế nào cũng không hiểu vì sao Eros lại buông tha đám cưới với Thụy Điển mà lựa chọn một cô gái bình dân không có thân phận trở thành Vương Phi.

Vậy mà, đương sự liên quan đến phong ba này cũng không có ra mặt, Quý Thần Hi và Tô Mạt đã sớm “chạy trốn” Eros, mà công chúa Sophie cũng đang nhốt mình, không chút kiêng kỵ mà phát tiết tâm tình.

“Phanh –” “Rào –” “Leng keng –”

Tất cả các vật dụng có thể đụng tay đến đều trở thành công cụ cho công chúa Sophie hả giận, mảnh vụn đầy đất đã không nhìn ra chúng nó vốn là tác phẩm nghệ thuật có giá trị vô giá.

Cầm lên một mảnh bình hoa cổ, công chúa Sophie dùng hết sức ném ra ngoài, “Phanh –” một tiếng, âm thanh bể của bình hoa, hưởng thọ 630 tuổi.

“Công chúa, xin bớt giận.”

Thị nữ bên người công chúa Sophie nhìn bừa bãi đầy đất, run sợ mà khuyên công chúa của mình, “Nơi này dù sao cũng là Eros, công chúa xin người không nên.” “Eros thì thế nào! Eros là có thể đem hôn ước trở thành trò chơi, nói với ta từ hôn liền từ hôn, anh ta có hỏi qua ý kiến của ta sao! ?” Sophie cảm tức nhìn thị nữ của mình, không tìm được vật phẩm nào có thể trút giận, người thị nữ trước mắt này trở thành mục tiêu mới của cô ta. “Anh ta xem vương thất Thụy Điển của ta là cái gì! ? Ta là công chúa đệ nhất Thụy Điển, lại bị từ hôn không minh bạch!”

“Nhưng mà công chúa, phụ vương của ngài đã đóng ấn ký lên thư từ hôn.” “Pằng –” Sophie hung hăng tát một cái lên trên mặt thị nữ, hung hăng trợn to hai mắt, “Câm mồm!”

“Vâng. Công. Công chúa.” Thị nữ che mặt đã sưng đỏ, lại không dám nói nhiều.

Mặc dù Sophie đánh thị nữ, nhưng vẫn là không ngừng lại được tức giận đã bộc phát.

Cô đường đường là một công chúa Châu Âu, thế mà ba lần bốn lượt bị chế giễu. Cô có thể nhịn được Elroy ngoại trừ cô còn có ba vị hôn thê, bởi vì cô biết, nhất định cuối cùng anh ta sẽ chọn cô, chỉ có cô tôn quý mới xứng với quyền thế của anh ta. Vậy mà, anh ta chẳng những không có lựa chọn cô, lại còn vì một cô gái không có thân phận địa vị hạ tiện vứt bỏ cô.

Kết cục như vậy, kết cục như vậy làm sao cô có thể chịu nổi!

Sophie đột nhiên quay đầu, hai mắt nhìn thị nữ đã đỏ đến dọa người, “Người nói cho ta biết, tại sao Elroy lại vứt bỏ ta mà lựa chọn con tiện nhân đó!”

“Công. Công chúa.” Thị nữ bị hận ý tràn ngập trong mắt cô hù dọa, lắc đầu lung tung, không biết làm sao trả lời, “Tôi, tôi không biết.”

Hai tay của Sophie hung hăng bóp ở trên cánh tay của thị nữ, “Nói!”

“Dạ! Công chúa, tôi đoán. Tôi đoán.” Thị nữ đau muốn khóc, nên trong lúc nhất thời không tìm được lý do tốt, đột nhiên cô ta nhớ tới, “Đúng, đúng cô gái kia mang thai!”

“Mang thai?”

“Đúng! Chính là như vậy!” Thị nữ vội vàng thở hỗn hển, nhớ tới tin tức trước kia, “Cô gái kia đã mang thai, có lẽ. . . . có lẽ là vì cái dạng này nên điện hạ mới có thể lựa chọn cô ta.”

Sophie nheo mắt lại, “Là thế này phải không?”

“Đúng vậy! Nhất định là như vậy!” Thị nữ đã sắp bị cô ta bức tử, giống như bắt được một cây cỏ cứu mạng cũng không buông tay, hoảng loạn mà gật đầu: “Không phải là công chúa không tốt, là bởi vì cô gái kia mang thai, điện hạ muốn đứa bé nên mới chịu đáp ứng từ hôn với công chúa lựa chọn cô gái kia làm vợ.”

“Mang thai. . . .” Sophie bỏ qua cho thị nữ, cẩn thận cắn cái từ này.

Thì ra là vậy, quả nhiên là cô gái kia quyến rũ Elroy, cô ta trước tiên mang thai, sau lại dùng đứa nhỏ đến bức Elroy đi vào khuôn khổ.

Cho nên, không phải là Elroy không thích cô, mà bởi vì cô gái kia, cùng tạp chủng trong bụng cô ta!

Nếu như, không có tạp chủng đó, hoặc là không có cô gái kia, vậy tim của Elroy nhất định sẽ trở về với cô, cũng nhất định sẽ cưới cô. Cô vẫn có thể trở thành Vương Phi của Eros, Vương Hậu, nắm quyền, khinh thường hoa thơm cỏ lạ.

Tô Mạt, cùng đứa nhỏ trong bụng cô ta, cũng không thể để lại!

Thị nữ nhìn sát khí lộ ra trong mắt Sophie, không khỏi rung mình, cô. . . . có phải nói sai cái gì hay không?

“Đi, thông báo cục bảo an của Thụy Điển, không quản bất kỳ giá cao đều phải tra rõ hành tung của Tô Mạt và Elroy!”

Lời nói lạnh lùng của công chúa Sophie làm thị nữ không thể không phục tùng, “Vâng. . . .”

Thị nữ vội vàng thoát khỏi nơi thị phi, trong gian phòng trống rỗng chỉ để lại công chúa Sophie đối mặt với một mảnh bừa bãi chói mắt, an tĩnh đến dọa người.

Sophie cúi người xuống nhặt lên một mảnh vụn bình thủy tinh, nhìn kỹ, rồi cười ha ha ha, “Mảnh sứ vỡ thật tinh khiết, trong suốt đến chói mắt, tựa như người phụ nữ như cô không nên xuất hiện. . . . trong thế giới của chúng tôi, không phải là cô có thể tùy tiện vào. Nhưng, bây giờ cô đã tới, thì nhất định sẽ phải bỏ ra giá cao.”

Đem mảnh vụn nắm ở trong lòng bàn tay, máu tươi dọc theo góc sắc bén, từng giọt một, ở trên vĩa hè lộng lẫy tràn ra vôi máu.

Cùng lúc đó, Tô Mạt ở trên phi cơ phần lưng không hiểu sao đột nhiên xuất hiện lạnh lẽo, làm cô ngẩn ra.

Quý Thần Hi nhận thấy được dị trạng của cô, khẩn trương hỏi: “Sao thế Tô Tô?”

“Không có, không có sao. . . .” Tô Mạt lắc đầu một cái, mỉm cười trấn an anh: “Chẳng qua là cảm thấy, hạnh phúc tới quá mau.”

Quý Thần Hi yêu thương ôm cô vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Đoạn đường này, chúng ta đi quá cực khổ rồi. Từ Châu Á đến Châu Âu, chia chia hợp hợp, quần quít dây dưa, thật vất vả mới đi đến bước này, làm sao lại mau, anh còn cảm thấy quá chậm chạp.”

Tô Mạt vùi vào trong ngực Quý Thần Hi, ánh mắt có chút mờ mờ, giọng nói vẫn là trong trẻo lạnh lùng, “Ừ, chúng ta đi thật khổ cực.”

Quý Thần Hi không có nhìn thấy mắt mờ mờ của Tô Mạt, chỉ là ôm cô chặt hơn, “Lập tức tới ngay Provence mà, chúng ta sẽ có một thời gian rất hạnh phúc rất hạnh phúc, không có ai quấy rầy, chỉ thuộc về hai chúng ta.”

“Thuộc về, hai chúng ta.”

Quý Thần Hi suy nghĩ, rồi lại thêm một câu: “Ba người, anh em, còn có con của chúng ta.”

Vuốt ve bụng của mình, Tô Mạt cảm giác được hạnh phúc, đồng thời cũng cảm thấy bất an trong lòng, nhưng cô không có nói cho Quý Thần Hi biết.

Vô luận như thế nào, cô và Thần Hi thật sự rất khó khăn mới đến bây giờ, mặc kệ là ai, cũng không thể phá hư, tuyệt đối không có khả năng.

Máy bay chậm rãi hạ xuống, Tô Mạt nhìn xuyên qua cửa sổ thấy hoa tím đầy đất, bởi vì vẫn còn ở giữa không trung, hoa tím kia cũng không thấy rõ dáng vẻ, từng tảng lớn giống như biển màu tím.

“Đây mới là đất nước thuộc về màu tím mộng ảo, Provence.”

125. Chương 125: Thủ Đoạn U Âm

Máy bay thuận lợi hạ xuống ở Provence, trước khi máy bay hạ Quý Thần Hi liền đem kính sát trùng đổi màu mang vào, đội lên đầu mũ lưỡi trai hip-hop, đem vành nón che lấp vẻ đẹp tuấn mỹ, kéo tay Tô Mạt ung dung đi ra đại sảnh sân bay.

Hai người mặc trang phục thoải mái cộng thêm bụng của Tô Mạt nổi lên, chột nhìn qua thật giống như là đôi vợ chồng son vừa kết hôn đang trong kỳ trăng mật. Đối với lần này, Quý Thần Hi hơi đắc ý kể tai ở bên tai Tô Mạt nói nhỏ, “Anh nói rằng chúng ta là trời sinh một đôi, em nhìn đi.”

Trong câu nói này phần dương dương đắc ý chiếm hơn phân nửa, Tô Mạt quay đầu, nghiêng mắt nhìn anh như quái vật, cười lạnh: “Da mặt của anh dày, quả thật có thể đem cái từ trời sanh này sửa đổi hoàn hảo, khó trách anh là Quý Thần Hi.”

“Tô Tô, em tổn thương anh.” Quý Thần Hi không thuận theo mà ở trên người Tô Mạt cọ xát lung tung, cần rõ một chút hình tượng cũng không có.

Đệ nhất thiên hạ lưu manh Quý Thần Hi nếu mà đùa bỡn lại xấu xa, thần tiên cũng không có biện pháp, đặc biệt là anh lại thích dính vào Tô Mạt.

Nhìn người đến người đi ở đại sảnh sân bay, Tô Mạt cực kỳ cẩn thận không muốn vì động tác quá lớn mà đưa tới chú ý. Dù sao người đàn ông thông minh bên cạnh nên dùng số tuổi giảm một nửa là ” quốc tế gieo họa” .

Vuốt ve bụng của mình, Tô Mạt nhẹ nhàng mở miệng, “Em đói rồi.”

“Éc.” Trong lúc nhất thời Quý Thần Hi không có phản ứng kịp, nháy mắt mấy cái nhìn Tô Mạt, rồi bụng cô.

Khó có được kiên nhẫn , Tô Mạt chỉ bụng mình, “Em đói rồi, con cũng đói, cho nên anh có thể dừng đùa mẹ con nữa, suy cho cùng no ấm mới là điều quan trọng nhất của người dân.”

Quý Thần Hi giật mình ngẩn ra, sau đó lại cười đưa tay ẵm Tô Mạt lên, đưa đến vô số ánh mắt ở chung quanh.

“Thả em xuống, mau buông em xuống!” Tô Mạt không dám giãy giụa mạnh, không thể làm gì khác hơn là ở bên tai Quý Thần Hi thấp giọng hầm hừ, “Nơi này là sân bay, ngộ nhỡ bị nhận ra.”

“Đây là nước Pháp.” Quý Thần Hi không nhanh không chậm cười, ôm Tô Mạt vững vàng đi từng bước một ra cửa sân bay, “Ở nước Pháp, hết thủy đều chỉ có liên quan với tình yêu.”

Đã sớm nghe nói nước Pháp là một đất nước lãng mạn, Tô Mạt quay đầu lại nhìn, đám người trong sân bay chú ý đến bọn họ đều dùng ánh mắt chúc phúc, làm tâm tình lo lắng hoảng sợ của cô được hóa giải.

Ra sân bay, Quý Thần Hi không có lái xe thể thao chất lượng tốt, mà là tiện tay vẫy một chiếc tắc xi, dùng tiếng Pháp lưu loát nói địa điểm, bắt đầu nhìn Tô Mạt cười khúc khích.

Tuần tú của Quý Thần Hi là không thể nghi ngờ, cho dù là đã mang theo kính sát trùng che kín con người cực kỳ ma mị, vậy mà, nụ cười ấm áp ở bờ môi cùng ngũ quan xuất chúng vẫn đang bày ra trong mắt Tô Mạt. Rõ ràng là một vương tử thông minh, sao chống lại cô cũng chỉ biết cười khúc khích chứ?

Tô Mạt nhăn nhú mi, không hiểu hỏi: “Anh cười cái gì?”

Quý Thần Hi nhún vai trả lời, “Không có gì, nhìn thấy chúng ta thì vui vẻ thôi, vui vẻ thì sẽ buồn cười.”

“Tật xấu.”

Tô Mạt quyết định tạm thời không để ý tới người đàn ông ngày thơ này, đang muốn quay đầu thì bị anh ôm cầm dưới, buộc quay trở lại.

“Tô Tô, hãy để cho anh nhìn em.” Con người của Quý Thần Hi lóe ra ánh sáng từ từ rực rỡ, “Tô Tô, em rất đẹp nha.”

“Ba hoa!” Tô Mạt trừng anh một cái, cúi đầu không để ý tới anh nữa, lại mặc cho anh ôm mình vào trong ngực.

Đầu của cô nhẹ nhàng tựa lên trên bả vai của anh, vị trí lỗ tai gần như có thể nghe tim của anh đập, có nhiều tiết tấu, từng phát một. Hơi thở của anh ở trước trán của cô, tiếng hít thở nhẹ nhàng đung lên trên da thịt cô, thời thời khắc khắc nói cho cô biết, người đàn ông này, là thuộc về của cô, duy nhất thuộc về.

Có lẽ là hơi mệt mỏi, Tô Mạt tựa vào trên người Quý Thần Hi, không bao lâu liền ngủ mất.

Quý Thần Hi cúi đầu, nhìn thấy bóng đen ở dưới lông mi của cô, bàn tay đặt ở trên bụng của cô, thỏa mãn mà lộ ra một chút ý cười.

Xe vững vàng chạy ở trên đường lớn hoa diên huân y thảo, hai giờ sau đó, Quý Thần Hi kêu Tô Mạt tỉnh.

Vốn tưởng rằng chuyến đi Provence lần này, Quý Thần Hi sẽ cùng cô ở tại Tứ Quý tử các, nhưng không nghĩ đến anh lại học “Ẩn trộm xông cửa trống”, kéo cô xuống xe ở trước trang viên hoa hồng của Shirley.

Hàng rào công nghệ trước mắt chạm trở tỉnh xảo, hoa hồng như mọc thành bức hoạ che kín sân bên trong, Tô Mạt hỏi ngược lại: “Chúng ta, ở nơi này?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà, nơi này không phải là trang viên của ba mẹ anh sao?”

Quý Thần Hi khoát khoát tay, sửa lỗi của Tô Mạt, “Chính xác mà nói, nơi này là trang viên của ba mẹ chúng ta!”

Thật vất vả mới cột chung Tô Mạt và mình một chỗ, tuyệt đối tuyệt đối phải bảo hộ lãnh thổ của mình, tỷ như em, anh, đều là dùng từ, tốt nhất chính là gọi chung, của chúng ta.

Tô Mạt liếc anh một cái, chẳng muốn so đo chút tâm tư kia, “Cho dù là như vậy, không phải chúng ta nên gọi trước sao.”

“Tin tưởng anh Tô Tô, nơi này tuyệt đối là chỗ thích hợp nhất của chúng ta ở Provence.” Quý Thần Hi giả bộ sâu lắng nói một câu, lấy cái chìa khóa ra, hai ba lần là đã giải quyết xong cửa khóa trang viên, đẩy cửa ra.

Đây không phải là lần đầu tiên Tô Mạt tới nơi này, vậy mà, trang viên hoa hồng lúc này cùng với ban đầu khác nhau cực lớn.

Trước mắt có thể thấy được đều là hoa hồng, hồng , trắng , lam , tím Màu sắc khác nhau, chủng loại cũng cực đẹp, gió nhẹ nhàng lay động đài hoa hồng, lung lay sinh động. Hoa hồng đại biểu cho tình yêu, phải có tình yêu, như vậy hoa hồng cũng sẽ nở rực rỡ hơn.

Tô Mạt nháy mắt mấy cái, trước mắt liên tục thành một biển hoa làm cô kinh ngạc, “Chúng ta, thật sự có thể ở chỗ này?”

Đối mặt với không xác định của Tô Mạt, Quý Thần Hi cười dịu dàng, trực tiếp kéo tay của cô, cùng đi vào trang viên như mộng ảo này.

Vào thời điểm này, Tứ Quý tử các cách trang viên hoa hồng không xa có một nhóm “khách tham quan” mới vừa đi, một đội nhân mã cầm đầu báo cáo kết quả mới nhất với công chúa Sophie ở phía xa Eros.

“Công chúa Sophie, ở Provence không có phát hiện bóng dáng của điện hạ.”

“Biết rồi, tiếp tục tìm.”

“Vâng.”

Tắt máy truyền tin, công chúa Sophie đứng ở phía sau rèm cửa sổ mờ tối, mắt khép hờ, vuốt vuốt dụng cụ nhỏ trong tay, một hồi lâu, cô nhẹ giọng cười một tiếng: “Anh cũng nghe rồi?”

“Nghe rồi.” Thanh âm của người đàn ông cảm thấy bất đắc dĩ.

“Điện hạ mang con tiện nhân biến mất khỏi Eros rồi.”

“Công chúa! Xin cô không nên nói vợ của tôi như vậy!”

Công chúa Sophie không có trách cứ anh ta chống đối, mà là cười lạnh phản bác, “Cô ta là vợ trước của anh, hiện tại, cô ta là vị hôn thê của vương tử điện hạ Eros.”

“Cho dù là như vậy, cũng xin công chúa cẩn trọng lời nói.”

“Tôi không muốn dây dưa với anh những vấn đề không có ý nghĩa này, tôi chỉ muốn tìm ra điện hạ, mà anh, muốn Tô Mạt.” Vì nguyên nhân này, cô mới có thể cố gắng đứng cùng với người đàn ông không có thân phận địa vị.

Lưu Lăng cúi đầu, lầm bầm: “Tôi chỉ muốn làm chút gì đó để đền bù lại mà thôi!”

“Hiện tại tìm ra bọn họ mới là quan trọng, Provence là địa phương điện hạ thích nhất, nhưng tôi đoán anh ta tuyệt đối sẽ không mang cô gái kia đi, bởi vì anh ta cũng biết tôi sẽ đi tìm. Như vậy hiện tại, điện hạ nhất định là đến Châu Á.”

“Công chúa hình như rất xác định.”

“Dĩ nhiên, nơi đó điện hạ có mấy người bạn rất có thể lực, chỉ cần đến nơi đó, điện hạ mới có thể thoát khỏi truy tìm của tôi.”

Đối với lời nói chắc chắn của công chúa Sophie, Lưu Lăng chỉ im lặng, nếu như có thể anh không muốn tổn thương Tô Mạt, chỉ là muốn đền bù lại.

126. Chương 126: Lúc Đó Yêu Em

Nhiệt độ ẩm áp làm cho người ta buồn ngủ, bốn phía vô số hoa hồng xinh đẹp nở rộ, ngồi ở trên ghế dựa trong hoa viên, yên lặng cảm nhận thời gian buổi chiều vô cùng thoải mái.

Mùi hoa kèm theo từng trận gió mát làm người ta thoải mái, nhất là thời gian an bình như vậy.

“Tô Tô, có muốn uống nước hay không?”

Thanh âm đến từ bên cạnh làm Tô Mạt mở mắt ra, nhận lấy ly trà Quý Thần Hi bưng qua uống một ngụm nước, cô muốn ngồi dậy nhưng lại có chút khó khăn. Mang thai 9 tháng, bụng đội lên ngăn cản động tác tùy ý của cô.

Quý Thần Hi lấy ly nước trong tay Tô Mạt ra, ôm cô ngồi dậy, ở sau lưng cô kê thêm một cái gối ôm thật dày.

Vuốt phần gồ lên của mình, Tô Mạt hơi cau mày, “Gần đây bụng càng ngày càng nặng, có phải sắp đến ngày dự sinh hay không vậy?”

Quý Thần Hi suy nghĩ một chút, cái mền trong tay nhẹ nhàng đắp lên trên người cô: “Ngày dự sinh còn hơn nửa tháng, bây giờ em vẫn là hiện tượng bình thường, không có chuyện gì.”

Bác sĩ nổi danh đều nói như vậy, Tô Mạt gật đầu một cái.

Kể từ lúc mang thai, không ngờ rằng Thần Hi lại quan tâm đến đứa bé này mãnh liệt như vậy, biết rõ Thần Hi giống như cô, đang mong đợi sinh mạng nhỏ này ra đời, nhưng từ đầu chí cuối Thần Hi đều không có biểu hiện gì quan tâm với đứa bé. Có thể nói Quý Thần Hi yêu cô nhất, con thứ hai, vậy mà có một việc cô rất muốn hiểu rõ.

Giống như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, cô quay đầu nhìn Quý Thần Hi, “Anh nói xem, em mang là con trai hay con gái đây?”

“Đều có thể.” Quý Thần Hi vội vàng đem áo chòang khoác lên trên người Tô Mạt, trả lời tùy ý.

Tô Mạt có chút không hiểu, nhướn mày lên nhìn anh, cũng không nói chuyện.

Quý Thần Hi đem áo chòang và cái mền đều đắp kín, mới phát giác ánh mắt của Tô Mạt nhìn mình rất quái dị. Nhớ tới trả lời mới vừa rồi, anh liền hiểu ý tứ của Tô Mạt, vội vàng cười làm lành, “Chỉ cần là em sinh, mặc kệ con trai hay con gái, đều là con của anh chứ sao.”

“Ề hèm.” Hiển nhiên trả lời như vậy không thể làm cho Tô Mạt hài lòng, cô lạnh lùng nhìn chằm chằm cha đứa bé, “Vậy anh thích con trai hay con gái?”

“Đều thích, đều thích.”

“Hình như anh không có quan tâm lắm đến con?”

Nghi ngờ của Tô Mạt làm Quý Thần Hi ngẩn ra, ngay sau đó lắc đầu cười nhẹ, ngồi ở bên cạnh Tô Mạt, ôm cả người cô vào trong ngực, “Anh cho em biết một chuyện, nhưng mà em phải đáp ứng anh, phải nghe hết toàn bộ lời nói của anh thì mới có thể lựa chọn tức giận hay là tha thứ.”

Tô Mạt im lặng gật đầu một cái.

“Em còn nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên chúng ta gặp mặt chứ?”

“Ở bar midnight thành phố H.” Tô Mạt nhớ ngày đó, là ngày đầu tiên cô dùng một triệu để cáo biệt độc thân.

Quý Thần Hi gật đầu một cái, lấy đầu cô tựa lên trên vai mình, “Ngày đó là tình cờ, trời ban cho tình cờ. Anh vốn là chỉ hẹn bọn Mặc Vận đi uống rượu, làm thế nào cũng không có nghĩ ra sau đó gặp em, hoặc là nói, không có nghĩ qua gặp mặt liền yêu. Sự xuất hiện của em đánh loạn kế hoạch ban đầu của anh.”

“Kế hoạch?” Tô Mạt chú ý tới cái từ này.

“Ừ, khi đó mặc dù thân là vương tử của Eros, nhưng anh cũng không nguyện ý thừa kế vương vị. Em biết đó, cậu anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh, anh và bọn họ chơi chạy cự li dài, liên tục chín năm, hành tung của anh ở các nơi trên thế giới đều mơ hồ, nhưng đáng tiếc, trách nhiệm của anh, mọi cách trốn tránh đều không có tác dụng. Vì có thể hoàn toàn thoát khỏi trói buộc của vương vị này, anh và cậu nói ra một điều kiện. Nội dung chính là trước khi anh 26 tuổi nhất định phải có một đứa con huyết thống thuần chánh và cũng chính là người thừa kế lựa chọn thứ hai, như thế cậu có thể tuyên bố sau khi anh 35 tuổi lại thừa kế vương vị, hoặc là do con cháu anh thừa kế. Nhưng nếu như không có thì nhất định anh phải ở 26 tuổi trở lại công quốc Eros lên ngôi trở thành quốc vương.” Quý Thần Hi than nhẹ một tiếng, “Đối với anh mà nói, đây là một chủ ý tốt có thể nhất cử lưỡng tiện. Bởi vì anh biết, từ trong lòng anh đã cự tuyệt trở thành quốc vương, cũng không thể tùy tiện kết hôn với một phụ nữ, cho nên chỉ cần có một đứa nhỏ anh liền có thể đẩy xuống tất cả.”

Không kết hôn, lại muốn có con. ý tưởng của Quý Thần Hi là đơn giản như vậy, đối với một người đàn ông mà nói, đây là kế hoạch tốt cỡ nào, nhưng đối với mẹ đứa bé kia, đây là kết cục tàn nhẫn cỡ nào!

Tô Mạt đột nhiên cảm thấy tim của mình lạnh một chút, tay không tự giác mà xoa bụng của mình.

Quý Thần Hi chú ý tới hành động của cô, nhưng không có ngăn cản cô, mà tiếp tục nói: “Cũng chính ngày đó, anh quyết định dùng cái biện pháp này tranh thủ tự do ỉnh, vậy mà ông trời làm không tốt, đang lúc ý định của anh không chịu trách nhiệm như thế, em xuất hiện.”

Ngón tay dài trắng nõn cầm tay hơi lạnh của Tô Mạt, cùng nhau đặt ở bụng của Tô Mạt, giọng nói của Quý Thần Hi có chút thấp, có chút ấm, “Ngày đó, em mặc một cái quần màu lam, nhìn thấy em lần đầu tiên, anh cho rằng nhìn thấy bông tuyết tinh khiết nhất trên núi Alpes. Em rõ ràng lãnh đạm như vậy, xa cách như vậy, nhưng anh lại nhìn thấy trong mắt em đau đớn, bất đắc dĩ, giễu cợt và chán ghét chính mình, không biết vì sao, nhất cử nhất động của em đều giằng co ở trong tầm mắt anh, anh muốn dời đi cũng không được.”

Vương tử phong lưu đa tình gặp phải nữ thần băng tuyết hóa thân, cảm giác trong nháy mắt đều trở thành vĩnh hằng. Đây chính là số mệnh Quý Thần Hi nhìn thấy Tô Mạt lần đầu tiên, không thể trốn tránh.

“Thấy em uống rượu mạnh một ly lại một ly, anh không khống chế được muốn đến gần em, cho nên.”

Quý Thần Hi dừng lại, cảm giác ngón tay cứng ngắc của Tô Mạt khôi phục mềm mại, cũng biết màn lạnh lẽo kia ở trong lòng cô đã tiêu trừ, anh mới yên tâm nói tiếp, “Đêm đó không có ở trong dự liệu của anh, mặc dù anh đối với em là vừa thấy đã yêu, nhưng mà anh cũng không muốn nhanh như vậy đã lấy được em. Em thiếu hụt chính là yêu, cho nên anh muốn từng bước từng bước theo đuổi em, để cho em cảm giác được tình yêu của anh, tiếp theo yêu anh.”

Tô Mạt cắn cắn môi, nhỏ giọng hỏi: “Đêm đó, là em chủ động?”

“Hẳn là hai bên tình nguyện.” Quý Thần Hi hôn nhẹ bên má cô một cái, quyết định tạm thời nhảy qua cái đề tài này, “Nhưng anh thật sự không nghĩ tới, sau khi trời sáng em lại dám để lại giấy nợ thả chim bồ câu anh (thất hèn)!”

Giấy nợ “gọi vịt” hoàn toàn đã kích lòng tự ái người đàn ông của anh. Vương tử điện hạ thân phận cao quý trở thành cùng ngủ cũng thôi đi, lại còn bị vứt bỏ tàn nhẫn? !

Giọng nói cắn răng nghiêng lợi của Quý Thần Hi không có lừa gạt được lỗ tai của Tô Mạt, Tô Mạt nhún nhún vai, bày tỏ mình không sợ, “Em cho rằng gặp phải là Ngưu Lang đặc biệt quyến rũ cô gái say rượu.” (Ngưu Lang là cách gọi những người trong đội ngũ “traí đẹp” tiếp rượu tại các quán bar, sàn nhảy)

“Ngưu Lang?” Quý Thần Hi nhất quyết không tha đem mặt tiến tới trước mắt Tô Mạt, môi ý vị hôn lên gương mặt của cô, tựa như lưu manh hỏi: “Em gặp qua Ngưu Lang đẹp trai như vậy chưa?”

Tô Mạt đẩy nhẹ gương mặt tuấn tú làm loạn của anh, cười nhẹ và nói: “Không có không có, em chưa từng gặp qua bồ có con người màu xanh, không cần. nhột quá.”

Nói đến màu sắc của ánh mắt, Quý Thần Hi dừng lại hành động lưu manh có chút không hiểu, “Lúc anh gặp em rõ ràng có mang kính đổi màu, làm thế nào em nhận ra?”

127. Chương 127: Bị Tìm Được

“Em cũng không biết, khi đó đã rất say rồi, chẳng qua là còn nhớ rõ màu mắt của anh, xanh giống như biển.” Tô Mạt cố gắng hồi tưởng cảnh tượng lúc đó của Quý Thần Hi, “Có lẽ cái này cùng với anh có thể nhìn thấy cảm xúc không muốn người biết trong mắt em là một đạo lý. Không nói được, dù sao cũng là biết.”

Quý Thần Hi gạt đầu một cái, vậy có lẽ chính là tâm linh tương thông thôi. “Sau đó anh liền nhờ cậu bạn tốt giúp anh truy xét tung tích của em, nào ngờ đúng lúc đến công ty của Nhược Khê, anh liền tìm một danh mục cùng theo đến đó. Lúc mới bắt đầu cảm thấy em là một cô gái trong trẻo lạnh lùng, càng tiếp xúc càng phát hiện, thì ra Tô Tô của anh là một người đáng yêu lại cố chấp.”

“Khi đó anh điều tra em?” Tô Mạt nhớ lại chuyện bọn họ gặp phải Lưu Lăng ở trên đường.

Quý Thần Hi lắc đầu một cái, “Không có, anh biết rõ chuyện của em là ở buổi tối lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, em uống nhiều, anh đỡ em lên trên giường nghỉ ngơi thì điện thoại vang, là một cô gái làm cho người ta cảm tức gọi tới, cô ta nói mấy câu, còn lại tự anh đoán.”

Tô Mạt cảm thấy Quý Thần Hi thật sự là kỳ quái, rõ ràng hiểu được thân phận hai người khác nhau một trời một vực, sao lại ngốc đến mức không phải là cô thì không được, “Nếu anh cũng biết chuyện của em, sao lại còn phải dây dưa với em chết không buông?”

Quý Thần Hi bắt đầu dĩ nhiên môi, “Nếu tình yêu có thể không chế, thì sao là tình yêu chứ. Anh biết rõ không thể động tình với em, nhưng mà anh vẫn động, anh biết rõ chúng ta không phải là người của một thế giới, nhưng mà anh vẫn kiên quyết kéo em vào bầu trời của anh.”

Tô Mạt đột nhiên nhớ lại lời nói mà Liễu Thi Nguyệt đã từng nói: Em rất không muốn ở chung một chỗ với Vân đại thần, nhưng em không khống chế bản thân mình được. Cho dù có biết rõ yêu anh ấy là một chuyện cực khổ, nhưng em vẫn muốn được kết hợp với anh ấy cả đời.

Liễu Thi Nguyệt khi đó ngọt ngào bắt đầu dĩ nhiên, bây giờ cô có chút hiểu.

“Tóm lại, từ khi đó vận mệnh của chúng ta liền liên lụy với nhau.” Quý Thần Hi nắm hai tay của cô, một đôi mắt màu xanh nhìn chăm chú vào mắt của Tô Mạt, không tránh không né, “Anh yêu em, cũng yêu con của chúng ta. Anh biết rõ, trước đó nhất định em đang suy nghĩ tại sao anh không quan tâm con. Thật ra thì không phải là anh không quan tâm, mà là anh không dám quan tâm. Vừa mới bắt đầu, anh chỉ là muốn một đứa bé, thật không có nghĩ tới vì đứa nhỏ mà cưới một người làm vợ. Loại cách làm không trách nhiệm này ở trong mắt người khác là hoang đường thiếu chút nữa làm cho anh vạn kiếp bất phục, cho đến nhìn thấy em”

Tô Mạt cúi đầu, nhìn tay của hai người, “Thần Hi.”

“Có thể có được em là hạnh phúc lớn nhất đời này của anh, thời điểm ở chung một chỗ với em anh cảm thấy làm thế nào đều là hạnh phúc, bao gồm thời gian ở Eros. Anh rõ ràng là rất ghét cái loại cuộc sống công thức hóa đó, nhưng bởi vì có em, hết thảy đều có thể chịu đựng. Cho nên chuyện đứa bé anh đều không quên, có lẽ là ông trời giúp anh, tặng đứa bé cho chúng ta. Đứa bé này là ở thời điểm chúng ta yêu nhau mà có, nó ra đời chỉ nhận yêu, không vì cái gì khác.” Quý Thần Hi cười đưa mắt nhìn Tô Mạt, đem lấy dung nhan của cô khắc vào ở chỗ sâu nhất trong đầu, “Vô luận là con trai hay con gái, anh đều yêu.”

Tô Mạt không nháy mắt, cùng với Quý Thần Hi nhìn nhau. Thần sắc trong mắt một tia cũng không bỏ sót, đó là yêu, Quý Thần Hi yêu Tô Mạt, dây dưa mà yêu lâu dài.

Gió thổi hoa ẩn, hương thơm cả vườn.

Tìm hơn năm tháng, đem địa phương có thể tìm được đều lật lên mà vẫn không thu hoạch được gì, Quý Thần Hi và Tô Mạt cứ như vậy thần bí biến mất ở trong mắt mọi người.

Vậy mà, bệ hạ Nors không vội, công chúa Shirley cũng không gấp, hoàng gia Eros đối với bên ngoài tuyên bố vương tử điện hạ cùng với Vương Phi ở trong nước chuẩn bị hôn lễ của mình, tạm thời không xuất hiện ở bên ngoài.

Loại lấy cớ này lừa ánh mắt của người dân, nhưng không thể gạt được tai mắt của công chúa Sophie, cô biết, đây là kế hoạch thận trọng nhất của Quý Thần Hi, cái anh ta muốn chính là thời gian để bảo vệ an toàn cho Tô Mạt, chỉ cần Tô Mạt có thể thuận lợi sinh hạ đứa nhỏ, anh ta sẽ lập tức xuất hiện, và tuyên bố hôn lễ của Tô Mạt và anh ta, sau đó là đứa bé lên ngôi. tất cả trở thành kết cục đã định, anh ta liền thắng.

Tất cả mọi người sẽ chú ý hôn lễ long trọng của vương tử, sẽ không bao giờ có người nhớ đến vương tử điện hạ đã từng có một vị hôn thê, tỷ như cô.

Elroy, anh cho rằng anh thật sự có thể đạt được mong muốn như vậy sao? Cuộc đời của tôi đều là sống ở phía dưới hào quang, lần này cũng quyết không cho phép cô gái khác giành phong thái vốn nên thuộc về tôi!

Công chúa Sophie bóp nát chiếc khăn tay giá trị xa xỉ trong tay, neho mắt lại, cẩn thận tính toán địa phương bọn họ có thể đi.

Châu Á là phạm vi thể lực của mấy bạn tốt của Elroy, cũng là nơi Elroy có thể ẩn núp nhất. Cô dùng hết toàn bộ ước chừng tổn mất ba tháng mới phát hiện nơi đó căn bản không có tung tích của Elroy, mà mấy Châu lục khác tuyên bố không có phát hiện hành tung của điện hạ Elroy.

Sống gặp người, chết thấy xác, Elroy cho dù thông minh tuyệt đỉnh như thế nào, mang theo một cô gái tuyệt đối cũng sẽ không biến mất khỏi thế giới này, bọn họ nhất định là núp ở là một địa phương mà cô không nhìn thấy.

Rốt cuộc là địa phương nào đây? Có chỗ nào đối với Elroy là một chỗ tuyệt đối an toàn để yên tâm sinh con?

Thể lực lớn nhất Châu Á không có anh ta. Bỏ qua Châu Á, chỗ anh ta đặt chân liền đầy màu sắc.

Chẳng lẽ. Chẳng lẽ anh ta vẫn còn ở Châu Âu? !

Công chúa Sophie lại nhíu mi tâm, bắt đầu suy nghĩ.

Người Trung Quốc thường nói, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, chỗ an toàn nhất chính là chỗ dễ dàng bị người sơ sót nhất, Elroy biết cô chắc chắn sẽ đến Châu Á tìm anh ta, cho nên kế hoạch của anh ta chính là kiềm cô ở Châu Á, tuy cô đào ba thước đất, mà anh lại đứng lúc tranh thủ thời gian để cho Tô Mạt sinh con. Như vậy, hiện tại anh ta hẳn là ở Châu Âu.

“Provence!”

“Công chúa Sophie” Người đồng sự trợn to hai mắt như đinh chém sắt.

Provence, Elroy nhất định ở chỗ này! Nơi đó là trạm thứ nhất cô sẽ tìm kiếm, cũng bởi vì trước đó Elroy và Tô Mạt ở qua nơi nào, cô sẽ cảm thấy Elroy không thể nào tự chui đầu vào lưới, cho nên Provence chính là nơi cô yên tâm nhất!

“Công chúa Sophie, ý của cô là Tô Mạt ở Provence?” Lưu Lăng cẩn thận hỏi, “Nhưng mà trang viên ở Provence cũng đã lục soát qua rồi, cũng không có nhìn thấy Tô Mạt.”

Công chúa Sophie trầm ngâm nói: “Tôi nhớ anh đã nói, tên tiếng trung của Elroy là họ Quý, người của dòng họ này ở trên quốc tế sự nghiệp chữa bệnh có thể lực lớn vô cùng, cho nên Elroy cũng chính là tộc trưởng của gia tộc này đúng không?”

“Phải”

“Như vậy, ở Provence tìm một trang viên của gia tộc Quý thị!” Công chúa Sophie hung hăng nói, “Bọn họ, nhất định ở nơi đó!”

Lưu Lăng cam chịu gật đầu một cái, ánh mắt cực kỳ phức tạp mà lui ra ngoài.

Cùng hợp tác với công chúa này là một chuyện bảo hồ lột da, nhưng mà vì Tô Mạt, cho dù là nguy hiểm cũng chỉ có thể chịu đựng. (bảo hồ lột da :không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương)

Provence, chẳng lẽ Tô Mạt thật sự ở nơi đó?

128. Chương 128: Đứa Bé Giáng Sinh (1)

Tô Mạt chưa từng nghĩ tới sẽ gặp Lưu Lăng lần nữa, lúc cô ra cửa tản bộ. Nhìn thấy Lưu Lăng đồng thời cô cũng đã hiểu, hành tung của mình và Quý Thần Hi đã bị lộ.

“Tô Mạt.”

Lưu Lăng nhìn thấy phụ nữ có thai ở trước mắt thanh lệ thanh nhã có mấy phần hoảng hốt. Dung nhan của Tô Mạt vẫn như cũ, giữa hai lông mày vẫn là lãnh đạm xa cách, ngay cả lúc nhìn thấy anh cũng chỉ là kinh ngạc trong nháy mắt mà thôi. Rõ ràng vẫn giống như một năm trước, tại sao anh lại cảm thấy Tô Mạt đã không phải là Tô Mạt của trước đây nữa.

Nghe Lưu Lăng gọi, Tô Mạt hơi gật đầu.

Lại cũng không nguyện ý nói nhiều lời với mình à. Lưu Lăng cười thê lương, “Em, sống có tốt hay không?”

“Cũng được” Tô Mạt nhàn nhạt mở miệng, “Lần trước anh tha cho tôi một mạng, tôi vẫn còn chưa kịp cảm ơn anh.”

“Không.” Lưu Lăng cười khở, “Lần đó anh thật sự muốn hại em, chỉ là điện hạ anh ta. anh chỉ thay đổi kế hoạch thôi.”

Kế hoạch của anh ta chính là muốn phá hủy Tô Mạt, mà mục đích của Quý Thần Hi là bảo vệ cô, một người là chồng trước của cô, một người là vị hôn phu hiện tại của cô, thái độ của hai người hoàn toàn đối lập thấy thế nào cũng làm người kinh ngạc.

Tô Mạt mà Lưu Lăng biết cũng chỉ là “A” một tiếng, tựa hồ mặc kệ dạng chấn động như thế nào cũng không kích thích nổi một chút tâm tình của cô.

Tô Mạt lãnh đạm như thế, cũng làm cho Lưu Lăng không biết tiếp theo nên nói câu gì, cúi đầu đồng thời liếc lên bụng nhô cao của Tô Mạt, “Em mang thai à.”

Tô Mạt vuốt bụng của mình, rồi gật đầu một cái, “Hơn tám tháng rồi.”

Cha của đứa bé không hỏi cũng biết, tất nhiên là Quý Thần Hi. Anh và cô ly hôn cũng chỉ hơn một năm, mà cô lại có có bầu tám tháng. Cùng cô ở một chỗ ba năm đều chưa từng có con của mình, chẳng lẽ đây là số mệnh?

Lưu Lăng mím môi, một hồi lâu mới lên tiếng: “Anh lần này tới chính lệnh của công chúa Sophie.”

“Tôi lại không biết, anh đã thành thân tín của công chúa Sophie rồi.” Tô Mạt lạnh lùng cười một tiếng, “Thành phố H không tốt sao, bệnh viện Cuồng Long của anh, tình nhân của anh, con của anh. Tôi gì phải nhảy vào loại chuyện như vậy. Tôi có chỗ nào có lỗi với anh, mà ba lần bốn lượt anh muốn đối nghịch với tôi, nhất định phải nhìn thấy tôi chán chường anh mới an tâm.”

Mặc dù lời của Tô Mạt là hỏi, nhưng Lưu Lăng biết cô đã nổi giận, “Tô Mạt, anh thừa nhận lúc mới bắt đầu anh muốn phá hư hạnh phúc của em, nhưng mà hiện tại.”

“Anh không cần phải nói nữa!”

Tô Mạt lui một bước, mắt lạnh nhìn Lưu Lăng, “Một ngày vợ chồng trăm ngày ân ái, tôi và anh vợ chồng ba năm lại đối lấy đủ loại tính toán của anh, Lưu Lăng, vừa bắt đầu tôi đã nhìn lầm anh, cho nên vô luận tôi bỏ ra cho anh như thế nào cũng cảm thấy ở cuộc hôn nhân thất bại này anh mới chính là người uất ức hoàn toàn.”

Lời nói của Tô Mạt chính là phần mềm ở trong lòng Lưu Lăng.

Vừa bắt đầu đúng là anh cảm thấy Tô Mạt không nên ly hôn với anh, mình uất ức cưới cô ấy một người không có thân phận địa vị, tại sao cô ấy có thể ly hôn với anh. Cho dù là ly hôn, cũng nên nói trước với anh mới đúng, người bị ném bỏ là cô ấy, mà không phải là anh!

Vậy mà, trong nháy mắt Tô Mạt và Quý Thần Hi ở cùng một chỗ, trong lòng anh không khổng chế được ghen tuông là chuyện gì xảy ra?

Rõ ràng cưới cô ấy chỉ là vì đất đai của cô ấy, cô ấy vì muốn ly hôn với anh, đem đất đai đưa cho anh mà không hề hối tiếc. Đối với anh mà nói, đây rõ ràng là kết cục tốt nhất, tiếp nhận lấy đất đai, phải sạch quan hệ với Tô Mạt, còn có thể ở cùng với cô gái mình thích.

Nhưng, tại sao lúc biết được Tô Mạt rời khỏi thành phố H, cảm giác trống rỗng trong lòng mãnh liệt như thế chứ?

Vì nhận rõ tim của mình, anh rời khỏi thành phố H đi đến Eros. Khi nhìn thấy Tô Mạt đoan trang dựa vào bên người Quý Thần Hi thì cái loại ghen tỵ đó bộc phát ra rõ ràng nói cho anh biết, Lưu Lăng, mày yêu Tô Mạt rồi.

Chồng đã ly hôn phát hiện mình lại yêu vợ trước của mình, đây là chuyện buồn cười cỡ nào.

Lúc này khi nhìn thấy cô ấy, đột nhiên phát hiện mình rất nhớ cô ấy.

Tô Mạt lắc đầu một cái, nhàn nhạt nói ra; “Anh đã tìm được tôi rồi, có thủ đoạn gì, thì bây giờ liền xuất ra đi.”

Lưu Lăng khoát tay, “Tô Mạt, anh đã biết mình sai rồi, lần này tới cũng không phải là muốn nhằm vào em.”

“Nếu như vậy, hẹn gặp lại.” Tô Mạt xoay người, đầu cũng không quay lại mà chuẩn bị rời đi.

Lưu Lăng thấy Tô Mạt muốn rời khỏi, không chút nghĩ ngợi muốn kéo cô, “Chờ một chút!”

“Buông tôi ra!” Tô Mạt tránh thoát trói buộc của Lưu Lăng, cau mày gầm nhẹ, “Mời tự trọng!”

Lưu Lăng không muốn cô cứ như vậy mà biến mất, muốn cô ở lại một chút, cho nên cầm lấy cánh tay cô nhẹ giọng khuyên, “Tô Mạt, anh chỉ là muốn nhìn em nhiều một chút.”

“Nhưng tôi không muốn nhìn thấy anh!” Tô Mạt giùng giàng, “Buông tôi ra!”

“Tô Mạt!” Lưu Lăng dùng một tay khác chuẩn bị nắm lấy cô, nhưng không ngờ Tô Mạt nắm chặt quả đấm, lại liều lĩnh hất anh ra.

Lúc Tô Mạt tránh không chế của anh thì ngã về phía sau, Lưu Lăng lại muốn cứu cũng đã tới không kịp, trơ mắt nhìn Tô Mạt lui về phía sau một bước dài, ngã ngồi trên mặt đất.

Máu từ dưới váy cô chậm rãi chảy ra.

“Tô Mạt!” Lưu Lăng sợ hãi, vội vàng ngồi xuống ở bên người cô, kiểm tra bụng của cô.

Tô Mạt bởi vì đau đớn mà tầm mắt mơ hồ, “Thần Hi. Thần Hi.”

Máu càng chảy càng nhiều, Lưu Lăng không biết làm sao, một tay ôm lấy Tô Mạt, “Tô Mạt, đừng sợ, anh mang em đi bệnh viện!”

Máu dưới váy Tô Mạt chà lên trên người của anh, dung nhan tái nhợt lạnh lẽo không có huyết sắc, Tô Mạt yếu ớt như vậy làm cho người khác đau lòng.

“Thần Hi. Cứu em. Thần Hi.” Tay Tô Mạt phủ lên trên bụng mình, ý thức cuối cùng chính là nụ cười lưu manh của Quý Thần Hi.

Lưu Lăng ôm Tô Mạt lên trên xe mình dừng ở bên cạnh, nịt chặt dây an toàn cho cô, xoay người từ buồng lái bên kia ngồi vào.

Đang lúc chuẩn bị khởi động xe, thì ngón tay cầm chìa khóa dừng lại.

Cứu Tô Mạt, vậy cô ấy và Quý Thần Hi, có phải. sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ. hay không

Hơi quay đầu, nhìn dung nhan cùng bụng cao vút của Tô Mạt .

Nơi đó, là con của cô ấy và Quý Thần Hi, không phải là cô ấy và mình

Tay cầm vô lăng căng thẳng, xương ngón tay trắng bệch. Lưu Lăng đang giùng giàng, cứu, hay là không cứu.

Bụng truyền đến đau đớn kinh người, Tô Mạt khôi phục lại một chút thần trí, thở hổn hển dồn dập, cô khó khăn nâng tay lên kéo cánh tay của Lưu Lăng.

Lưu Lăng nhìn thấy kiên trì hi vọng trong mắt của Tô Mạt, cùng thanh âm yếu ớt của cô, “Cứu. Cứu cứu con của tôi.”

Chỉ là cứu đứa bé, cũng không phải là nói cứu cô. Tô Mạt quả nhiên vẫn là Tô Mạt, luôn là vì thứ quan trọng nhất của mình mà hy sinh tất cả, đây mới là Tô Mạt mà anh biết.

Quên đi, có thể có được cô ấy ba năm đã là trời cao ban ơn, còn để ý cái gì chứ?

Lưu Lăng cầm một tay hơi lạnh của Tô Mạt, từ túi quần áo bà bầu của cô lấy điện thoại ra, bấm một dãy số duy nhất phía trên.

“Tô Tô. . . .” Thanh âm dễ nghe của Quý Thần Hi từ bên kia truyền đến, Lưu Lăng chẳng qua là hồ hững hờ cắt đứt, “Tôi là Lưu Lăng, Tô Mạt ngã xuống ở ven đường. . . .”

129. Chương 129: Đứa Bé Giáng Sinh (2)

Đèn phòng sanh đỏ đến chói mắt, Quý Thần Hi ngồi ở trên ghế bên cạnh, nắm hai tay, bình tĩnh nhìn hai cánh cửa, không nói một lời.

Lưu Lăng ngồi ở một chỗ khác, cẩn thận dò xét Quý Thần Hi, anh không hiểu tại sao anh ta có thể lạnh nhạt như vậy — ít nhất ở trong mắt của anh, Quý Thần Hi không nóng không vội, chẳng qua là vẻ mặt không chút thay đổi mà nhìn cửa.

Người đàn ông này thật kỳ quái.

Lưu Lăng nhớ lần đầu tiên lúc anh nhìn thấy Quý Thần Hi, đó là mới vừa ly hôn với Tô Mạt không lâu, anh kinh ngạc vì ngũ quan tuấn mỹ xuất chúng của Quý Thần Hi cùng khí chất cao quý tao nhã, mặc dù nói không biết người đàn ông này là từ địa phương nào tới, song là một viện trưởng của xã hội thượng lưu, anh trước tiên liền đoán Quý Thần Hi không phải là người đơn giản. Anh cho rằng người đàn ông ưu tú như vậy mặc kệ làm như thế nào cũng sẽ không động chân tình đối với Tô Mạt loại phụ nữ đã ly dị này Vậy mà, thời gian chứng minh anh sai rồi, một sai lầm khủng khiếp.

Quý Thần Hi thân là vương tử của Eros, tộc trưởng gia tộc Quý thị thật sự yêu Tô Mạt, đối với cô muốn gì được đó, cực kỳ thương yêu, thậm chí nguyện ý cưới cô ấy làm vương phi của mình, phần phong thái này làm anh xấu hổ. Nhưng, tại sao bây giờ Tô Mạt lâm vào nguy cơ thì anh ta lại lạnh nhạt như thế chứ? Chẳng lẽ anh ta không nóng nảy? Không lo lắng?

Mặc dù không hiểu thái độ của Quý Thần Hi, Lưu Lăng vẫn thông minh mà lựa chọn không đi qua hỏi, nhưng không ngờ Quý Thần Hi mở miệng trước.

“Cám ơn”

“Hà?” Lưu Lăng giật mình ngẩn ra, rồi lắc đầu một cái, “Không sao, vốn cũng là lỗi của tôi. . . .”

“Mặc kệ như thế nào, anh cứu Tô Tô, tôi đều cảm tạ anh.” Quý Thần Hi rũ mắt xuống, nhàn nhạt mà nói ra: “Tôi không nghĩ tới là anh cứu Tô Tô.”

“Tôi cũng không có nghĩ tới tôi sẽ cứu cô ấy.”

Lưu Lăng cười khổ, có một chút bất đắc dĩ, “Vốn là tôi do dự, nhưng cuối cùng vẫn không có chiến thắng được lương tri, có lẽ về sau tôi cũng không làm người xấu được rồi.”

Quý Thần Hi miễn cưỡng nâng lên một đường cong, ánh mắt vẫn không nháy mà nhìn chằm chằm cửa phòng sinh.

Lưu Lăng suy nghĩ một chút, vẫn là cẩn thận hỏi: “Anh rất quan tâm Tô Mạt?”

“Ừ.” Quý Thần Hi gật đầu một cái, coi như là trả lời.

“Nhưng bộ dáng của anh không hề giống là quan tâm. . . .”

Thanh âm của Lưu Lăng cũng không lớn, Quý Thần Hi hiểu rõ ý tứ của anh ta, “Quan tâm nhất định phải ra về sao? Tô Tô đối với tôi quan trọng hơn sinh mạng, con là sự kết nối của chúng tôi, bây giờ cả hai người quan trọng nhất của tôi đang ở thời khắc sinh tử, nếu như mà tôi cũng hốt hoảng, còn có ai có thể cứu họ?”

Câu trả lời của Quý Thần Hi làm Lưu Lăng im lặng.

Anh ta nói cũng đúng, càng chí thân, càng như thế.

Hai người đàn ông này im lặng làm cho cả hành lang bệnh viện yên tĩnh, thời gian từ từ trôi qua, đang lúc Lưu Lăng đợi đến nóng ruột, thì giày cao gót thanh âm tí tách lại vang lên hành lang.

Theo phương hướng phát ra thanh âm thấy rõ người tới, Lưu Lăng tròn to mắt.

Một làn gió thơm bay tới, trước mắt của Quý Thần Hi bị một mảnh vải vóc giá trị xa xỉ chiếm giữ.

Công chúa Sophie dương dương đắc ý nhìn Quý Thần Hi, “Điện hạ, coi như anh bày nhiều mê trận như vậy nhưng vẫn là bị tôi tìm được đây.”

Hơi cau mày, Quý Thần Hi chống lại thần thái kiêu ngạo của công chúa Sophie, lạnh lùng mở miệng, chỉ là một chữ: “Cút!”

Không chỉ là công chúa Sophie, bao gồm cả Lưu Lăng, cũng không có nghĩ tới Quý Thần Hi có thể vô lễ như vậy. Công chúa Sophie mất mặt, nên thấp giọng hầm hừ: “Điện hạ, chẳng lẽ ở cùng với cô gái thân phận thấp kém cũng làm cho thái độ đúng mực hoàng thất của ngài hầu như không còn?”

“Thái độ đúng mực?” Quý Thần Hi lạnh lùng nhìn công chúa Khổng Tước làm người ta chán ghét ở trước mắt, “Với những việc mà cô đã làm như vậy, cô còn có tư cách nói thái độ đúng mực với tôi?”

“Điện hạ, tôi làm những điều này đều là vì muốn tốt cho anh”

“Không đủ khả năng!”

“Điện hạ.”

“Cút!”

Lúc một nóng một lạnh đối thoại căng thẳng, cửa phòng sanh mở ra, người có dáng vẻ bác sĩ lấy khẩu trang xuống, “Ai là thân nhân của sản phụ?”

“Tôi, tôi là vị hôn phu của cô ấy.” Quý Thần Hi đẩy công chúa Sophie ra, tiến lên đứng ở trước mặt bác sĩ, “Cô ấy thế nào rồi?”

“Có phải trước kia sản phụ từng có dấu hiệu sanh non hay không?”

Quý Thần Hi nhớ tới chuyện lần trước cỡi ngựa té bị thương, gật đầu một cái, “Thời điểm mang thai mấy tuần từng có, nhưng sau lại bồi dưỡng rất khá.”

Nữ bác sĩ lắc đầu một cái, thở dài, “Thân thể của sản phụ vốn là rất yếu, thai kỳ trước đó có dấu hiệu sanh non, hiện tại bị thương nặng có thể sẽ đưa đến sinh non.”

“Sinh non?” Quý Thần Hi nhíu mày mà hỏi: “Cô ấy sẽ gặp nguy hiểm sao?”

“Rất khó nói, chúng ta sẽ bảo đảm bình an sinh ra, nhưng.” Bác sĩ có chút khó xử nhìn Quý Thần Hi, “Nếu như thời điểm nguy cơ, không ngoại trừ sẽ có hai loại tình huống bảo vệ người lớn và bảo vệ đứa nhỏ.”

Quý Thần Hi không hề nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời: “Nếu như có nguy cơ, không cần suy tính, tôi chỉ cần người lớn bình an vô sự.”

Bác sĩ gật đầu một cái, xoay người tiến vào phòng sanh, từ trong khe hở cửa mở ra Quý Thần Hi chỉ nhìn thấy một tấm rèm màu trắng. Anh biết, sau rèm chính là Tô Tô và con còn chưa ra đời của anh.

“Điện hạ, cách làm của ngài hình như rất không hợp quy tắc của hoàng gia.” Công chúa Sophie chỉ sợ thiên hạ không loạn mà như thế này, “Anh và Tô Mạt cũng chưa có kết hôn, nhưng con của cô ta chính là người

thừa kế Eros tương lai, chưa có thương lượng với bộ hạ Nors liên chủ quan yêu cầu bảo vệ người lớn, ngài làm như vậy có suy tính đến vấn đề sau này của hoàng gia không?”

Ở hoàng thất Châu Âu có quy tắc bất thành văn, phàm là người thừa kế lựa chọn thứ nhất thì lúc sinh ra nếu như gặp phải nhân tố không thể kháng cự, hết thấy phải bảo toàn đứa nhỏ đứng đầu, còn lại thứ hai.

Quý Thần Hi đang phiền lòng, làm sao cho công chúa Sophie sắc mặt hoà nhã, “Chuyện của tôi không cần cô quản!”

“Tôi chỉ là nhắc nhở điện hạ thân là vương tử Eros nên có ý thức trách nhiệm, mà không phải vì một chuyện không quan trọng hủy đi quy tắc của hoàng gia.” Công chúa Sophie nghiêng mắt nhìn phòng sanh một cái, thờ ơ nói: “Huống chi là một cô gái bình dân hạ tiện, không phải là quý tộc gì đó, về phần cô ta cần gì suy tính nhiều như vậy.”

Nửa câu sau của công chúa Sophie đã kích thích đến ranh giới cuối cùng của Quý Thần Hi, anh đột nhiên quay đầu nhìn Sophie, bão táp trong mắt màu xanh muốn bộc phát, hung hăng nói: “Tôi nói lại một lần, đây là chuyện của tôi, không cho phép cô ở nơi này quơ tay múa chân! Tô Mạt là vợ của tôi, lại càng không cho phép cô tùy ý chửi bới cô ấy! Hiện tại, lập tức, rút khỏi tầm mắt của tôi!”

Lửa giận của Quý Thần Hi hù đến công chúa Sophie, trong lúc nhất thời cô ta cũng không dám nói gì nữa, về phía Lưu Lăng, nhìn thấy biểu tình của Quý Thần Hi giận dữ như thế lại có chút vui mừng, anh ta khấn nguyện vì Tô Mạt như vậy, nhất định là rất yêu cô ấy.

Công chúa Sophie lui sang một bên, nhìn ánh mắt của Quý Thần Hi âm u đến dọa người. Một ngày nào đó, nhất định cô sẽ làm cho anh ta biết hậu quả đối xử cô như vậy!

Thời gian qua bao lâu, Quý Thần Hi cũng không có khái niệm, ý niệm duy nhất ở đáy lòng chỉ là muốn Tô Mạt bình an.

Chỉ cần cô ấy bình an, cái gì anh cũng có thể không cần.

Ba người, ôm ba loại tâm tình cùng mục đích chờ đợi tin tức hoặc là tốt, hoặc là xấu, không để cho bọn họ chờ quá lâu, đèn phòng sanh chột tắt, cửa đóng chặt cũng từ bên trong mở ra.

Nữ bác sĩ vừa mới xuất hiện đi ra cửa đầu tiên, lấy khẩu trang xuống, đối mặt với lo lắng của Quý Thần Hi lộ ra nụ cười chúc phúc, “Chúc mừng anh, mẹ con bình an.”

130. Chương 130: Hạnh Phúc Viên Mãn (Đại Kết Cục Một)

Mẹ con. Bình an.

Quý Thần Hi tiêu hóa tin tức này thì đồng thời từ trong phòng sanh đẩy giường bệnh ra, anh vọt tới bên cạnh giường bệnh nhìn Tô Mạt.

Mới vừa sinh xong nên Tô Mạt vẫn còn hôn mê, trên mặt một chút huyết sắc cũng không có, đôi môi cũng trắng bệch , tiêu tụy mà suy yếu.

Tô Tô. Tô Tô.

Quý Thần Hi đưa ngón tay đặt ở cổ của Tô Mạt, phủ lên mạch đập, lật xem con người, xác định Tô Mạt ngoại trừ quá mệt mỏi thì không có gì đáng ngại mới thở phào một hơi.

Nữ bác sĩ nhìn thấy anh kiểm tra chuyên nghiệp như vậy cũng mỉm cười, “Vị hôn thê của anh rất kiên cường, nếu như không phải là liên quan đến ý chí, sợ rằng cô ấy và đứa bé đều sẽ gặp nguy hiểm.”

Con

Quý Thần Hi nghe lời của bác sĩ thì mới nhớ tới con, Tô Mạt ra ngoài rồi nhưng cũng không có nhìn thấy tung tích của đứa bé.

“Đứa bé là bé trai sinh non, đã từ phòng sanh trực tiếp đưa đến phòng chăm sóc, 24 giờ sau mới có thể đưa đến bên người hai vị.” Nữ bác sĩ nhìn thấy bộ dáng Quý Thần Hi nhìn trái phải vòng quanh nên giải thích một chút, “Chờ vị tiểu thư này tỉnh lại thì sau đó hai vị có thể đi đến phòng chăm sóc nhìn em bé một chút, là một bé trai so với Thiên Sứ còn giống Thiên Sứ hơn đấy.”

Lời nói của nữ bác sĩ cũng không phải nịnh hót, cô theo y nhiều năm như vậy thật sự chưa từng gặp qua trẻ sơ sinh nào xinh đẹp hơn em bé ấy.

“Cám ơn.” Quý Thần Hi chân thành nói cảm tạ với bác sĩ, sau đó đi theo đám y tá đẩy Tô Mạt biến mất ở hành lang phòng sanh.

“Công chúa, buông tay thôi.” Lưu Lăng không có bỏ qua ánh mắt tính toán trong mắt công chúa Sophie, nhẹ giọng khuyên: “Tô Mạt và điện hạ là thật lòng yêu nhau, hiện tại con cũng có rồi, bọn họ nên nhận được hạnh phúc.”

“Bọn họ nên nhận được hạnh phúc? !” Công chúa Sophie cười lạnh: “Vậy tôi, thì một mình bất hạnh?”

**

Bệnh viện tốt nhất, phòng bệnh tốt nhất, hoàn cảnh tốt nhất ở Provence. Đây là Quý Thần Hi đã an bài từ rất sớm, cho nên Tô Mạt sinh xong thì chuyện phải làm là được an bài vào phòng bệnh, do Quý Thần Hi tự mình giám hộ.

Cửa sổ phòng bệnh mở ra một khe hở, có làn gió thổi qua, rèm cửa sổ lụa trắng tạo nên sóng gợn nho nhỏ, trong hoa viên trồng một mảng lớn huân y thảo, hương hoa kia tràn ngập vào trong phòng bệnh thấm vào ruột gan .

Tô Mạt nằm ở trên giường bệnh thoải mái, an tĩnh ngủ say, hít thở đều đều, bàn tay được Quý Thần Hi ngồi ở bên giường nắm nhẹ nhàng. Lúc này an toàn có lẽ chính là nhiệt độ từ Quý Thần Hi.

Động tác của Quý Thần Hi nhẹ nhàng vén sợi tóc có chút xốc xếch của Tô Mạt, mỉm cười nhìn cô, dung nhan vẫn như cũ.

Bên trong phòng yên lặng, qua một lúc lâu, đầu ngón tay của Tô Mạt ở trong tay Quý Thần Hi hơi động đây, theo đó nhắm mi tâm lại.

“Con. Thần Hi. cứu cứu con.” Âm thanh từ lẩm bẩm chuyển sang kinh sợ: “Thần Hi!”

Đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy dung nhan Quý Thần Hi ở gần trong gang tấc, thần thái hốt hoảng, “Thần Hi! Thần Hi!”

Ngoại trừ gọi tên của anh, Tô Mạt không còn cách nào, ánh mắt luôn luôn trong trẻo lạnh lùng không có tiêu cự —— tay của cô theo thói quen vuốt bụng, nơi đó đã không còn sinh mệnh thường ngày. Con và mình tâm hợp với tâm, huyết mạch tương thông, hôm nay con không còn, trong nháy mắt Tô Mạt cũng đã hiểu.

Quý Thần Hi đứng dậy ngồi lên trên giường, cẩn thận đỡ Tô Mạt dậy, bắt lấy gối đệm ở sau lưng cô, sau đó ôm cả người cô vào trong ngực, “Tô Tô, không có chuyện gì, anh ở đây.”

“Con.” Tô Mạt nhắm mắt lại, ý muốn ngăn cản đôi mắt đầm lệ của mình, “Thật xin lỗi. Thần Hi. Thật xin lỗi.”

Con của bọn họ, bởi vì liên quan đến cô mà cứ như vậy chết đi.

Đây là cốt nhục mà Thần Hi đã chờ đợi rất lâu rồi, đứa con đầu tiên của bọn họ, dễ dàng rời bọn họ như thế.

Cô nhất định không phải là người mẹ tốt, ngay cả con mình cũng không bảo vệ được.

Quý Thần Hi hiểu nguyên nhân Tô Mạt buồn bã, liền vội vàng lắc đầu cười nhẹ, “Tô Tô, con không sao.”

Bộ dạng cô rơi lệ khiến cho anh đau lòng, cho nên anh nhất định sẽ không để cho cô rơi lệ.

“Không có sao?” Tô Mạt ngẩng đầu lên, có chút không tiếp nhận được lời nói của Quý Thần Hi, “Con không thấy mà, làm sao lại không sao?”

Đứa bé trong bụng của cô có ở đó hay không nhìn một cái cũng biết, huống chi cái loại cảm giác cùng với con tâm ý tương thông cũng không thấy, cho dù cô không phải là bác sĩ cũng không phải là y tá, nhưng cô biết, mình đã mất con. Mà Thần Hi vì muốn an ủi cô lại có thể lập ra lý do hình thức này, ngoại trừ càng làm cô thương tâm thì không có ích lợi nào khác.

Quý Thần Hi nghiêng đầu nhìn cô cười, vẻ mặt cứng chịu cùng bất đắc dĩ, “Con cũng đã ra đời rồi, nên làm sao còn có thể ở trong bụng em chứ?”

Con, ra đời.

Tô Mạt kinh ngạc ngẩng đầu, khó có thể tin, “Con ra đời rồi!”

“Đúng vậy, con đã ra đời rồi, là một bé trai, bác sĩ nói cô ấy chưa từng gặp qua bé trai nào xinh đẹp như vậy.” Quý Thần Hi đắc ý, khôi phục lại đức hạnh lưu manh, đồng dạng nói: “Chủ yếu là gene của cha nó tốt, cho nên con trai cũng xinh đẹp ha.”

Tự động coi thường bộ dáng muốn bị đánh của Quý Thần Hi, Tô Mạt cau mày nói nhỏ: “Nhưng em một chút ấn tượng cũng không có.”

“Em lâm vào hôn mê, dĩ nhiên là không có ấn tượng rồi, con là mổ bụng mà ra đời.” Quý Thần Hi đẩy vạt áo trang phục bệnh nhân của cô lên, chỉ chỉ vết thương được băng gạc băng bó: “Đây chính là vết thương mổ bụng để lại, bởi vì còn chưa hết thời gian thuốc mê, cho nên em cũng không có cảm giác đau.”

Tô Mạt theo y phục Quý Thần Hi kéo nhìn thấy băng gạc thật dày kia, tận mắt thấy mới là thật, tin chắc lời nói của Quý Thần Hi, cô đã mổ bụng sinh ra con trai.

“Vậy, con đâu? !”

“Con sinh non, nên cần ở phòng chăm sóc quan sát 24 giờ.” Quý Thần Hi vừa nói xong vừa kéo vạt áo cô xuống, đem chăn mỏng đắp lên trên người cô, cẩn thận đỡ cô nằm xuống.

Con bình an vô sự, trái tim của Tô Mạt cuối cùng cũng có thể hạ xuống. Theo Quý Thần Hi, nửa nằm ở trên giường, “Hiện tại cách 24 giờ còn bao lâu nữa?”

“Sắp rồi, em đã ngủ một ngày một đêm mà.” Quý Thần Hi cúi người ở trên gò má của Tô Mạt hôn nhẹ, thâm tình chân thành nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Cám ơn.”

“Cám ơn?”

“Cám ơn em đã sinh con cho anh, cũng cảm ơn em có thể kiên trì, tiếp tục cùng với anh.” Quý Thần Hi nắm tay của cô lên đặt ở bên môi mình, rũ mắt xuống, thấp giọng mà nói ra: “Nếu như không phải là ý chí của em kiên trì, sợ rằng bây giờ anh đã cô độc một mình rồi.”

Tô Mạt nháy mắt mấy cái, cười nhạt.

Thần Hi là chồng của cô, ông trời của cô, con là cốt nhục của cô và anh.

Lúc ý thức cô mơ hồ thì cô tự nói với mình, Thần Hi và con, cô cũng không thể mất đi một người. Có lẽ chính vì tín niệm như vậy mới có thể làm cho cô và con đều thuận lợi sống sót, mà Thần Hi, bởi vì cô bình an mà vui vẻ.

Tô Mạt cười kéo ống tay áo của Quý Thần Hi, “Em muốn nhìn con một chút.”

Cúi đầu nhìn đồng hồ của mình, biết đã đến giờ rồi, mà Tô Mạt nhất định rất nhớ con, Quý Thần Hi hớn hở gạt đầu: “Được, em chờ anh một chút, anh đi ôm con.”

131. Chương 131: Hạnh Phúc Viên Mãn (Đại Kết Cục Hai)

Trong phòng chăm sóc có một thân ảnh lén lút lút lút, cô ta nhẹ tay đẩy cửa ra, từng bước từng bước đi tới, nhìn chung quanh một lúc thấy không có một người thì sau đó mới yên tâm. Cô ta ngẩng nhìn mỗi một bé sơ sinh ở trên hộp giữ nhiệt, nhìn lại một chút bằng tên phía trên, tìm một lúc rốt cuộc ở bên trong cùng, cũng là trong hộp giữ nhiệt sang trọng nhất tìm được đứa bé mình muốn tìm.

Nhẹ nhàng mở ra nắp hộp giữ nhiệt, cô ta lấy ôm đứa bé lên, đôi mắt nhú lại.

Đây chính là con của Elroy và con tiện nhân Tô Mạt kia. Hừ, Elroy, có lẽ nằm mơ anh cũng không nghĩ tới, tôi sẽ mang con của anh đi.

Không phải là anh rất coi trọng con tiện nhân Tô Mạt kia mà không quan tâm đứa bé này sao, đã như vậy, thì bản công chúa thay thế anh “chăm sóc” sinh mệnh nhỏ này.

Anh cư xử tôi thế nào, tôi sẽ đối xử với con của anh như thế! Tôi muốn để cho nó hối hận vì đã đi tới trên đời này, càng để cho con nhỏ Tô Mạt kia vĩnh viễn thống khổ!

Cô ta cướp đi chồng của tôi, thì tôi cướp con của cô ta đi, mọi người không thiếu nợ lẫn nhau, hưởng chi, không có đứa bé này, cô ta còn có tư cách gì trở thành Vương Phi Eros, Vương Hậu tương lai! Vị trí này sớm muộn vẫn là của tôi, bất luận kẻ nào cũng không được giành!

Công chúa Sophie ác độc vụng trộm cười một tiếng, ôm bé sơ sinh chuẩn bị rời đi, cửa phòng chăm sóc đột nhiên mở ra.

Có người!

Công chúa Sophie có tật giật mình, lui về phía sau một bước, nhìn chăm chăm vào người ở cửa.

Quý Thần Hi đẩy cửa ra thì nhìn thấy Sophie, cũng nhìn thấy đứa bé ở trong ngực cô ta, mặc dù nói không biết là con ai, nhưng anh vẫn cả kinh, “Cô làm gì đó!”

Công chúa Sophie khẽ cắn răng, khàn giọng nói: “Không nên tới!”

Quý Thần Hi thấy rõ đứa bé trong ngực cô ta là từ ôm ra từ cái hộp giữ nhiệt đặc biệt phía sau, dĩ nhiên cũng biết đó là con của mình, trong mắt căng thẳng, hung hăng mở miệng: “Để đứa bé xuống!”

Hai tay của công chúa Sophie ôm trẻ sơ sinh, lui về phía sau, “Không nên tới. Không được tới. Nếu không tôi.”

“Cô muốn làm thế nào!”

“Tôi. đứa bé.” Đôi ưng của Quý Thần Hi cảm tức nhìn , Sophie công chúa nói không mạch lạc, không thể làm gì khác hơn là lùi bước lần nữa.

“Buông con tôi xuống!”

“Không. Không nên tới.”

Quý Thần Hi đi một bước, thì cô ta lùi một bước, rốt cuộc cũng đến bên tường, không thể lui được nữa.

“Sophie, nếu như cô thông minh thì bây giờ trả con cho tôi, tôi có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ, nếu không.” Quý Thần Hi không nói tiếp, đứng cách Sophie năm bước xa, không tiến tới gần nữa.

Chó gấp sẽ nhảy tường, hưởng chi là người, hưởng chi là một cô gái không có lương tri không quan tâm tới.

Công chúa Sophie vốn là tim đập nhanh, hiện tại bị Quý Thần Hi bắt được tại chỗ, cô hốt hoảng đến độ không biết nên tự xử như thế nào.

Đứa bé trong ngực mặc dù là do Tô Mạt sinh ra, vừa vận phần địa vị vẫn còn ở đó, nó là vương tử tương lai Eros, là một Quý Tộc nhỏ. Nếu như Elroy nói việc này ra ngoài, cho dù cô là công chúa Thụy Điển cũng vô ích, chuyện này đủ làm cho nửa đời sau của cô bị hủy.

Không, không thể bị người biết, tuyệt đối không thể!

Công chúa Sophie nuốt nước miếng, miễn cưỡng chống lại mắt Quý Thần Hi, đôi môi run rẩy mở miệng: “Anh. . . . sẽ không nói cho người khác biết?”

Quý Thần Hi nhú mày, biết trong lòng cô ta đang giùng giàng, “Sẽ không, chỉ cần cô trả đứa bé lại cho tôi, tôi bảo đảm chuyện này sẽ không có người thứ ba biết.”

Cúi đầu, công chúa Sophie lần đầu tiên nhìn thấy rõ trẻ sơ sinh trong ngực: đó là cậu bé xinh đẹp con hơn Thiên Sứ, đứa bé này giống như cha của nó, hẳn là có một nửa huyết thống Châu Âu, nó rút đi nếp nhăn của trẻ sơ sinh, làn da cực kỳ trắng nõn, lông tóc rất nhỏ, có thể thấy được là một đứa trẻ tóc đen, môi nhỏ nhỏ chu lên đáng yêu, cái mũi xinh đẹp cao thẳng, gương mặt mượt mà mê người, toàn thân đều là mùi sữa.

Đứa bé xinh đẹp như vậy, sau này lớn lên nhất định sẽ giống như cha của nó, là một anh chàng đẹp trai xuất chúng.

“Sophie, đưa con cho tôi!” Quý Thần Hi sợ Tô Mạt chờ sốt ruột, không thể không thúc giục Sophie trả lại con.

Công chúa Sophie nhìn đứa bé sơ sinh, cười nhạt nói: “Điện hạ, anh nói xem, nếu như mà đứa bé tôi sinh ra, có phải so với đứa bé này càng xinh đẹp hơn hay không?”

“Tôi không biết.” Quý Thần Hi không nhịn được trả lời.

Công chúa Sophie dường như nghiền trêu chọc đứa bé này, ngón tay dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé từ từ hoạt động.

Đứa bé mới vừa ra đời chớp động lông mi, đôi mắt nhỏ đóng chặt lại chậm rãi mở ra.

Một đôi mắt xanh thăm chiếu vào trong mắt công chúa Sophie.

Đó là màu sắc còn xinh đẹp hơn biển rộng, tinh khiết gần như thủy tinh, trong suốt, xinh đẹp.

Đứa bé này, thật sự là Thiên Sứ?

Công chúa Sophie ở đáy lòng thích cậu bé xinh đẹp tinh khiết này, lại không nỡ ra tay tổn thương nó. . . .
. . Ngược mắt, nhìn thấy bộ dáng của Quý Thần Hi, đứa bé và anh ta chính là một khuôn mẫu in ra .

Người đàn ông này là mình vẫn luôn yêu, đứa bé này là cốt nhục của người đàn ông này, cho dù là lấy được thì có thể thế nào? Điện hạ có lẽ sẽ hận cô, nhưng hận, cũng không phải là một loại phương thức vĩnh viễn nhớ cô sao. Nếu là trước kia, cho dù cô có được tình yêu của điện hạ hay không cũng nhất định phải lấy được hận của điện hạ, nhưng hôm nay đối tượng là đứa bé này.

Tiểu Thiên Sứ ôm trong ngực hình như có cảm ứng, cái mũi nhỏ nhú lại bắt đầu lên tiếng khóc lớn.

Tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang vọng trong phòng chăm sóc an tĩnh, làm công chúa Sophie luống cuống tay chân.

“Này. Đừng khóc. Đừng khóc chứ.”

“Mau đưa đứa bé cho tôi!” Quý Thần Hi cho rằng Sophie đang âm thầm làm cái gì đó mới làm cho đứa bé khóc lớn như vậy.

Sophie chưa từng có mang thai làm sao biết dụ dỗ trẻ con, cũng không có biện pháp. Tổn thương nó? Thật sự không làm được, Thiên Sứ như vậy làm xúc động tình mẹ sâu trong lòng một cô gái, thật sự cũng dám xuống tay làm gì với nó.

Trẻ sơ sinh khóc không có nước mắt, lại làm cho Sophie cảm thấy đau lòng.

Thôi mà, thôi mà.

“Huyết thống cao quý của chúng tôi nhất định có thể sinh ra một đứa bé còn xuất chúng hơn đứa bé này.” Công chúa Sophie vênh vác nói: “Đáng tiếc, anh nhất định muốn cô gái không có thân phận sanh con cho anh. Đứa bé xấu như vậy, tôi mới không lạ gì!”

Đi lên trước một bước, công chúa Sophie giao đứa bé cho Quý Thần Hi, xoay người rời đi.

Đứa bé đến trên tay Quý Thần Hi, giống như kỳ tích tiếng khóc dừng lại, mở một đôi mắt to nhìn Quý Thần Hi.

Lần đầu tiên ôm đứa bé, còn là ở dưới tình huống này ôm một trẻ sơ sinh được bằng bó giống như bánh tét, Quý Thần Hi cũng có chút luống cuống tay chân. Nhìn lại một chút nó và mình cực kỳ tương tự đáng ngoài, Quý Thần Hi lại thở dài một tiếng, không đứng đắn nói: “Cha con tốn nhiều năm như vậy cũng không giải quyết được cô gái kia, mà con chỉ dùng một phút đã giải quyết được, con trai, con thật là thiên tài đối phó phụ nữ.”

Nói xong, ôm con trai thiên tài của mình đi ra phòng chăm sóc.

132. Chương 132: Hạnh Phúc Viên Mãn (Đại Kết Cục Ba)

“Tô Tô, anh mang con trở lại đây.” Quý Thần Hi đẩy cửa ra sau khi nhìn thấy tình huống trong phòng thì tạm thời mất tiếng.

Phòng bệnh to như vậy mà chen chúc một đồng người thì có vẻ hơi nhỏ, nhất là một đồng người đó dùng cái loại ánh mắt muốn chiếu ra “tia sáng xanh” nhìn chằm chằm bánh tét nhỏ ở trong ngực mình.

“Thần Hi, đưa con cho em nhìn một chút.”

Tô Mạt cũng nhìn thấy bánh tét nhỏ, vội vàng gọi Quý Thần Hi, muốn nhìn con.

Quý Thần Hi gật đầu một cái, quyết định không nhìn những người “Không nên” tồn tại, mà trước tiên giao con cho Tô Mạt.

Tô Mạt ôm con, cẩn thận nhìn con, rốt cuộc cũng thỏa mãn mà nhắm mắt lại, cúi đầu ở trên mặt đứa bé hôn một cái.

Tô Mạt đối với đứa nhỏ là yêu thích từ người làm mẹ, điểm này Quý Thần Hi có thể hiểu, nhưng mà. . . .

“Mẹ, cha, cậu, các người thật đúng là nhân nhã, sao lại có rãnh rỗi đến Provence vậy?” Nhìn ba vị trưởng bối của mình, Quý Thần Hi không khách khí mà nhíu mày hỏi.

“Cháu trai của cha ra đời, chẳng lẽ cha không nên tới nhìn một chút sao?” Quý Uyên cười tao nhã, trong mắt hoàn toàn không có con trai mình, mở miệng một tiếng cháu trai, toàn bộ tầm mắt đều nhìn vào bánh tét nhỏ trong ngực Tô Mạt.

“Vậy cậu thì sao? Quốc sự Eros làm trọng, sao ngài cũng tới vậy?”

Đôi mắt bệ hạ Nors điềm tĩnh, nhàn nhạt mà nói ra: “Có liên quan đến vương tử tương lai của Eros, đây cũng là một trong những quốc sự.”

“Thật là có lý do đường hoàng!”

Công chúa Shirley cười thanh nhã: “Thần Hi, mọi người chính là đặc biệt đến nhìn đứa nhỏ, thuận tiện đón các con về nhà.”

Về nhà?

Quý Thần Hi nhìn Shirley, vô cùng vui mừng: “Mẹ.”

“Sau khi trở về, chờ các con chính là một cuộc hôn lễ truyền trực tiếp toàn cầu” Shirley không để cho Quý Thần Hi thất vọng, ám chỉ liếc về Nors một cái, rồi chuyển sang nhìn Tô Mạt: “Tô Mạt, con đã sinh hạ con của Thần Hi, là chuyện phải làm của Vương Phi Eros. Chờ con dưỡng sức mấy ngày sau đó chúng ta sẽ lên đường trở về nước, con thấy thế nào?”

Tô Mạt ôm đứa trẻ sơ sinh, nháy mắt mấy cái, tiêu hóa ý nghĩa trong lời nói của Shirley, rồi len lén nhìn Nors.

Vị cậu quốc vương này chính là người phản đối cô và Thần Hi nhất, chỉ cần ông ấy không đồng ý, thì cái gì cũng là nói suông, mà con của mình có thể nhận được công nhận của Nors hay không cũng còn không biết.
.....

Bệ hạ Nors chống lại ánh mắt của Tô Mạt, cũng không có nói thêm cái gì, chẳng qua là đi đến bên người cô, nhẹ giọng nói: “Cho tôi ôm đứa bé một chút đi.”

Tô Mạt nhìn Quý Thần Hi một cái, Quý Thần Hi im lặng gật đầu một cái rồi mới giao đứa bé cho Nors.

Nors cẩn thận ôm đứa bé, từng bước từng bước đi tới bên cạnh Shirley và Quý Uyên, nhỏ giọng cười nói: “Đứa nhỏ này và Thần Hi giống nhau như đúc, các người nhìn xem, cái mũi này, ánh mắt này, thật là giống ba nó.”

Shirley cũng nhìn đứa bé, gật đầu một cái cười khê: “Đúng vậy, rất giống Thần Hi, nhưng gương mặt này cũng có chút giống mẹ đấy.”

Nors vỗ đứa bé nhẹ nhàng, giống như thuận miệng: “Đúng vậy a, rất giống mẹ của nó.”

Mẹ. nó.

Tô Mạt không phải là một cô gái ngốc, dĩ nhiên hiểu Nors đã chấp nhận đứa bé, cũng đồng ý mẹ của đứa bé.

Quý Thần Hi nắm tay Tô Mạt, nhìn cô cười, “Anh đã nói rồi, em là cô gái tốt nhất toàn thế giới, tất cả mọi người sẽ chấp nhận em.”

Quý Uyên trêu chọc đứa bé, rồi ngắc đầu hỏi: “Đặt tên chưa?”

Quý Thần Hi nhún nhún vai, “Vừa sinh ra mà, đâu đã kịp đặt tên.”

Nors giao đứa bé cho Shirley ôm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Quý Thần Hi: “Đứa nhỏ này là người thừa kế tương lai của Eros, tại sao có thể khinh thường, tên nhất định phải thật hay mới được.”

“Vậy thì cậu cứ gọi đi.” Quý Thần Hi mừng rỡ, giao toàn bộ cho Nors quyết định.

Nors nhìn bánh tét nhỏ ánh mắt xanh thẳm ngũ quan xinh đẹp, trầm ngâm chốc lát, “Tên trung văn nha, gọi Quý Nhan Triệt, tên tiếng Anh, Vorly.”

Quý Nhan Triệt. Dung nhan trong suốt.

Tô Mạt ở trong lòng đọc mấy lần, cảm thấy cái tên này cực đẹp.

Hài lòng của Tô Mạt Quý Thần Hi nhìn thấy ở trong mắt, cũng gật đầu một cái bày tỏ không có ý kiến.

Quý Nhan Triệt, cái tên thuộc về vương tử tương lai của Eros cứ như vậy được quyết định.

Ở phòng bệnh một lúc lâu, bụng của Quý Nhan Triệt cũng đói, nên bắt đầu không để ý tới trường hợp mà oa oa khóc, Shirley là người từng trải, nhìn một cái cũng biết tiểu gia hỏa này quá đói rồi.

Giao bánh tét nhỏ cho Tô Mạt rồi sau đó cùng hai người đàn ông và một thị vệ đi ra phòng bệnh, để không gian lại cho hai vợ chồng.

Tô Mạt dựa theo chỉ thị của bộ sách mang thai, cởi nút áo ra cho cục cưng bú sữa, Quý Thần Hi vẫn ngồi ở bên giường nhìn nhất cử nhất động của Tô Mạt.

Cậu nhóc đang bú sữa, Tô Mạt chuyển qua nhìn về phía Quý Thần Hi: “Thần Hi.”

“Hử?”

“Em cảm thấy loại cảm giác này rất kỳ quái.”

Quý Thần Hi không hiểu ý của cô, hỏi: “Cảm giác gì?”

“Cảm giác có được anh, có con.” Tô Mạt giải thích không rõ ràng lắm, nghĩ nghĩ, cuối cùng xác định: “Chính là cảm giác hạnh phúc mà thôi.”

Quý Thần Hi đem áo khoác khoác lên trên vai Tô Mạt, bật cười và nói: “Hạnh phúc thì hạnh phúc, sao lại kỳ quái chứ?”

Tô Mạt khẽ vuốt ve lưng cục cưng, cúi đầu nói: “Rất thỏa mãn, cho nên rất kỳ quái. Em chưa từng nghĩ tới mình cũng có thể thỏa mãn, cái loại hạnh phúc đó đột nhiên xuất hiện làm cho em có chút khó xử.”

Một cô gái cô đơn 27 năm, trong cuộc đời không có gì thú vị, vốn tưởng rằng cả đời đều là như thế, nhưng không nghĩ đến đến cuối còn bị cánh hạnh phúc gãy mà mất mát. Có người đàn ông mình yêu, và đứa nhỏ mình yêu. Đối với một phụ nữ mà nói, kết cục bình thản như vậy, cũng là kích động khó có thể diễn tả.

Cảm giác của Tô Mạt, dĩ nhiên Quý Thần Hi biết.

Ôm cô chặt vào trong ngực, kể cả Quý Nhan Triệt trong ngực cô, Quý Thần Hi nhẹ nhàng lắc lắc Tô Mạt, cười và nói nhỏ: “Tô Tô, Thượng Đế đều công bằng với mỗi người, đóng một cánh cửa, tất nhiên sẽ mở ra một cánh cửa sổ. Giống như tình yêu, thật ra thì mỗi người đều có thể lấy được tình yêu, chỉ là, có vài người được hạnh phúc, có vài người thì bất hạnh. Sự khác biệt là ở kiên trì, là tin tưởng. Khi thời điểm tình yêu đi tới, mặc kệ là khó khăn bao nhiêu đều không thể cúi đầu, vì hai bên mà chinh chiến một phen, kết quả nhất định là thắng lợi. Cho nên bọn họ sẽ đạt được hạnh phúc, ngược lại, cũng chỉ có thể là bất hạnh.”

Quý Nhan Triệt ăn no rồi nên ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm chu lên, Tô Mạt nhẹ nhàng dụ dỗ con đồng thời đáp lại Quý Thần Hi: “Cho nên.”

“Cho nên, em vì anh mà chịu khổ nhiều như vậy, bị nhiều tội như vậy, may mắn là em kiên trì, cũng tin tưởng anh, hôm nay chúng ta đi đến bước này hoàn toàn là dựa vào nỗ lực của chính mình, cũng không có liên quan tới bất cứ ai.” Quý Thần Hi hôn trán cô, “Hạnh phúc của em là tự bản thân em từng bước từng bước mà tranh thủ, có được không dễ, cho nên em sẽ cảm thấy quý trọng. Cũng giống như anh.”

“Thần Hi.”

Tô Mạt ngẩng đầu lên, nhìn con người của Quý Thần Hi.

Nơi đó, trước sau như một chính là một vùng biển thâm tình, đối với cô, chỉ đối với cô.

Mặt trời mới mọc ngoài cửa sổ thắm vào một khe hở ở rèm cửa sổ, bên trong phòng vợ chồng nhìn nhau cùng đứa bé ăn no ngủ say, một gia đình hạnh phúc.

133. Chương 133: Hạnh Phúc Viên Mãn (Đại Kết Cục Bốn)

Vương tử công quốc Eros đại quốc Châu Âu, hôn lễ của vương tử điện hạ Elroy đã qua nửa tháng, theo danh hiệu Vương Phi hết thấy đều kết thúc, trận hôn lễ thế kỷ này cũng trở thành trọng điểm đàm luận mà các nơi ở toàn cầu lúc trà dư tửu hậu. (giờ rồi rồi)

Trừ trường hợp to lớn, cảnh nguy nga tráng lệ ở ngoài hôn lễ, Vương Phi điện hạ trong trẻo lạnh lùng xinh đẹp và vương tử điện hạ tuần tú xuất chúng cùng với Tiểu Vương Tử vẫn còn ở trong tã lót ba người vô số lần xuất hiện trong tin tức ở các nơi, video “Tổ tình” lúc đầu của Quý Thần Hi ở sân bay cũng đồng thời bị đào ra, đây đối với câu chuyện tình yêu vương tử cô bé lọ lem bị thêm dầu thêm mỡ lưu truyền rộng rãi trong phạm vi toàn cầu.

Căn cứ người hầu bên cạnh vương tử điện hạ tiết lộ, chuyện xưa trải qua có lẽ là cái bộ dáng này : ban đầu vương tử điện hạ tôn quý giấu giếm thân phận đến Trung Quốc du ngoạn (nhưng thật ra là chạy nạn vì bị toàn cầu truy nã?), lại không cẩn thận lạc đường ở một khu phố của thành phố H (quây bar mua say?), ngược mắt bơ vợ không họ hàng không chỗ nương tựa (đám người Văn Mặc Văn đi nơi nào?), Vương Phi

điện hạ xuất hiện, cô ấy tâm địa thiện lương (lúc ấy rất khó nói), là người nhiệt tâm (trên căn bản là lãnh đạm), trợ giúp vương tử điện hạ trở về chỗ ở khách sạn (là vương tử điện hạ đem người ta đến khách sạn ?), Vương Phi điện hạ không có để lại tên họ, cứ như vậy nhanh nhẹn rời đi (trực tiếp chạy trốn), vương tử điện hạ vì đối với Vương Phi vừa thấy đã yêu (cả đêm gian tình), nên vắt óc tìm mưu kế phải tìm cho được Vương Phi điện hạ (hết sức vô sỉ phát động mối giao thiệp), chắc chắn trời cao làm mai mối (nói không chừng lúc ấy ông trời ngáp rồi), thế nhưng thật sự để cho hai người gặp lại. Vương tử điện hạ giấu giếm thân phận làm bạn ở bên cạnh Vương Phi (chết da mặt dày cứng rắn quẩn người ta), cả ngày lẫn đêm, thành ý của vương tử rốt cuộc cũng đã động được Vương Phi (chịu không được lưu manh hành hạ), hai người cặp tay tiến về phía Provence (chỉ là do âm mưu của vương tử), là ở chỗ đó, hai người tạo được kết tình tình yêu (dự dõ!). Sau đó vương tử điện hạ biểu lộ thân phận, Vương Phi không thể tiếp nhận, cho nên hai người chia ly, cho đến khi vương tử xảy ra tai nạn xe cộ (dự mưu a dự mưu), Vương Phi thương tâm muốn chết, rốt cuộc cũng trở lại bên cạnh điện hạ, vương tử vì Vương Phi khát nước ba ngày chỉ lấy một muôi, chẳng những giải trừ hôn ước cùng với bốn vị tiểu thư quý tộc, còn muốn giao kim cương tượng trưng của Vương Hậu Eros cho Vương Phi, vì vậy, hai người yêu nhau liền đi cùng nhau, hạnh phúc a hạnh phúc.

Đoạn này là hoàn toàn không tôn trọng nguyên bản tình tiết đoạn tình yêu này, cuối cùng cũng bởi vì miệng rộng của Kerry mà biến thành toàn cầu đều biết.

Về phần Quý Thần Hi và Tô Mạt, bọn họ không quan tâm những thứ này, dưới mắt bọn họ còn có chuyện càng rối rắm hơn đây.

“Thần Hi, anh không thể làm như vậy!”

“Tại sao?”

“Nhan Triệt còn nhỏ như vậy, nếu anh làm như vậy lớn lên nói không chừng nó sẽ trách anh.”

“Vậy phải đợi nó lớn lên lại nói”

“Tóm lại em nói không được!”

“Tô Tô, chuyện này không có thương lượng.”

“Nhưng mà.”

“Không có nhưng nhị gì hết.” Quý Thần Hi ôm Tô Mạt ngồi ở trên ghế lạnh của vườn hoa, cường chế truyền thụ tư tưởng: “Tô Tô, em không phải cảm thấy chỉ có tình yêu trải qua mưa gió mới là tình yêu thật sao?”

“Em thừa nhận, nhưng mà cái này cùng với Nhan Triệt là hai chuyện khác nhau.”

Quý Thần Hi không thèm để ý, “Đều là giống nhau “

Ngón tay của Tô Mạt chĩa vào cái trán Quý Thần Hi, lạnh lùng nói: “Anh nói cho em biết, chuyện cho Nhan Triệt định ra bốn vị hôn thê cùng tình yêu mưa gió tại sao là giống nhau! ?”

Hôm nay nếu anh không nói ra lý do có thể thuyết phục cô, cô nhất định sẽ để cho anh quỳ gối góc tường ngủ một đêm!

“Ồ, em nhìn anh đi, cũng không phải là như vậy mà có được sao?” Quý Thần Hi cười hì hì kéo ngón tay của Tô Mạt xuống, đặt ở bên môi hôn.

“Ý tứ của anh cũng được, nhưng nếu như không phải vì bốn vị hôn thê kia, chúng ta sao có thể khổ cực như vậy chứ. Thật vất vả chúng ta mới ở chung một chỗ, bây giờ anh lại còn muốn Nhan Triệt bước theo gót như vậy nữa!” Tô Mạt càng nói càng không hiểu, tức giận đến độ không muốn quan tâm anh, đứng lên bỏ đi.

Quý Thần Hi thấy cô thật sự tức giận, thì cũng thu hồi bất cần đời, kéo cô xuống ngồi ở trên đùi của mình lần nữa, cười làm lành : “Được rồi Tô Tô, nghe anh nói đi.”

Tô Mạt hừ lạnh một tiếng, nhìn xem anh có thể nói ra dạng gì .

“Tô Tô, em biết đó, Nhan Triệt và anh là một số mạng, tương lai phải gánh trách nhiệm cũng giống như anh. Vì vậy anh định ra bốn vị hôn thê cho con cũng chính là một trong những nguyên nhân giống với năm đó cậu vì củng cố địa vị của anh. Đây là số mệnh, số mệnh không thể trốn tránh.”

Quý Thần Hi nhẹ giọng thở dài, tiếp tục nói: “Mặc dù anh biết rõ làm như vậy đối với Nhan Triệt rất không công bằng, nhưng mà không còn cách nào khác. Tô Tô, em phải tin tưởng con của chúng ta, tựa như em tin tưởng anh vậy.”

Quý Nhan Triệt từ nhỏ chính là người thừa kế Eros, thật sự là không thể thay đổi, cho dù là Quý Thần Hi cũng không thể vì con mình mà làm những gì.

Tô Mạt im lặng, chỉ có thể tiếp nhận, nhưng mà.”Nếu như tương lai Nhan Triệt gặp phải cô gái mình thích thì làm sao?”

“Đó chính là chuyện tình của con.” Quý Thần Hi thấp giọng cười, “Năm đó cha nó giải quyết thế nào, tương lai nó cũng có thể giống vậy.”

Con của mình thì mình hiểu nhất, Quý Nhan Triệt di truyền không những tướng mạo của anh, mà còn có tính tình cùng tính bướng bỉnh của anh.

Đối với trách nhiệm, anh gánh, con cũng có thể gánh giống vậy.

Đối với tình yêu, anh theo đuổi, con cũng có thể theo đuổi giống vậy.

Đối với hạnh phúc, anh có, con tất nhiên cũng sẽ bắt kể tất cả mà có.

“Tóm lại, tin tưởng anh, tên nhóc kia cũng không phải là một người đơn giản đâu.” Quý Thần Hi cười như không cười ném xuống một câu, ngược lại ôm Tô Mạt vào trong ngực, cúi đầu hôn lên môi của cô.

Có cơn gió đi qua, trong hoa viên cánh hoa nhẹ nhàng múa, tình yêu toát ra trong không khí.

Có lẽ mười năm sau hai mươi năm sau Quý Nhan Triệt sẽ gặp phải vấn đề giống như Quý Thần Hi, nhưng vậy thì thế nào chứ?

Nắm chặt tay của anh, vô luận như thế nào xin đừng buông ra, anh và em cùng nhau đi về khó khăn phía trước, mưa gió phía trước lớn hơn nữa cũng sẽ hóa thành vô hình.

Cô bé lộ lem lạnh lùng, vương tử tuần tú lưu manh, số phận đã cho người yêu nhau vượt qua quốc tịch, thân phận. Chỉ cần tin chắc, ở cuối con đường này nhất định là nhìn thấy hạnh phúc trong lòng.

Đúng vậy

Hạnh phúc

**

Viết lời nói sau cùng:

Thời điểm gặp anh, thời cơ không đúng.

Lúc đó em đây cô đơn lương lự, hết tiền bạc, chỉ đành phải một mình tự do.

Thượng Đế an bài chúng ta gặp nhau sai lầm, trong nháy mắt gặp anh, em lầm mà chung thân.

Anh cũng đã biết, em mấy lần lương lự ở lẫn ranh tình yêu, không dám yêu, không thể yêu, không có tư cách đi yêu.

Mà anh, lại liều lĩnh, chỉ vì em.

Muốn em, làm thế nào cho đúng?

Như vậy, nếu yêu, thì yêu thôi.

Từ Châu Á đến Châu Âu, em với anh đây đưa quần quít, trác trở.

Vô luận là cuồng phong bão táp hay là bão rập của nghịch cảnh, anh nắm tay của em, chưa từng buông tha.

Nếu anh không phụ em, em tất sẽ không rời anh.

Thần Hi, gả cho anh là hạnh phúc cả đời của em.

Nhận được tình yêu của anh, em cả đời không hối hận.

Thần Hi, Thần Hi. Em yêu anh. em, yêu anh. . . .

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-gia-toc-ban-tinh-ca-cua-vuong-tu>